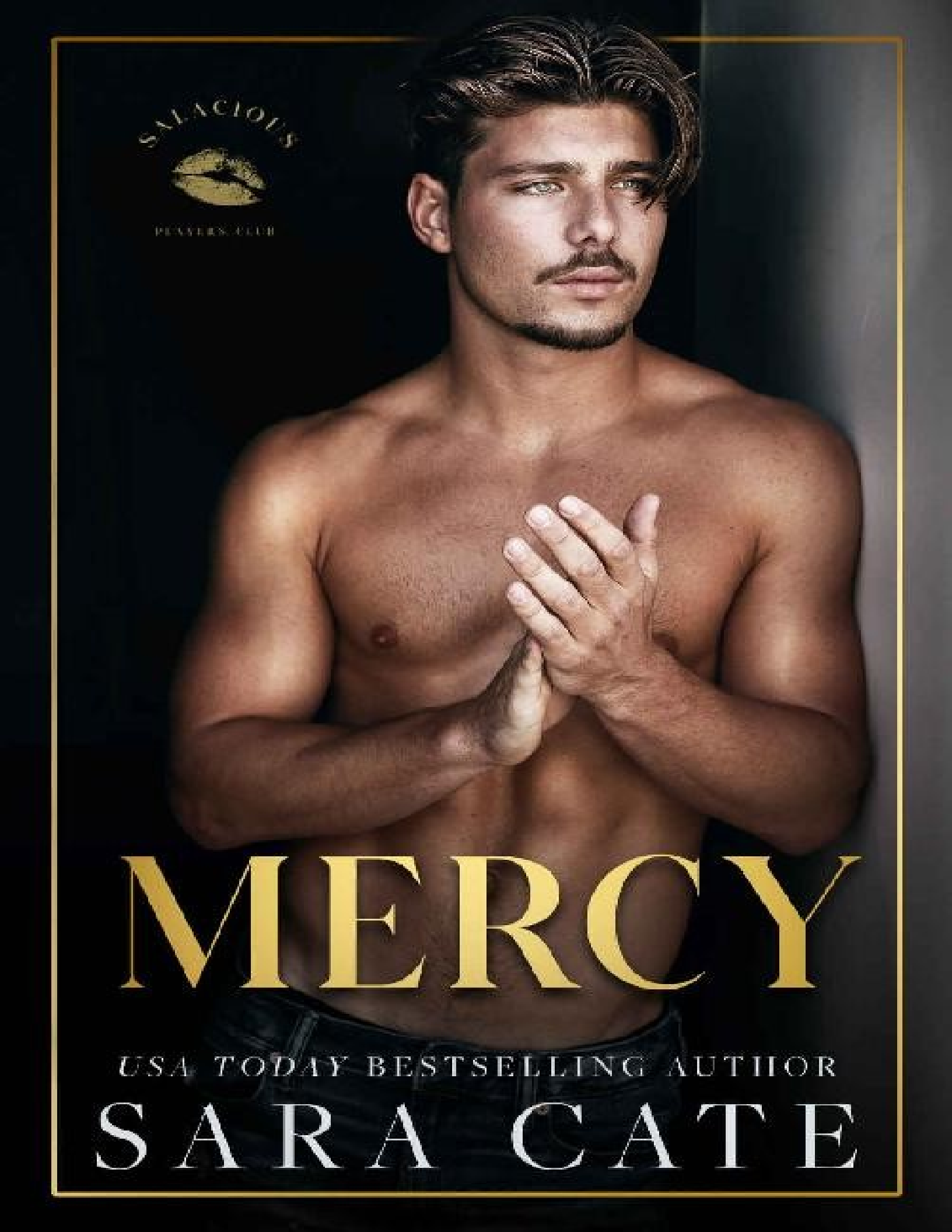

SALACIOUS
PLAYERS CLUB
MERCY
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SARA CATE

Merhamet

Salacious Oyuncular Kulübü

Sara Cate

Hepimizin içindeki Domme için

İçindekiler

İçerik uyarısı Önsöz
Kural 1: Büyücüler sik kafalıdır.
Kural 2: Bazen sadece gülümsemeniz ve yalan söylemeniz gerekir.
Kural 3: Şarap ve arkadaşlar tehlikeli bir kombinasyondur.
Kural 4: Kendini beğenmiş pislikler mutlu sonla bitmez.
Kural 5: Düşündüğünden daha sapıksın.
Kural #6: Personel toplantısı sırasında internetteki yabancılarla flört etmeyin. Kural #7: İşi garip hale getirmeyin.
Kural #8: Porno izle... araştırma için.
Kural #9: Başınızı olabildiğince sık belaya sokun - bela eğlencenin yarısıdır. Kural #10: Bazı gizemler gizem olarak kalmalıdır.
Kural #11: Sözcüklerle aranız iyi değilse, eylemler işinizi görür. Kural #12: Emin olmadığınızda profesyonellere danışın.
Kural #13: Eğer ciddiye almazsanız, cezalandırılırsınız.
Kural #14: O sıcak, bulanık duyguların yoluna çıkmasına izin verme. Kural #15: Bir kere hıyar olan, her zaman hıyardır.
Kural #16: Eğer gelmek istiyorlarsa... gelmelerini sağlayın. Kural #17: Etrafta dolaş ve öğren.
Kural #18: Her zaman size bir tane daha vermelerini sağlayabilirsiniz.
Kural #19: Domme'unuzun önünde başka kadınlarla flört etmeyin.
Kural #20: Kurallar çiğnenmek içindir.
Kural #21: Ödül genellikle beklemeye değer. Kural #22: Eğer size tapmak istiyorsa, bırakın tapsın.
Kural #23: Zaman zaman değişiklik yapmak iyidir.
Kural #24: Pislikleri dövmek hiçbir şeyi daha iyi hale getirmez.
Kural #25: Ceza günahlarınızı temizlemez, ancak bir özür temizleyebilir.
Kural #26: Hiç kimse özgüveninizi en yakın arkadaşlarınız kadar artıramaz. Kural #27: Çok ukala olmayın . Düşündüğünüzden daha fazla acıtır.
Kural #28: Bakım sonrası söz verme zamanı değildir.
Kural #29: Domme'unuzu şımartmayın ve gelmeyi beklemeyin.
Kural #30: İyi bir seks şakası sizi her türlü rahatsız edici durumdan kurtarabilir. Kural 31: Ceza vicdanınızı rahatlatmaz ama bir özür sizi rahatlatabilir. Kural 32: Bir fırsat ortaya çıktığında, bunu kaçırmayın.
Kural #33: Ona kime ait olduğunu göster.
Kural 34: Olayları başka bir açıdan görmek iyidir. Kural #35: Bir kavgadan geri adım atma.
Kural 36: Domme'unuzu ve hemşirenizi dinleyin.

Kural #37: İnsanlar görmenizi istedikleri şeyi görmenize izin verirler.
Kural #38: İyi bir Domme, veledinin tam olarak neye ihtiyacı
olduğunu bilir. Kural 39: Kötü çocuklar istediklerini alamazlar.
Kural #40: Vedalardan korkmayın.
Kural #41: Ona kime ait olduğunu
hatırlatın. Kural #42: Adil oynayın.

Teşekkür ederim.
İmzalı Kitaplar mevcut!
Salacious Players Ürünleri Satışta!
Yerçekimi
Benim İçin Yan
Ayrıca Sara Cate Sara
Cate hakkında

İçerik uyarısı

Sevgili okuyucular,

Bu kitap serinin diğer kitaplarına göre biraz daha karanlık. Duyguları bastırılmış, büyük hislerle düzgün bir şekilde başa çıkmak için donanımlı olmayan bir adamın etrafında dönüyor. Bu sayfaların içinde biraz şiddet ve cinsel aşağılanma bulacaksınız. Aynı zamanda iyileşme ve zararlı bir yetiştirilme tarzının üstesinden gelmeyi de bulacaksınız.

Doğal olarak, ağır BDSM varlığı vardır. Size ilham vermesi amaçlanmıştır, ancak sağlıklı cinsel ilişkiler için bir rehber kitap veya el kitabı olarak kullanılmamalıdır. Benden daha deneyimli birinin yardımıyla, yaşam tarzını güvenli, aklı başında ve rızaya dayalı bir şekilde tasvir etmek için elimden geleni yaptım, ancak lütfen yeni veya potansiyel olarak tehlikeli bir şeye başlamadan önce kendi araştırmanızı yapmayı unutmayın.

Eğlenin ve tadını çıkarın!

Önsöz

Yedi Yıl Önce
Maggie

"Elimde saçlarından bir tutam vardı ve gözlerinin içine bakıp 'İyi bir küçük kız gibi sikimi yala' dediğimde hepimiz o anın içindeydik. Bir de baktım ki yumruğunu geri çekmiş ve suratımın ortasına bir yumruk indirmiş."

Neredeyse Chardonnay'imde boğuluyordum. Masanın karşısında arkadaşım Emerson, en son yatak odası travmasıyla bizi eğlendiriyor. Bu adamlarda hep bir şeyler olur. Her Perşembe bir şeyler içmek için buluşuyoruz ve herkes bizi eğlendirmek için tuhaf bir seks hikayesi paylaşırken ben sessizce oturup buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum.

Erkekler yüzlerini buruşturup küfürler savurarak tepki verirken, ben sessizce konuşmaya katkıda bulunacak kelimeleri buluyorum.

"Bundan hoşlandığını sanmıyorum," diyorum zoraki bir kahkahayla ve doğal olarak şaka yaptığımı düşünüp kendi alaycı cevaplarıyla karşılık veriyorlar.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Emerson acı dolu bir gülümsemeyle karşılık veriyor, birasını morarmış yüzüne buz torbası gibi kullanıyor.

Emerson ile birkaç yıl önce başarısız olan girişimi için bir etkinlik düzenlediğimde tanıştım. Daha sonra bu şirkette çalışmaya başladı ve ona katılmam için bana yalvardı. Birlikte çalıştığım çoğu erkeğin aksine, Emerson benim girişkenliğimi bir tehdit olarak görmüyor. Başkalarının sahip olduğum için beni azarlamaktan hoşlandığı her şey için beni takdir ediyor gibi görünüyor.

Ben bir kontrol manyağıyım. Hem yetki verme hem de emir verme konusunda harikayımdır. Başkalarının beni itip kakmasına ya da aptal gibi hissettirmesine izin vermem. Bu da tam olarak

Emerson'daki işi neden kabul ettiğimi.

Çalıştığımız şirketten nefret ediyor muyum? Kesinlikle nefret ediyorum. Tam bir karmaşa, düzensiz, yozlaşmış ve tamamen embesiller tarafından yönetiliyor.

Ama bu üçüyle çalışmayı seviyorum. Emerson, Garrett ve Hunter nadir bulunan kişiler. Benim üzerimden konuşmuyorlar ya da fikirlerimi küçümsemiyorlar. Beni gerçekten dinliyorlar ve bu gece açıkça görüldüğü gibi, bana bir arkadaş gibi davranıyorlar. Onların çılgın seks hikayelerine tam olarak katılamasam da.

Yani... onlar en iyi dönemlerinde üç bekar erkek. Pek şaşırdığımı söyleyemem.

"Çok iyi anlaştığımızı sanıyordum," diyor Emerson, yatak odasında en ufak bir maceracı olma girişiminin başarısızlığa uğramasından sonra gerçekten umutsuz görünüyor. "Yeterince sapıkça görünüyordu ve kesinlikle bu işin içinde görünüyordu ama sanırım yanılmışım. Görünüşe göre birazcık seksi aşağılamanın hayranı değil."

Son yoruma cevap vermeden şarabımdan bir yudum alıyorum. Belki de Emerson'a tüm kadınların aşağılanmaktan hoşlanmadığını açıklamalıyım. O kadar çok aşağılanmıştır ki, buna karşı bir savunma geliştirmiş olma ihtimali yüksektir. Ya da Emerson'a kadınların gerçekte olduklarından daha sık 'içine düşmüş gibi göründükleri' küçük sırrını verebilirim.

Bu durumda, bahse girerim hoşuna *gitmiştir*. Emerson yakışıklı ve kendine güvenen biri ve muhtemelen yatakta da harika. Ama bir erkek saçımı tutup benimle böyle konuşsa, ben de suratına yumruğu yapıştırırdım.

Garrett kaşlarını çatarak, "Lanet olsun, dostum," diyor. "İnsanları yatak odasında yapmaktan hoşlandıkları sapıkça şeylere göre eşleştirmenin bir yolu olmaması saçmalık."

Çocuklar ona gülerken, ben dalgın dalgın bakıyorum.

"Çok ciddiyim. Seninle aynı tuhaf şeylerden hoşlanan biriyle tanışsan ne kadar güzel olurdu? Bunu saklamak zorunda kalmazdın ya da iç çamaşırlarını ıslatan sapkınlıklardan utanmazdın."

Bu kez gülüyorum çünkü Emerson'la yaşadığı tüm bu olay partneriyle yapacağı basit bir konuşmayla önlenebilirdi ve Garrett'ın bir uygulamanın bu sorunu onun için çözeceğini düşünmesi gerçekten gülünç. *Erkekler*.

Hunter, kız arkadaşı Isabel yanındayken, "Sen delisin Garrett," diyor.

Garrett, "Ben değilim," diyor. "Burada kimin hep yapmak istediği ama sormaya korktuğu tuhaf yatak odası arzuları yok ki? Yani, belli ki Emerson sormaktan korkmuyor."

Daha çok kahkaha ve alay var, Garrett'la dalga geçiyorlar çünkü söylediği her şeyi şaka olarak algılıyorlar. Sanırım ben de öyle çünkü önerdiği şeyi hayal etmek kolay - bir erkeğin bakış açısından. Utanma yok. Korku yok. Senden faydalanmak için bekleyen ürkütücü pislikler yok. Mükemmel bir dünyada böyle bir uygulama harika olurdu. Ama mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz ve Garrett'ın kadınlar için bunun nasıl bir şey olacağına dair hiçbir fikri yok.

"Hadi ama. Ben ciddiyim," diye yanıtlıyor Garrett. "Yaptığın onca boktan şey arasında, isteyebilmeyi dilediğin tek şey nedir? Sende bir şey olduğunu biliyorsun. Duyalım bakalım."

"Önce sen," diyorum topu tekrar onun sahasına atarak.

"Peki." Omurgasını dikleştirdikten ve cesaretini topladıktan sonra, "İzlemeyi seviyorum," der.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Tabii ki öyle. Kimse buna şaşırmamalı. Ama çocuklar yine de ilgilerini gösteriyorlar ve ben de arkama yaslanıp gülümsüyorum. Konu Hunter'a geldiğinde, o da doğal olarak konuyu saptırıyor. Ama sağındaki ağırbaşlı kızıl saçlı kız grup aktivitelerinden hoşlandığını gururla açıklıyor ve bu da sohbeti hareketlendiriyor. Bunu itiraf ettiği için onu takdir ediyorum.

Ama hepsinin gözleri üzerime dikilince başımı şiddetle sallıyorum.

"Bana bakmayın," diye anons ediyorum.

"Hadi ama Mags," diyor Hunter gülümseyerek. "Benim bir sapkınlığım yok. Tamamen vanilyayım."

Garrett gözlerini bana dikiyor ve ben de utangaç gülümsememi engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. "Her zaman sessiz olanlardır."

"Ne?" Gülüyorum.

"Bahse girerim bu masadaki en sapık kişi sensindir," diye şaka yapıyor ve ben yüksek sesle bir kahkaha atıyorum.

Keşke haklı olsaydı.

AÇIFT SAATLER DAHA SONRA, BIZ IÇINDE VE PARK ETME ÇOK DIYEREK BIZIM

Vedalaşmalar. Emerson her hafta yaptığı gibi beni arabama kadar geçiriyor ve ben çantamdan anahtarlarımı çıkarırken bir kahkaha atıyor.

"Garrett'ın çılgın fikirleri var," diyor.

"Öyle," diye cevap veriyorum, hiçbir şey düşünmeden.

"Yine de bu gerçekten işe yarayabilir. Sence de öyle değil mi?"

Arabama ulaştığımızda ona bakıyorum. "Hayır, olacağını sanmıyorum." Yüzü düşüyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü kendini sömürücü hissetmeden bu bilgiyi rahatça verebilecek tek bir kadın bile tanımıyorum. En ufak bir sapkınlığımız olduğunu itiraf ettiğimiz anda, erkekler bunu aşmak için kişisel bir davet olarak algılıyor."

"Üyelerimizi incelesek nasıl olur? Güvenlik protokolleri koysak. Kadınları daha sıcak karşılardık."

Başımı eğiyorum ve omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım bunu sormak için en uygun kişi ben değilim. Ben sizin kadar... seks odaklı değilim."

"Sen olmasan bunu yapamazdım," diye cevap veriyor ve dudaklarım ince bir gülümsemeye dönüşüyor. Ona inanıyorum ve Emerson'ın bende başka kimsenin görmediği neyi gördüğünü bilmiyorum, ama daha fazla erkek onun sahip olduğu saygının bir zerresine sahip olabilseydi dünyam daha iyi bir yer olurdu.

Arabamın kilidini açıp sürücü tarafındaki kapıyı çekerken, "O zaman sanırım çılgınca bir fikir olması iyi bir şey," diye şaka yapıyorum.

"Öyle olmak zorunda değil," diye ekliyor ve ben duraklıyorum. İçimde kötü bir hisle yavaşça ona doğru dönüyorum.

"Ciddi olamazsın."

"Maggie, dürüst olalım. Çalıştığımız şirketin *en iyi ihtimalle* üç ayı var. Yeni fikirleri olmayan başka bir boktan eğlence şirketine geçmek istemiyorum. Fikirlerimiz için hazırım. Bence dördümüz harika bir şey yapabiliriz."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bizi bir iş için topluyordun, değil mi? Bunca zamandır arkadaş olduğumuzu sanıyordum," diye şaka yapıyorum. Şeytani bir gülümsemeyle gülüyor.

"Beni seviyorsun," diyor sevimsiz bir gülümsemeyle.

"Hayır, yok," diye cevap veriyorum, çantamı yolcu koltuğuna atıyorum. Arabaya binip çalıştırdıktan sonra Emerson eğilip utanmaz bir sırıtışla bana bakıyor.

"Bana yardım edeceğini söyle. Ben ciddiyim Maggie. Bence bu harika olabilir ve bunu sensiz yapamam."

İçimdeki mücadele bir iç çekişle dağılıyor. Seçeneklerim neler? Şirketin batacağı konusunda haklı olduğunu biliyorum; bu zaten oluyor. Ve eğer Emerson'la yola devam etmezsem, etkinlik planlamacılığına geri dönmek zorunda kalacağım ya da benim bir hiç olduğumu düşünen bir pislik için çalışacağım.

sipariş almaya ve kahve getirmeye programlanmış sekreterinden daha iyi. Buna geri dönmeyi reddediyorum.

Sert bir ifadeyle ona bakarak yumuşuyorum. "Tamam, ama bunu kadınlar için davetkâr hale getirmeliyiz. Şaibeli bir bağlantı uygulaması gibi değil."

Gülümseyerek arabamı tokatlıyor. "Tabii ki. Sen ne dersen."

"*Herkes* için yargılamanın olmadığı bir bölge olmalı. Ve güvenlik en önemli önceliktir."

"Katılıyorum," diye cevaplıyor ciddi bir ifadeyle.

"Yine de buluşmalarını sağlayacak fiziksel bir yer olmadan üyeleri nasıl güvende tutacağınızı bilmiyorum."

Bunu bir retorik olarak söylüyorum ama Emerson'ın gözleri aniden parlıyor ve o huzursuz his geri geliyor.

"*Bu* harika bir fikir."

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum.

"Evet," diyor, "zaten kulüpleri ve etkinlikleri yönetme deneyimimiz var."

"Şimdi de insanların buluşması için bir kulüp açmak istiyorsun... ve ne?

Seks yapmak mı?"

Hınzırca gülümsüyor ve ben yüzümü direksiyona çarpmak istiyorum. "Emerson, bir seks kulübü açamayız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü... ben... ben yapamam. Bu..." Kekeliyorum ve o da bana bakıyor, bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair tek bir geçerli neden göstermemi bekliyor, ama gerçek şu ki, bir nedenim yok. Tek sahip olduğum şey kafamın içinde bana seksin utanç verici ve yanlış olduğunu söyleyen sesler ve mantıklı beynim bunun ne kadar saçma olduğunu kabul etse bile, telkin derinlere işliyor.

"Bunu bir düşün," diye

yanıtlıyor. "Düşüneceğim."

"Çünkü sensiz her şey berbat olurdu."

"Olacağını biliyorum." Gülüyorum.

Bununla birlikte kapımı kapatıyor ve otoparktan çıkıp eve doğru yola koyulmamı izliyor. Yolda giderken onun çılgın fikirlerine bir kez daha gülüyorum. Eğer Emerson benim bir seks kulübü işletecek türden bir kadın olduğumu düşünüyorsa, delirmiş demektir.

Ya o beni hiç tanımıyor ya da ben tanımıyorum.

Kural 1: Büyücüler sik kafalıdır.

Beau

"Büyücü bir Hastalık Işını gönderir. Bünye kontrolü yapın." "Bu da ne demek oluyor?" Şak diye söyledim.

"Zarı at." Ben de atıyorum ve zar durduğunda masanın etrafındaki oyuncular hep birlikte irkiliyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Tekrar soruyorum.

Karşımda oturan çilli suratlı pislik kendini beğenmiş bir sırıtışla, "Bu öldüğün anlamına geliyor," diyor.

"Ne oluyor lan?" Ona ters ters bakarken karakter kağıdımı yere atıyorum ve yemin ederim ki irkildiğini görüyorum.

"Beau..." Sophie yanımda inleyerek beni uyarıyor.

"Ne var? Bu hiç adil değil. Bu adam gerçekten kuralları uyduruyor ve aptal büyücüsünün benim barbarımı öldürmesine mi karar veriyor? Bu oyun saçmalık." Kitapçığı elinden almaya çalışırken Sophie'nin elini kolumda hissedince durakladım. Ona bakıyorum, pembe yüzlü, patlamamdan utanmış, bu yüzden hızla geri oturuyorum ve bırakıyorum. Tüm oyuncuların gözlerini üzerimizde hissedince sakinleşmeye karar verdim.

Büyücüye doğru yüzümü buruşturarak dilimi ısırıyorum. Bu aptal oyundan ne kadar nefret etsem de Soph'u getirebilmek hoşuma gidiyor ve eğer gerçek bir barbar gibi davranırsam, onu D&D gecesine götürecek başka birini bulacaktır.

Artık teknik olarak ölü olduğum için, o kampanyaya devam ederken arkama yaslanıp hiçbir şey yapmayacağım anlamına geliyor. Çok sıkıcı ama çok çabuk geçiyor ve bir saat içinde işimiz bitiyor ve nihayet ayrılabiliyoruz.

Toparlanırken, o sik suratlı büyücünün Sophie'ye biraz fazla uzun baktığını fark ediyorum. Onu çizgi roman dükkânının kapısına doğru çekerken, "Hadi gidelim buradan," diye homurdanıyorum.

"Hoşça kalın çocuklar," diyor ve hep bir ağızdan cevap veriyorlar. Çocuk arkasından "Hoşça kal Sophie," diye sesleniyor.

Arabaya bindiğimizde, bana ters ters baktığını hissediyorum. Sonunda sessizliği bozdu. "Şimdi senden neden nefret ettiğimi hatırlıyorum."

Ne oluyor lan? "Eskiden benden nefret mi ederdin?" Alay ettim.

"Kız kardeşimi aldattın ve ona bok gibi davrandın, yani... evet."

"Ah," diye cevap veriyorum. "Ama bekle... Neden şimdi benden nefret ediyorsun?"

"Bilmiyorum... belki de beni arkadaşlarımın önünde utandırdığın ve sadece kendini düşündüğün içindir." Ona bakarken bir parça pişmanlık hissediyorum.

"O inekleri neden umursuyorsun?"

"Onlar benim arkadaşlarım, Beau. Ve eğer fark etmediysen... Ben de bir ineğim."

"Ama havalı bir inek gibi," diye cevap veriyorum ona gülümseyerek. Bana gözlerini deviriyor ve tekrar telefonuna bakıyor.

Sophie'nin kız kardeşi, eski sevgilim, bir yıl önce babamla çıkmaya başladığında... bu çok garipti. Charlie'nin annesinin ve kız kardeşinin benden nefret ettiğinden emin olmam durumu daha da kötüleştirdi. Bu yüzden işleri daha az garip hale getirmek için elimden geleni yapıyordum. Bu da benim 15 yaşında bir kızın şoförü ve D&D partneri olmama dönüştü.

"O büyücü çocuktan hoşlanmıyorum. O senin arkadaşın değil, değil mi?"

Kafasını bana doğru kaldırdı. "Kyle mı? Evet... Yani, hayır. O benim arkadaşım değil, dostum, ama onu okuldan tanıyorum sayılır. Neden?"

Kırmızı ışıkta durduğumuzda çenem düştü ve şok içinde ona baktım. "Kahretsin... O büyücüye aşık mısın?"

"Hayır!" diye bağırıyor.

"Öyle," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Bana o küstah baş eğme bakışlarından birini atarken ifadesi ekşiyor. "Bilsem bile, bu konuda konuşacağım dünyadaki son kişi sensin."

"Neden? Harika flört tavsiyeleri veriyorum."

Gülüyor. "Eski kız arkadaşın şimdi babanla çıkıyor, yani..." "Yine ah. Bu gece çok acımasızsın."

"Bu doğru."

Ne kadar doğru olursa olsun yine de bir hakaret gibi geliyor ama ona bu kısmı söylemiyorum. Bunun yerine, mümkün olduğunca etkilenmemiş görünmeye çalışarak sürmeye devam ediyorum.

Artık Charlie ve babam için üzülmüyorum. Aştım artık. Umurumda değil. Charlie'nin hayatımın aşkı olduğunu falan düşünmüyordum. Biz ayrıldık. Çok muhtaçtı ve benden çok fazla şey istiyordu... Geriye dönüp baktığımda, sanırım, kelimenin tam anlamıyla asgari düzeydeydi ama bu yüzden hep birlikte çıkmaya *siktir* dedim. Ne yaparsam yapayım yeterli olmuyor ve kimseyi mutlu edemiyorum. Ve tam tersi. Kimse dikkatimi çekmiyor ya da onlara daha fazlasını vermek istememe neden olmuyor.

Charlie babam için daha uygun ve ben onlar adına mutluyum. Onlar o garip kulüplerinde her ne halt ediyorlarsa yapmaya devam edebilirler ve ben de her hafta Taco Tuesday'e yüzümde bir gülümsemeyle gelebilirim ve sorun yok.

Sorun değil.

"Onunla konuşacak mısın?" Sophie'nin mahallesine girdiğimizde sordum. "Büyücüyle yani."

"Muhtemelen hayır," diye yanıtlıyor, az önce bu konuda konuşacağı son kişinin ben olduğumu söylediğini açıkça unutarak.

"Neden olmasın?" Savunma içgüdülerim içimde kasılıyor ama sakinliğimi koruyorum. Sophie çivi gibi sert ve ona diğer kızlar gibi davranmamı istediğini biliyorum, ama ona karşı biraz daha korumacı hissetmekten kendimi alamıyorum. Bugünlerde ergen olmak yeterince zorken, bir de şu lanet transfobikler Sophie'nin işini daha da zorlaştırmak istiyor.

"Çünkü erkek arkadaş istemiyorum," diye düz bir tonda cevap veriyor telefonuna bir mesaj yazarken. Kaşlarımı çatıyorum, bir sonraki sorumu sormaya hazırlanıyorum, belli ki o da bunu bekliyor çünkü ben fırsat bulamadan kafasını kaldırıp cevap veriyor. "Ve hayır, bir kız arkadaş da istemiyorum, eğer soracağın buysa."

Öyleydi.

"Şu anda hiçbir şey istemiyorum. En iyi arkadaşım Chloe'nin bir erkek arkadaşı var ve bu tam bir baş belası gibi görünüyor. Çok fazla iş ve stres var."

Göğsümden bir kahkaha süzülüyor. "Akıllıca bir seçim." Yani, baş belası bir erkek arkadaş olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa, o da benim.

Evinin önüne geldiğimde kapının koluna uzanmaya başladı ama onu durdurdum. "Biliyor musun, bence bu dramadan kaçınman akıllıca. Ama eğer bu

küçük büyücü herif sana sorun çıkarırsa, kıçına tekmeyi basarım."

Başını bana doğru sallarken gülümsüyor. "Şövalyece davrandığını düşündüğünü biliyorum ve beni kolladığın için sana minnettarım ama serserileri dövmek hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyecek."

"Bu beni daha iyi hissettirecek," diye şaka yapıyorum.

"Aynen öyle. Bana sataşan adamları dövmek istiyorsun çünkü bu daha iyi hissedersin."

"Peki, ne istiyorsun Şirin?" Saçındaki mavinin çoğu dökülmüş olsa da soruyorum. Takma isimlerden kurtulmak zor sanırım.

İçini çekti. "Her şeyden önce, Zindan Efendisi'ne küfretmeden beni D&D gecesine götürecek biri."

"O beni öldürdü!"

"O pervasız hareketlerle kendini öldürttün," diye savunuyor. "Seni açıkça uyarmıştım ama sen baştan aşağı bir barbarsın. *Yık, parçala, öldür,*" diyor, belli ki benimle alay ediyor.

"Meselenin bu olduğunu sanıyordum."

"Belli ki daha fazla rehberliğe ihtiyacın var. İhtiyacın olan şey, bir kez olsun gerçekten sözünü dinleyeceğin bir kız arkadaş. *Onu* bul ve D&D gecesine getir."

Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. Hiç sanmıyorum.

Bu fikre verdiğim isteksiz yanıtı görünce gülüyor ve arabanın kapısını açıyor. "Ya da her hafta kendini öldürten aynı bencil barbar olmaya devam et."

"Bu gelecek Cuma tekrar davet edildiğim anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Dışarı çıktıktan sonra gülümseyerek ve gözlerini devirerek tekrar içeri bakıyor. "Gelmek zorunda değilsin, biliyorsun. Bir arkadaşımı ya da başka bir şeyi bırakabilirim."

"D&D gecesine bensiz gitmene izin verirsem nasıl bir ağabey olurum?"

"Teknik olarak... Ben senin üvey teyzen olmaya daha yakınım."

"Bunu bir daha asla söyleme," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde. "Ayrıca, büyücü her ne kadar beni kızdırsa da, seninle gitmek hoşuma gidiyor. Beni havalı gösteriyorsun, Şirin."

Gülüyor ve tekrar başını sallıyor. "Teşekkürler, Beau. Haftaya görüşürüz."

"Haftaya görüşürüz," diyorum kapıyı kapatıp eve doğru yürürken.

Eve dönerken, belki de Sophie'yi başkasının kullanmasına izin *vermeliyim diye* düşündüm. Onu Charlie'ye iyilik olsun diye götürmeye başlamıştım ama artık ona iyilik borcum yok.

Kural 2: Bazen sadece gülümsemeniz ve yalan söylemeniz gerekir.

Maggie

"Ben bir aptalım." Artık bana ait olan tamamen boş bir evin iki katlı girişinin ortasında dururken, sesimin narin yankısının -biraz çalışılması gereken- parke zeminde ve -taze bir boyaya ihtiyacı olan- boş duvarlarda yankılandığını duyuyorum. "Ben bir aptalım!" diye bağırıyorum, bu sefer sesimin devasa boş alanda yankılanmasının tadını çıkarıyorum.

Seksen kiloluk Danua cinsi köpeğim Ringo, yeni evimizi iyice kokladıktan sonra dörtnala odaya geri dönüyor. Taşınma konusunda daha az endişeli görünüyor, özellikle de bu evin keyfini çıkarabileceği bir bahçesi olduğu için.

Arka taraftaki mutfağa doğru ilerlerken topuklarım yere vuruyor. Evin tapusunu kuvars tezgâhın üzerine bırakarak -ki Tanrı'ya şükür oldukça iyi durumda görünüyor- pas, toz ve kiri değil potansiyeli görmek için elimden geleni yapıyorum.

Kendimi neyin içine soktum ben? Otuzlu yaşlarında bekâr bir kadın neden devasa bir eve ihtiyaç duyar? Emerson Grant'in otuz dört yüz metrekarelik bir İspanyol kolonisine sahip olması benim de olmam gerektiği anlamına gelmez. Yine de bir şekilde burada duruyorum, anahtarlar elimde.

Neden büyük bir evim olmasın ki? Bekâr olmam bunu hak etmediğim anlamına gelmez. Bunu karşılayabilirim. Son evim iyiydi, ama misafir

Yatak odası ofisim olarak kullanılıyordu ki Hunter'ın iki ay boyunca orada yaşaması pek de uygun değildi.

Artık bir misafir odam ve bir ofisim var ve bunu hak ediyorum, lanet olsun.

Dışarıda bir arabanın kapısı kapanıyor ve birkaç dakika sonra kapı hafifçe vuruluyor.

"İçeri gel!" Sesleniyorum çünkü çocuklardan biri olduğunu biliyorum. Mutfaktan döndüğümde, Hunter'ın spor şortu ve tişörtüyle kapıdan içeri girdiğini görünce rahatlıyorum. Ringo onu tanıdık bir sokulmayla karşılıyor, Hunter da onu kulaklarının arkasını kaşıyarak ödüllendiriyor. Hunter'la önceden o kadar da yakın olduğumuzu söyleyemem ama ruhunu arama ve açılma dönemini benim evimde geçirdikten sonra çok daha yakınlaştık.

Yani daha kapı kapanmadan yüzümdeki pişmanlık ve vicdan azabı ifadesini anında okuyor.

"Olamaz..." diyor boşluğu geçip beni kollarının arasına alırken. "Ağlama, Mags."

"Ağlamıyorum. Sadece kendim için üzülüyorum."

"Neden? Güzel bir ev aldın diye mi?"

"Hayır. Çünkü bir hevesle devasa bir tamirat evi aldım ve şimdi içini nasıl dolduracağımı bulmam gerekiyor."

"Kocan ve çocuklarınla mı demek istiyorsun?" diye soruyor, uzaklaşarak.

"Tanrım, hayır!" Onu göğsünden iterek cevap veriyorum. "Bütün kadınların bir kocaya ihtiyacı yoktur-"

"Şakaydı!" diyor gülerek. "Ortamı yumuşatmaya çalışıyordum. Mobilya demek istediğinizi biliyorum."

Ona şüpheci bir bakış atarak geri çekiliyorum ve tezgâha yaslanıyorum. "Çocuklardan bahsetmişken, Isabel nasıl?"

"Patlamaya hazır ve hayattan
nefret ediyor." "Eminim. Ne
zaman doğacak?"

"Dört ay daha, ama doktor muhtemelen o kadar uzun süre dayanamayacağını söyledi."

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. Isabel'i son gördüğümde çoktan patlamaya hazır görünüyordu ve bütün yazı böyle geçirmek zorunda. Ama yani... parlıyordu, sanırım. Umarım onun iyiliği için o bebekler Drake'in değil de Hunter'ındır. Kimse o dev Viking'in yavrularını doğurmaya katlanmak zorunda kalmamalı, hele ikisini aynı anda doğurmaya hiç.

"Gergin misin?" Ben soruyorum.

"Baba olmak hakkında mı? İnanılmaz derecede. Ama bebek meselesi değil. Daha çok büyüdükleri zaman için endişeleniyorum. Ya benden nefret ederlerse? Ya bize kızarlarsa? Emerson'ın Beau ile neler yaşadığını görüyorum ve beni korkutan da bu."

Başımı sallıyorum. Bu korkuyu tamamen anlayabiliyorum. Emerson şu ana kadar aramızda çocuk büyüten tek kişi ve bu da en iyi ihtimalle sallantılı bir ilişki oldu. Beau babasının bir seks kulübü sahibi olmasından hoşlanmadı ve ceza olarak altı ay boyunca onunla konuşmadı, yani bu süre zarfında Emerson'dan bir daha haber alamadık. Sonra yaraya tuz basmak için Emerson gitti ve Beau'nun eski kız arkadaşını kendine kaptı. Şimdi, bu ikisi gergin baba-oğul ilişkilerinin sözcüsü gibiler.

Yani evet... Hunter'ın babalık konusunda sahip olduğu en iyi örnek buysa, biraz gergin hissettiği için onu suçlayamam.

"Bahse girerim çocuklarınız hak sahibi, bencil, şımarık veletler olmayacak. O yüzden bu konuda çok fazla endişelenmezdim."

"Ah!" diye gülerek cevap veriyor.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?" Yaramaz bir sırıtışla ekliyorum.

Ön kapı tekrar açıldığında ikimiz de hâlâ gülüyorduk. Bu kez gelen Garrett'tı, tabii ki kapıyı çalmadı.

"Ne kaçırdım?" diye soruyor.

"Yok bir şey," diyor Hunter, Garrett'ın şu anda en iyi arkadaşının oğlunu kızarttığımızı bilmesine izin vermediği belli. Garrett'ın bu ateşe atacak yakıtı olmayacağından değil.

Evin içinde yürürken ıslık çalıyor, bir yandan da evi kontrol ediyor. "Güzel yer, Mags."

Omuz silkiyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Teşekkürler. Çok fazla iş olacak." "İşin üstesinden gelebilecek biri varsa, o da sensin."

Ama yapabilir miyim? Herkes benim sıkı çalışmayı *sevdiğimi düşünüyor*. Sanki her şeyin üstesinden *gelebilmem* otomatik olarak bunu istediğim anlamına geliyormuş gibi.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsiniz. Kolaylıkla bir taşıma şirketi tutabilirdim."

"Şimdi, bunun neresi eğlenceli?" Garrett gülerek yanıtlıyor. "Ayrıca, bu bizi alçakgönüllü kılıyor. Özellikle de sen bizim bir avuç kibirli pislik olduğumuzu düşündüğün için."

"Ben öyle bir şey demedim!" Omzuna vurarak söylüyorum.

"Emerson Grant en son ne zaman ellerini kirletti?" Hunter şaka yapıyor. "Bu onun için iyi olacak."

Başımı sallayarak gülüyorum.

Hunter telefonuna bakar, açıkça bir mesaj okumaktadır. "Drake nakliye kamyonuyla gelmek üzere."

Ve tam o sırada kapı tekrar açıldı. Emerson içeri girdiğinde hepimiz şaşkınlıkla bakakalıyoruz, sanki bir nakliye kamyonunun boşaltılmasına yardım edecekmiş gibi rahat bir şekilde giyinmiş - ki tam olarak yapmak üzere olduğu şey de bu.

"Bir tişörtü olduğunu bile bilmiyordum," diye mırıldandı

Hunter. "Onlar... spor ayakkabı mı?" Garrett soruyor.

"Onu rahat bırakın çocuklar," diyorum. "Belli ki Armani'sini kirletmek istememiş."

Kaşlarını çatarak kapıda duraklar. "Ha ha. Çok komik."

Kahkahalarımız, Emerson'ı ön kapıdan takip eden beklenmedik bir misafir tarafından aniden kesildi. Tereddütlü ve hoşnutsuz görünen Beau, yeni evimin girişinde duruyor ve bize garip bir şekilde el sallıyor.

"Biraz yardıma ihtiyacımız olabileceğini düşündüm," diyor Emerson,

oğlunu işaret ederek. "Ve otuz yaşın altında biri," diye ekliyor Garrett.

Burada nutkum tutulmuş bir şekilde duruyorum çünkü Emerson'ın oğlunu görmeyeli en az beş yıl olmuştur ve onun böyle göründüğünü kesinlikle hatırlamıyorum. Geniş omuzlar, kalın kollar ve altın sarısı bir ten.

Bir şey söylemesi gereken kişinin ben olmam gerektiğini fark ettiğimde oda gerginlikle kaplandı.

"Tabii ki!" Kekeliyorum. "Geldiğin için teşekkürler,

Beau." "Rica ederim," diye mırıldanıyor rahatsız bir

şekilde.

"Seni yıllardır görmedim. Seni zor tanıdım," diye cevap veriyorum ve o da bana gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Bunu söylediğimi duyunca sesim çok yaşlı geliyor ama doğru. Beau'yu on yedi yaşında şımarık bir çocuk olarak hatırlıyorum, yetişkin bir adam olarak değil.

Emerson'ın etrafa bakındığını fark ettiğimde geriliyor, yer döşemelerindeki çizikleri ve damlayan musluğu fark etmemesi için dua ediyorum. Bu milyon dolarlık evi onu etkilemek için aldığımdan değil, ama onunki kadar güzel olmayan bir eve sahip olmanın kendime verdiği ezikliği hissediyorum. Özellikle de aynı iş unvanını taşıyor ve aynı maaşı alıyorsak.

Neredeyse sadece benim fark ettiğim küçük ayrıntılarla alay etmesini isteyeceğim. Ama tabii ki bunu yapmıyor. Bunun yerine gülümsüyor, kollarını açarak bana yaklaşıyor ve yanağıma dostça bir öpücük konduruyor. "Ev çok güzel Maggie. Tebrik ederim."

Zengin, zeki, kontrolü elinde tutan ve tüm dünyanın önünde diz çöktüğü Bay Mükemmel'in kendisiyle rekabet etmek yeterince zordur.

çaba. Dondurmanın üzerindeki asıl kiraz ise Emerson Grant'in birlikte çalıştığımız süre boyunca bana hiç kötü davranmamış olması. Ama belki de bu yüzden aramızdaki dinamiğin ne kadar dengesiz olduğunu görmemesi - daha doğrusu kabul etmemesi- canımı çok acıtıyor.

Aynı bitiş çizgisini geçmek için farklı yarışlarda koşuyoruz.

"Teşekkürler Emerson," diye mırıldanıyorum gülümseyerek, o uzaklaşırken.

Dışarıda gürültülü bir korna iki kez çalıyor, bu da Drake'in sahip olduğum her şeyi taşıyan bir kamyonu park ettiği anlamına geliyor.

"O burada," diye anons ediyor Hunter, sürüyü ön kapıdan dışarı çıkarırken. Emerson bir an benimle oyalanıyor, yüzümü endişeyle inceliyor.

"Her şey yolunda mı?"

Gülümsüyormuş gibi yapıp başımı sallıyorum.

Ama içimden diyorum ki, hayır. Her şey yolunda değil. İhtiyacım olmayan ve kesinlikle istemediğim bir sürü iş gerektirecek bir ev aldım ve tüm bunları onun kadar başarılı olduğumu kanıtlamak için yaptım, oysa içten içe muhtemelen bu evi henüz tanımlamak için yeterince terapi görmediğim bir şeyi örtbas etmek için kullanıyorum.

Üstüne üstlük, neredeyse iki yıldır doğru düzgün biriyle yatmadım ve birileriyle çıkmaktan tamamen vazgeçtim çünkü nereye bakarsam bakayım, benimle ilgilenen tek erkekler dev egoları ve küçük penisleri olan sıkıcı, orta yaşlı dullar.

Hayatımı yalnız geçirmekten korkmuyorum. Aslında yalnız olmayı seviyorum, ama tatmin olmamaktan yoruldum ve hayatımın en güzel yıllarının geride kalmasından korkuyorum ve kırklı yaşlarında seksi ve zengin bir adam olmanın aksine, kimsenin fantezisinde başrol oynayamayan otuz dört yaşında işkolik bir kadınım.

Yani muhtemelen yalnız yaşayıp yalnız ölmenin yanı sıra, yıllarımı yalnız seks yaparak geçirmeye de mahkumum.

"Evet, harikayım" diye gülümseyerek yalan söylüyorum ve o da bunu yutuyor. Bir kolunu omuzlarıma atarak beni kapıya doğru sürüklüyor ve orada bana ve diğer dört adama sahip olduğum her şeyi bu devasa duygusal yara bandı gibi eve boşaltmamıza yardım ediyor.

Ondan nefret edebilmeyi gerçekten çok isterdim ama bunu o kadar imkansız hale getiriyor ki.

Kural 3: Şarap ve arkadaşlar tehlikeli bir kombinasyondur.

Maggie

İki saat sonra, altımız kamyonu boşaltmaktan bitap düşmüş bir halde hala plastik kaplı koltuğumda otururken dışarıdan bir araba kornası çaldı.

Hunter soğuk birayı dudaklarına götürürken, "Kızlar geldi," diye anons ediyor.

"Kızlar mı?" Ben soruyorum.

Garrett, "Evet. İşimiz bittiğinde onlara haber vermemizi istediler, böylece sana sürpriz yapabilirler," diye yanıtlıyor.

"Hayır..." Dikkatlice söylüyorum.

Emerson gülüyor. Belki sadece o anlıyor ama kızlarla aram pek iyi değil. Ben erkeklerle çalışıyorum. Hep erkeklerle çalıştım ve onlara alışkınım. Böylesi daha kolay ve kızları *seviyorum,* gerçekten *seviyorum* ama olabilecek en iyi şekilde yorucu oluyorlar.

Ama yine de yorucu.

"Yeni eve taşınma partisi!" Mia elinde bir yığın pizza kutusuyla kapıdan içeri dalarken haykırıyor ve her ne kadar onlara arkadaşlık edemeyecek kadar terli ve yorgun olduğumu söylemek istesem de -sahip olduğum her şeyin kutularda olduğundan bahsetmiyorum bile- enerjileri görmezden gelinemeyecek kadar bulaşıcı. Ah, yeniden yirmi iki yaşında olmak.

Charlie elinde bir kutu şarap ve bir paket plastik bardakla Mia'nın arkasından gelir.

Ve onun arkasında, yoga pantolonunun içinde hamile olamayacak kadar seksi görünen Isabel paytak paytak yürüyor. Bu arada, ben berbat durumdayım.

Ayağa kalkıp kızları kucaklayarak selamlarken, "Bunu yapmanıza gerek yoktu," diyorum. Dördümüz mutfağa geçip erkekleri oturma odasında bırakıyoruz ve Mia hiç vakit kaybetmeden şarabı açıyor.

Onlar çene çalmakla, yiyecek ve içecek dağıtmakla meşgulken ben de mutfağımın köşesine yerleşmiş, bugün bir şey çıkma ihtimaline karşı iş e-postalarımı kontrol ediyorum. Kızlar konuşup dururken erkekler oturma odasında kendi başlarına kalıyorlar, çoğunlukla da şu anda kollarını mutfak adasına dayamış ve karnını sarkıtmış, bacaklarındaki ağırlıktan kurtulmuş görünen Isabel hakkında konuşuyorlar.

"Aman Tanrım, Isabel, sana bir sandalye getireyim!" Köşeden zıplayarak uzaklaşıyorum.

"Ben iyiyim, gerçekten," diye karşı çıkıyor, ama yemek odasına koşarken onu elimle savuşturuyorum. Her yer kutularla dolu ama sandalyeler duvar boyunca, ulaşamayacağım bir yere yığılmış. Eğer bu kutu duvarının üzerine eğilirsem, muhtemelen sandalyelerden birini yığından kaldırabilirim. Ama gerinirken, neredeyse devrilmek üzereyken, şortumun kıçıma yapıştığını ve klimadan gelen serin havanın kıçımın alt tarafına sürtündüğünü hissediyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soran derin bir ses, dengemi kaybedip kutu yığınının içine baş aşağı düşerken çığlık atmama neden oluyor. Tamamen dikey ve baş aşağı olmadan hemen önce, bir çift sert elin kalçalarıma yapıştığını ve beni sıcak kaslardan oluşan sağlam bir duvara bastırana kadar yukarı çektiğini hissediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, soğuk ve biraz yabancı sesi kulağımın hemen yanında. Başımı çevirip doğrudan Beau Grant'ın delici gözlerine bakarken, utancımın üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Drake olamazdı. Hunter ya da Garrett, hatta Emerson. Beau olmalıydı.

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim," diyorum, elleri hâlâ kalçalarımı kavrarken, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Sonunda geri çekildiğinde, iç sıcaklığımın yaklaşık yüz derece fazla olduğuna yemin edebilirim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor yüzünde hafif bir sırıtışla ve ben de kimsenin Emerson'ın oğlunu arkamda çok tehlikeli bir pozisyonda, muhtemelen beni bir kutu yığınının içine atmaya çalışıyormuş gibi görmediğini umarak iri gövdesine bakıyorum.

"Um...evet. Isabel için şu sandalye lütfen."

Başını sallıyor. "Evet, hanımefendi." Sonra ustalıkla dağınıklığın üzerinden uzanıp bir sandalye kapmasını izliyorum. Gömleği keskin karın kaslarını ortaya çıkaracak kadar yukarı kalkıyor ve bunu yaparken bir tutam siyah saçı görünüyor.

Ne oluyor Maggie? Gözlerimi kaçırırken kendimi azarlıyorum.

İri eliyle sandalyenin ayağını sıkıca kavrayarak başımın üzerinden geçiriyor ve önümde yere koyuyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum onu alıp mutfağa götürürken. Kapı aralığında gözden kaybolduğumda, Beau'nun gözlerinin ben gözden kaybolana kadar beni izlediğini hissediyorum.

"Tamam Maggie, bilmemiz gerek," diyor Charlie heyecanla, ben mutfağa girip Isabel'e sandalyeyi bırakırken.

Duraksıyorum, ona şüpheyle bakıyorum. "Neyi bilmek zorundasın?"

"Seni ne zaman kendin gibi ateşli biriyle göreceğiz!" Mia onun yerine bitirir.

"Ah." Kırmızı şarapla doldurmak için plastik bir bardağa uzanırken başımı sallıyorum. "Ben gayet iyiyim. Kimseyle yuva kurmama gerek yok."

Charlie sesini alçaltarak, "Yuva kurmaktan bahsetmiyoruz," diye cevap veriyor. "Sevişmekten bahsediyoruz, Maggie."

Merlot şarabımı neredeyse tükürecektim. "Tekrar ediyorum... Ben gayet iyiyim." "Yalancı," diye cevap veriyor Isabel, bir şişe suya mırıldanarak. Onunla alay ediyorum. "Hain."

"Yine de doğru," diye devam ediyor. "Seni yıllardır tanıyorum ve seni hiç kimseyle görmedim. Neler oluyor? Gizli bir sevgilin mi var?"

"Ooh," diye yanıtlıyor Mia, yaklaşarak.

Gülerek cevap veriyorum. "Sahip olduğum tek sevgili elde taşınıyor ve makyaj yapıp yapmadığımı ya da tıraş olup olmadığımı umursamıyor."

Charlie, "Seni biriyle tanıştırmamız gerekiyor," diye yanıtlıyor. "Senin tipin ne?"

"Yine... elde taşınır," diye cevap veriyorum, bir içki daha alarak.

Mia bana bakarken gözlerini kısıyor ve hoşuma gitmeyecek bir şeyler planladığına dair uğursuz bir hisse kapılıyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Kink testinin sonuçları neydi?"

Korku karnıma yerleşiyor. Şu aptal kink testi. Yedi yıl önce Hunter bunu uygulama için geliştirdiğinde de yapmamıştım, şimdi de yapmıyorum. Yatak odasında nelerden hoşlanacağımı söylemesi için aptal bir Cosmo kişilik testine ihtiyacım yok. Ve kesinlikle mükemmel bir erkeğin mucizevi bir şekilde kapıma gelmesini sağlamayacak.

Bir seks kulübü sahibi olmak benim için yeterince büyük bir adımdı. Kulüp ilk açıldığında kimse ne kadar yabancısı olduğumu anlamamış gibiydi. Seks, bu kadar özgürce görmeye alışık olduğum bir şey değildi. Erkeklerin bu konuda bu kadar çok konuştuklarını duymak bile yeterince zordu. Onlar Salacious'ta eğlenirken, ben geçen yılı telaşlı, bunalmış ve korkmuş bir şekilde geçirdim.

Yalan söyleyip Salacious'ta geçirdiğim süre boyunca beni hiçbir şey etkilememiş gibi mi davranacağım? Hayır, açıkçası bazı şeyler diğerlerinden daha fazla yankı uyandırdı. Madam Kink'in röntgenci odalarında hükmetmesini izlemek. Esaret odasını doldururken hayal gücümün benden uzaklaşmasına izin vermek. Ceza odasından çıkanları duymak.

Ama ne zaman en ufak bir an için bile bakarken yakalansam ya da röntgenci koridorunda çok uzun zaman geçirsem, utanç içeri girerdi ve geri dönmeye cesaret edemezdim.

Bir seks kulübüne sahip olabilirim. Sadece orada

olmayı kaldıramam. "Um..." Mırıldanıyorum.

"Sınava girdin, değil mi?" Charlie soruyor. "Ya

sadece vanilya ve gururluysam?" Cevap veriyorum.

Mia alay ediyor. "Hayatta olmaz."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Charlie sanki ona bir şey vermemi bekliyormuş gibi elini uzatıyor ama ben şaşkınlıkla bakıyorum. "Telefonunuz, lütfen."

"Hayatta olmaz," diye cevap veriyorum.

"Oh, hadi ama. Hepimiz aldık," diye savunuyor. "Ve o listedeki hiçbir şey bizim yaptıklarımızdan daha çılgınca olamaz. Isabel aynı anda iki adam tarafından tecavüze uğruyor. Ben iç çamaşırlarımla Salacious'ta açık artırmaya çıkarıldım ve Mia... Mia'nın hiç utanması yok."

"Hayır," diye gururla cevap veriyor Mia ve ben gülüyorum. Mastürbasyonu kelimenin tam anlamıyla bir performans parçası olarak kullanan bir kız için, yanında utanacağım en son kişi o olurdu.

Vazgeçmeyecekleri belli, bu yüzden iç çekerek telefonumu Charlie'ye veriyorum.

Yıllardır neredeyse hiç dokunulmamış olan Salacious uygulamasını açmakta gecikmedi. İlk açtığımızda indirmiştim ama hiç kullanmadım. Uygulamanın amacı, kullanıcıları özel bir uyumluluk biçimine, yani sapkınlıklarına göre eşleştirmek. Yani röntgenciler ve teşhirciler. Domlar ve subslar. Sadistler ve mazoşistler. Ve bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor, bu yüzden hiç kontrol etme zahmetine girmedim.

"Tamam, bir numaralı soru-" Charlie başladı ama ben elimi kaldırdım. "Bekle. Daha fazla şaraba ihtiyacım var."

"Bunu bir içki oyunu haline getirmeliyiz! Her hayır cevabında içelim," diye ekliyor Mia hınzır bir gülümsemeyle.

"Alkol zehirlenmesinden öleceksin," diye cevap veriyorum.

Şarap kutusunun ağzını açıp bardağımı yarıdan fazla doldurmasına izin verdiğimde kızlar gülüyor. "Pekâlâ, başla."

"Kendinizi spontane olarak değerlendirir misiniz?" "Hayır," diye yanıtlıyorum içkilerimizi yudumlarken.

"Kendi sınırlarınızı ve sınırlarınızı test etmeyi sever misiniz?" "Hayır." *İç.*

"Kuralları çiğneyen biri misin?"

"Hayır." *Tekrar iç.* "Gördün mü? Sana söylemiştim."

"Başkalarına acı çektirme fikri sizi heyecanlandırıyor mu?"

Ağzımdan *hayır* kelimesi çıkıyor ama bir an tereddüt ediyorum.

"Ah..." Mia durakladığımı fark edince şaka yapıyor.

"*Belki de* yere koymalıyım?" Charlie soruyor.

Şarap beynimi bulandırıyor ama düşündükçe, birini sırf acı çekerken görmek için işaretleme fikri... sarhoş edici. Bu heyecanla aynı şey mi?

"Tabii. *Belki* koy."

Mia şu anda sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış bana bakıyor.

Charlie çok sert bir *hayır* cevabı alan bir sürü soru soruyor. Birinin ayaklarımı yalamasına izin verir miydim? Birinin evcil hayvanı olmaktan hoşlanır mıydım? Hayatımın tüm kontrolünü ortağıma devretmeye istekli olur muydum?

Hayır. Hayır. Kesinlikle olmaz.

Eminim üçümüz de iyice sarhoş olmuşuzdur, soruları okurken kıkır kıkır gülüyoruzdur, öyle ki Isabel soruları okumayı devralmak zorunda kalır çünkü Charlie'nin aklı başından gitmiştir.

"Partnerinizin zevk almasını engelleme fikri sizi tahrik ediyor mu?"

"Bu da ne demek oluyor?" Sarhoş bir kıkırdamayla cevap veriyorum. "Gelmesine izin vermemek demek!" Mia biraz fazla yüksek sesle cevap veriyor.

"Şşşt," diyorum, çocukların çoğunlukla bizi görmezden geldiği ve kendi aralarında sohbet ettikleri oturma odasına doğru bakarak. Küçük bir parçam ne hakkında konuştuklarını bilmek için can atıyor. Kulübü bensiz mi tartışıyorlar? Gerçekten oraya gidip neler kaçırdığımı görmeliyim, ama bir çift okyanus gözü bana doğru bakıp yüzünde muzip bir sırıtış belirdiğinde, silahsız bakışlarından kaçınmak için başımı mutfağa geri çeviriyorum. Tanrım, umarım burada ne konuştuğumuzu duymuyordur.

"Maggie... soruya cevap ver."

"Um... gelmesine izin vermemek? Bu gerçekten çok mu eğlenceli?" Ben soruyorum.

"Tabii ki öyle. Birkaç kez yaptım. Eğlenceli," diye cevap veriyor Mia, sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkerek. "Kendini boşaltmak için onu kullan ve sonra bitirmen için sana yalvarana kadar ona işkence et."

Onun ve Garrett'ın birlikte görüntüsünden pek hoşlanmadığım için yüzümü buruşturuyorum ama yalan söylemeyeceğim... bu fikir cazip geliyor.

"Yani... kaç kere bizim inmemize izin vermeden iniyorlar," diyorum ve hemen çenemi kapatıyorum. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

Isabel yüzünde bir acıma ifadesiyle, "Sana birlikte olduğundan daha iyi adamlar bulmamız gerekiyor," diye cevap verir.

"Yaptığımız şey bu. Hadi Maggie. Soruya cevap ver!" Charlie havlıyor.

"Evet! Tamam...evet. Bu beni biraz... tahrik ediyor."

Yanaklarım kavrulacak kadar ısınırken üçü de heyecanlı kıkırdamalara başlıyor. Bunu itiraf ettiğime inanamıyorum.

Birdenbire soruları yanıtlamak biraz daha kolaylaşıyor, özellikle de üzerinde çok fazla düşünecek kadar ayık olmadığım zamanlarda. Hiç tereddüt etmeden ağzımdan çıkıveriyorlar.

Partnerinizi başkalarıyla paylaşmak ister misiniz? Hayır.

Partnerinize bir köle gibi davranmak ister miydiniz? Belki.

Kontrolün sizde olmasını ve yatak odasında ne olacağını bilmeyi mi tercih edersiniz?

Evet.

Seks sırasında size uygun bir unvanla hitap edilmesini ister miydiniz?

Olabilir.

Partnerinizin sizden daha genç mi yoksa daha yaşlı mı olmasını tercih edersiniz? *Bu gerçekten bir soru mu?*

Daha genç.

Isabel sınavın sonuna geldiğinde ve sonuçlar gelmeye başladığında şarap bitmiş oluyor. Nefesimizi tutmuş sonuçları bekliyoruz ve kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru dans ettiğinde neredeyse çığlık atacağım.

"Ne oldu?"

"Maggie... sen bir-"

"Siz kızlar burada ne yapıyorsunuz?" Emerson mutfağa girerken soruyor ve ben de Isabel'in elinden telefonumu öyle hızlı kapıyorum ki neredeyse şiddet uygulayacağım.

"Oh, hiçbir şey..." Charlie, erkeğinin yanına giderken yüzünde gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Adam ona bakarken kaşlarını kaldırıyor.

"Sarhoş musun?" diye soruyor.

Yanakları pembeleşir. "Belki."

Adam kızın poposuna hızlıca bir şaplak atıyor ve kız yüzünü adamın göğsüne gömerken gülerek inliyor. Dudakları başının tepesine bastırıyor ve ben başka tarafa bakma ihtiyacı hissediyorum. Onların sürekli halka açık gösterileri beni her zaman rahatsız ediyor. Yani, sevimli bir çiftler ve birbirleri için deli oldukları çok açık, ama bizim yanımızda birbirlerine dokunduklarında her zaman mahremiyetlerini ihlal ediyormuşum gibi hissediyorum.

Gözlerim sarılmalarından hızla uzaklaşırken, *onu* yine bana bakarken buluyorum. Beau oturma odasından onları izliyor ama babası ve eski kız arkadaşına odaklanmak yerine *bana* bakıyor. Ben bakışlarımı kaçırmadan önce bakışlarımız sadece bir anlığına buluşuyor ama onları dokunurken görmenin onun için daha da zor olup olmadığını merak ediyorum.

HERKES TEKER TEKER EŞLEŞMEYE BAŞLAR VE

Kapıya. İkisi de Drake'in peşinden giderken Isabel Hunter'ın kolunun altına giriyor. Mia, kulağına gerçekten bilmek istemediğim bir şeyler fısıldayan Garrett'a yapışıyor, yüzündeki flörtöz sırıtışa bakılırsa. Emerson da Charlie'nin sırtına rahatlatıcı bir dokunuşla onu kapıya doğru yönlendiriyor.

Kapıdan çıkmadan önce bana "Bu sonuçlarla iyi eğlenceler" dedi.

"Hangi sonuçlar?" Emerson soruyor ama ben sadece başımı sallayarak onu uzaklaştırıyorum.

"Seni ilgilendirmez," diye mırıldandım.

Beau'nun yalnız kaldığını görünce ona kibarca gülümsedim. "Yardımınız için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil."

Bana doğru garip bir bakış atarak babasının peşinden kapıdan çıkıyor ve ben de yavaşça arkasından kapatıyorum. Evim boşalıp yalnız kaldığımda, telefonumun tezgahın üzerinde yüzüstü durduğu mutfağa geri dönüyorum.

Hızla elime alıyorum ve sınav sonuçlarımı görmek için uygulamayı açıyorum. Ekrana bakarken ağzımdan bir kahkaha patlıyor.

Dominant, Master/Mistress, Brat Tamer.

Sonuncusunda daha da yüksek sesle kıkırdadım. Aman Tanrım, bu sınav bir şaka!

Müşterilerimize sattığımız şey bu mu? Ne kadar saçma.

Öncelikle, ben Domme *değilim.* Beni siyah deri içinde, elimde kırbaçla Madam Kink gibi hayal edebiliyor musunuz? Yakınından bile geçmem.

Ve Brat Tamer sadece komik. Sanki yeterince bebek bakıcısı olarak anılmıyormuşum gibi, şimdi kendi sapkınlıklarım bile dadı olmamı istiyor.

Başka bir şey düşünmeden uygulamayı kapatıyorum, mutfağı hızla temizliyorum ve yeni evimin etrafındaki kutu ve proje dağınıklığına bakıyorum. Ne düşünüyordum ki? Uygulama aracılığıyla biriyle ilişki kurmak şu anda ihtiyacım olan son şey. Belli ki bu ev benim için biçilmiş kaftan.

Ve kesinlikle evcilleştirmek için bir velede ihtiyacım yok.

Kural 4: Kendini beğenmiş pislikler mutlu sonla bitmez.

Beau

"Nereye gidiyorsun?" Bir ayağım kapının dışında duraksarken annemin sesi beni durduruyor.

"Babamla öğle yemeği," diye yavaşça cevap veriyorum, babamdan bahsedildiğinde kaçınılmaz tıslamayı ya da alay etmeyi bekliyorum. Onu aşağılama fırsatını asla kaçırmazdı.

"Şimdi ne istiyor?" diye hışımla cevap veriyor.

İşte burada.

"Sadece takılmak için, sanırım."

Gülüyor, telefonunda geziniyor, benimle konuşurken başını bile kaldırmıyor.

"Babanla olmaz. Emerson her zaman bir şeyler ister."

Gözlerimi devirerek dilimi ısırıyorum. Annemle babamın arasına girmek cazip geliyor ama sanırım yüzümü betonda sürüklemeyi tercih ederim. Tam olarak *aralarına* girmek sayılmaz. Emerson ara sıra annemin nasıl olduğunu soruyor ama o kadar. Annem ise sanki bir TED konuşması yapıyormuş gibi onun hakkında saçma sapan şeyler söylüyor ve ben de çoğunlukla aynı fikirdeymişim gibi başımı sallıyorum. Onun yalanlarına eskisi kadar inanmıyorum.

Bana bakması, dikkatli sürmemi söylemesi, iyi günler dilemesi ya da nasıl olduğumu sorması çok mu zor olurdu? Görünüşe göre, çünkü anahtarlarımı cebime koyup ön kapıyı açtığımda duyduğum tek şey, "Ona selam söyle." Ki bu da

Belli ki bir şaka. Annem acısını babama karşı bir zırh gibi kullanıyor... açıkçası daha az umursayamazdı. Ve Charlie'yle olan ilişkisini öğrendiğinde... aniden kin cephaneliği dolup taştı.

Sadece bunları duyacak kadar uzun süre kalmamaya çalışıyorum. Kendi evim için ne kadar erken para biriktirirsem o kadar iyi. Sanki o evde yavaş yavaş zehirleniyor gibiyim ve ben de dar kafalı ve acımasız olmadan önce bu zehirli dumanı daha ne kadar soluyabilirim bilmiyorum.

Elbette, bir işte tutunabilseydim para biriktirmek çok daha kolay olurdu, ancak sözde küçük kız kardeşinizi (ya da neydi? Üvey teyzenizi?) D&D gecesine götürmek için çok fazla gece izin almanız kaçınılmaz olarak işvereninizin işe dönmemenizi istemesiyle sonuçlanacaktır.

Zaten mutfakta çalışmak için yaratılmamıştım. Ya da çevre düzenlemesi. Ya da bir kahve dükkanında.

Bahçeden garaj yoluna doğru yürürken göz ucuyla gördüğüm bir hareket beni durduruyor. Arabamın diğer tarafında biri var ve alüminyum bir kutunun kaldırıma çarpma sesini duyduğumda, ne olduğunu görmek için koşmaya başladım.

"Hey!" diye bağırdığımda bir adamın yola doğru koştuğunu görüyorum ve tam onu kovalamaya başladığımda, arabamın yan tarafındaki kırmızı sprey boya beni durduruyor.

DEFOL SAPIK.

Ne. Ne? Sikeyim mi? Sapık mı? Bu bir çeşit hastalıklı şaka mı?

Sonra farkına varmam sadece bir an alıyor. Arabadan uzaklaşırken eve bakıyorum ve ön kapıya bantlanmış, dışarı çıktığımda görmediğim bir şey fark ediyorum. Bir internet sitesinden alınmış, üzerinde babamın kulübünün siyah beyaz bir resmi olan basılı bir makale. Başlığı okurken gazeteyi kaptım: *Briar Point'te sapkın bir kuruluş: Vatandaşlar iğrenç kulübün kapatılması için dilekçe veriyor.*

Sanırım birisi Google'da Emerson Grant'i aratmış ve bu adresi bulmuş. Babam hâlâ buranın sahibi olarak gözüküyor olamaz.

"Yanlış ev, salak!" Adam çoktan gitmiş olmasına rağmen bağırıyorum. "Harika..." Arabamdaki hasarı incelerken mırıldandım. Bununla bir yere gitmemin imkanı yok. Ama arabayı burada bırakırsam ve babam gelip beni alırsa, annem arabayı önümüzdeki on yıl boyunca babamın başında tutma şansına sahip olacak.

Garajdan bir rulo koli bandı alarak, boyayı olabildiğince kapatmak için hızlıca çalışıyorum, ancak çabucak tükeniyorum ve neredeyse yeterli değil. Herkes hala yan tarafa karalanmış yazıyı rahatlıkla okuyabilir.

Harika.

Arabaya binerken dişlerimi gıcırdatıyorum, buruşturduğum yazıyı yolcu koltuğuna atıyorum. Sonra arabayı çalıştırıyorum ve *PERVERT* hala çoğunlukla yolcu tarafında görünürken garaj yolundan çıkıyorum. Babamın uzakta yaşamaması iyi bir şey.

"BEAU, ÇOK ÜZGÜNÜM," DIYE KEKELEYEREK HASARI DEĞERLENDIRIYOR. Garajında duruyoruz, ikimiz de ona bakarken benim yeni tatlı boyamı saklayabileceği geniş bir alanı var. "Bunu tamir edene kadar arabamı ödünç alabilirsin."

Göz temasından kaçınırken dişlerimi sıkıyorum.

"Bu insanlardan birkaç haftadır asılsız tehditler alıyoruz. Vandalizme tenezzül edeceklerini hiç düşünmemiştim. Biliyor musunuz, gerçekten bir polis raporu hazırlamalıyız."

"Düzelt gitsin," diye homurdanıp başka tarafa bakıyorum. "Özür dilerim, Beau."

"Evet, bunu zaten söyledin. Sorun değil. Hadi gidip bir şeyler yiyelim."

Arabasının kilit açma düğmesine basarken boğazını temizliyor ve ikimiz de arabaya biniyoruz. Emniyet kemerimi bağladıktan sonra, "Neden annemin evine geldiler ki?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bu garip ama ben ilgileneceğim."

En sevdiğimiz hamburgerciye giderken, sürücü koltuğunda gerildiğini fark ettim. Kesinlikle bir şeyler oluyor. Park ederken, garsondan sipariş verirken ve yemeğimizi yerken onu inceliyorum. Normalden biraz daha sessiz davranıyor ve biraz rahatsız görünüyor. Belki de sprey boya olayı yüzünden garip davranıyordur.

Ama yemek bittiğinde ve ayrılmak için hareket etmediğinde, şüphelerim doğrulandı.

"Beau, sana söylemem gereken bir şey var ve bunu nasıl karşılayacağından emin değilim."

Lanet olsun.

"Ne?"

"Charlie'ye evlenme teklif etmek istiyorum."

Ağzımdan çıkan sesin bir adı var mı emin değilim ama boğulma ile gülme arasında bir yerde ve bu sırada neredeyse içkimi tükürmeme neden oluyor.

Kendimi toparladıktan sonra "Şaka yapıyorsun," diye çıkışıyorum. Yüzündeki sert ifade öyle olmadığını söylüyor.

"Sen kırk bir yaşındasın. O yirmi iki yaşında."

"Sesini alçalt," diye azarlıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Ben ciddiyim. Siz ikiniz neden evlendiniz ki?"

Biraz daha dik otururken kaşları çatılıyor. "Çünkü birbirimizi seviyoruz."

"Gerçekten evet diyeceğini mi düşünüyorsun? Önünde koca bir hayat var."

"Evet, sanırım evet diyecek ve benim de önümde koca bir hayat var Beau."

"O kadar da değil!"

Ağır bir iç geçiriyor, belli ki ona savurduğum hakaretleri savuşturuyor ama asla beklediğim yükselişle karşılık vermiyor. Bunun yerine omuzlarını geriye itiyor ve bekliyor. Duyduklarıma inanamıyorum. Sanki çok ileri gitmiş bir şaka gibi. Seviştikleri gerçeğini atlattım ve birlikte yaşamalarını kabullenmeyi öğrendim ama her an bitmesini bekliyordum. Bu garip kaçamakları sonsuza dek süremez.

"Çocuk sahibi olmayacaksın, değil mi?" Charlie'nin biz birlikteyken çocuk istediğinden hiç bahsedip bahsetmediğini hatırlamak için beynimi zorlayarak soruyorum.

"Hayır. Çocuk sahibi olmayacağız."

"O zaman ne anlamı var?" diye sordum.

"Mesele şu ki, birbirimize bir taahhütte bulunmak istiyoruz. Bir gün bunu isteyeceğin biriyle tanışacaksın."

"Pek olası değil. Yani, sadece bir yıl oldu. On yıl sonra seni hâlâ isteyeceğini nereden biliyorsun?"

Öne doğru eğiliyor ve bir an için beni incelerken yüz hatlarının yumuşamasına izin veriyor. "Bütün evlilikler boşanmayla sonuçlanmaz, Beau. Bütün ilişkiler kötü değildir. Bazı çiftler yürümez, bazıları ise yürür. Mantıklı olmadıklarını ya da farklı yerlerden geldiklerini ya da farklı

yaşlarda olduklarını düşünsen bile, senin istediğin şeyi isteyen biriyle tanıştığında, sadece uyuyor. Birisi

Siz olmayı biraz daha kolaylaştıran. O kişiyi bulduğunuzda anlayacaksınız."

Şu anda ona haksız yere acımasızca bir şeyler söyleyebilirdim, Charlie'yle bunu yaptığımı düşündüğümle ilgili bir şeyler, ama eski kız arkadaşımla olanları babama ödetmek için yeterince uzun zaman harcadım. Hiçbir şey değişmedi zaten. Bu yüzden bu sefer tek kelime etmedim.

Ama keşke ona bahsettiği şeyin benim için uygun olmadığını söyleyebilseydim. Çünkü çıktığım hiçbir kız bana uymuyor. Ya veremeyeceğim şeyi istiyorlar ya da istemediğim şeyi veriyorlar. Sadece kendini düşünen, bencil bir pislik olduğunuzda diğer insanlarla uyum sağlayamazsınız - ya da bana öyle söylendi.

"Umarım bunu sana söylediğimi biliyorsundur çünkü senin onayın olmadan bunu yapmazdım."

"Saçmalık," diye karşılık veriyorum. Yalan söylüyor ve ben bunu biliyorum. "Onayımı istiyorsun tabii, ama bunu zaten yapacaksın."

Omuz silkerken ağzı küçük bir gülümsemeyle açılıyor. "Yine de onayınızı istiyorum."

"Umurumda değil. Gerçekten umurumda değil. Charlie gibi birinin hayatının geri kalanını sana adamasını beklediğin için deli ve muhtemelen biraz da aptal olduğunu düşünüyorum ama seni durdurmayacağım. Bu senin cenazen."

Gülüyor. "Teknik olarak bu bir düğün ama teşekkürler." Sessizliği havadan sudan konuşarak dolduruyoruz ve şimdi biraz daha rahatlamış görünüyor, sanki o kısmı içinden atmaya ihtiyacı varmış gibi. Onu hâlâ Charlie'yle nikâh masasında hayal edemiyorum ama artık bunu düşünmemeyi tercih edeceğim.

Kural 5: Düşündüğünden daha sapıksın.

Beau

Biri kolumu dürttü ve gözlerim açıldı. Dash ve Brody'nin dairesinin patlamış mısırlı tavanına bakıyorum. Esrarlı içkiden sonra uyuyakalmış olmalıyım. Kaç kere içtiğimin sayısını unuttum.

Brody bana bir tane daha teklif ediyor ama başımı sallıyorum. Neden bu pislik uyumama izin vermiyor?

Omuz silkerek cigarayı dudaklarının arasına koyuyor ve dikkatini Dash ile oynadığı video oyununa geri veriyor. Burada sadece birkaç kez karşılaştığım başka bir adam daha var ve koltuğunda telefonuna bakıyor, varlığı beni rahatsız ediyor. Yeni insanlar getirmelerinden nefret ediyorum. Sadece üçümüzün olduğu zamanları özlüyorum.

Peyton *nişanlanmadan* önce teknik olarak dört yaşındaydı. Tanrım. Şimdiden o yaşa mı geldik? Ben daha 22 yaşındayım ve o benden sadece bir yaş büyük. Bu saçmalığı düşünmeye bile hazır değilim.

Charlie'nin nişanlanmak üzere olduğunu düşününce. Ayrılmamış olsaydık, evlenme teklif etmeye hazır olur muydum? Bu fikir bana delice geliyor. Yani...bu acele niye?

"Hey Victor," diyor Dash koltuktaki adama. "Girmek ister misin?" diye sorar ve kumandayı kaldırır.

"Hayır, teşekkürler dostum. Bu uygulamada bir hatunla sohbet ediyorum."

"İlişki uygulaması gibi mi?" diye sordum. Bana baktığında yüzünde biraz kendini beğenmişlik seziyorum. Sanki benden çok daha olgunmuş gibi.

"Hayır," diye cevaplıyor kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Bundan daha fazlası var. Sizi... uh... sizinle aynı cinsellikten hoşlanan diğer insanlarla eşleştiriyor."

Donup kalıyorum, gözlerim lazer ışığıyla sehpaya odaklanıyor, hareket edersem her şeyi ele vereceğimden korkuyorum. Evet, o uygulamayı biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum.

"Ne?" Dash gülerek ağzından kaçırır.

"Evet, adı *Salacious*. Bu kink testine giriyorsunuz ve sonuçlara göre-"

"Acıktınız mı?" Ben araya giriyorum. "Biraz pizza sipariş edeceğim." Brody Victor'a bakıyor. "Yani... ne tür seks şeyleri?"

Victor telefonunu adamlara doğru çeviriyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. "Konuştuğum bu hatun bir erkeğin onu aşağılamasını falan istiyor."

"Ne?"

"Vay anasını," diye cevap verirler.

"Kulağa berbat geliyor," diye mırıldanıyorum, koltuktan kalkıp sohbetten kaçmak için mutfağa gidiyorum. Arkadaşlarıma babamın şirketi hakkında bilgi vermiyorum ve kesinlikle onunla Charlie arasındaki ilişkiye girmiyorum. Kendimi özel tutuyorum.

Küçük mutfaktan, çocukların video oyunlarını bırakıp telefonlarını çıkarmalarını izliyorum, her ikisi de Candy Crush gibi bir uygulama indiriyor ve bunu görmek sinirlerimi bozuyor.

Belki babamın bir seks kulübü ve kink eşleştirme uygulaması sahibi olduğu için bir tür kahraman olduğunu düşünürler, ama onlara söylersem bana farklı bakacaklarını biliyorum.

"Beau, bu uygulama sende var mı?" Dash gözleri ekrana yapışmış bir şekilde soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, buzdolabından bir bira çıkarıyorum, "o tür sapıkça şeylerle pek ilgilenmiyorum."

Çocuklar gülüyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. "Vic'in konuştuğu ve kendisine pis sürtük falan demesini isteyen kızla ilgili kısmı duymadınız mı?"

"Bir hatunu becerirken ona lakap takmak istemediğim için özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Dostum, yine de çok ateşli. Bu uygulamayla çok daha fazla sevişiyorum. Tek yapmam gereken ne kadar acayip şey varsa kabul etmek."

Bira şişesini dudaklarımın yarısına kadar kaldırarak durakladım. Ve tam o anda, bu dangalaktan nefret ettiğime karar veriyorum. Aptal ceketi, deri ayakkabıları ve ukala tavırlarıyla. Ama özellikle ondan nefret ediyorum çünkü ben bile söylediklerinin berbat olduğunu biliyorum. Açıkça

uygulamayı kötüye kullanıyor.

"Bunun bütün amacı aynı şeylerden hoşlanan insanları eşleştirmek değil mi? Sana krallığın anahtarlarını verip daha fazla istekli kadın bulmanı sağlamak değil mi?"

Üçü de sanki Latince konuşmaya başlamışım gibi bana bakıyor.

"Demek duymuşsunuz," diye cevap veriyor Victor, kaşları içe doğru katlanarak.

"Hayır. Yani... evet, duymuştum ama demek istediğim... Bence amacı gayet açık."

"Evet," diyor başını eğerek, "amaç bu sürtüklerin tüm tuhaf ihtiyaçlarını karşılamalarına yardımcı olmak ve beni onlarla temasa geçirmek." Gülüyor, Dash ve Brody'ye bakıyor, ikisi de ona katılıyor ve ben birden nedenini bile bilmediğim bir şekilde sinirleniyorum.

"Bu lanet bir şaka değil!" Kükredim ve üçü de sustu.

"Tanrım, Beau. Sakin ol." Brody yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyor ve açıkçası benim de kafam karışmış durumda. Bunun nereden geldiğinden emin değilim ama buradan siktir olup gitmem gerektiğini biliyorum.

Birayı masaya bırakıp telefonumu cebimden çıkarırken "Ben gidiyorum," diye mırıldandım.

Dash, "Burada kalacağını sanıyordum," diye cevap verir.

"Bu gece olmaz, dostum. Yine de teşekkürler. Bir yere gideceğim." Kapıyı açtığımda kolumda bir el hissettim. Bu Dash'ti ve arkamı döndüğümde onun endişeli ifadesiyle karşılaştım.

"İyi olduğuna emin misin? Sadece şakalaşıyorduk. Kötü bir niyetimiz yoktu."

Omuz silkiyorum. "Dostum, bugün kafam çok karışık. Sanırım eve gitmem gerekiyor."

"Yanına bir cigara almak ister misin?"

Gülümsemeden edemiyorum. Tüm arkadaşlarım arasında Dash kesinlikle en empatik olanı. Her iş kaybı ve ayrılıkta, diğerleri bira ve otun işe yarayacağını düşünürken, beni gerçekten dinleyen tek kişi o oldu. Dash en azından arkadaşlığını *ve* otunu sunuyor.

"Hayır, sağ ol dostum. İyi geceler."

Bununla birlikte, apartmandan çıkıp babamın arabasına doğru ilerliyorum. Buraya kadar arabayla geldim ama hâlâ direksiyon başına geçemeyecek kadar uçmuş durumdayım. Zaten sadece bir buçuk kilometre. Hava da Nisan sonu için fena değil. İşlek yoldan annemin evine doğru yola çıktım.

Belki uzun bir yürüyüş kafamı dağıtmama yardımcı olur, böylece o lanet uygulama için neden bu kadar heyecanlandığımı anlayabilirim.

Nedeninden tam olarak emin değilim,

ama nedense, sakinleşmenin ilk adımı App Store'da aramak gibi görünüyor.

Neredeyse bir milyon yorum var. Ve oldukça da iyi. İlk başta bunun Victor gibi sapıkça bir ilişki uygulaması olduğunu düşünen bir grup ahmak olduğunu varsayıyorum.

Ama değiller.

Nihayet! Sağlıklı karışıklıkları normalleştiren bir uygulama.

Sıradan bir bağlantı uygulaması değil. Bu aslında kink-pozitif yaşam tarzlarına değer veriyor!

Bir sapkınlığım olduğunu bile bilmiyordum. Teşekkürler, Salacious! Hayatımın en iyi seksiydi.

"Tanrım," diye mırıldandım. İnsanlar internette gerçekten her şeyi paylaşıyor.

Sonuçta merak beni ele geçiriyor ve indirme düğmesine basmamı sağlıyor. Yani... sadece bakıyor olmam babam gibi sapık bir ucubeye dönüşeceğim anlamına gelmiyor.

Yaya geçidine ulaştığımda yeni indirdiğim uygulamayı açıyorum ve yaş, cinsel tercih, konum gibi birkaç s o r u y u takip ediyorum. Karşıdan karşıya geçtikten sonra uygulamayı tekrar açıyorum ve kendimi bir testin başında buluyorum.

Hayır, siktir et. Bu sınava giremem.

Telefonumu kapatıp cebime atıyorum ve içecek bir şeyler almak için köşedeki benzin istasyonuna giriyorum. Ama gazozun başında durduğum süre boyunca o testi düşünüyorum. Bahse girerim, eğer testi yapsaydım, bana sağlıklı cinsel istekleri olan normal bir erkek olduğumu söyleyecekti.

Eğer bu yasal bir testse, tam olarak bunu söyleyecektir. Yani, kimin cinsel tercihlerinin ne olduğunu söyleyecek bir uygulamaya ihtiyacı var ki? İnsanların ne istediklerini bilmeleri gerekmez mi?

Sodamın parasını ödeyip yola geri döndükten sonra uygulamayı tekrar açıyorum. Kafam yeterince iyi olduğu için artık sorulara biraz daha net odaklanabiliyorum. Ve bu aptal testi çözmeye karar veriyorum çünkü yapacak daha iyi bir işim yok ve onların yanıldığını kanıtlamak istiyorum. Kim olduğunu bile bilmiyorum.

Seks zevkinizin normal olduğunu düşünüyor musunuz? Evet. Evet, normal.

Karar verme konusunda iyisiniz. Katılıyorum ya da katılmıyorum. Tam olarak bir seks sorusu değil ama sanırım seçim yapmak zorunda kalsaydım, katılmıyorum derdim.

Çıplak ya da kendini tatmin ederken görülmek seni rahatsız ediyor mu? Ne oluyor l a n? Yani... beni rahatsız mı ediyor? Bu fikri sevmiyorum, ama rahatsız e t m i y o r.

Ben. Yani, hayır.

Birden fazla partnerle seks yapmakla ilgileniyor musunuz? Aynı anda mı? Hayır.

Seksi bir tür kaçış olarak kullanıyorsunuz. Katılıyorum ya da katılmıyorum.

Parmaklarım ekranın üzerinde bir an duraksıyor. Bunu bana neden soruyorlar? Kim kaçmak için seksi kullanmaz ki? *Evet.*

Kendinizi aştığını düşündüğünüz cinsel partnerler bulma eğiliminde misiniz?

Tabii. Tekrar soruyorum... Kimin yok ki?

Bir sonraki soru turu daha çok gerçek seks sorularına benziyor. Sıra dışı bir cevap vermediğimden emin bir şekilde kendimi soruların arasında uçarken buluyorum. Bunlar *herkesin* istediği şeyler.

Annemin evine giden caddeye döndüğümde ekran sonuçları üretmeye başladığında, yüzümde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. Ancak ekranda karışıklıkların bir listesi belirdiğinde, olduğum yerde donup kalıyorum.

Deneysel.

Brat.

İtaatkar.

Sonuncuyu birkaç kez okudum çünkü hâlâ kafamın iyi olmasından ve bu kelimeyi başka bir kelimeyle karıştırmaktan endişeleniyorum. *İtaatkâr*.

Sonra sokak lambasının altında durarak içten bir kahkaha attım. İtaatkâr mı? Bu aptal test bir şaka. Bu benim "sapkınlığım" olsa bile, siyah deri giymiş bir kadın tarafından yönetilmek istediğim anlamına gelmez. Bazı insanlar bu tür şeyleri seviyor diye herkes için olduğu anlamına gelmez.

O sapık piçler istedikleri kadar eğlenebilirler ama ben normal sekse devam edeceğim. İşimi gayet iyi görüyor. Bir kaydırmayla uygulamayı kapatıp tekrar yürümeye başlıyorum.

Ancak Instagram'ı açarken ekranımda bir bildirim beliriyor ve duruyorum.

Bölgenizde yeni bir eşleşme.

Bu da ne demek oluyor? En iyi kararıma rağmen, bildirime tıklıyorum. Uygulama tekrar yanıp sönüyor, ama şimdi bir profile bakıyorum. Resim yok ve profil adı da rakamlar ve harflerden oluşan bir karmaşadan başka bir şey değil. Yazan tek şey Kadın ve sapkınlıklar: *Dominant, Master/Mistress, Brat Tamer*.

İşte bu kadar. Tek bildiğim, bu bayanın gerçekten seksen yaşında bir adam olabileceği ve uygulamayı masum itaatkârları cezbetmek için kullanan bir seri katil olabileceği ya da olmayabileceği. Yüz yıl geçse de

asla

ya da onunla buluşmayı kabul etmek. Ve özellikle de bir uygulama, internetteki bir teste dayanarak yatak odasında aynı şeylerden hoşlandığımızı söylediği için değil.

Ama uygulamayı kapattıktan sonra bile bunu düşünmeden edemiyorum. Bu işin peşini bırakamayacak kadar meraklıyım. O profille iletişime geçmek çok kolay olurdu. Bir konuşma başlatmak. Buluşmak ve her şeyin saçmalık olup olmadığından emin olmak. Ama tabii ki yapmayacağım.

Dediğim gibi, muhtemelen ürkütücü bir seri
katildirler. Ama belki de değillerdir.

Kural #6: Sta£ toplantısı sırasında internetteki yabancılarla flört etmeyin.

Maggie

Garrett: Halkla ilişkiler ekibi sosyal medya şifrelerini tekrar

istiyor. Hunter: Geliştirme ekibinden gönderdiğim e-postayı aldın

mı?

Mia: Maskeli Balo gecesi için sipariş ettiğim süslemeler imzalanmadı ve şu anda postanede takılı kaldılar. Yardım edin!

Emerson: Öğlenki personel toplantısına katılmanı istiyorum.

"Ugh!" Telefonumu yastığa doğru fırlatıyorum. Islak saçlarım parke zemine damlarken havlumun içinde durmuş, bekleyebilecek mesajları kontrol ediyorum. Ringo benim küçük patlamamdan sonra endişeyle başını kaldırıyor ama hemen bunun önemli olmadığına karar verip uykusuna geri dönüyor.

Aceleyle, kutularla kaplı gömme dolabımdan kıyafetlerimi çıkarıyorum. Bugün fön çekmeye vaktim yok, bu yüzden parmaklarımı hızla saçlarımda gezdiriyorum, biraz karıştırıyorum ve en iyisini umuyorum. Sütyenim ve iç çamaşırlarımla aynanın karşısında dururken, kalçalarımın her iki yanındaki garip çıkıntılar ve uyluklarımı delik deşik eden aptal selülitler için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Odamın köşesindeki egzersiz bisikletim çamaşır askısı ve toz toplayıcı olarak daha çok işe yarıyor ve sonunda

forma gireceğime dair tutmadığım sözlerle benimle alay ediyor, böylece belki bir gün Mia ya da Eden'ın yarısı kadar güvenle dar kıyafetlerle dolaşabilirim.

Bunun yerine banyoda kendimle uğraşıyorum, karnımın alt tarafındaki garip kakayı çimdikliyorum.

Giyinip ince bir makyaj tabakası ve biraz göz kalemi sürerken telefonum yatağımdan vızıldıyor. Sonunda fırlattığım yerden aldığımda, bildirimin kulüpte benden iyilik isteyen birinden değil, Salacious uygulamasından geldiğini görünce şaşırıyorum.

Bölgenizde yeni bir eşleşme.

Uh... sil. Parmağım reddetmek için uygulamanın üzerinde geziniyor ama birden kendimi bildirimi açarken buluyorum. Merak ya da inatçılık diyebilirsiniz ama silmeden önce görmek istiyorum.

Çoğunlukla boş bir profile açılır. Kimliği korumak için isim jenerik. Hakkımda bölümü ise sadece "*bu aptalca"* diyor. Yaş ve cinsiyet göründüğü için bu şaşırtıcı değil: *Erkek, 22 yaşında.*

Harika, bebek bakıcılığına ihtiyacı olan yetişkin bir adam daha.

Telefonumu mutfağa götürüp e-postalarıma ve mesajlarıma cevap verirken bir yandan da kendime bir fincan kahve hazırlarken "Zor pas" diye mırıldanıyorum.

Garrett'a: Yüzüncü kez söylüyorum, şifreler sürücünün içinde.

Hunter'a: Evet, zaten cevap verdim. İcabına bakıldı.

*Mia'*ya*:* Kulübe giderken postaneye uğrayacağım.

Emerson'a: Evet, efendim. ;)

Fındık kremamı karıştırıp fazla kullanılmış seyahat kupamın kapağını kapatırken kendi kendime gülümsüyorum. Sonra nedense Salacious uygulamasını tekrar açıyorum. Yapacak hiçbir şeyi olmayan bir işkolik yapacak bir şey bulur dedikleri doğruymuş. Ve bu gerçekten iş olmasa da, zihnimi bana gönderilen eşleşmeler arasında gezinmekle meşgul ediyorum. Çoğu erkek, bazıları hayatları ve cinsel tercihleri hakkında ayrıntılarla dolu çok kalın profillere sahip. Bu eşleşme sonuçlarında Cringe City var. Bana kendileri hakkında ne kadar çok şey anlatırlarsa, o kadar az ilgileniyorum.

Muhtemelen bu yüzden kendimi yine yeni adamda buluyorum. Biraz gizem, çok fazla bilgiden daha seksi sanırım. Birden kendimi

Mesaj düğmesine tıklayarak.

Ben: Neden aptalca?

Profil sayfasına yanıt olarak söylüyorum.

Fazla düşünmeden gönder tuşuna bastım. Bu işi sonuna kadar götürmeye hiç niyetim yok ama nedense onunla uğraşmak istiyorum. Benimle aynı kuşaktan bile olmayan, bu işi benden bile daha az ciddiye alan biriyle konuşmanın daha az korkutucu bir yanı var.

Ayrıca... ve bu bunun büyük bir parçası... *sertifikalı bir* Madam / Domme / Brat Tamer ile eşleşti, bu da sonuçlarının tam tersi - itaatkar ve / veya velet olarak ortaya çıktığı anlamına geliyor.

Topuklu ayakkabılarımı giyip eşyalarımı toplarken kendi kendime gülüyorum -dizüstü bilgisayar, telefon, güneş gözlüğü- hepsini çantama atıyorum. *Sertifikalı Madam*. Çok komik. Geliştirme ekibine e-posta gönderip algoritmalarının sarhoş olduğunu bildirmeliyim.

Her şeyi arabaya taşırken telefonum çalıyor. *Bay Aptal* olmadığı için neden neredeyse hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum. Onun yerine, *Bay Patron Adam* mesajlarımızda *evet efendim* dememe cevap veriyor, sırf Dom'luğuyla dalga geçmek için.

Emerson: Çok komik. Kesin şunu.

Emerson: Ve milyonlarca teşekkürler. Sen en iyisisin.

Sürücü koltuğuna oturduğumda mesajını okudum ve bir kez daha ondan nefret etmeye çalıştım. Ama soğuk ve umursamaz zırhımı kırmak için mızrak gibi bana iltifatlar yağdırırken bu çok zor. Ve işe yarıyor. Pislik herif.

PERSONEL TOPLANTISI ÇOK SIKICI. ARTIK BIR KAT EKIBIMIZ VAR, MÜDÜRLER ve ekip liderleri gemiyi sıkı tutmak için, ama Emerson bizden birinin onlara katılması konusunda ısrar ediyor. Genelde Garrett olur ama Salı günleri terapistiyle görüşüyor.

Mia önümüzdeki hafta sonu yapılacak etkinlikle ilgili sohbeti yönetiyor ve ben de telefonumda düşüncesizce geziniyorum. Burada olmam için hiçbir sebep yok.

Yeni mesaj: Çünkü bana neyi sevdiğimi söyleyecek bir uygulamaya ihtiyacım yok.

Ekranımın üst kısmındaki bildirim çubuğunda beliren yeni mesaja bakarak donup kalıyorum. Anlamlandırmam çok uzun sürüyor, sonunda bunun Salacious uygulamasından geldiğini fark ediyorum. Kaybolmadan önce, açılan pencereye tıklıyorum.

Bu *Bay Aptal,* tek satırlık ezik profilinden dolayı ona verdiğim bir isim. Gözlerimi devirerek cevabımı yazıyorum.

Yine de testi yaptın.

Ne kadar yanlış olduğunu kanıtlamak için.

Öyle mi? Ne kadar yanlış?

Onunla alay ediyorum. Neden uğraştığımı bile bilmiyorum. Bu adam kesinlikle zaman ayırmaya değmez, ama sıkıldım. Toplantıda yani.

Tamam, dur tahmin edeyim. Sana otoriter bir Dom olduğunu söyledi, değil mi?

Teknik olarak Domme ama evet.

Yani bu beni bir denizaltı mı yapıyor?

Sen söyle.
Testi yapan sendin. Yanlış olduğunu mu söylüyorsun?

Evet, bu yanlış.

Nereden biliyorsun?

Çünkü siyah deri giymiş bir kadın tarafından kırbaçlanmak istemiyorum.

Denememişsin gibi görünüyor.

Yaptığın şey bu mu?

Ha. Hayır. Ben de senin kadar bu işte yeniyim.

Ama yani... yapmak istediğin bu mu?

Deri sıcak ve rahatsız edicidir.
Ve bir kırbaçla ne kadar iyi başa
çıkabileceğimden emin değilim.

Yani sen de sınavın saçmalık olduğunu düşünüyorsun.

Bilmiyorum.
Cevaplarımızdaki bir şey bize
bu sonuçları vermiş olmalı.

Ya sapkınlıkları olmayan normal insanlarsak?

Tuhaflıkları olan insanlar normaldir.

Ne demek istediğimi anlıyorsun.

Normal olan nedir? Vanilya mı?

Evet.

Sınav sonuçlarınızdan biri vanilya mı?

Çünkü bu kesinlikle bir seçenekti.

Beni bu konuda köşeye sıkıştırdın.

KIKIRDIYORUM VE ETRAFIMDAKI ODANIN SESSIZ OLDUĞUNU FARK EDIYORUM, BU YÜZDEN YUKARI BAKIYORUM

Mia'yı, öğretmenlerin sınıfta konuşmayı kesmenizi beklerken attıkları bakışla bana bakarken buldum.

"Bize katılmak ister misin?"

Dudağımı ısırdım. "Özür dilerim, dikkatimi veriyorum."

Telefonuma bakarken gülümsemeye karşı koyuyor. "İşimiz bitti sayılır. Eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz."

Bununla birlikte herkes dağılmaya başlıyor ama Mia'nın beni izlediğini hissediyorum ve bilgi almak için beni taciz edeceğini şimdiden biliyorum. Tahmin ettiğim gibi, personelin çoğu gittiği anda yanıma koşuyor.

"Eşleştiniz mi? Sonuçlar ne diyor? Yani... Benim teorilerim var."

Telefonumu göğsüme yasladım. "Hiçbir şey yok. Kibrit yok. Peki senin teorin ne?" Meraktan soruyorum.

"Geçen geceki sorulara verdiğin cevaplara bakılırsa, içinde bir FemDom sapkınlığı var, bu da dışarıda seni öpmek için bekleyen bir erkek olduğu anlamına geliyor."

Yaslandığım barı itiyorum ve bu konuşmadan olabildiğince uzaklaşmak için ortak ofise doğru ilerliyorum. "Olmaz. Bu konu hakkında konuşamam. Çizmelerim bile yok."

"Oh, hadi ama!" Mia mızmızlanarak arkamdan yaklaşıyor.

"Bu çok tuhaf!"

"İkiyüzlü olma. Bu garip değil."

"Benim için öyle."

"P e k i, tamam," diye yanıtlıyor yanıma koşarak. "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz ama teorimin doğru olup olmadığını söyle."

Duraksıyorum, ona doğru dönerken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Kimseye söylemeyecek misin?"

Yemin eder gibi elini kaldırıyor. "Söz veriyorum."

"Evet. Teoriniz doğru."

Ağzını kapatarak ciyaklıyor.

"Şşşt..."

Sonunda yirmi üç yaşındaymış gibi heyecanlı sesler çıkarmayı bıraktığında gözlerimi devirip ofise doğru yöneliyorum. "Sakın tek kelime etme, Mia!"

"Yapmayacağım," diye karşılık veriyor. "Ama bahse girerim altı ay içinde bu kulüpteki en sapık kişi sen olacaksın!"

Bir iniltiyle kendimi ofise kapatıyorum ve Tanrı'dan son kısmı kimsenin duymamasını umuyorum. Her şeyi masamın üzerine bırakırken derin bir iç çekiyorum.

Dikkat çekmekten nefret ederim. Ve insanların bana güldüğünü ya da tuhaf biri olduğumu hissetmekten gerçekten nefret ediyorum, bu yüzden son on yılımı mümkün olduğunca az dikkat çekerek geçirdim. Ama şimdi kızlar bana bu aptal testi yaptırdığına göre, içimde bunun ortaya çıkacağına ve Salacious'un alay konusu olacağıma dair çok kötü bir his var.

Telefonum titriyor ve açtığımda Bay Aptal'dan üç cevapsız mesaj olduğunu görüyorum.

Neden sadece vanilya bir erkek olamıyorum? Bunda yanlış olan ne?
Teknik olarak sonuçlarım Deneysel, İtaatkâr, Brat. Kulağa biraz belirsiz geliyor, sence de öyle değil mi?
Peki ya sen?

Ekrana bakıyorum. Ona takılmamla başlayan şey başka bir şeye dönüştü. Gerçek bir sohbete. Ve gerçek sohbetlerin nereye gittiğini biliyorum. Çok geçmeden kendimizden bahsediyor ve anonimlik vaadini en derin sırlarımızı ifşa etmek için bir güvenlik ağı olarak kullanıyoruz, ya sonra?

Sonra benim onun için çok yaşlı olduğumu, muhtemelen elde edebileceği ateşli genç kızlara hiç benzemediğimi öğrenecek ve her şey hayal kırıklığıyla sona erecek. En iyisi bunu şimdiden aradan çıkarmak.

Otuz dört yaşındayım.

Sınav sonuçlarınız size bunu mu söyledi?

Ha
yır. Biyografime yazmadığım için şimdi
söylüyorum. Ben otuz dört yaşındayım ve senin
yirmi iki yaşında olduğunu görüyorum.

Belki de bu konuşma daha fazla ilerlemeden önce şunu anlamalıyız yoldan çekil.

K

K?

Evet. K.
Peki, test sonuçlarınız ne diyor?

Beklediğim cevap bu değildi.

Domme, Mistress, Brat terbiyecisi

Vay canına.
Sesin korkutucu geliyor.

LOL. Ben kelimenin tam anlamıyla en az korkutucu insanım.

Dışarıdan güzel.
İçten içe dehşet verici.

Gülüyorum, yanaklarımın kızarmasından nefret ediyorum. Zamanımın çoğunu bu yabancıyla flört ederek harcıyorum ki bu çok aptalca. Yapılacaklar listem bir mil uzunluğunda. Bunun için zamanım yok.

Sanırım benim korkutucu olmam fikri hoşuna gidiyor.

Evet, belki öyle.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Düşündüğünden daha itaatkâr olabilirsin.

Haha. İyi denemeydi.

Sadece gizli bir sapık tarafının olmasının seksi olduğunu söylüyordum.

Gizli sapık tarafım bağlanmayı sevseydi ve
Köle gibi mi davrandın?

Bana sınav sonuçlarımın doğru olduğunu kabul ettirmeye
çalışıyorsun. Bunu yapmayacağım.
Ve hayır. Bence dıştan tatlı, içten korkutucu bir domme olman özellikle
seksi.
Ne kadar beklenmedik olduğu ile ilgili bir şey.

Beni tanımıyorsun bile.

Doğru. Ama ben hayal gücümü kullanıyorum.

Tamam. Peki ne hayal ediyorsun?

Hmm...

Seni bir hırka içinde hayal ediyorum. Düğmeli bluz. Eğlenceli bir dar
pantolon
renk, turuncu veya mor gibi. Kıyafetlerinizi seviyorsunuz ama vücudunuzu
iyi göstermiyorlar. Ve bu harika bir vücut.

Eminim çok çalışıyorsundur. İşinizi seviyorsunuz. Yönetimde ya da sorumlu olduğun bir yerde çalışıyorsun... belli ki.

VE BAHSE GIRERIM YAPMAN GEREKTIĞI KADAR SEKS YAPMIYORSUNDUR.

Kendimi yutkunmaya zorluyorum. Kıyafetime bakarak, sınırlı konuşmamızda ne kadarını ele vermiş olabileceğimi merak etmeye başlıyorum, ama sonra bunun genel bir cevap olduğunu fark ediyorum.

Tüm bunları boş profilime bakarak mı anladın?

Haklı mıydım?

Bugün bir elbise giyiyorum. Siyah bir elbise.

Bir sonraki kısmı eklerken kendi kendime gülümsüyorum.

Hırkam kırmızı.

Çok yaklaşmıştım.

Vücudumu gösteren kıyafetler
giymiyorum çünkü kıyafetler vücudunuzu
örtmek için yapılmıştır,
"Gösteriş" değil.
Çok çalışıyorum ve işimi seviyorum.
Aslında bir şirketim var.

Peki ya son kısım? Seksle
ilgili kısım.

BU DÜŞÜNCEYLE BACAKLARIMIN ARASINDA BIR ŞEYLER KARINCALANIYOR.

Buna cevap vermeyeceğim.

Haha, bu evet demek.

Yani... Ben bu
uygulamadayım. Bunun yeterli
olduğunu düşünüyorum.

Ben de uygulamadayım ve bir sürü kadınla yatıyorum.

BIR INILTI ÇIKARDIM. TAM DA O ANDA YIRMI YAŞINDA OLDUĞUNU HATIRLADIM-
İki. Bir satırla mahvetti.

Eminim biliyorsundur. Bir sürü vanilya seks. Bunda yanlış bir şey yok.

Beni nasıl hayal ettiğini söylemeyecek misin?

BIR AN DÜŞÜNDÜM. ACIMASIZ OLMAK ISTEMEM AMA hayal etmek pek iltifat gibi gelmeyebilir. Ama onu yaşımla korkutamadıysam, belki gerçeklerle korkutabilirim.

Düşündüğün kadar iyi göründüğünü hayal ediyorum. Kızları elde etmekle ilgili bir sorunun yok, ancak tatmin bulma konusunda bir sorunun var, bu yüzden bu uygulamadasın. Bence sana o kadar çok yalan söylendi ki
Gerçek erkeklerin baskın olması gerektiğine inandığınız kısa, tatlı hayatınızdaki zehirli erkeklik, bu yüzden aslında itaatkâr olduğunuz gerçeğini kabullenmenize izin vermiyorsunuz ve bir kadının sizin üzerinizde kontrolü ele geçirmesi fikri gizlice
Sende.

CEVAP YOK. İLK BAŞTA KENDIMI KÖTÜ HISSETTIM, AMA EĞER GERÇEK onun için çok fazla, o zaman ben de öyleyim.

Bununla birlikte, uygulamayı kapatıp işime geri dönüyorum. En azından deniyorum. Ama odaklanmak zor. Ona geri mesaj atma isteğiyle savaşıyorum. Ama sonra kendime bebek bakıcılığı yapacak başka bir adama ihtiyacım olmadığını hatırlatıyorum.

Kural #7: İşi garip hale getirmeyin.

Beau

"Peki ya bu?" Tableti Sophie'ye doğru çevirerek sordum.

"Vay anasını. İyiye gidiyorsun."

"Sophie!" Gwen tersledi. "Ağzından çıkanı kulağın duysun yoksa o iPad'i elinden alırım."

Annesine gözlerini devirerek karşılık veriyor ve ben bir kahkahayı bastırıyorum. Masanın karşısındaki Charlie masum görünmek için elinden geleni yapıyor ama Sophie'nin küfretmesini sağlayanın o olduğunu hepimiz biliyoruz.

Babam Charlie'nin yanında oturuyor ve elini sandalyesinin arkasına koymuş, ama ben gözlerimi onlardan çevirip bir haftadır bu taslak üzerinde çalıştığım tabletime bakıyorum.

Çizim kalemi olan bir tablet almam için bana ilham veren Sophie oldu. Haftalık aile yemeği gezilerimize her zaman kendi tabletini getirir ve bu çizimleri ne kadar kolay yapabildiğini görünce ben de kendime kullanılmış bir tane aldım. Sanatla hiç ilgilenmedim ama tablette çizim yapmayı garip bir şekilde bağımlılık yapıcı buluyorum.

Kafamı kaldırdığımda babamın merakla beni izlediğini görüyorum. Çizime göz atmaya çalışıyor, ki bu çok kötü, bu yüzden o görmeden uygulamadan çıkıyorum. Bu sadece bir video oyunu karakterinden esinlenilmiş bir şey: kan sıçramış bir zırh ve makineli tüfek koluyla kaplı hantal bir kadın asker.

Ne demek istediğimi anladınız mı? Ezik.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şeye benzemiyordu," diye yanıtlıyor.

Sophie, Gwen'in yüzünü buruşturmasına neden olarak, "Çok fena," diye cevap verir. "Göster ona."

İçimi çektim. Sadece hobilerime ilgi göstermeye çalıştığını biliyorum ama varsayılan davranışım her zaman onu dışlamak olmuştur. Ama Sophie zorladığı için uygulamayı açıyorum ve tableti babama doğru çeviriyorum.

Babam sadece gülümserken Charlie "Vay canına," diye cevap veriyor.

"Çok güzel," diyor. "Bu kadar iyi bir sanatçı olduğunu bilmiyordum."

Azı dişlerimi birbirine sıkıştırırken çenem tıkırdıyor. "Yapmıyorum. Bu sadece aptalca bir skeç."

Tam o sırada garson kız yemeğimizi getiriyor ve biz yemeğimizi yerken tabletimi kucağıma atıyorum. Biftekli fajitamı yediğim süre boyunca, gizemli Domme'un bugün erkeklikle o kadar iç içe geçmişim ki itaatkâr olmaktan korktuğum hakkında yazdıklarını düşünüyorum. Cevap vermemiş olmak beni öldürüyor ama buna ne demem gerekiyordu ki?

Haklısın. Hayatım boyunca bana yalan söylenmiş olmalı. Lütfen beni düzeltin, Sahibe.

Ama aynı zamanda onunla tartışmayacağım. Evet, muhtemelen haklı ama ne var biliyor musun? İçinde yaşadığımız dünya böyle. Erkekler sert, baskın, kontrollü olmak zorunda. Yani, lanet babama baksana. Kimsenin önünde diz çökmez ve bu yüzden erkekliği güvende. Düzgün *bir erkek* olduğunu bilerek geceleri rahat uyuyabilir. Onun için söz konusu olan *toksik* erkeklik değil, sadece tonla erkeklik.

Ve onu bu yüzden seven bir kadını var.

Sonra aklım sohbetimdeki bayana gidiyor. Ve itiraf *etmeliyim ki,* kontrolün bende *olmaması* fikrinin çok özgürleştirici bir yanı var. Zaten hiçbir zaman doğru yapamıyorum. O da bu konuda yeni olduğunu itiraf etti, ama ne istediğini bilen ve benim için tüm tahminleri ortadan kaldıran bir kadınla birlikte olmak ne kadar güzel olurdu?

Siyah deri ve kırbaçlar bir yana, kulağa... seksi geliyor. Farklı ama ateşli.

"Cuma günkü parti için bir şeye ihtiyacınız var mı?" Hepimiz yemeklerimizi bitirdikten sonra Gwen soruyor.

Babam başını kaldırıp Charlie'nin elini tutuyor. Gözlerim sol elindeki devasa elmasa takılıyor. Ona sormak ya da nişan partisi planlamak için gerçekten hiç vakit kaybetmemiş. Bu hızla devam ederlerse, Pazar gününe kadar evlenmiş olacaklar.

Gülümseyerek başını sallar. "Hayır. Yine de teşekkür ederim."

Charlie, "Gerçekten sıradan bir şey," diye ekliyor. "Sadece biraz içki ve ordövr."

Yüzüğünü parmaklarının arasında döndürüyor ve çenem sıkılıyor. Sohbete katılmak yerine iPad'imi elime alıyorum ve tekrar karalamaya başlıyorum. Tüm bunlar çok garip ve kimsenin bunun ne kadar garip olduğunu kabul etmemesi beni daha çok kızdırıyor mu yoksa şükrettiriyor mu bilmiyorum.

Beni aile yemeklerine davet etmeye başlayan Charlie'nin annesiydi ve ilk başta bu düşünceyi takdir ettim. Geçen yıl içinde yavaş yavaş Sophie'yi kazanmaya başladım, ama Charlie ve babamın etrafında olmak hiçbir zaman daha az garip olmadı. İlişkilerinin saçma olduğuna karar verip ayrılmalarını bekleyip duruyorum.

Ama elindeki o aptal taş ve yüzündeki daha da aptal gülümseme aksini söylüyor.

GECENIN ILERLEYEN SAATLERINDE YATAĞIMDA UZANIRKEN, O GECEYI DÜŞÜNMEDEN EDEMIYORDUM.

Domme. Söylediklerinden *nefret* etmediğime karar verdikten sonra bile, hala tam olarak bir yanıt veremedim. Belki de hiç veremeyeceğim. O sadece bugün internette birkaç saat sohbet ettiğim rastgele bir kadın. Ve muhtemelen bana aynı şeyi söylemekten mutluluk duyacak yüzlerce başka yerli var.

Ama bir şey var... Kahretsin, göz korkutmanın zıttı nedir? Göz korkutmayan mı? Evet, sanırım onun da bu işte yeni olmasında göz korkutucu olmayan bir şey var.

Tanrım, ne diyorum ben? Sapıkça şeylerle ilgilenmiyorum. Düşündüğüm kadar iyi göründüğüm ve düzenli olarak am bulduğum hakkında söylediği her şey doğruydu.

Ama tatmin olmamakla ilgili kısım da öyleydi.

Ama sadece *biraz* tatminsiz. Seks hala sekstir. Kötü olsa bile, yine de iyidir.

Ve bu gerçekten de bununla ilgili, değil mi? Seks. İkimiz de bir ilişki ya da yaşam tarzının bir parçası olmak istemiyoruz. Sadece seks uyumluluğu arıyoruz.

Bu durumda... neden olmasın? Neden ona mesaj atıp, belki bir ya da iki kez buluşmuyoruz? Bırak nereye gitmek istiyorsa gitsin ve hey, eğer yatakta biraz otoriter olmak istiyorsa, o zaman ben buna varım. Yaşlı bir kadının bana boğa gibi binmesine izin verirdim. Kim vermez ki?

Burada bir noktaya değinmek istiyorum. Benim beynimin yıkandığını ve evcilleştirmesi gereken bir velet olamayacağıma inandığımı düşünüyor, o zaman ona göstereceğim.

Tabletim kucağımdayken yeni bir çizim açıyorum. Sonra parmaklarımın istedikleri yere gitmesine izin veriyorum ve ne olduğunu anlamadan bir kadın çiziyorum. Kıvrımlı kalçalar, kalın baldırlar, füme kahverengi saçlar ve yüzüne tünemiş yuvarlak gözlükler. Bu kadının neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok ama hayal gücümde bu o. Siyah elbisesini ve kırmızı hırkasını bile çiziyorum.

Sonra fikrimi değiştiremeden telefonumu elime alıp bir mesaj yazıyorum.

Yanılıyorsun.

Cevap vermesi uzun sürmez.

Öyle miyim?

Eve
t. Kontrolün bir kadında olmasını kabul edemeyecek kadar inatçı olduğumu düşünüyorsun. Ama kabul edebilirim.

Öyle mi?

Bana inanmıyor musun?

Pek sayılmaz.

O zaman kanıtlayayım.

BU SEFER, BAŞKA BIR ŞEY SÖYLEMEDEN ÖNCE UZUN BIR DURAKLAMA OLUYOR.

Yaşım seni rahatsız etmiyor mu?

Otuz dört yaşındasın, seksen değil. Bunu bir sorun haline getirmeye çalışmayı bırak.

Gerçek bir randevuya hazır olduğumdan emin değilim.

Randevudan bahsetmiyorum. Sikişmekten bahsediyorum. Sadece bir takılma. Kontrol sende olacak. Bana ne istersen yapmamı söyleyebilirsin. Kullan beni. İki saat boyunca amını yalamamı istiyorsan, yalayacağım. Beni yatağına bağlayıp sikimi bisiklet gibi sürmek istiyorsan, yapabilirsin.

Tamam, dur.

Neden? Seks hakkında konuşmak sizi rahatsız ediyor mu?

Birazcık.

Bunu aşman gerek. Hadi ama. Bana ne yapacağını şimdi söyle.

Hayır.

Neden?

Çünkü seni tanımıyorum.

Evet.

Az önce sana amını
yalayacağımı söyledim. O
kadar da zor değil. Hadi
ama.
Eğer şu anda benimle bir şeyler yapabilseydin,
Sen olsan ne yapardın?

YAZMA BALONCUKLARI BIRKAÇ DAKIKA ZIPLADIKTAN SONRA SONUNDA cevap verir.

Üstte olmaktan nefret ediyorum. Ve gerçekten benim kıçımı *yalamanı istemiyorum.*
iki saat boyunca.

Gülümsüyorum. Bu kadında hoşuma giden bir şeyler var. Onunla buluşmaya çalıştığım ve daha tanışmamışken bana istediğini yapmasına izin verdiğim için deli olabilirim ama elimde değil. İlgimi çekiyor.

Tamam. Peki ne seversin?

Bilmiyorum.

Görünüşe göre doğru
adamla birlikte
olmamışsın. Bana bir
şans ver.
Sana tam anlamıyla vücudumu veriyorum.
inmek için kullanabilirsin.

Bunu neden yapasın ki?

Büyük ihtimalle hoşuma gidecek.
Ve bir şeyi kanıtlamak
istiyorum. Ve belki biraz
deney yapmak.

Tamam, bir fikrim var.

Dinliyorum.

Bir seks kulübü var. Müstehcen.

Parmaklarım ekranın üzerinde donuyor. Tanrım, lütfen oraya gitmemizi önerme. Bu kadının babamın sahibi olduğundan haberi yok ve asla da öğrenemeyecek.

Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama haftada bir maskeli balo düzenliyorlar. Gitmek için üye olmanıza gerek yok. Açık ev gibi bir şey. Buluşabiliriz.
Orada. Ve eğer istersek... bir oda kiralayabiliriz.

Oraya gidiyor musun?

Hayır.
Duyuruyu yeni gördüm.

Ne zaman?

Cuma gecesi.

Hay sikeyim. Babamın nişan partisi.

Saat kaçta?

Geç kaldın. On mu?

Eminim o zamana kadar partiden sıvışabilirim. Siktir, bunu gerçekten düşünüyor muyum? Onun seks kulübüne gitmeyi mi?

Evet, ama bu onu ya da kulübü desteklemek için değil. Sadece bu bayanla tanışmak ve umarım yatmak için. İsyanın ironik bir şekli gibi.

Ben de varım. Cuma saat 10'da. O zamana kadar ne istediğini düşünmeni istiyorum.
Fikir edinmek için biraz porno izle.
Aklına bir şey geldiğinde bana mesaj at.

Tüm bunların sahte olduğundan bu kadar emin olan biri için, şimdi kesinlikle istekli görünüyorsun.

Gülümsüyorum.

Evet, sanırım hevesliyim. Bütün bu yaygaranın ne olduğunu görmek istiyorum.

Tamam, korkma.

Güven bana. Güvenmeyeceğim.

Kural #8: Porno izle... araştırma için.

Maggie

Lanet aklımı kaybettim. Bunun tek açıklaması bu. Neden yirmi iki yaşında biriyle *kulüpte* buluşup seks yapmayı ve ona hükmetmeyi kabul edeyim ki?

Onaylanabilir. Bu delilik.

Ve yine de... ilkinden beri bana her gün mesaj attı. Gerçek isim kullanmama ve fotoğraf paylaşmama konusunda anlaştık. Gizemin işleri kolaylaştırdığını söylüyor, ben de katılıyorum. Yarın akşam buluştuğumuzda, siyah bir maske takacak ve üzerinde sub için siyah açık boyayla işaretlenmiş bir 's' olacak. Benimkinde de Domme için 'D' olacak. Bu benim fikrimdi ve kabul ediyorum, çok yaratıcı değil, ama şu anda yaratıcı olmaya çalışmıyorum. Açıklık ve güvence istiyorum. Doğru adamla özel bir odaya gireceğimden emin olmalıyım.

Bunu Cuma günü yapıyor olmamız çok iyi oldu çünkü tüm patronlar Emerson ve Charlie'nin nişan partisinde olacak. Her hafta bu maskeli balo etkinliğini yapıyoruz ve kat yöneticileri her şeyi halletmeye hazır, bu yüzden kimse benim ben olduğumdan şüphelenmeyecek. Kalabalığın arasına kolayca karışabilirim.

Ev sahibi Maggie olarak içeri girip maskemi takabilir ve gizemli adamımı bulabilirim.

Tanrım, bu çılgınlık.

Ama ona ne istediğimi söylemekle ilgili söylediklerini düşünüyorum. Utangaçmış gibi davranmak ya da soruyu görmezden gelmek kolay olurdu, ama bu tam anlamıyla kontrolün bende olmasıyla ilgili, bu yüzden sanırım bunu çözsem iyi olacak.

Ben de onun önerilerini dinledim, bu yüzden bir Perşembe günü saat üçte kısmen boşaltılmış evimde kanepemde uzanmış, bir porno sitesinde g e z i n i y o r u m . Pornoyu gerekli bir kötülük olarak görüyorum. Nesnel olarak zevk almıyorum ya da hoşuma gitmiyor, ama boş vakti az olan bir kadın için, işi ne kadar etkili bir şekilde yaptığını takdir ediyorum.

Boşa harcayacak zamanım yok, bodur hayal gücümü kullanarak
Kapalı.

Ama bugün siteyi bu nedenle kaydırmıyorum. Hayır, bugün kesinlikle araştırma için. Çünkü bunu yapacaksam ve oraya kontrolü elime almaya hazır bir şekilde gideceksem, hazırlıklı olsam iyi olur. Bir sahnenin ortasında olduğum ve ne söyleyeceğimi ya da ne komut vereceğimi bilemediğim düşüncesiyle midem sıkışıyor. Bunun onun için ne kadar utanç verici ve garip olacağını hayal edebiliyorum.

Ne yazık ki sitede beni heyecanlandıracak bir şey bulamıyorum. Domme videolarına bakmayı denedim, ama bu beni daha fazla endişelendirdi. Bu kadınların hepsi kendinden emin ve ne istediklerinden emin.

Tek bildiğim, kontrolün bende olmasını istediğim - sadece beni neyin tahrik ettiğini bilmiyorum.

Sonunda, kaba olmaktan çok sanatsal olan bir videoya ulaşıyorum, aşırı uyarılmış beynim için hoş bir manzara. Siyah deri ya da kırbaç yok. Yüzünüze karşı cinsel organ yok. Sadece masada oturan bir kadın ve bacaklarının arasında diz çökmüş bir adam var. Adam kadına dokunmuyor ama kadın adamın başını hafifçe okşuyor, parmaklarını adamın uzun saçlarında gezdiriyor. Bunda ilgi çekici bir şey var - bir adamın kontrolü isteyerek devretmesi.

Onu bir evcil hayvan gibi odanın içinde dolaştırırken, masanın üzerine eğerken, övgüye daha uygun bir ses tonuyla aşağılama biçimlerini okurken bir yandan da raketle şaplak atarken videoyu izliyorum.

Sonra beni çok şaşırtacak şekilde masadan bir strapon çıkarıp yerine takmaya başlıyor. Uygulamayı kaydırarak kapatırken gözlerim açılıyor.

Hayır. Hayatta olmaz.

Çabucak koltuktan kalkıyorum, telefonumu minderin üzerinde bırakıp bir bardak soğuk Pinot Grigio doldurmak için şarap soğutucuma gidiyorum ve kalçalarımın arasındaki karıncalanmayı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Beni tahrik eden şey *bu* o l a m a z .

Porno izlemek bir şişe şarap açmaya benzer. Mantarı bir kez patlattığınızda, sonuna kadar bakmalı ve hepsini içmelisiniz.

Boşa gitmesine izin veremem. Ya da en azından koltuğuma döndüğümde aklımdaki gerekçe bu.

Zaten tahrik oldum... bu yüzden işi bitirebilirim.

Yastıkların üzerine uzanıp siteyi tekrar açıyorum ve video kaldığı yerden devam ediyor. Kadın onu kayganlaştırıcıyla hazırlamaya ve sondalamaya başladığında hâlâ masanın üzerine eğilmiş durumda ve başka tarafa bakmaya devam etmek zorunda kalıyorum.

Benim sorunum ne? Kulüpte çeşitli türlerde çok fazla seks izledim, peki bunu özümsemek neden bu kadar zor? Pegging benim için yeni bir şey değil, ama birden kendimi onun yerine koyuyorum -ya da topuklu ayakkabılar, sanırım- ve bu beni farklı etkiliyor. Sanki beynim bana şu anda bu kadar tahrik olduğum için kötü hissetmem gerektiğini söylüyor.

Kadın arkadan adamın içine girdiğinde, gözlerimi ayırmadan alt dudağımı ısırıyorum. Kalçalarını adamın arka tarafına doğru iterken inanılmaz görünüyor. Çok güçlü ve kontrollü ve yüzündeki coşkulu ifadeye ve inleme şekline bakılırsa, onun da bundan hoşlandığını söyleyebilirim.

Bildiğim bir sonraki şey, orada oluşan yakıcı ağrıyı hafifletmek için elimi bol şortumun içine soktuğum. Onların yarısı kadar bile dayanamıyorum ve tam onlar pozisyon değiştirirken ben de kendi orgazmıma doğru geriliyorum, adam masanın yüzeyine yayılıyor, böylece birbirlerinin gözlerinin içine bakabiliyorlar.

Aynı zamanda erotik ve heyecan verici ve günün geri kalanında bu görüntüyü yanımda götürüyorum. Bunu daha önce asla izlemezdim. Ama şimdi yeni bir anlam kazandı. Sadece onu izlemek yerine, onun yerinde *olmanın* nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum.

Ve buna bayıldım.

Bay Aptal: Araştırma nasıl gidiyor?

BERBAT, CEVAP VERIYORUM. ONA SÖYLEMEME HAZIR OLMADIĞINDAN EMINIM.
İlk randevumuzda onu tavlamak istiyorum. Ve dün izlediğim öğrenci-öğretmen videosu dışında, bu gece onunla yaparken kendimi rahat hissedeceğim bir şey bulamadım.

İptal etmek istersen anlarım.

İptal etmek istiyor musun?

Hayır.

O zaman bu gece görüşürüz.

Dolabımda duruyorum, son mesajına bakarken öğle yemeğim geri gelmekle tehdit ediyor. Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Bir parçam her şeyi iptal edip normal, sıkıcı hayatımın güvenliğine geri dönmek istiyor. Ama bu kapıyı bir kez kapattım mı, bir daha asla açmayacağım.

Bir de içimde bir parça var, her geçen gün daha da güçlenen bir ses, sanki beni buna zorluyormuş gibi geliyor. Rolümü oynamak, işi almak, kimseyi kızdırmamak veya herhangi bir çatışma yaratmamak için boğmayı ve görmezden gelmeyi öğrendiğim kendimin daha sert, daha kendinden emin bir versiyonu. Ruhumdan çıkmak için çabalıyor ve ben bu yeni hissin vaat ettikleriyle o kadar ilgileniyorum ki onu şimdi susturamıyorum.

Telefonumu cebime atarak dolabımın arkasında saklı şık siyah elbiseyi buluyorum. Hiç var olmamış bir fırsat için aldığım ürünlerden biri. Dekolteli, belimi sımsıkı sarıyor ve o kadar kısa ki bu gece yere bir şey düşürürsem orada kalması gerekecek çünkü eğilmek *yok -en* azından bu nedenle.

Hayır. *Hayır. Bu* gece gizemli adamla yatmayacağım. Muhtemelen biriyle yatmak üzere olduğunu düşündüğünü biliyorum ama işleri ağırdan almalıyım. Bu sadece devam etmek isteyip istemediğimizi görmek için bir toplantı.

Emerson ve Charlie'nin nişan partisine gitmek için kapıdan aceleyle çıkmadan önce elbiseyi ve bir çift siyah stiletto'yu alıp maskeli balo için hızlıca bir çanta hazırlıyorum.

Sokağın aşağısına park ederek Emerson'ın iki katlı tertemiz evine mütevazı düz ayakkabılarım, dizime kadar uzanan eteğim ve puantiyeli bluzumla yürüyorum. Şu anda arabamın bagajında sırasını bekleyen siyah mini ve stilettolardan çok farklı.

"Bakire gibi görünüyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime, uzun araba yolundan ön kapıdan önceki avluya doğru yürürken.

"Öyle misin?" diyor karanlık bir ses arkamdaki köşeden. Göğsümden bir çığlık kopuyor ve bir metre kadar havaya sıçrıyorum.

Elimi göğsüme bastırmış bir halde dönerken, eğlenmiş görünen Beau'ya şaşkınlıkla bakıyorum. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Avlunun bir köşesinde durup kendi kendime mırıldandığım sorulara cevap vermenin korkutucu olması gerekmiyor mu?"

Yine gülüyor. "Kendime engel olamadım."

"Denemelisin," diye karşılık veriyorum, sesim olduğumdan daha hoşnutsuz çıkıyor. "Hem burada ne işin var senin?"

Omuz silkiyor. "Sadece içeri girmeye hazır değilim."

Yüzümü kapıya dönüyorum, diğer taraftaki partinin müzik ve seslerini duyuyorum. Ve sempati kızgınlığımı bastırıyor. Bu onun için kolay bir durum olamaz. Şüphesiz, bu gece herkes ona doğru bakacak, tepkisini izleyecek, patlamasını ya da harekete geçmesini bekleyecek.

Dürüst olmak gerekirse, burada olmasına bile biraz şaşırdım. Onun yerinde olsaydım bunu yapabilir miydim bilmiyorum. Ama Emerson ya onu gelmeye zorladı ya da babasının hatırı için destek olmaya çalışıyor. Her iki durumda da onu burada yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse partilerden nefret ederim," diyorum avluda, ondan sadece birkaç adım ötede duraksayarak. "Açıkçası nasıl giyineceğimi hiç bilmiyorum." Kıyafetimi elimle işaret ediyorum.

Çarpık sırıtışı karnımda kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Bencil bir hıyar olduğu apaçık ortadayken nasıl bu kadar çekici olabiliyor?

"Bakire gibi görünüyorsun," diye yanıtlıyor ve kelebekler bir anda dağılıyor.

"Vay canına, teşekkürler."

"Seks kulübü sahipleriyle dolu bir partiye giriyorsunuz."

"*Ben de* o sahiplerden *biriyim, unuttun mu*?" Ona kaşlarımı çatarak cevap veriyorum.

"Evet ve ben sadece seninle dalga geçiyorum."

Dilimde hazır bekleyen iğneleyici bir yanıtla ona boş boş bakarken duraksıyorum. Elbette sadece şaka yapıyordu, öyleyse neden sanki bana gerçekten hakaret ediyormuş gibi savunmaya geçtim? Birden kendimi kaltak gibi hissettim.

"Neden benimle içeri girmiyorsun? Böylece içeri yalnız girmek zorunda kalmazsın ve istersen yanımdan ayrılmazsın."

Teklifim karşısında bir an şaşırmış görünüyor. Avludan esen ılık yaz rüzgârı alnına dökülen kahverengi saçlarını karıştırırken kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık var. Beau'nun dar kot pantolonu ve kaslı omuzlarının kusursuz şeklini ortaya çıkaran dar polo tişörtüyle muhteşem olduğu bir sır değil ama ne kadar muhteşem olduğunu biliyor ve bu da çekiciliğini öldürüyor. Görünüşünü bir parça alçakgönüllülükle tamamlasaydı, on numara olurdu.

"Evet, tabii. Teşekkürler," diye mırıldanıyor duvardan uzaklaşırken. "Zaten fazla kalmayacağım."

Ben de, sanırım, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Fark edilmeden sıvışabileceğimi umuyorum.

Emerson'ın oğlu sağımda, partinin kapısını açıp içeri giriyorum.

Kural #9: Başınızı olabildiğince sık belaya sokun - bela eğlencenin yarısıdır.

Beau

Saat daha dokuz buçuk olmadı mı? Elimde sıcak, yarısı boşalmış bir biranın kalıntılarıyla partinin kenarında dururken saat benimle alay ediyor, olması gerekenden daha yavaş ilerliyor. Arada bir, hiç tanımadığım, muhtemelen hakkımda dedikodu ya da söylentiler duymuş insanların bana baktığını fark ediyorum. Büyük ihtimalle buradaki insanların yarısı Briar Point'teki en büyük pembe dizi hikayesini en ön sıradan izlemek için gelmişlerdir.

Milyoner kulüp sahibi kendi oğlundan kız çalar.

Muhtemelen öyle görmüşlerdir. Charlie'yle babamla yatmaya başlamadan aylar önce ayrıldığımız gerçeği gibi detaylar önemsiz. Yine de küçük drama süngerleri gibi skandal şeyleri emecekler.

Beau'nun onu aldattığını duydun mu? Ondan intikam almak için babasıyla yatmış.

Beau'nun o zamandan beri ciddi bir ilişkisi olmadığını duydun mu? Kimse markasız Emerson Grant ile çıkmak istemez.

"İyi misin?" Maggie soruyor ve göz temasından kaçınmak için boş boş baktığım yerden başımı kaldırıyorum.

"Hayır. Bu parti çok sıkıcı."

"Kimse seni burada olmaya zorlamıyor," diye cevap veriyor o hafif tatlı, otoriter ses tonuyla. Bu kadar hoş görünümlü birinin aynı zamanda bu kadar katı ve biraz da şirret olabilmesi bana komik geliyor. Maggie'yi sevmediğimden değil. Onu cinsel olmayan, göz korkutucu olmayan bir şekilde büyüleyici buluyorum. Bahse girerim rüküş bir bakire gibi giyinmeyi bırakıp sert tarafını ortaya çıkarsa oldukça seksi olur.

Erken ayrılmak istiyorum ama saat daha sekiz ve burada zaman öldürmeyi tercih ediyorum çünkü annemin babam ve tüm bu nişan hakkında saçma sapan konuşmak için beklediğini bildiğim eve gitmeyeceğimden eminim.

"Bunu biliyorum."

Aniden, meraklı bir ifadeyle bize yaklaşan dar mavi takım elbiseli bir adam tarafından pusuya düşürüldük. Hazırlıksız yakalandım, Maggie'ye gülümserken ona bakakalmıştım.

"Fitz, burada olduğunu bilmiyordum," diyor az önce benimle konuştuğunun aksine işveli bir tonda.

Kadın elini uzattığında, adam elini sıkıyor ve ben gözlerimi avuç içlerinin birbirine değdiği yere dikiyorum. Bu resmi bir selamlaşma ama içimde bölgesel bir şeyler kıpırdanıyor.

Tokalaşmayı kestiklerinde elini bana doğru uzattı. "Bu senin erkek arkadaşın mı?"

"Ne?" Çırpındım, irkildim. "Hayır."

Yanıtını benden çok daha kibar bir şekilde oluştururken kolumun arkasını bir pençe gibi sıkıca kavrıyor. "Aslında, bu Emerson'ın oğlu, Beau Grant."

Beni incelerken kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkıyor, gözleri rahat polo tişörtüm ve kot pantolonum üzerinde geziniyor ve o bunu yaparken ben de çenemi sıkıyorum.

"Beau, bu Xander Fitzgerald, kulübün avukatı."

"Lütfen, bana Fitz de." Elini uzatmış, sıkmamı bekliyor ama bu adamda hoşuma gitmeyen bir şeyler var. Neden babamla çalıştığını anlayabiliyorum. Tıpkı ona benziyor ama moda anlayışı ve zevkleri daha zengin. Kendine çok fazla güvenen ve beni aptal yerine koymak isteyen başka bir adam.

Maggie'nin pençeleri geriliyor, ben de hemen elini sıkmak için uzanıyorum. "Memnun oldum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Sanki bunu eğlenceli buluyormuş gibi gururla gülümsüyor. "Sende babandan çok şey görüyorum," diye cevap veriyor ve benim gözlerim kısılıyor, onun fikirlerine en ufak bir ilgi belirtisi göstermeyi reddediyorum.

"Öyle mi? Yani kendini beğenmiş bir pislik gibi göründüğümü mü söylüyorsun?" "Beau," diye tersliyor Maggie.

Fitz uluyan bir kahkaha atar. "Evet, işte bu."

Elimi bıraktığında dudaklarımda nazik bir gülümseme beliriyor ama Maggie'nin trisepsimi ölümüne kavrayışı en ufak bir gevşeme göstermiyor.

"Babanı uzun zamandır tanıyorum, artık daha az kendini beğenmiş olmayacağını bilecek kadar uzun zamandır."

Tamam, belki de bu adam o kadar da kötü değildir.

"Ama hiçbir zaman senin gibi sivri bir dili olmadı. Bunu unutma. Başını belaya sokacak ama bela eğlencenin yarısıdır."

"Bunu belayı seven avukat söylüyor," diye gururla karşılık veriyor Maggie.

Fitz bir kahkaha daha atarak karşılık veriyor. Sonra bana bakarak şöyle diyor: "Bu adam on yılı aşkın bir süredir beni işimden etmeye çalışıyor. Sorun benim geçim kaynağım, Mags."

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor. "Evet, öyle olduğunu biliyorum ama aynı zamanda her gelişin hayatımdan yıllar götürüyor."

"Kulüpte işler yolunda gidiyor gibi görünüyor, umarım beni bir süre görmezsiniz."

Derin bir nefes veriyor. "Çok heyecanlanmayın. O protestocular geri döndü. İnternette saçma sapan bir makale yayınladılar ve *Briar Point Journal da* bunu aldı."

"Basmışlar mı?" diye cevap veriyor, sesi hayretle çıkıyordu.

"Tam olarak değil. Ama iki kez aradılar. Kalemini hazırlasan iyi olur. Ona ihtiyacımız olacak."

Dikkatim onların konuşmalarında ama sprey boya olayını kendime saklamayı tercih ediyorum, daha fazla dikkat çekmek istemiyorum.

"Ben hazırım. Yasalar çok sağlam Maggie. En önemli şey onlarla çatışmaya girmememiz. Ama siz bunu biliyorsunuz, o yüzden endişelenmeyin."

Uzun bir iç çekiyor ve kendine güvenini artırmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Deniyorum Fitz. Deniyorum."

Ona güven verici bir göz kırpıyor ve omzunu sıvazlıyor ama ben bu konuşmanın bir parçası olmadığım belli bir şekilde ayaklarımı sürüyünce bana doğru dönüyor. "Peki ya siz Bay Grant? Aile işine ne zaman katılacaksınız?"

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "İğrenç."

Tekrar gülüyor. "Tamam, sözümü geri alıyorum. Babana hiç benzemiyorsun."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Fitz'den uzaklaşırken Maggie'nin gözlerini yüzümde hissediyorum ve yüz hatlarındaki endişe ifadesinden hoşlanmıyorum. Sanki yine babamın işini rezil ettiğim için hayal kırıklığına uğramışım gibi.

Hayal kırıklığını bıçak gibi hissediyorum. Ve bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

BU GECE YÜZÜNCÜ KEZ TELEFONUMA BAKTIĞIMDA ve saatin dokuz buçuk olduğunu görünce sessiz bir şükür duası ediyorum. Partiye katılanlar zaten çakırkeyif olmaya başlıyor, bu da insanların gevşeyip iğrençleştiği anlamına geliyor ve oldukça resmi bir parti için düşündüğünüz kadar eğlenceli değil. Yaklaşık on beş dakika önce Maggie'nin izini kaybettim ve kendimi çok yalnız hissediyorum.

Tam kapıya doğru kaymaya başladığımda, bir kaşığın cama vuruşunu duyuyorum. Parti sessizleşiyor ve çıkışım biraz fazla belirgin hale geliyor. Adımımın ortasında donup kalıyorum ve arkamı döndüğümde babamla Charlie'yi odanın önünde, ofisinin girişine yakın bir yerde dururken buluyorum. Yüzünde parlak, ışıltılı bir gülümsemeyle babamın yanına sokulmuştu.

"Charlotte ve ben, nişanımızı kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyoruz."

Kendimi pencerenin yanındaki büyük bir saksı bitkisinin arkasına saklamaya çalışarak sessizce partinin kenarına doğru ilerliyorum. Kalabalığı tekrar tarıyorum, bütün gece yanımda duran tanıdık kahverengi saçlı kadını arıyorum. Maggie'nin birdenbire benim güvenlik battaniyem olması garip ama o yanımda olsaydı bu durum çok daha az garip olurdu.

"Aşk hayatıyla övünecek bir adam değilim ama hayatımda bu kadın olduğu için ne kadar şanslı olduğumu sürekli övünerek anlatma ihtiyacı hissediyorum."

Bana bir rahat ver.

Gözlerimi deviriyorum. Dilimi tutabilirim ve söylediklerime dikkat edebilirim ama yüzümün yaptıklarından sorumlu tutulamam.

"Aman Tanrım, Emerson, dur," diye cevap veriyor Charlie, gülümsemesini göğsüne saklıyor, sol eli yüzünü örtmek için kalkıyor ve yüzük parmağındaki devasa pırlantayı gösteriyor. Derin bir nefes almaya zorluyorum. *Bir an önce bitsin de gidebileyim.*

Çıkış odanın öbür ucunda, yani buradan çıkma umudumuz artık yok.

"Hiç bu kadar cesur, nazik, komik ve mükemmel bir kadınla tanışmamıştım." Sonra ona bakar, gözleri özel bir ifadeyle kilitlenmiştir.

"Sen mükemmelsin" diye fısıldarken bu kamusal ortam için fazla samimi hissediyor.

Ve kusma isteğimle savaşıyorum.

Ona gülümsüyor ve ben de gözlerimi ayırıp odadaki diğer herkesin sanki hayatlarında gördükleri en harika şeyi izliyorlarmış gibi sevgi dolu ifadelerle onlara baktığını görüyorum.

Buradaki neredeyse herkes evli ve sanki babamı yirmi iki yaşındaki nişanlısıyla izlemek kendi aşk hayatlarını canlandırıyormuş gibi birbirlerine sarılıyorlar.

"Bu kadar sevimsiz olduğum için özür dilerim," diyor gülerek ve kalabalık da kendi kıkırdamalarıyla karşılık veriyor. "Ama bu gece sevdiğim kadın ve tüm dostlarım burada olduğu için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum. Sizi bulduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum."

"Ha!"

Buna gülen bir tek ben varım. Yüksek sesle.

Birdenbire tüm gözler odanın arka tarafında bana çevriliyor. Duvarın içinde kaybolmaya çalışırken alt dudağımı ısırıyorum ve Charlie'ye ya da babama bakmaya dayanamıyorum, bu yüzden sonunda hepsi gözlerini ayırana kadar beceriksizliğimin içinde donup kalıyorum.

Hayatımı sikeyim.

"Bu gecelik konuşmayacağım. Geldiğiniz için hepinize tekrar teşekkür ederim."

Bunun üzerine salonda alkış tufanı kopuyor ve ben de bunu bir işaret olarak kabul edip partiden hızla uzaklaşıyorum. Eğer biri beni takip etmeye kalkarsa, beni yakalama şansı bulana kadar çoktan gitmiş olacağım.

Kural 10: Bazı gizemler gizem olarak kalmalıdır.

Maggie

Kulübün arka kapısından fark edilmeden geçiyorum ve iş arkadaşlarımdan hiçbirinin beni beklemeyeceğini bildiğim ortak ofise doğru ilerliyorum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şey.

Titreyen ellerimle çantamı açıyorum ve beyaz tüylü maskeli balo maskesi de dahil olmak üzere yanımda getirdiğim kıyafetleri çıkarmaya başlıyorum.

Tanrım, ya burada çalışan biri beni tanırsa?

Oh neyse. Tek kelime etmeye cesaret edemezler yoksa onları anında kovdururum. Tamam, bu biraz sert oldu ama yine de bir şey söylemeyeceklerinden oldukça eminim, yani güvendeyim. Hepimizin karşılıklı, konuşulmamış bir anlaşması var. Herkesin cinsel hayatı özeldir ve gizlilik altın kaplamadır.

Aptal bakire eteğimi ve bluzumu çıkarıp, ince dantel tangam ve saten sütyenimle duruyorum ve siyah elbiseyi hızla vücuduma geçiriyorum. Göğüs dekoltem hemen üstümden dışarı fırlıyor, ama daha önce yaptığım gibi onu tekrar içeri sokmak yerine, biraz daha dışarı çıkarıyorum.

Telefonumun kamerasını ayna gibi kullanarak kırmızı bir ruj ve kalın bir göz kalemi sürüyorum. Sonra kaküllerimi geriye doğru tarıyorum ve saçlarımı seksi, sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplarken onları aşağı doğru tutturuyorum.

Beyaz maskeyi yüzüme geçirirken, bunun tamamen farklı bir kişiye dönüşmek gibi bir his olduğunu fark ediyorum. Benim baskın ikinci kişiliğim. Çünkü şu anda kesinlikle kendim gibi hissetmiyorum.

Ve bunu sevdim.

Ofisten bu şekilde çıktığımı kimsenin görmediğinden emin olmak için başımı kapıdan dışarı eğiyorum ve koridor temizlendiğinde dışarı çıkıp arkamdan kapatıyorum. Aceleyle, ana odaya açılan servis girişine doğru koşuyorum.

Maskeli balo partisinin çılgınlığına girdiğimde duraksıyorum. Oda dolu, ışıklar normalden daha sönük ve parlak renkli flaş ışıkları kalabalığı aydınlatıyor. Sahnede DJ çalıyor ve çoğunlukla bir seks kulübünden çok normal bir gece kulübünü andırıyor. Tek fark, bu gece burada bulunan herkesin kılık değiştirmiş olması.

Salacious'un bu açıdan görüntüsüne hayret ederken ayaklarım yerlerine yapıştı. Daha önce tam olarak bu noktada durmadığımdan veya bir etkinliğimize katılmadığımdan değil, ama buraya hiç üye olarak gelmemiştim. Bu odada hiç durmamıştım, yakında samimi ve heyecan verici bir şey vaat eden biriyle tanışacağım için heyecanlıydım.

Korkunç bir şey. İnsanlar bunu her zaman nasıl yapıyorlar? Kendilerini böyle a savunmasız Pozisyonunuz? Açık kendileri yukarı için ret ve kalp kırıklığı? Bundan tamamen kaçınmak daha kolay değil mi? Evde kalmak. Yalnız kalmak. Kalabalığın içinde yavaşça dolaşırken, etrafımdakilerin gözlerinin beni yavaşça incelediğini hissederek, her birine bakıyorum, o bakışları arıyorum Maskesinde parlayan *yeşiller* yazıyor olmalı.

O kadar kalabalık ki, vücut yığınları arasında sıkışmak zorunda kalıyorum ve bunun ne kadar imkânsız olduğunu hissederek biraz hayal kırıklığına uğruyorum. Kısa sakallarına ak düşmüş yaşlı bir adam önüme çıkıyor ve ben de hızla etrafından dolaşmaya çalışıyorum.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye müziğin sesini bastırarak kulağıma bağırıyor.

Hemen başımı sallıyorum. "Biriyle buluşacağım. Yine de teşekkürler!"

Omuz silkerek kenara çekiliyor, belli ki arkamda bir yerlerde bir sonraki hedefini arıyor. Burada olmamalıydım ve sadece bu düşünce bile öğle yemeğimi geri dönmekle tehdit ediyor. Ben bir şirket *sahibiyim*. Kendi kişisel çıkarlarım için şirketimi sömürüyormuşum gibi hissediyorum ve böyle hissetmemem gerekse de bu beni hafif bir rahatsızlığa sürüklüyor. Böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum. Ortaklarım kulübü her zaman kullanıyor, o halde neden kendimi suçlu hissediyorum?

Dakikalar geçiyor ve ondan bir iz yok.

Odaya ikinci dönüşümde saatime baktığımda, saatin neredeyse on yirmi olduğunu ve onun burada olmadığını görüyorum. Bu da gelmeyeceği anlamına geliyor. B u n u tahmin etmeliydim. Muhtemelen sadece dalga

geçiyordu.

her zaman yanımdaydı. Bu işi gerçekten bitirmeye niyeti yoktu, sadece bir uygulamada kendisinden on yaş büyük çaresiz bir kadınla biraz eğlenen genç bir adamdı.

Bir içkiye ihtiyacım var ama bara gidip sipariş veremeyecek kadar gerginim çünkü bu gece Geo barmenlik yapıyor ve bu kılıkta beni tanımayacağından yeterince emin değilim. Şimdi odanın dışında tek başıma rahatsız edici bir şekilde oyalanıyor, bir şahin gibi girişi izliyorum. Gecenin ikinci adamı bana bir tane ısmarlamayı teklif ettiğinde, gerçekten istememe rağmen yine başımı sallıyorum.

Tam bu aptalca fikirden vazgeçmek ve tüm bu Domme konuşmalarını sonsuza dek gömeceğim bir bavula koymak üzereyken, siyahlar içinde çok uzun boylu bir adamın perdeden geçip kitleye girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve siyah maskesinin dış köşesindeki parlak harfi fark ettiğimde yutkunmak için kendimi zorluyorum. Güzelce bronzlaşmış, ince yapılı, kahverengi saçları geriye doğru taranmış ve gerginmiş gibi ellerini birbirine kenetlemiş. Kalabalığın kenarında durarak gözlerinin odayı taramasına izin veriyor ve sonunda bana geldiklerinde sınırın yakınında sessizce bekliyorum.

Bakışları vücudumda aşağı ve yukarı doğru gezinirken elleri donuyor. Yutkunurken adem elması zıplıyor ve dudaklarını yalayarak nazikçe bana doğru ilerliyor.

Aman Tanrım, bu oluyor. Aman Tanrım, bu oluyor.

Artık geri dönüş yok.

Beceriksizce el sallamak için elimi kaldırıyorum ve ne olduğunu anlamadan birkaç santim ötemde duruyor. Burası o kadar gürültülü ki beni selamlamak için dolgun dudaklarını açtığında sesini bile duymuyorum ama "*merhaba"* kelimesini seçebiliyorum.

Gözlerine bakıyorum, ya da maskenin içinden seçebildiğim kadarına. Maskesi siyah ve alnına kadar uzanan ve ağzının sadece alt yarısını görebileceğim kadar aşağıya inen karmaşık metal benzeri desenlere sahip.

Uzanıp yüzümün üstünü kaplayan uzun tüylü beyaz maskemin yan tarafına usulca dokunuyor. Ofisteki siyah ışıklı boyayla yan tarafına karaladığım *D harfini* nazikçe izlerken, omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Ve henüz bana dokunmamıştı bile.

Eğilip yüzünü kulağıma yaklaştırdığında nefes almayı unutuyorum.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor, duyabileceğim kadar yüksek sesle ama kulağıma bağırmayacak kadar nazik.

"Geleceğini düşünmemiştim," diye karşılık veriyorum, yuvarlanmamak için onun uzun gövdesine tutunuyorum.

"Bunu kaçıramazdım. Bütün hafta bunu dört gözle bekledim ve şimdi seni görünce burada olduğuma çok memnun oldum."

Ağzım kurudu. Sonra eli belime dolanıyor, büyük bir avuç içi sırtımın küçük kısmında. Parmakları yumuşak kıvrımlarımın üzerinde gezindiğinde geriliyorum. Ama geri çekilmek yerine sıkıyor, bedenimin onunkine sıkıca bastırmasına izin veriyor.

"Gergin misin?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum tereddüt
etmeden. "Olma. Bu gece seninim,
hatırladın mı?" Nasıl nefes alacağımı
unuttum.

"Buna hazır mıyım bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, bu gece seksi reddetmem gerektiğini uzaktan hatırlıyorum, ama bu fikir parmaklarımın arasından kum gibi dökülüyor.

"Sen ne olursan ol, ben hazırım."

Geri çekilip bana bakarken normal nefes almak için elimden geleni yapıyorum ama o kadar mükemmel ve güzel ki. Yüzünün büyük bir kısmını göremesem de, ondaki bu... aura beni sarhoş ediyor ve onu kendime ait kılmayı o kadar çok istiyorum ki. Ona istediğim her şeyi yaptırmak. Onu kullanmak, sahiplenmek, göstermek, elimde tutmak.

Vay canına, bu çok hızlı kafama giriyor.

Ama bunun tek nedeni bana gerçekten bunu söylemesi ve samimiyetini hissetmem. Sanki bana meydan okumayacak ya da kontrolü benden almayacakmış gibi. Ve belki de bu varsayımı çok hızlı yapıyorum, ama şu anda burada durma şekliyle ilgili her şey, sırıtarak ve gözlerinde bir istekle bana bakıyor... bu adam benim fuck boy'um olmak istiyor ve Tanrı bana yardım etsin... ona izin vermek istiyorum.

"Bir oda tutmalıyız." Kelimeler ağzımdan çıkana kadar onları söyleyenin ben olduğumu fark etmedim. Gülümsemesi yoğunlaşıyor ve hemen ekliyorum, "Konuşmak için yani."

Yarısı maskenin altına saklanmış hınzır bir sırıtışla elime uzandı. "Yolu gösterin hanımefendi."

İçime derin bir nefes çekiyorum, bu cümlenin onun ağzından çıkmasına bayılıyorum. Ve hiç vakit kaybetmedim. Onu kalabalıktan uzaklaştırıp

Röntgenci odalarının karşı tarafındaki koridora doğru ilerlerken on iki numaralı kapının, yani karanlık odanın üzerinde yeşil bir ışık görüyorum. Tam olarak istediğim bu değildi ama şu anda boş olan tek oda buydu ve başka bir oda için bekleme listesine yazılmak üzere resepsiyona gitme riskini göze alamazdım.

Ana anahtar kartını sütyenimden çıkarıp erkeğime bakıyorum - aman Tanrım, içimden bir şok daha geçiyor. Gerçekten buradaydı. Ama bana bakmıyor, koridorda etrafına bakınıyor, belli ki ilk seks kulübünde olmanın deneyimini yaşamaya çalışıyor. Bu kadar meraklı olduğunu görmek çok hoş.

Kapı açıldığında dikkatini bana çeviriyor ve gülümsüyor. "Bu odalara öylece girebiliyor musun?"

"Um...evet, sayılır. Gel hadi." Konuşmayı başka yöne çekiyorum, böylece bu odaya girmemin neden bu kadar kolay olduğunu açıklamak zorunda kalmıyorum.

Zifiri karanlık mekâna girdiğimizde yeşil çizgiler ışıl ışıl parlıyor ve kimsenin zarar görmemesi için mobilyaların nerede olduğunu gösteriyor. Kapı kapanırken arkamda gerildiğini hissediyorum.

"Işıklar nerede?" diye fısıldıyor, elleri belime yapışmış. "Burası karanlık bir oda."

"Oh," diye cevaplıyor. "Yani sana bakamaz mıyım?"

Beni arkamdan sıkıştırıyor, sert vücudu *daha* az *sert* olan arka tarafıma bastırıyor. Tamam, daha az sertten de öte, düpedüz yastık gibi. Ama aldırmıyor gibi görünüyor.

"Belki bu daha iyi olur. Sadece konuşabiliriz ve..."

Elleri kıçımın üzerinde dans ediyor ve sonra önümde dönerek göğüslerimin üzerinde geziniyor. "Ve ne?" diye fısıldıyor. Burada müzik hâlâ yüksek sesle çalıyor ama insanlarla dolu ana salon kadar değil.

"Ve dokun," diyorum hafif bir iniltiyle.

O göğüslerimi ustaca sıkarken, neredeyse ayakta durma yeteneğimi kaybediyorum. Uzun zamandır hissedilmemişlerdi ve elbisemin içinden bile hoşlarına gidiyordu. Ağırlığımı ona yaslıyorum ve ağzı boynumun ve omzumun tepesine ulaştığında maskesini çıkardığını fark ediyorum.

Sıcak, ıslak ağzı boynumdan kulağıma doğru okşayarak ilerliyor. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

Göğüslerimi bir kez daha sıktı. "Evet," diye mırıldanıyorum.

"Başka ne yapmamı istiyorsun? Yetki sende, unuttun mu?"

Yutkunuyorum. Çok güzel kokuyor ve dokunuşu kafamdaki tüm berrak düşünceleri bulandırıyor. Daha on saniye önce tanıştık. Tüm bunlar çok fazla oluyor

Hızlı ve tam anlamıyla buraya konuşmak için geldiğimizi söyledim, ama şu anda ellerini emrime sunuyor ve bedenim şu anda beynimi dinleyemeyecek kadar okşamasına aç.

"Elbisemi kaldır," diye cevap veriyorum, ses tonum nefesli olmaktan çok iddialı çıkıyor.

"Evet, hanımefendi."

"Çok hızlı ilerliyoruz," diye fısıldıyorum, elleri aşağı uzanıp eteğimi kalçalarımın üzerinden yukarı çekerken.

"Durmak istiyor musun? Kontrol sende."

Kahretsin hayır, durmak istemiyorum. Nereye varacağını görmek için bu nehirde ilerlemeye devam etmek istiyorum ama bu heyecan verici olduğu kadar korkutucu da.

"Hayır, durma."

Elinin üst kısmına dokunup yavaşça bacaklarımın arasındaki noktaya doğru yönlendirdiğimde bir inilti çıkarıyor. Uzun boylu bir kadın olmama rağmen, çenesinin hemen altına kadar geliyorum, bu yüzden artık ıslanmış külotumu okşamak için üzerime katlanırken, sırtıma karşı horozunun kaya gibi sert ve etkileyici büyük çıkıntısını hissediyorum, bu da uyarılmanın şimşek gibi içimde atmasına neden oluyor.

Parmaklarını klitorisime yönlendiriyorum, o bu hassas bölgemi keşfederken elimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Büyük parmakları daha aşağıya inmeden önce daireler çiziyor, orada biriken nemi hissediyor.

"Çok ıslaksın," diye mırıldanıyor kulağıma karşı. "Bundan zevk alıyorsun. Şimdi bana ne yapacağımı söyle."

Beynimin bilişsel işlevini kapattım ve vücudumun hislerinin ve isteklerinin beni yönlendirmesine izin verdim.

"Boşalt beni," diye nefes nefese bir komutla cevap veriyorum.

Onunkini tutmayan elimle uzanıp başının arkasını buluyorum, saçlarını avucumun içinde kavrayıp onu daha da yakınıma çekiyorum. Ellerimdeki güç sarhoş edici.

"Bunu nasıl yapmalıyım?"

"Parmaklarınla. Onları içime sok. Beni onlarla becer."

Ben kimim?

Elini külotumun önünden aşağı kaydırıp bir parmağını içime sokarak harekete geçtiğinde, vücudundan benimkine doğru ince, gürleyen bir hırıltı titreşiyor. Umutsuz bir iniltiyle haykırıyorum. Dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu ve hiç böyle hissetmemiştim.

"Yüzünü bana dön," dedim.

Parmağını içimde tutarak, yüzüm ona dönük olana kadar beni döndürüyor ve iki adımla beni duvara doğru sertçe bastırıyor, çerçevesi beni dar alana sıkıştırıyor.

Parmağının hareketi durmuyor ve bu beni çıldırtmaya yetiyor. Beni becermesini istiyorum ama şu anda çok ileri gitmek istemiyorum. Bunun tadını çıkarmak istiyorum, yavaş yavaş büyük şeyler yapana kadar küçük şeylerin tadını çıkarmak istiyorum.

"Öp beni," diyorum ve hiç vakit kaybetmeden ağzını dudaklarıma götürüyor. Dudakları çok yumuşak ve tatlı, ağzının etrafındaki küçük sakallar dikkatimi dağıtmadan sürtünmeyi arttırmaya yetiyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor, aramızdaki kimya o kadar nükleer ki, yoğunluğundan gerçekten ölebileceğimden korkuyorum.

Benim söylememe gerek kalmadan maskemi çıkarıyor ve öpüşmemizi derinleştiriyor. Parmağı daha hızlı hareket ediyor ve nefes alışım düzensizleşiyor. Klitorisime baskı uygulamak için başparmağını kullanarak ikinci bir parmak eklediğinde, doruk noktamın yaklaştığını hissediyorum.

"Boşaldığını duymak istiyorum," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

Bu noktada istesem de seslerimi tutamazdım. Nefes nefese kalıyorum, inliyorum, ciğerlerimde oksijen için yer bulmaya çalışıyorum.

"Durma," diye yalvarıyorum. Ona daha iyi erişim sağlamak için bir bacağımı kaldırıyorum, başının arkasını tekrar tutuyorum, saçlarından bir avuç sıkıyorum, böylece zevkimi bir acı ile hissediyor.

"Evet, hanımefendi."

Orgazmımın yaklaştığını hissettiğimde uzanıyorum, elini bana doğru çarpıyor ve avucunu klitorisime sıkıca bastırarak hissi dışarı atmak için kullanıyorum. Başım arkaya sarkarken, zevk vücudumdaki her sinir ucuna saldırırken ağzı boynumda. Elimde karıncalanma ve nefessizlikten başka bir şey kalmayana dek nabız gibi atıyor.

Ve bir seks kulübü sahibi olarak, bu kısmı itiraf etmekten gurur duymuyorum, ama bu toplum içinde yaşadığım ilk orgazmdı. Daha da kötüsü, başka bir insanın yanında yaşadığım ilk orgazmdı.

Bunu ona söyleyecek değilim.

Ama yine de harikaydı. Kolayca, hayatımın en iyisiydi.

Aşağı inmeye başladığımda, eli hala külotuma gömülü, iki parmağı içimde ve ağzı boğazıma yakın, gülümsüyorum.

"Bu harikaydı," diyor, derin sesi boynumda titreşiyor.

"Bir dakika kıpırdama," diye cevap veriyorum, kendimi bu andan kurtarmak istiyorum.

"Evet, hanımefendi."

Gözlerimi açıyorum, bir şey göremiyorum ama söylediği sözleri kafamda tekrar tekrar oynatıyorum çünkü kulağıma çok tanıdık geliyor. Ve sadece son on beş dakika içinde en az beş kez daha söylediği için değil, bana başka birini hatırlattığı için.

Bir an için beynimi yokluyorum, beni daha da sıkarken biraz tedirgin hissediyorum, belli ki ani rahatsızlığımı fark etmiyor.

Bunu az önce nerede duydum? Biraz yakın bir zamandı, bu yüzden hafızamda son birkaç günü yeniden canlandırıyorum: taşınma, bavulları boşaltma, parti.

Sonunda anladım ve ilk başta rahatladım. Sadece Beau'ydu. Bunu bana doğaçlama eve taşınma gecemde söylemişti.

Hâlâ olduğum yerde donmuş bir halde, gizemli adamımla ilgili gerçeklerin hızlı bir listesini çıkarıyorum, beni bu paranoyadan kurtaracak ve Beau ile gizemli adamımın iki farklı kişi olduğunu doğrulayacak en azından bir tanesini arıyorum. Yirmi iki yaşında. Kinkte yeni. Buralı.

Ama Beau partide. Ben ayrıldığımda partideydi. Gerçi

benimle burada buluşmakta geç kaldı.

"Tamam, çekil," diye fısıldıyorum aceleyle ve elini bacaklarımın arasından hızla çekiyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve yüzümdeki kan çekiliyor. Beklemediğiniz bir anda, endişelenecek bir şey olmadığını düşünerek beyninizi kandırmak kolaydır. Ama sesini duyduğum anda, bütün gece dinlediğim sesini, tam olarak kim olduğunu duyuyorum.

Elimi ağzıma götürerek kendi kulak tırmalayıcı çığlığımı bastırıyorum.

Kural #11: Sözcüklerle aranız iyi değilse, eylemler işinizi görür.

Beau

"Ne oldu? Neyin var?" Sanki onu bir şekilde incitmişim gibi hızla geri çekiliyorum.

Bir kadını orgazm ettikten sonra hiç böyle bir tepki verdiğimi söyleyemem.

Kesinlikle istediğim şey bu değildi.

Bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi duvarı karıştırıyor. Hiçbir uyarı olmadan odanın ışıkları yanıyor ve gözlerimi kapatıp ellerimle kapatırken beni kör ediyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyor ve artık aydınlık olan odada gözlerimi açmak için mücadele ediyorum. Uyum sağladıkları anda hızla tekrar kapatıyorum.

"Bu ne lan!"

Maggie neden burada? Maggie neden elbisesini kalçalarına kadar çekmiş duvara yaslanmış duruyor? Ben az önce...

Vay anasını.

O dramatik saçmalıklarına ve genel olarak çıldırmaya devam ederken zihnim cevaplar için çabalıyor. Belli ki ben de onun beklediği kişi değilim.

"Uygulamada bulduğum bir kızla buluşmam gerekiyordu," diye mırıldandım.

"Beau, o bendim!" diye tersliyor, yavaş beynimin bunu anlamasının bu kadar uzun sürmesinden açıkça rahatsız olmuş.

"Hayır. Olamaz."

Gözlerimi tekrar açtığımda, elbisesi külotunu örtecek şekilde tekrar aşağı inmişti ve çılgınca odada volta atıyordu. "Bu bir hataydı. Ben yapmadım

Biliyordum! Bilmeme imkân yoktu." "Maggie,
sakin ol."

Donup kalıyor ve bana kocaman gözlerle ve yüzünde vahşi bir panik ifadesiyle bakıyor. "Sakinleşmek mi?"

"Evet, sakin ol. Yani... birbirimizi tanıyoruz. Çok önemli. İkimiz de yetişkiniz.
Ve seks bile yapmadık."

İfadesindeki yoğunluk bir an bile azalmıyor ve sonunda alay ederek başını sallıyor. "Sadece yirmi iki yaşında olduğunu unutup duruyorum."

"Hey," diye cevap verdim. Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim ama sanki yaşımı bir hakaret olarak kullanmış gibi hissettim.

"Beau, biz *birbirimizi* sadece *tanımıyoruz*. Baban benim arkadaşım, en *iyi* arkadaşım. Ve meslektaşım ve eğer seni burada, kulübünde ağırladığımı bilseydi-" Elleriyle yüzünü kapatıp yatağa düşerken acı çekiyor gibi görünüyor.

Bir süre konuşmuyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim ama kesinlikle bir hayal kırıklığı hissediyorum. Gizemli kadınım Maggie olduğu için hayal kırıklığına uğramadım -aslında hiç de hayal kırıklığına uğramadım- ama daha çok planladığımız her şey temelde şimdi iptal edildiği için hayal kırıklığına uğradım. Bana patronluk taslamaya ve kontrolü ele almaya hazır olan hayalimdeki kadın artık yok.

Aslında teknik olarak tam önümde oturuyor ama şu anda tam anlamıyla bir kriz yaşıyor ve bunu yakın zamanda atlatabileceğini sanmıyorum.

"Gitmemi istiyor musun?" İsteksizce soruyorum, çünkü bu noktada başka ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum.

"Evet, lütfen. Ama maskeniz takılı kalsın."

Siyah kurdeleyi başımın arkasından geçirirken onu dikkatle izliyorum ve bu şekilde bitiriyor olmamızdan nefret ediyorum. Doğru gelmiyor. Bir dakika önce parmaklarım onun içindeydi ve şimdi gönderiliyorum.

"Beau..." diyor, ben kapıyı açarken arkamdan sesleniyor. Arkama baktığımda devam ediyor, "Bunu kimse bilmemeli."

Başımı sallayarak, "Biliyorum." diye cevap verdim. Ve böylece loş koridorda kayboluyorum. Ana odadan hâlâ müzik sesleri yükseliyor ve ben de çıkışa doğru ilerliyorum. Yaptığımız şeye devam edemeyeceğimizi biliyorum, ama ondan uzaklaşmak istemiyorum, bu şekilde değil. Az önce yaptıklarımızdan sonra olmaz.

Bu huzursuz hissi eve kadar yanımda götürdüm. Yatağa girdiğimde bile, annemin dürtükleyici sorularından ustalıkla kaçarak

Ana giriş yerine verandadan geçerken hâlâ Maggie'yi düşünüyordum.

Yatakta uzanırken, sadece fiziksel olarak değil, hissettiklerimi de hatırlıyorum. Her ne kadar vücudu inanılmaz olsa da -yumuşak, sıcak ve çok uysal, ellerimdeki macun gibi. Ama kendimi onun emirlerine teslim etmekle ilgili bir şey vardı. Boşalmamıştım bile ama kendi zevkimi hiç düşünmüyordum. Onunkine odaklanmıştım. Ve bu daha önce hiç tecrübe ettiğim bir şey değildi.

Seksi komutları zihnimde yankılanıyor. *Elbisemi kaldır. Öp beni. Beni boşalt.*

Tanrım, bu çok sıcaktı ve alışık olduğum bir şekilde değildi. *Anılara dalmak* gibi sıcak değildi, ama ona dokunduğumda canlanmış ve canlı hissediyordum, vücudumun her santimini sıcak karıncalanmalar kaplıyordu. Beynim kapalıydı ve aldığı tek sinyal *bizdik* - kimyamız ve aramızdaki yoğunluk.

Oh iyi.

Onun gibi bir tane daha bulabilirim. Kaydırılacak dev bir isim listesi vardı. Belki de bulurum. Belki bana iyi davranırlar ve onlar beni öğrenirken benim de onları öğrenmeme izin verirler. Mutlaka başka biri olmalı.

Kendimden geçmeye başladığımda, aynı fikre geri dönüyorum. *Başka birini bulmak istemiyorum.* Şimdi şokun etkisi geçtiğinden Maggie'yi farklı bir gözle görüyorum. O dekolte yaka ve o olağanüstü göğüs dekoltesi. Elbiseyi dolduran kalçaları ve sikime karşı hissettiği baskı.

Babamın partisine gelen ve bakire gibi görünen kadınla aynı kadın değildi. Maggie'nin seksi ve karanlık bir tarafı olduğunu bilmek onu çok daha ateşli yapıyor. Daha önce tadının nasıl olabileceğini hiç hayal etmemiştim, ama şimdi eminim. Onu dilimle becerirken çıkardığı sesleri bilmek istiyorum. Bana ne yaptıracağını, kendini boşaltmak için beni nasıl kullanacağını merak ediyorum. Beni bağladığını, canımı yaktığını, beni *övdüğünü* hayal ediyorum.

Şimdi bunlar mastürbasyon yapmak için düşünceler.

Ama nedense yapamıyorum. Çarşafın altına uzanıp bu gece onu odanın diğer ucunda gördüğümden beri üzerimde oluşan baskıyı kolayca azaltabilirim ama bunu yapmak istemiyorum. İçimden gelen sessiz bir ses beni en sevdiğim hoşgörüden alıkoyuyor. Ve bu sese itaat etmek istiyorum.

ERTESI SABAH, ARABAMDA MAGGIE'NIN EVININ ÖNÜNDE OTURUYORDUM. Salacious uygulamasındaki mesajlarıma cevap vermediği için özür dilemek amacıyla. Tahminimce sildi. Ama her şeyi dün geceki gibi bırakamam.

Arabayla ön kapıya doğru yürürken, özrümü prova etmeye devam ediyorum. Söylemek istediğim daha çok şey olduğunu bilmeme rağmen. Neden özür dilemem gerektiğini düşündüğümden bile emin değilim, ama 'Olanlar için üzgünüm ve umarım iyisindir' gibi bir şey kulağa yeterince iyi geliyor.

Ama açık olmak gerekirse, bunun olduğu için tamamen üzgün değilim. Hala çok ateşliydi ve parmaklarımın etrafında titreşen dar amcığının anısını aklımdan çıkaramıyorum.

Zile bastığımda hâlâ bunu düşünüyorum ve kapıyı açıp bana şok içinde baktığında da *hâlâ bunu* düşünüyorum.

"Beau," diyor sertçe. Dev gri köpeği sakin bir şekilde yanında duruyor, ama onu hemen uzaklaştırıyor ve o da itaatkâr bir şekilde kanepedeki yerini alarak dinliyor.

Dün geceden sonra Maggie'yi çok farklı görüyorum, gözlerim sanki ilk kez tanışıyormuşuz gibi onu inceliyor. Dudaklarının keskin çizgisini, burnunun seksi düğme şeklini, iri mavi gözlerinin masumiyetini, soluk teninin narin yumuşaklığını daha önce hiç fark etmemiştim. Gözlerim boğazının hemen altındaki noktaya, köprücük kemiklerinin arasındaki o küçük çukura kayıyor ve parmaklarım uzanıp dokunmak için kaşınıyor.

Bunun yerine kendimi yutkunmaya ve ona bakmaya zorluyorum. "Dün gece için özür dilemeye geldim."

"Dün gece öyle bir şey olmadı," diye cevaplıyor kendinden emin bir şekilde.

Ve nedense bu beni rahatsız ediyor. Elbette, her şey matristeki bir aksaklıkmış ve normal hayatlarımıza geri dönebilirmişiz gibi davranmak kolay olurdu, ama onu aklımdan çıkaramadığım için, bunu söylemek yapmaktan daha kolay olacak.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmasından hoşlanmıyorum. Onun için unutmanın bu kadar kolay olduğunu bilmek hoşuma gitmiyor.

Bakışlarım onunkilerle birleştiğinde, aramızdaki yoğunluk yanıyor ve daha önce hiç olmayan bir ateşi hissetmek çok garip - en azından dün geceden önce.

"Ama oldu," diye alçak sesle mırıldanarak cevap veriyorum.

"Bize göre, elbette. Ama diğer herkes için, *hiçbir şey* oldu."

"Tamam," diyorum, kendimi biraz yenilmiş hissederek. Bu konuyu burada bırakmalıydım. Özür diledim, sayılır. Şimdi bu işin peşini bırakmalıyım.

Ama yapamam.

"*Bize* göre," diyorum, bu kelimeyi vurgulayarak, "oldukça harikaydı."

Kasılıyor, gözleri sanki anıların içinde kaybolmuş gibi parlamaya başlıyor. Tanrım, onu tekrar öpmek istiyorum. Sırf eğlence olsun diye. Sırf yapmamam gereken bir şeymiş gibi geldiği ve isyan etme fikrini sevdiğim için, özellikle de işin içinde babam varsa, Maggie'nin beni uzaklaştırmak zorunda hissetmesinin tek nedeni o olduğu için.

Ben de saldırdım.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak onu boynundan tutup dudaklarımızı birbirine çarpıyorum, o göğsümü iterken dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum. Geriye doğru sürüklenirken durmuyorum ve kapıyı arkamdan çarparak onu dün gece yaptığım gibi duvara yapıştırıyorum.

Kısa süre sonra mücadelesi teslimiyete dönüşüyor ve kollarımın arasında gevşeyerek ağzını tekrar keşfetmeme izin veriyor. Mırıltıları ve inlemeleri bana dün geceyi hatırlatıyor ve bu kadar sesli olmasına bayılıyorum, her küçük sesle beni teşvik ediyor.

"Bekle, Beau," diye nefes nefese kalıyor. "Dur."

Alt dudağını son bir kez ısırdıktan sonra nefes nefese geri çekiliyorum ve bir anlığına donup kalıyoruz, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Tekrar konuşmasını bekliyorum çünkü açıkçası ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Buraya özür dilemeye geldiğimi sanıyordum ama dürüst olmak gerekirse onun külotunun içine girmeyi tercih ederdim.

"Bunu yapmamalıydın," diyor ve ben cevap verirken tekrar geriye yaslanıyorum.

"O zaman bunun için beni cezalandır."

Bu sözler kulaklarına giderken nefesinde bir titreme fark ediyorum. Tam dudaklarım tekrar onunkileri bulmak üzereyken beni geri itiyor. "Hayır Beau, ben ciddiyim. Bunu yapamayız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü baban benim arkadaşım ve iş ortağım. Ve seni çocukluğundan beri tanıyorum." Titriyor, yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor.

"Ama artık çocuk değilim."

"Fark etmez," diye yanıtlıyor. "Bu sadece... doğru değil."

Bir adım daha yaklaşıp kolumu başının üstündeki duvara dayadığımda yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Kurallara aykırı olmasıyla ilgili bir şey

Bunu yapmayı çok daha fazla istiyorum."

Ağzımı onunkine yaklaştırıyorum. Dudaklarımız birbirine değmeden önce elimden kurtuluyor ve sırtımı duvara yaslayana kadar *beni* döndürüyor. Eliyle göğsüme sıkıca bastırarak bana bakıyor.

"Çünkü sen bir veletsin, Beau." Yaklaşıyor, nefesi dudaklarıma değiyor.

"Bununla yaşayabilirim," diye cevap veriyorum, ağzını başka bir sert öpücükle almadan hemen önce. Tekrar mırıldanırken dudaklarımız birbirine dolanıyor, elini boynumun arkasına doluyor. Aletim kotumun arkasında zonkluyor ve kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum, bana yaptıklarını hissetmesini istiyorum.

"Tanrım, bu çok kötü" diye inliyor. Bu karara karşı koymaya çalışması bile beni heyecanlandırıyor.

"Sana tekrar dokunabilir miyim?" Boynuna doğru fısıldıyorum. "Mükemmel küçük amını düşünmeden duramıyorum."

"Evet," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

Kalem eteğini hızla kaldırıyorum ve parmaklarımla kalçalarının tepesini bulup külotunun ıslanmış kumaşı boyunca gezdiriyorum. Yanıt olarak mırıldanıyor, aldığı zevkin sesi içime bir gurur dalgası gönderiyor.

Belki çok sesli olduğu ya da otoriter bir enerji yaydığı içindir, ama onu memnun etme fikri beni birdenbire çok tahrik etti. Onu tekrar boşaltmak için can atıyorum. Hayal kırıklığıma rağmen, fırsat bulamadan beni durduruyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye kekeleyerek tekrar benden uzaklaşıyor. Aceleyle evinin içine doğru yürüyor, yine dün geceki düzensiz ve panik haliyle volta atıyor. "Buna hayır demeliyim. Burada olgun bir yetişkin gibi davranmalı ve hayır demeliyim. Tanrım, bundan sonra Emerson'ın gözlerinin içine nasıl bakabilirim?"

Yavaşça arkasından gidiyorum, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Hayatımda hiç kimse için bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Onunla tartışabilir, bunu neden yapması gerektiğini anlatabilirdim ama kelimelerle aram hiçbir zaman iyi olmadı.

Bu yüzden onun yerine eylemleri kullanıyorum.

Sırtını bana dönmüş, hâlâ panik halinde ve öpüşmemizin yoğunluğundan göğsü kabarırken, yavaşça dizlerimin üzerine çökerken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Maggie."

Sonunda dönüp bana baktığında, küçük bir nefes verdi. Bakışları takdirle vücudumun üzerinde geziniyor. Belli ki beni görmekten hoşlanıyor.

Bu şekilde, saklamaya çalışsa bile. "Ne yapıyorsun?"

"Eğer sana dokunmamı istemiyorsan, dokunmam. Eğer sana dokunmamı istiyorsan, dokunurum."

Bana bakarken dudakları aralanıyor ve gözlerinin ardında yeşeren fikirleri görebiliyorum.

"Bana itaatkâr olamayacağımı söylemiştin, hatırladın mı? Çok inatçı olduğumu. Al bakalım. İtaatkar oluyorum."

"Sevişmek için," diye yanıtlıyor ve bunu bir suçlama gibi yapıyor.

"Sana az önce söyledim. Yetki sende. Eğer seks yapmak istemiyorsan, o zaman seks yapmayız. Ama... ikimiz de o uygulamada bizi bu karmaşaya sokacak kadar meraklandıran bir şey bulduk. Şimdi bunun peşini bırakırsak yazık olur."

"Beau..." diyor nezaketle. Adımı söyleme biçiminde omurgamdan aşağı bir zevk dalgası gönderen bir şey var. Bunu sabırsızlıkla ya da bir uyarı olarak yaptığında bile. "Ama sen sapkınlıktan nefret ediyorsun. Seks kulübü sahibi olduğu için babanla altı ay boyunca konuşmadın ve şimdi benden Domme'un olmamı istiyorsun. Bunların hepsi güven üzerine kurulu ve sana güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Bana güvenebilirsin," diyorum. "Bunu senden daha iyi anlamıyorum ama tek bildiğim bu işi seninle birlikte bitirmek istediğim."

Tekrar tartışmak üzere olduğunu gördüğümden ve ısrarcı olmanın ötesinde olduğunu öğrendiğimden, bir acıma ricasında bulunmaya karar veriyorum.

"Kadınlar konusunda berbatım Maggie. Asla doğru şeyi söylemiyorum. Asla doğru şeyi yapmıyorum. Asla onların istediği şekilde tepki veremiyorum ve kendimi kaybediyorum. En azından seninleyken, hata yaparsam beni cezalandırabilirsin. Aksi takdirde, tam olarak ne istersen onu yapmak için buradayım. Belki kadınlara karşı nasıl daha az pislik olacağımı öğrenirim. Belki senin yardımınla yalnız kalmam."

Omuzları yumuşadı. "Tanrım, Beau... Bunu ciddi ciddi düşünüyor muyum?"

Elleriyle yüzünü kapatışını izliyorum, bu durumdaki ahlak anlayışıyla açıkça boğuşuyor. Sonunda ellerini kaldırıyor ve bana bakıyor. "Pekâlâ. Tamam. Birlikte öğrenebiliriz, ama bu kesinlikle bir öğrenme deneyimi."

Ben gülümsüyorum ama o hemen ekliyor, "Kesinlikle seks yok."

"Evet, hanımefendi," diye cevap veriyorum, bu kuralın eninde sonunda değişeceğine dair biraz umutlu hissederek.

"Ve bunu kimse bilmemeli. Hiç kimse."

"Kimseye söylemeyeceğim."

Gergin bir ifadeyle bana bakıyor. "Bazı kuralların ve sınırların üzerinden geçmemiz gerekecek. Eğer bunu yapacaksak, doğru şekilde yapmalıyız."

Gülümsüyorum ve bunun onu neredeyse kıracağını görüyorum. Ama onunkinin geçmesine izin vermeden önce başka tarafa bakıyor. "Sadece yerden kalk."

İtaatkar bir şekilde ayağa kalkıyorum.

"Evin boyanmasında ve tamiratında bana yardım etmen için seni işe alacağım. Eğer soran olursa."

Başımı salladım.

"Yarın başlıyorsun. Sabah dokuzda."

Alt dudağımı ısırarak tekrar başımı sallıyorum. Her ne kadar bir dakika önceki halimize, elim eteğinde dönmeyi çok istesem de, bu neredeyse daha heyecan verici - köşede bekleyen bilinmeyen.

Bununla birlikte dönüp ön kapıya yöneliyorum, artık sırıtmamı zar zor kontrol edebiliyorum. Ama tam elim kapı kolunu bulmuşken, bir emir daha veriyor.

"Oh, ve, Beau..."

Beklentiyle ona doğru döndüm.

"Ben söyleyene kadar gelmek

yok." Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Aramızdaki mesafeyi kapatarak yaklaşıyor. Sadece birkaç adım ötede ekliyor, "Beni duydun. Bu gece mastürbasyon yapmanı ya da kendine dokunmanı istemiyorum. Yaparsan haberim olur."

Damarlarımdaki kan aniden lav gibi oldu. "Nereden bileceksin?"

"Çünkü bu güvene dayanıyor ve eğer bunu yapacaksak, o zaman sen bana yalan söyleyemezsin."

"Bu bir ceza mı?" Ben soruyorum.

"Hayır. Bu hakimiyet. Bunun için imza atıyorsun. Ama yarın iyi olursan, belki bir ödül alırsın."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ama dediğini sanıyordum-"

"Seks yok." Sonra omuz silkiyor. "Ama başka şeyler de var."

Ön kapıyı açmak için etrafımda uzanırken ağzım açık kalıyor. Şu anda gitmemi çok zorlaştırıyor. Belki başka bir kadınla olsam kontrolü elime alırdım. Onu yatak odasına taşır ve o kadar çok boşaltırdım ki fikrini değiştirirdi. Ama burada yaptığımız bu değil. Mesele de bu değil.

Nedense bunun daha iyi

olduğunu düşünüyorum.

"Yarın görüşürüz, Beau."

Zoraki bir yutkunmayla, "Evet, hanımefendi" diye cevap verirken yüzüne bakıyorum.

Kural #12: Emin olmadığınız durumlarda profesyonellere danışın.

Maggie

Yardıma ihtiyacım var. Kendimi neyin içine soktuğum ya da bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Topluluğun içinde yeterince bulundum, temel şeyleri biliyorum - güvenli, aklı başında ve rızaya dayalı olmalı. Ama bunun ötesinde... Kayboldum.

Şanslıyım ki, bana kimin yardım edebileceğini biliyorum.

Eden St. Claire üst kattaki VIP masalardan birinde karşımda oturuyor ve henüz gecenin erken saatleri olduğu için ortalık sessiz. Yaklaşık iki saat içinde, yanımızdaki perdenin arkasındaki insanların tam bir seks partisi modunda olacağını düşünürsek, bu masada sohbet etmek zor olacak.

"Bu işle ilgili değil, değil mi?" diye soruyor martinisini yudumlarken. Kendimi yutkunmaya zorluyorum. "Tam olarak değil."

Öne doğru eğilirken bu onu gülümsetiyor. Üzerinde şaşırtıcı bir şekilde boynuna kadar düğmeli şık siyah bir elbise var. Ve neredeyse kıskançlıktan ölecektim, hiç çaba sarf etmeden ne kadar cinsellik yayabildiğine.

"Bana her şeyi anlat," diye yanıtlıyor beni sakinleştiren nazik bir içtenlikle. Eden'ın bu yönünü seviyorum. Açık ve cana yakın biri, bu yüzden ona gelip yaşam tarzı hakkında sorular sormanın hiçbir korkutucu yanı yok.

"Kink testine girdim," diyorum ve ilgisi aniden artıyor. "Dur tahmin edeyim. Sana bir Domme olduğunu söyledi."

Gözlerim büyüdü. "Nereden biliyorsun?"

"Maggie, son bir yıldır seni izliyorum ve kontrole ne kadar ihtiyaç

duyduğunu görüyorum. Başkasına yetki vermek yerine her şeyi kendi başına hallediyorsun. Hiç de spontane değilsin.

Uzun zaman boyunca, senin vanilya olduğunu düşündüm. Ve eğer seks yapıyorsanız, bu muhtemelen tatmin edici ve doyurucu değildi."

Çenem açık kaldı. Buradaki herkes benim hakkımda benden daha ç o k şey mi biliyor?

"Bu inanılmaz," diye fısıldıyorum.

Gülüyor, bir içki daha alıyor. "Bu benim sirk gösterim olabilir. İnsanların kişiliklerine göre sapkınlıklarını tahmin etmek."

Bu etkileyici olsa da, Madam Kink'i röntgenci salonunda muhtemelen tek sirk numarasının bu olmayacağını bilecek kadar iş başında gördüm.

"Yani teknik olarak sonuçlarım Domme, Mistress, Brat Tamer oldu," diyorum,

Birden keşke yanımda kağıt kalem getirseydim de gerçek notlar alsaydım diye düşündüm. "Oh, Brat Tamer. Bunu görebiliyorum ve bayıldım."

"Eden... Bunları nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Elini uzatıp benimkinin üzerine koyduğunda hemen sakinleşiyorum. "Tamam, öncelikle rahatla. Bu bir iş olmamalı. Eğlenceli olması gerekiyor."

Başımı sallarken hava ciğerlerimi hızla terk ediyor. "Tamam, tamam. Biliyorum." "Nasıl eğleneceğini biliyorsun, değil mi?"

Alaycı bir bakışla karşılık veriyorum. Kesik bir kahkaha atıyor. "Peki... seninle oynayacak birini buldun mu?" Ve ben yine gerildim.

"Evet," diye cevap veriyorum sıkıca.

Bu yanıt onu şaşırtır. "Oh. Şey... bu harika. Kink'e yeni başlayan biri de mi var?"

"Evet..."

Belli ki tereddüt ettiğimi hissedebiliyor. "Maggie, sakin ol."

"Deniyorum, ama bu şey beni çok korkutuyor ve o çok istekli ve onunla eğlenme fikrini seviyorum, ama ya berbat edersem? Ya onu incitirsem? Ya da hoşuna gitmezse? Ya da-"

"İşte, al bunu." İçkisini elime tutuşturuyor ve bir de bakıyorum ki sek votkayı yudumluyorum. Ona geri verirken öksürüğüm ateş gibi geliyor.

"Tamam, öncelikle onun beklentileri konusunda çok endişelisin. Onun güvenliği... elbette. Bu önemli ama cinselliğinizde fazla bağımlısınız. Kendi zevkinin onlarınkine bağlı olduğuna inanmak için kendini eğitmişsin. İnsanları memnun etmek ve hizmet aşığı olmak için eğitilmişsiniz. Ama

İhtiyacınız olan şey baskın olmak ve başkasına mecbur kalmadan zevk almaktır."

"Ben onun bundan zevk almasını istiyorum," diyorum.

"Ama mesele de bu Maggie. Bu onunla ilgili değil, gerçekten değil. Eğer gerçek bir denizaltıysa, ne anlama gelirse gelsin, istediği şey sana hizmet etmektir. Bu bencillik değil. Kelimenin tam anlamıyla tüm dinamik bununla ilgili. *Onun* ne istediği konusunda endişelenmeyi bırak. *Sen* ne istiyorsun?"

"Sorun da bu, Eden. Gerçekten bilmiyorum. Kırılmış hissediyorum."

Yüzünde sempati dolu bir ifadeyle cevap vermek için ağzını açtığında arkamda tanıdık bir ses beliriyor.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Charlie yanımdaki koltuğa atlıyor ve yanaklarım utançtan yanıyor. Tanrım, ne kadarını duydu?

Eden cevap vermiyor, sadece boş gözlerle önüne bakıyor ve bu soruya benim cevap vermemi bekliyor.

"Umm..."

Charlie'nin yüzünde farkındalık belirir. Sonra nefesi kesildi. "Bekle, bu geçen hafta girdiğin sınavla mı ilgili?"

Gülümsemesi arttıkça yüzüm düşüyor. "Birini buldun mu?" diye daha da hevesle soruyor.

Ona cevap vermeden yüzümü ellerimin arasına alıyorum.

"Biliyor musun... Charlotte konuşmak için iyi bir insan olabilir. Denizaltının bakış açısından."

"Evet," diye cevaplıyor Charlie. "Bana her şeyi sorabilirsin."

Bir inilti çıkardım. Keşke gerçeği bilselerdi. Charlotte bu konuda konuşmayı hayal edebileceğim en son kişi. Söz konusu itaatkârın eski erkek arkadaşı olduğunu düşünürsek. Bir de Dom'unun oğlu.

Karmaşıklıktan bahset.

"Maggie sevgilisiyle ne yapacağını bilemiyor. Onun hoşuna gitmeyeceği konusunda çok endişeli," diye yanıtlıyor Eden.

Charlie, "Kontrol listesinde ne varsa o olur," diye yanıtlıyor. "Emerson ve ben sürekli bir şeyler deniyoruz ve bazıları harika oluyor ama bazen çok tuhaf oluyor ve hoşuma gitmiyor."

Yine inledim. Bunu dinleyebilir miyim bilmiyorum, ama aynı zamanda... merakım da arttı. "Onun için bir şeyler yapmak seni kızdırmıyor mu?" diye soruyorum.

Sanki bu soru delice bir şeymiş gibi başını yana eğiyor. "Hayır. Bu beni kızdırmıyor. Beni... garip bir şekilde mutlu ediyor. Bunu açıklayamam ama onu memnun etmek beni mutlu ediyor."

"Hiç kontrolün sende olmasına izin verdi mi?" Birden sorularla dolup taşarak soruyorum. Kızarmakla savaşırken ağzı utangaç bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bazen."

Öne eğiliyorum. İstesem de Emerson'ın boyun eğmesini hayal edemezdim ve deniyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Zaman zaman değişiklik yapmak iyidir. Diğer kişinin bakış açısını görmek için. Garip ama eğlenceli."

Tanrım, bunu sormak üzere olduğuma inanamıyorum. "Yetkili olduğunuzda ne tür şeyler yaparsınız?" diye sorarken karşımdakiler çok iyi tanımadığım rastgele iki insanmış gibi davranmam gerekiyor.

Gözleri aynı anda parlıyor. "Ne istersem yaparım. Gözlerini bağlarım, bağlarım, merhamet dileyene kadar kızdırırım ama gerçek anlamda değil çünkü bu bizim güvenli kelimemiz."

"Merhamet senin güvenli kelimen mi?"

Başını salladı. "Evet. Hatırlaması kolay."

Rahatsızca yutkunuyorum. "Hiç kullanmak zorunda kaldın mı?"

Başını sallarken dudakları geriliyor. "Ama Emerson gerekirse bunu yapacağıma güveniyor."

Eden, "Güven iki yönlüdür," diye ekliyor. "Sizin astınıza güvenmeniz gerektiği kadar onların da size güvenmesi gerekir."

"Peki ya... ceza?" Charlotte'un tatlı bir gülümsemeyle başını sallamasına neden olacak şekilde soruyorum.

"Maggie, ben iyi bir kızım. Ceza almam." Eden gülüyor. "Saçmalık."

"Bu doğru!" Charlie Eden'ı şakacı bir şekilde omzundan dürterek cevap veriyor. "Eski erkek arkadaşlarımı kızdırmak için yeterince zaman harcadım. *Azarlanmaktan* hoşlanmam*," diye cevap veriyor* ve ben boğazımda oluşan rahatsızlığı yutkunarak bastırıyorum. Hangi eski erkek arkadaşından bahsettiğini tam olarak bildiğime dair bir his var içimde.

"Maggie'nin kendine göre bir veledi var."

"Oh," diyor Charlotte ilgiyle, "itiraf etmeliyim ki kulağa eğlenceli geliyor. Aklıma cezalandırmak istediğim birkaç adam geliyor." O ve Eden gülerken ben de bu konuşmanın baskısı altında çatlamamak için tırnaklarımı uyluğuma geçiriyorum. *Ah, bir bilseler*.

"Bir şeyi beğenmediğinde ona söyler misin?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Elbette. Daha sonra konuşuruz ve bazen listeden çıkarırım" diyor.

"Bir listeye ihtiyacım var."

"İşte," diye cevap veriyor hevesle, telefonunu çıkararak, "sana bizim kullandığımızı göndereyim. Uzun ama her şeyi kapsıyor."

Masanın öbür ucuna uzanıp Eden'ın martini bardağını alıyorum ve kalanını zorla içiyorum, tam o sırada telefonum çalıyor. Charlie'den BDSM kontrol listesi linki içeren bir mesaj geliyor ve midem bulanıyor.

Beau'ya bunu nereden aldığımı kesinlikle söylemeyeceğim.

Sana ev ödevi gönderiyorum.

GÜLÜMSEYEREK YAZIYORUM. SAAT SABAHIN ÜÇÜNÜ GEÇIYOR VE RINGO Beau'nun hâlâ uyanık olup olmadığını görmek için yatağa uzandığımda ayaklarımın dibinde horluyor. Üç nokta zıplamaya başlıyor, bu da uyanık olduğu anlamına geliyor, bu yüzden cevabını bekliyorum.

Öğretmen/öğrenci rol oyunu mu? Bu çok ateşli.

Ona cevap yazarken dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor.

Bu gerçek bir ev ödevi.

Okumak gibi bir şey mi?

Bu bir kontrol listesi.

Charlie'nin bana gönderdiği bağlantıyı sohbetimize bıraktım ve gönder tuşuna bastım. Birkaç dakika sonra cevap verdi.

Oh.

Endişeyle kaşlarımı çatıyorum.

Sorun ne?

Bir şey yok. Bunu daha önce de görmüştüm.

Nerede?

Garip bir şekilde meraklı ve biraz da temkinli hissediyorum.

Önemli değil. Dolduracağım.

Birkaç dakika sonra bir mesaj daha gönderir.

Bu şeylerin yarısının ne olduğunu bilmiyorum.

O zaman araştır.
Bana ne yapmak isteyip istemediğini söylemek için kullanmalısın. Bir şey yapmadan önce tamamlanması gerekiyor.

Elektrik
çarpması mı?
Mumyalama mı?
Ne oluyor lan?

Utanma.
Denemekle ilgilenmiyorsanız sadece üstünü çizin.

Bana elektrik vermeni istemiyorum.

Not edildi.

Yaparsın, değil mi?

Sadece izin
verirsen. Ve bunu hak
ettiysen.

Bana elektrik vermen için ne yapmam gerekiyor?

Tamam, her şeyden önce, dramatik davranıyorsun. Bu küçük bir şok, elektrikli sandalye değil.

Ve bence ceza suça uygun olmalı.

Bu ne anlama geliyor?

Bu şekilde cezalandırılmanız için gerçekten kötü bir şey yapmanız gerektiği anlamına gelir.

Gerçekten kötüyü tanımla.

Bana yalan söyle. Sana yapma dediğim halde mastürbasyon yap. Bana itaat etme.

Sonuncusunu yazmak zor oldu. Tüm bunlar bana hala çok garip geliyor ve bunu yaptığıma inanamıyorum. Ama şu anda içimde akan heyecan heyecan verici ve en son ne zaman bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum.

Bu seni tahrik ediyor mu? Beni cezalandırmak mı?

Karnımda sıcaklık çiçekleri açıyor.

Eve t. Seni tahrik ediyor mu?

Evet.
Kötü olmak istememe neden oluyor.
Şu anda otuzbir çeksem ne yapardın?

Ağzım kurudu. Bu adam bana ne yapıyor? Birden Beau'nun bu sabah diz çökmüş halini ve o görüntünün ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu hatırladım. Uzun boylu, güzel bir adam *bana* boyun eğiyordu.

Sonra Eden'ın bugün ne dediğini hatırladım. Bana zevk vermek *istiyor*. Bu ona zarar vermeme, işkence etmeme, cezalandırmama ve onu kullanmama izin vermek anlamına gelse bile.

Onu. Onun istediği bana istediğimi vermek. Anlamak için neredeyse çok yabancı.

Öğrenene kadar sikini bir kafese kilitlemekten başka çarem yok.

Kafes mi?!

Evet. Bak bakalım.

Beklerken kulaktan kulağa sırıtıyorum. Ve tam beklediğim gibi, bir dakika sonra geri mesaj attı.

Sen delisin.
Şu an senden biraz korkuyorum.

Güzel. O zaman belki uslu durursun.

Belki. ;)

Ödevini yap. Sabah görüşürüz.
Mastürbasyon yok.

Evet, hanımefendi.

Bunu bana her söylediğinde aldığım anlık serotonin artışı, güçlü ve sarhoş edici bir şeyin vuruşu gibi. Telefonumu şarja takıp uykuya dalmak için yuvarlanırken Eden'ın bu gece kulüpte söylediği şeyi hatırlıyorum - bunun eğlenceli olması gerekiyordu.

Sadece beklentilerim ve önyargılarım hakkında endişelenmeyi bırakmalı ve sahip olduğumuz muhteşem kimyanın bize yol göstermesine izin vermeliyim. Bu kadar korkutucu olmasına gerek yok.

Ve yarın onun için aklımda olan şeyle, bunu yapmak için cesaretimi toplamam gerekecek. Büyük bir çizgiyi aşıyorum, ama bu

Daha önce aşmadığımız bir şey. Seks yok dedim ve buna sadık kalacağım. Seks işleri karmaşıklaştırır ve zaten işler çok karmaşık.

Ama aynı zamanda seks içermeyen başka şeyler de yapabileceğimizi söyledim ve hepsini kullanmaya niyetliyim.

Emerson, oğlu için ne planladığımı bilseydi kafamı koparırdı, ancak geçmiş siciline bakılırsa gerçekten konuşacak yeri yok.

Kural #13: Eğer ciddiye almazsanız, cezalandırılırsınız.

Beau

Kendimi okulda gibi hissediyorum. Benden daha gergin görünen bir öğretmenin olduğu sapıkça bir seks okulunda.

Kontrol listesini her madde için birden beşe kadar bir ölçekte doldurdum. Çoğunlukla sıfırlar ve beşlerdi ve kaç tanesinin acımla veya bir şey tarafından becerilmemle ilgili olması beni biraz şaşırttı. Ya da en azından ben öyle düşünmüştüm. Yumruk sokma hakkında soru sorulduğunda, yumruklanan kişinin ben olacağımı düşündüm, ki bu kayıt için sıfırdı.

Fişler ve boncuklar mı? Bir tane.

Burada olmamın nedeni ona itaatkâr olmaktan korkmadığımı kanıtlamak, bu yüzden şimdi iyi şeylerden uzak durmayacağım.

Maggie'ye bir keresinde babamın masasında bu listeyi nasıl gördüğümü anlatmadım, o zaman listeyi dolduranın büyük ihtimalle eski kız arkadaşım olduğunu bilmiyordum. Geçmişi ve tüm o gariplikleri Maggie'yle aramızdaki bu şeyin içine çekmek istemedim. Geçmiş geçmişte kalmalı.

Ben mutfak tezgahının üzerinde, açılmamış kutu yığınının yanında otururken o listeye bakıyor ve iç dudağını çiğniyor. Sonunda paketi tezgâhın üzerine bırakıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bunu ciddiye alıyor musun?"

Şaşkınlıktan yüzüm allak bullak oldu. "Ne? Evet!"

Kağıdı tekrar eline alıyor. "Tamam, yani kırbaçlama ve boğma fikrini *seviyorsun*?"

Omuz silkiyorum. "Ben varım."

"Beau," diyor kızgın bir sesle. Sonra burnunun kenarını sıkarak devam ediyor: "Eğer sana bunları yaptıran ben olacaksam, nelerden rahatsız olduğunu bilmem gerek. Bunların hiçbiri seni aşağılamaya ya da incitmeye değmez."

"Eğer hoşuma gitmezse, sana durmanı söylerim."

Kağıdı tekrar yerine koyuyor. "Bu bana güvenli bir kelimeye ihtiyacımız olduğunu hatırlattı. "Sadece dur diyemez miyim?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Teknik olarak evet, yapabilirsiniz, ancak bazı senaryolarda bu yeterli değildir, bu nedenle güvenli kelime gereklidir."

"Tamam..." Ben de diyorum ki. Uzanıp dikkat çekmek için bacağımı dürten devasa gri köpeği kaşıyorum ve o da sıçrayıp kocaman patilerini tezgâhın üzerine koyarak neredeyse benim boyuma geliyor. "Ringo'ya ne dersin?"

"Kesinlikle olmaz. Köpeğimin adını güvenli kelimemiz olarak kullanmayacağız. Ringo, yere yat!" diye bağırıyor ve köpek hemen itaat ederek yere yatıyor. Maggie'ye baktığımda kafasını kaşımaya devam ediyorum. Yüzünde tedirgin bir ifade vardı. "Merhamet."

"Affedersiniz?" Ben soruyorum.

"Merhamet... güvenli kelimemiz olacak. Bunu hatırlayabiliyor musun?" Başımı salladım. "Sanırım."

Ona tekrar baktığımda bir şeylerin farklı olduğunu fark ediyorum. Omuzlarını normalden daha fazla geriye atmış ve yüz ifadesini daha temkinli tutuyor. Bugün kendinden daha emin görünüyor.

"Birkaç kuralı da gözden geçirmemiz gerekiyor" diye ekliyor.

"Tamam." Maggie'ye tüm dikkatimi vermek için Ringo'yu okşamayı bırakıyorum. Kısa süre sonra ilgisini kaybediyor ve oturma odasında kayboluyor.

Maggie hızla kendini toparlamadan önce ensesini kaşıyor. "Bunu yaparken başka kimseyle görüşmeni istemiyorum. Seks yapmasak bile, bunun özel olması benim için önemli."

Kaşlarım çatıldı. Zaten pek kimseyle yatmıyordum ve boş zamanlarımın tümünü -ki son zamanlarda tüm zamanımı

-Burada onunla.

"Tamam," diye cevap veriyorum ama hemen sözümü kesiyor.

"Evet, hanımefendi," diye tersliyor. "Bana hanımefendi diye hitap edeceksin ve bu ortamda evimde olduğun sürece bir sahnede olduğumuzu varsayabilirsin."

"Bir sahne mi?"

"Evet, buna böyle deniyor... Ben senin Domme'un, sen de benim sub'um olduğunda."

"Evet, hanımefendi."

Sertleşiyor ve ciddileşiyor, ben de heyecanla tüylerimin diken diken olduğunu ve yüzümde bir gülümseme oluştuğunu fark ediyorum ama ciddi bir ifade takınmayı başarıyorum.

"Yere yat," diye havlayarak köpeğine yaptığı gibi emrediyor. Tezgâhtan kayarak önünde duruyorum.

Küçük bir adımla bana yaklaşıyor. Diz çökmüyorum, eğilmiyorum ya da herhangi bir şey yapmıyorum çünkü bana gerçekten söylemedi, bu yüzden sadece burada durup bekliyorum.

"Son kural... Bunu kimse bilmemeli. Hiç kimse. Arkadaşlarına ya da internetteki hiç kimseye söyleme. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi."

Zaten kimseye söylemeyi planlamıyordum. Arkadaşlarımın geçen gün uygulamaya verdikleri tepkiden sonra beni anlamayacakları açıktı. Bunu onların yaptığı gibi hızlı bir kedi planı gibi kullanmıyorum.

Bir adım daha atınca benden sadece bir santim uzaklaşıyor ve saçlarının hindistan cevizi kokusunu ve parfümünün ince ipuçlarını alıyorum. Gün ışığında onu bu kadar yakından görünce, burnundaki puslu çilleri fark ediyorum. Yüzüne doğru uzanan perçemlerini fırçalamak istiyorum. Bunun yerine sabırla bekliyorum.

Sanki kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes aldıktan sonra uzanıp bir elini göğsüme koyuyor.

"Bilmeni isterim ki, burada benim hizmetçim olarak bulunduğun sürece, yaptığın her şeyi kontrol edeceğim. Bu listenin parametreleri dahilinde olduğu sürece, sana istediğim her şeyi yaptıracağım. Bunu *istemelisin.* Herhangi bir zamanda bunu istemeyi bırakırsan, benimle iletişim kurmanı istiyorum."

Gözleri elinin dayandığı göğsüme odaklanmış durumda ve kalp atışlarımın hızlandığını hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Gözlerini yüzüme kaldırdığında, durduğundan oldukça eminim. Çünkü ağzından çıkan sonraki kelimeler beni neredeyse bayıltacak.

"Seni kullanacağım, Beau. Aslında, buradayken, artık Beau değilsin. Biz arkadaş, sevgili ya da tanıdık değiliz. Sen benim malımsın, ne istersem yaparım ve eğer hak ediyorsan seni cezalandırırım. Canın yanacak ve bundan zevk almadığından emin olmaya çalışacağım. Ama hak edersen, seni ödüllendiririm ve bundan hoşlanmanı sağlarım."

İri mavi gözleri yüzümde ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorundayım.

"Evet, hanımefendi," diye fısıldadım.

"Güzel."

Sonra eli aşağıya, göğsümün ve karnımın üzerinde geziniyor, parmakları şortumun elastik bandına değdiğinde duruyor.

"Peki ya dün gece? İyi miydin, kötü müydün?"

Mastürbasyon yapmama talimatına atıfta bulunduğunu biliyorum ve göğsümde bir gurur duygusunun kabardığını hissediyorum çünkü gerçekten bütün gece yaptım ve bu kolay değildi. Mesajlaşmamızdan ve o elektronik tabloya göz attıktan sonra, cazip gelmişti. Ama ellerimi aletimden uzak tuttum.

"İyiydim," diye gururla cevap veriyorum.

Gözleri yüzümü inceliyor. "Güzel."

Birden eli şortumun üzerinden aşağı doğru kayıyor ve avucunu sikimin üzerine sürterek kumaşın arkasından zıplamasını sağlıyor. O okşadıkça nefes alıyorum ve rekor sürede sertleşiyorum.

Gözleri yüzümde, okşamayı bırakıyor ve bel bandına uzanıyor. Elini şortumun içine uzatıp sıcak parmaklarını sert uzunluğumun etrafına doladığında olduğum yerde donup kaldım, sessizce bana dokunması için yalvarıyorum.

"Siktir," diye mırıldandım nefes nefese.

"Bu iyi bir ödül mü?" diye fısıldıyor.

Elini artık zonklayan aletimin üzerinde gezdirirken gözlerimi açık tutmak için mücadele ederek başımı sallıyorum. "Evet, hanımefendi."

"Aferin oğlum," diye cevap veriyor ve bu kelimeleri duymaktan bu kadar hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama yemin ederim bacaklarım neredeyse altımdan çıkacak. "Peki ya bu?"

Önümde yavaşça dizlerinin üzerine çökerken bir şeyler gördüğüme yemin edebilirim.

Şu anda neler oluyor? Düşüp kafamı mı çarptım? Halüsinasyon mu görüyorum?

Bana bakarken şortumu öyle bir indiriyor ki sikim dışarı fırlıyor ve doğrudan yüzüne bakıyor. Ona bakıyor ve nasıl durakladığını fark ediyorum. Sikime *hayranlıkla* mı bakıyor?

Sonra, dilini bana doğru uzatıp yumuşak, ıslak yüzeyi dibinden ucuna kadar gezdirdiğinde yıldızları gördüğüme yemin edebilirim.

"Vay anasını," diye homurdanıyorum, kelimeleri uzatarak.

Sonra bir baktım, dudakları ardına kadar açık ve sikimi ağzına alıyor. Birden, boşalmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğinin acı verici bir şekilde farkına vardım. Bu hiç de uzun sürmeyecek, ama keşke biraz daha tadını çıkarabilseydim, çünkü çok tatlı olduğunu *düşündüğüm* bu kadının vizyonu ve

Masum, beni en sevdiği yemekmiş gibi boğazından aşağı yutması beni hızla bitiriyor.

Başı aşağı yukarı sallanıyor, beni tükürükle kaplıyor, taşaklarımın sıkılmaya başladığını ve aletimin başının gerildiğini hissettiğimde mırıldanıyor ve inliyor.

"Kahretsin, boşalacağım," diye soluyorum, tezgâhı sıkıca kavrıyorum. Tanrım, evet, her seferinde aldığım ödül buysa, onun için çok iyi olacağım. Hem de çok iyi.

Tam kendimi kaybetmek üzereyken ağzını sikimden çekip çıkarıyor, dudaklarından salyalar akıyor. Ona bakarken acı dolu bir nefes verdim. Orgazm başlamaya fırsat bulamadan hafifliyor ve ağzını tekrar üzerime koymasını bekleyerek gözlerimi aşağıya dikiyorum.

Yavaşça dilini geri getiriyor ve sikimin üzerinde gezdiriyor. Beni boşaltmaya yetmiyor ama yine de çok iyi hissettiriyor. Bir saniye önce içine dalmaya hazır olduğum zevke yaklaşırken yumuşak dudakları şaftımın etrafına öpücükler konduruyor.

Sonra parmaklarının taşaklarıma dokunduğunu hissediyorum ve geriliyorum, onları nazikçe çekiştirirken şaşkınlıkla dudaklarımdan küçük bir yelp kaçıyor. Sonunda tekrar boğazından aşağı kaymama izin verdiğinde vücudum heyecanla uğulduyor - zevk ve acının hassas bir karışımı.

"Tanrım, evet," diye inliyorum. Taşaklarıma masaj yaparken ve sikimi emerken, kesinlikle boşalmak üzereyim. Doruğa ulaşmak üzereyim ve gözlerimi kapatıyorum, taşak kesemdeki yumuşak kavrama sert bir çekişe dönüştüğünde yükümü patlatmaya hazırım.

"Bu ne lan?" diye haykırıyorum ve orgazm tekrar kayboluyor, bu sefer biraz daha hızlı.

Ona baktığımda hınzır, şeytani bir sırıtışla gülümsüyor.

Burada neler olduğunu anladım. Benimle taşak geçiyor. Ve ona cehennemi yaşatmak üzereydim, ama sonra ağzı geri döndü ve gitmesine izin verdim.

"Lütfen durma," diye yalvarıyorum, sikimin başını sertçe emiyor ve beni bir his kasırgasına sürüklüyor. Eli hâlâ kesemin üzerinde ama en azından nazik davranıyor ve artık çekiştirmiyor.

Ama başıboş bir parmağın kıçıma masaj yapmaya başladığını hissettiğimde, neredeyse tezgahtan fırlayacaktım.

"Maggie... Yani, hanımefendi." Sikimi emiyor ve taşaklarımla kıçım arasındaki boşluğa masaj yapıyor ama boşalmama izin vermiyor ve ben de aklımı kaçırmak üzereyim.

"Lütfen, lütfen, lütfen durma," diye yalvarıyorum, kalçalarımı ağzıyla buluşmak için hafifçe ileri itiyorum. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, aletimin başı sıkılaşıyor, taşaklarım kalkıyor, vücudum geriliyor ve bunun sonunda olduğunu biliyorum. Önümdeki cenneti görebiliyorum, beni yutmasına izin vermeye hazırım. Ayaklarım neredeyse yerden kalkıyor. Omurgam dikleşiyor ve derim beklentiyle diken diken oluyor.

Ama sonra kayboldu.

"Hayır..." Ona tekrar bakarken inleyerek söylüyorum.

Beni dehşete düşürmek için bel bandını kaldırdı ve zavallı, ağrıyan sikimi şortumun içine soktu.

"Ben gelmedim," diye kekeledim, sanki o anlamamış gibi.

Ayağa kalktı ve elini göğsüme koydu. "Gelmek senin ödülün değildi. Bunun için daha fazlasını yapman gerekecek."

"Ne?" Dehşet içinde ağzım açık ona bakıyorum.

"Biraz disiplin senin için iyidir, Beau. Bunu ne kadar ciddi olduğumu anlaman için yapıyorum. Ben söylemedikçe gelmeyeceksin. Ve her seferinde kibarca sormak zorundasın. Anlaşıldı mı?"

Ağzım açık kaldı ve vücudum mengene gibi kilitlendi. Kızgın ve öfkeliyim ve ona siktirip gitmesini ve boşalmama izin vermesini söylemek istiyorum, ama aynı zamanda... bu uzun zamandır en çok hissettiğim şey. Öfke olsa bile. En azından bir şey var.

Dişlerimi sıkarak inatla "Evet, efendim" diye mırıldandım.

Kural #14: Bu sıcak, bulanık duyguların yolunuza çıkmasına izin vermeyin.

Maggie

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Aman Tanrım, bunu yaptığıma inanamıyorum.

Ofisime gidiyorum - uzaktan bile olsa ayarladığım tek oda, onu ihmal edilmiş ereksiyonuyla mutfakta yalnız bırakıyorum.

Daha oturmaya fırsat bulamadan kuyruğuma yapıştığını duyuyorum. Ellerim hala titriyor ve külotumun içinde şu anda görmezden gelmeyi tercih ettiğim bir uyarılma havuzu var.

Beau'nun benden çok daha genç olduğu gerçeğini aştım. Hatta Emerson'ın oğlu olduğu gerçeğini bile aştım. Ama bugün onun sikini görmek, dilimin üzerinde ağırlığını hissetmek, onun şimdiye kadar gördüğüm en büyük alete sahip başka bir adam olduğunu anlamamı sağladı. Beau'nun o kendini beğenmiş egosuyla ortalığı kasıp kavurmasına şaşmamalı, o şeyi *bunca zamandır yanında* taşıyordu.

Charlie'nin neden o kadar uzun süre onunla kaldığını şimdi anlıyorum.

"Bekle, bekle, bekle," diye sesleniyor koridordan, beni ofisime kadar takip ederken. "O ödülü almak için ne yapmam gerekiyor?"

Başımı kaldırıp omuzlarımı geriye itiyorum. Şu anki duruşu, göğsünün kabarıklığı ve yüzünün çatıklığı, bana kontrol için benimle savaşmaya çalıştığını söylüyor. Başka bir erkek olsa, muhtemelen kontrolü ona verirdim. Yüzleşmekten kaçınmak için talep ettiği her neyse ondan vazgeçerdim ama bu sefer değil.

Bu sefer kontrol bende ve eğer aramızda bir güç mücadelesi olacaksa, ben kazanacağım.

Ona küçümseyici bir bakış attım. "Öğrenmen gereken çok şey var. Kabul ediyorum, ikimizin de var. Ama bana doğru düzgün hitap etmiyorsun ve şu anda benimle konuşma şeklin saygısızca. Senin için kolay orgazm anlamına gelen bir durum ve gerçekten çaba sarf etmeden sapıkça davrandığını söyleme şansı istediğini düşünmeye başlıyorum."

Dudaklarının gerildiğini ve nefesinin titreyerek kesildiğini görüyorum.

"Kolay orgazm için bu işte değilim ama en azından kuralları bilebilir miyim? Ben iyiydim. Dediğini yaptım ve mastürbasyon yapmadım. Peki bunun için ne alacağım?"

Masama yaslanırken kollarımı kavuşturuyorum. Sonra Beau'nun birlikte olduğu kadını nasıl mutlu edeceğini öğrenmek istediği için bunu kabul ettiğini hatırlıyorum. Ömür boyu itaatkâr olmak gibi bir planı yok. Yaşam tarzı için burada değil.

Bu onun niyetini yanlış mı yapar? Ona hala yardım edebilirim, ancak bunu uzun vadeli yapma arzusu olmadan yaptığında bağlanmak daha zor.

"Neden gelmemeni istediğimi sanıyorsun?" Sesimde bir nezaketle soruyorum.

Omuz silkiyor. "Beni kontrol etmek için mi?"

"Evet. Peki neden kabul ettiniz?"

"Çünkü ödülü istiyorum. Düşündüm ki-" Sesi sanki bir şeyi yeni fark etmiş gibi kesiliyor ve bunu çözmesini izlerken gurur duyuyorum. "Siktir."

"Devam et..."

"Ödül falan yok, değil mi? Beni kontrol etmene izin vermek ödüldür. Sizi mutlu etmek... ödüldür."

Dudaklarımın kenarına nazik bir gülümseme yerleşiyor. "Kız arkadaşın olduğumu hayal et, Beau. Ve senden bir şeye ihtiyacım var... bir telefon görüşmesine ya da bir dakikana. Bunu kurtulmak istediğin için mi yapıyorsun?"

Sanki tam da bu yüzden bunu yapmış olabileceğini yeni fark etmiş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Kız arkadaşın senin Domme'un ya da Madam'ın değil Beau, ama bahse girerim her biri senin motivasyonunun aletini ıslatmaktan daha fazlası olduğunu hissetmek istemiştir."

Yüzünde inatçı ve inatçı bir şey parlıyor ve bir an için vazgeçeceğini düşünüyorum. Bırakabilirdi. O kapıdan çıkıp gitmek ve tüm bu anlaşmayı unutmak kolay olurdu ama yapmıyor. İnatçı bakış gitti ve yerini hemen daha uyumlu bir şey aldı.

"Evet, hanımefendi."

Gülümsüyorum, alt dudağımı ısırıyorum, o anki haline hayran kalıyorum, her şeyini ortaya koyduğu ve kendini tutmadığı zaman. Her nasılsa ukala bir pislik olduğu zamanlardan daha güzel görünüyor. Çünkü şu anda o benim.

"Ne yapman gerektiğine gelince, bu konuda endişelenme. Ben sana ne yapacağını söyleyeceğim. Düşünmene ya da endişelenmene gerek yok. Sadece itaat et."

Başını sallıyor.

"Şimdi dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum.

Tek kelime etmeden yere düştü. Ve eğer biraz önce bana sözlü olarak boyun eğerken güzel göründüğünü düşündüysem bile, benim için diz çökerkenki görüntüsünün eline su dökemem. Ve bu karnımdaki sıcaklık ya da külotumdaki nemle ilgili değil, başka bir şeyle ilgili.

Bir şefkat. Göğsümde onu korumak, onu beslemek, ona sahip çıkmak için her şeyi tüketen bir arzu.

Onu benim yap.

"Bana doğru sürün," diyorum. Ellerini yere bastırıp bana doğru ilerlerken gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Biraz tereddütle, aşağılayıcı olması *gereken* ama bir şekilde şehvetli ve yüce bir pozisyonda bana doğru sürünüyor. Alanı narin, kolay bir tempoyla geçip ayaklarıma geldiğinde durduğunda nefes alışım yavaşlıyor.

"Diz çök. Elleriniz kucağınızda, ayaklarınızın üzerine oturun. Gözler yerde."

Duraklıyor ve ilk kez itaat etmek için çabaladığını görüyorum. Bir an için haklı olabileceğimi düşündüm. Beau içten içe ne kadar itaatkâr olursa olsun, belki de erkeklerin itaatkâr olamayacağı fikrine fazla alışmıştır ve bu emre karşı koyacaktır.

Ama sonra beni şaşırtıyor. Karşı koymadan itaat ediyor, yerine yerleşiyor. Başını eğdiğinde, ona dokunma dürtüsüne teslim oluyorum, parmaklarımı saçlarında ve boynunun arkasında, gömleğinin içinde kaybolana kadar her bir omurun üzerinde gezdiriyorum.

"Buraya geldiğinde seni böyle istiyorum. Sana diz çökmen için bir şey getireceğim ama bunu varsayılan pozisyonun olarak kabul et. Ve ben sana ne yapacağını söyleyene kadar böyle kalacaksın."

"Evet, hanımefendi."

"Tamam, şimdi ayağa kalk ve bana bak."

Bunu yaptığında ve ben onun canlı mavi gözlerine baktığımda, gözlerinde daha az ateş oluyor. Ve bu konuda ne hissettiğimi tam olarak bilmiyorum.

"Nasıl hissettin?" diye sordum.

Başını hafifçe sallayarak onaylıyor. "İyiydi. Kolaydı."

"Eve döndüğünde biraz araştırma yapmalısın. Sana yeni başlayanlar için iyi olan bazı web siteleri ve bloglar göndereceğim. Onları her gün biraz okumanı istiyorum."

Ben konuşurken, bakışlarının gözlerimden dudaklarıma, oradan boynuma ve tekrar gözlerime gittiğini görebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Yutkunuyor. "Sana dokunmak istiyorum. Sanırım sana dokunamazsam bundan nefret edeceğim."

Göğsümden bir kahkaha yükseliyor ve belki de gerçek bir şikâyetten çok bir şaka gibi geldiği içindir. Ama yüzünün donduğunu gördüğümde ciddi olduğunu anlıyorum. "Neden bana dokunmak istiyorsun?"

Kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Bu hileli bir soru mu?" Cevap vermeyince devam ediyor: "Az önce mutfağında sikimi yaladın ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranacağız." Şikâyetlerini ses tonunu yükselterek dile getiriyor. "Birlikte olduğumuz süre boyunca seksi düşünüyorum ve *nedenini* açıklayamıyorum ama sadece sana dokunmak istiyorum" diye ekleyince gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

Sonra nedense onunla oynamaya karar verdim. "Ya gelmene hiç izin vermezsem? Yine de bana dokunmak ister miydin?"

"Evet," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

Kahretsin, şimdi teslim olmak istiyorum. Her santimetrekareme dokunmasına izin vermek istiyorum. Ne isterse yapsın. Beni becermek, yalamak, öpmek, ne isterse yapsın, izin vereceğim. Ama kendimi durdurmak zorundayım çünkü bu *onun* ne istediğiyle ilgili değil. İstediği şeyi yapmasına izin veremem yoksa onu şımartırım. Ve tüm bunlar bir hiç uğruna olur.

"İyi haber şu ki, ödüller alacaksınız ama bana her itaat ettiğinizde *değil.* Ve şimdi değil."

Hayal kırıklığı üzerine çökerken çenesi sıkıştı. Ona eninde sonunda ödüllendirileceğini söylemiş olmama rağmen, görünüşe göre Beau anlık hazları seviyor. Belli ki öğrenmesi gereken çok şey var.

Şimdilik, halletmem gereken gerçek bir iş var.

"Tamam, artık sahnenin dışındayız," diyorum kendimi ondan uzaklaştırıp masamın etrafında dönerek sandalyeye otururken. Bilgisayarımda, şu sayfayı açıyorum

yapılacaklar listesi. "Çünkü seninle konuşmam gereken bir şey var. Aslında bir teklif."

Şaşkınlıkla bana baktığında, fazladan sandalyeyi gösteriyorum. "O t u r."

Belli ki emir almayı seviyor çünkü öyle yapıyor.

"İşsiz olduğunu biliyorum ve aslında burada biraz yardıma ihtiyacım var, bu yüzden sana teklif etmek istiyorum. Benim için *gerçek bir* iş yapmak ister misin? Boyama, ambalaj açma, belki biraz el işi."

"Astın olarak," diye yanıtlıyor ve bu neredeyse bir soru yerine bir ifade gibi geliyor.

"Hayır. Ben öderim."

"Neden ikisi birden olamıyorum? Yani aynı anda."

"Kafam karıştı," diye yanıtlıyorum. "Evimde iş yaparken alt rolünde kalmak mı istiyorsun?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ve cevap vermeden önce tereddüt ettiğini görüyorum. Bunun Beau için ne kadar savunmasız ve yeni bir durum olduğunu hatırlıyorum ve dürüst olmak gerekirse odada başka biri olsaydı bunu ölümüne inkar edeceğini düşünüyorum. Ama bana karşı savunmasız olacak, bu da bana güvendiği anlamına geliyor.

Ve bunu muhtemelen yapmam gerekenden daha çok seviyorum.

"Sana hâlâ ödeme yapmak zorundayım Beau. Ama açık konuşmak istiyorum, bu evdeki işlerin için, diğer her şey için değil."

"Burada seninle yaşayabilir miyim?"

"Ne?" Şaşkınlıkla bağırdım. "Hayır! Birlikte yaşayamayız." Yemin ederim, hayal kırıklığının üzerine çöktüğünü görüyorum.

"Sen... burada kalmak istiyor musun?"

Yüz ifadesi okunamıyor. Boş ama temkinli ve bir an duraksayıp neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. O cevap vermeden önce, seçimi ondan alıyorum.

"Burada kalmakta her zaman özgür olduğunu biliyorsun. Sebebi ne olursa olsun." "Tamam," diye mırıldandı.

Göğsümdeki o hassas nokta yine ağrıyor. Bir dakika önce çok ukala, bir dakika sonra masum ve çaresiz görünme yeteneğine sahip. Sanki istemeye korktuğu bir şeye ihtiyacı varmış gibi. Çok fazla tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi.

Keşke neye ihtiyacı olduğunu bilseydim, ama şu anda ona sunabileceğim tek şey tam olarak buraya ne için geldiği. Ve keşke şu anda ihtiyacım olan şey

orgazm ya da daha eğlenceli bir şey, ama ne yazık ki, gerçekten ihtiyacım olan şey bu evin etrafında biraz yardım.

"Mutfakta açılması gereken altı kutu var. Her şeyin nereye gittiğini tahmin etmek için elinizden geleni yapın ve bilmiyorsanız bir kenara koyun, daha sonra gözden geçiririz. Boş kutuları parçalayın ve garaja istifleyin. İşin bittiğinde masamın yanına gel ve diz çök. Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi," diye yanıtlıyor, dudaklarında nazik bir gülümseme beliriyor. Sonra sandalyeden kalkıyor ve koridorda gözden kayboluyor. Bir an için az önce oturduğu yere bakıyorum, etrafımdaki gardını indirdiğinde göğsümdeki bu garip, hassas hissi anlamaya çalışıyorum.

Birlikte çalıştığım çoğu erkek duygularını pek göstermez. Dış görünüşün bu şekilde kırıldığını görmeye alışık değilim ama Beau'da bunu görmeyi beklemediğim bir şey var. Aramızdaki cinsel kimya dikkatimi dağıtıyor ama bu durumda duygusal olarak bağlanmama izin veremem.

Bu onun için sadece bir anlaşma ve bu evin sınırları dışına çıkmasına izin veremeyiz. Geleceğimiz yok, ilişkimiz yok, rollerimizi yerine getirmek için ihtiyaç duyduklarımız dışında bir bağımız yok. Bu şefkat duygusunun ortadan kalkması gerekecek çünkü bu fikri hiç düşünmüyorum. Bunu yapamam.

Kural #15: Bir kere hıyar olan, her zaman hıyardır.

Beau

"Siktir," diye mırıldanıyorum, dizüstü bilgisayarımı kapatırken sıkılmış dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. Bunu başaramayacağım. O acımasız, bitmemiş sakso işinden sonra bile Maggie beni orgazm olmadan eve gönderdi.

Mutfağı boşalttıktan sonra ofisine geri döndüm ve bana söylediği gibi yanına diz çöktüm. Dakikalarca beni görmezden geldi, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve telefon görüşmeleri yapıyordu. Her geçen saniye daha da sinirlendim, *kıpırdamadan* durmaya çalıştım, ta ki bir noktada kafama bir fincan çay koyana kadar.

Kafa derime sıcak bir şekilde değerek sallanırken hiddetlendim.

Sonunda canıma tak edince sessizce "Siktir et Maggie" diye mırıldandım. Ve bunun için... cezalandırıldım.

Güvenli sözüm vardı. Çıkış yolumu biliyordum. Eğer olaydan hoşlanmasaydım, *merhamet dileyip* işimi bitirebilirdim. Bunun yerine, hayal kırıklığına uğramış bir bakış ve beni görmezden gelirken başka bir önemsiz görev aldım.

Ne oral seks, ne el işi, ne de öpüşme seansı. Amını bile göremedim. Hiçbir şey görmedim.

Bana yemek hazırladı, zorla yedirdi ve araştırmamı yapmam ve ellerimi aletimden uzak tutmam için kesin talimatlarla beni eve gönderdi.

Bu da beni bu küçük ikileme götürüyor. Zavallı, ihmal edilmiş bir penis ve serbest bırakılmaya ihtiyaç duyan bir çift şişmiş taşakla BDSM'yi araştırmak biraz zor.

Dört gün oldu. Dört lanet gün ve ergenlikten beri en son ne zaman iki

gün otuzbir çekmeden durduğumu hatırlamıyorum.

Ve gerçekten aptalca olan şey, sikimin her fırçalanışının ne kadar gülünç derecede iyi hissettirdiği. Bu beni meraklandırıyor... Bir hafta sonra nasıl hissettirirdi? İki hafta? Bir ay sonra? Doğru esinti beni o noktada boşaltırdı ve bahse girerim cennet gibi hissettirirdi.

Dikkatle dizüstü bilgisayarımı tekrar açıyorum ve Dommeler ile itaatkârlarının birlikte yapabilecekleri şeylerle ilgili başka bir blog yazısını okumaya çalışıyorum ama beynim tam anlamıyla odaklanamıyor. Tek gördüğüm, Maggie'nin yerden ona bakarkenki görüntüsü, normalden çok daha kendinden emin ve seksi görünüyor.

Acaba bu rolü üstlendiğinde ne kadar değiştiğini görebiliyor mu? Aşırı uyarılmış ve dikkati dağılmış bir görünümden kendinden emin ve toparlanmış bir görünüme geçişini görmek ne kadar şaşırtıcı. Bağımlılık yapıyor. Ve hala oynamamın tek sebebi de bu. Onun bu yeni versiyonuna doyamıyorum ve şimdi bırakırsam bu versiyon sonsuza dek yok olacakmış gibi hissediyorum ve bu benim hatam olur.

Dizüstü bilgisayarımı bir kenara atıp bu gecelik araştırma yapmaktan vazgeçerek masamın çekmecesinde bir cigaradan geriye kalanları buluyorum ve yakmak için yatak odamın penceresini açıyorum.

Kafamın dumanlı sakinliği sıcak bir battaniye gibi üzerime çökerken, telefonumun ekranının aydınlandığını görüyorum. Olmasını istediğim tek bir kişi var, bu yüzden onu almak için yatağıma dalıyorum.

Ama o Maggie değil.

Olmasını istemediğim *tek* kişiden geliyor. Charlie'den.

Bu civardayım. Seninle konuşmak için uğrayabilir miyim?

"Ne oluyor lan?" Kendi kendime sessizce mırıldanıyorum.

Neden?

Sormak istediğim bir şey var ve bunu telefonda yapmak istemiyorum.

Tabii, sanırım.

Ön tarafta buluşalım.

Basit bir *K ile* cevap veriyorum.

Neden içeri gelmediğini biliyorum ve onu suçladığımı söyleyemem. Charlie annemle sadece birkaç kez karşılaştı ve bu onun için hoş bir deneyim değildi. Elimden gelse ben de ondan uzak dururdum.

Beş dakika sonra, Charlie arabayı yanaştırırken ön taraftaki bahçeyi çevreleyen alçak duvarın üzerinde oturuyorum. Arabadan indiğinde, babamla resmi olarak çıkmaya başladığından beri onunla ilk kez yalnız kaldığımızı fark ediyorum. Gerçi o zamanlar olduğu kişi değil.

Biz çıkarken, Charlie yürüyen bir kaostu. Ruh hali, tarzı, kişiliği. Sanki her gün farklı bir insan olarak uyanıyordu ve ne istediğini ya da kiminle çıktığımı tahmin etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım değişiyordu.

Ama bu gece arabadan indiğinde, çok uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yaptım. İlk tanıştığımız zamanı ve onun kocaman, parlak gülümsemesine ve bulaşıcı kişiliğine ne kadar aşık olduğumu düşündüm. Onun bir yol gösterici olduğunu ve onu takip edersem her şeyi çözebileceğimi düşünmüştüm. İkimizin de her şeyi çözemediğimizi fark etmemiz uzun sürmedi ve onun da *beni* takip edebileceğini düşündüğü açıktı. İşte bu yüzden berbat durumdaydık.

"Merhaba," diyor garip bir el sallayışla. Demek o da bunun ne kadar tuhaf olduğunu anlayabiliyor. Güzel. O zaman sadece ben değilim.

"Merhaba," diye cevap veriyorum suratsızca.

"Bunu kısa keseceğim, ama sadece gelip sizden babanızın üzerine fazla gitmemenizi rica etmek istedim."

"Ne?" Kafam çok iyi olmalı çünkü yemin ederim az önce *ona* iyi *davranmamı* istedi.

"Beni duydun Beau. Partideki küçük patlaman son iki gündür onu rahatsız ediyor. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama bunu atlatmak için bir şansın vardı. Şimdi bunu onun için mahvetme."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor ve evet... Kafam çok iyi, bu yüzden durmuyor. Yanaklarımı yakan kıkırdamalara dönüşüyor ve gözlerimden akan yaşları silmek zorunda kalıyorum. Bunu yaptığımda Charlie'nin bana ters ters baktığını görüyorum.

"Kafan mı güzel senin?" diye soruyor suçlayarak.

"Evet, ama bu seni ilgilendirmez. Artık benim kız arkadaşım değilsin."

Gözlerini deviriyor ve içten içe bir çocuk gibi davrandığımı biliyorum, ama bu benim alışkanlığım. Erkekler daha yavaş olgunlaşmıyor mu zaten? Ya da bunun gibi bir şey?

"Tabii şimdi üvey annemi oynamak istemiyorsan?" Tekrar gülerek soruyorum. "Ne yapıyorsun, Beau?" Ses tonu o kadar ciddi ki keyfim kaçıyor. "Neden umurunda, Charlie? Yoksa Charlotte mu demeliydim?" Ben soruyorum,

Babamın ona böyle seslenirkenki soğukkanlı ses tonuyla alay ederek. "Sorun ne? Senin için yeterince otoriter değil miydim? Seni diz çöktürüp köpek gibi davranmadım ve sana yeterince iyi bir kız demedim mi?" Ses tonum mizah dolu ama sözlerim komik değil. Bunu biliyorum. Olgunlaşmamış ve uçmuş biriyim, aptal değil.

Kollarını kavuşturmuş ve yüz ifadesindeki bir şeyin değiştiğini hissediyorum, yüz hatlarını renklendiren bir parça acı.

"Seni anlamıyorum," diye üzgün bir şekilde cevap veriyor. "Beni inciterek ne elde ediyorsun? Ve sadece bu gece değil... tüm ilişkimiz boyunca? Beni hep aşağı çekmeye çalıştın. Mesele babanın bana nasıl davrandığı değil. Bana nasıl değer verdiği. Bunu istediğin gibi süsleyebilirsin ama benim tek istediğim buydu. Keşke bunu bulabilsen Beau."

Arabasına binmek için döndüğünde, son sözü söyleme ihtiyacı hissediyorum. Ve bu mantıklı bile değil, en azından onun için. Bu yüzden neden bağırma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. Ama hissediyorum.

"Ben senin gibi değilim Charlie," diyorum ama cevap vermiyor. Sahibine dönmek için acele eden yaralı bir köpek yavrusu gibi görünüyor, şüphesiz o da başını okşayacak ve ona benim hissedemediğim tüm sıcak yapışkan şeyleri hissettirecek.

Ama gitmeden önce durdu ve arabasının üstünden bana baktı. "Bana sürpriz yapsan harika olurdu Beau. Yapmazsın

Onu pişman edeceğini bilse bile, seni orada ne kadar çok istediğine inan. Seni çok seviyor ve ben onun kalbinde asla daha büyük bir yere sahip olamayacağım. Bu sana ait ve sen bunu istemiyorsun bile."

Bununla birlikte sürücü koltuğuna geçti ve garaj yolundan geri geri çıktı. O gittikten sonra uzun bir süre burada oturuyorum, yavaş yavaş ayılmaya başlarken söylediğim her aptalca kelimeyi tekrar ediyorum. Eve doğru ilerlemeye başladığımda fark ettiğim tek şey Charlie'ye *hiç* benzemediğim. O mükemmel ve itaatkâr ve böyle söylenmesine bayılıyor.

Bana gelince, ben neysem oyum. Duyarsız bir pislik. Kibirli bir hıyar. İtaatsiz bir velet.

Kendimi yatak odama kapattığımda aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum. Kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa girdim, hevesle sikimi okşayarak canlandırdım. Ama bu gece sadece kuralları çiğnemeyeceğim. Kitaptaki tüm aptal cezaları hak edeceğim -sırf Charlie gibi *olmadığımı* kanıtlamak

için. Umarım Maggie bunun için kıçımı mosmor eder. Umarım beni

Diz kapaklarım kanayana kadar çay bardağını kafamda dengede tutarım. Umarım ben bayılana kadar beni kenetler. Umurumda değil. Çünkü herhangi bir ceza, zengin bir piçin mükemmel küçük bebeği olmaktan iyidir.

Kızgın ve inatçı hissederek, odamın loş ışığında telefonumun kamerasını açıyorum ve doğrudan şişmiş sikime doğrultuyorum. Sonra bir amaç uğruna okşuyorum. Bu gece pornoya ihtiyacım yok. Sadece Maggie'nin yarın bana bunu nasıl ödeteceğini düşünmem gerekiyor.

Ve tüm yol boyunca inleyip küfrederek elime ve karnıma boşalırken her şeyi kameraya kaydediyorum.

Sonra tek bir başlık ya da kelime kullanmadan bir metnin içine koyup gönderiyorum.

Kural #16: Eğer gelmek istiyorlarsa... gelmelerini sağlayın.

Maggie

Garrett kaleminin ucunu çiğneyerek, "Yani Phoenix ve Sacramento arasında bir yer," diyor.

"Sanırım Ateş Sarayı'nın sahibini ikna edebilirim, eğer onlara istediklerini verirsem," diye cevaplıyor Emerson masanın başından.

Hunter, "Salacious'un adını koymak istiyorsak o kulüp şu anki haliyle kalamaz," diye ekliyor ve sesindeki gerginliği ben bile duyuyorum.

"Yeni bir şehirde sıfırdan inşa etmeye gücümüz yetmez," diyorum ve hepsi başını sallayarak onaylıyor. "Ve eğer Phoenix'i çalıştıramazsak, o zaman Sacramento'daki hacizli mülkü almak zorundayız."

Emerson kaşlarını çatarken bu karardan mutsuz görünüyor ve ben de onu suçlamıyorum. Kapatılan kulüp çok keyifsiz ve yeni yerimiz için doğru bölgede değil ama bu hamleyi yapmak için daha fazla bekleyemeyiz. Ya şimdi ya da asla.

"Phoenix'i arayıp daha iyi bir anlaşma yapıp yapamayacağıma bir bakayım," diye yanıtlıyor Emerson ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum, çünkü bunu yapabilecek biri varsa o da odur.

"Eğer bu işe yaramazsa, Garrett'ı al ve eminim ikiniz onları tatlı dille ikna edebilirsiniz," diye ekliyorum gülümseyerek ve Garrett bu fikre bayılıyor, çiğnenmiş kalemiyle ve muzip bir sırıtışla beni işaret ediyor.

Hunter kaşlarını oynatarak, "Onların bir sahnesi var," diye araya girince ben gülüyorum, Garrett ise irkiliyor.

Çocuklar iş dışı bir sohbete dalıyorlar, tam o sırada telefonumun kucağımda vızıldadığını hissediyorum. Baktığımda Beau'dan bir mesaj görüyorum, telefonumda sadece *s* olarak kayıtlı.

Saat neredeyse gece on ve öğleden sonraki küçük öfke nöbetinden beri onu görmedim ve mesajı kaydırarak açarken sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Birdenbire karanlıkta şişmiş sikine ve onu öfkeyle okşayan eline baktığımda gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Buyurun hanımefendi. Bu sizin için" diyor videoda.

Kaygan elinin sikinin üzerinde gezinirken çıkardığı sesin üzerine yüksek sesle inliyor ve ben mesajı kapatmak için el yordamıyla çabalıyorum, aniden bunun ne kadar gürültülü olduğunu fark ediyorum. Artık sessiz olan telefonumu kucağımda tutarken odadaki insanlara bakıyorum. Hunter, Garrett ve Emerson bana ilgiyle bakıyor ve yanaklarım utançtan nükleere dönmüş gibi hissediyor.

"O da neydi Maggie?" Garrett sırıtarak soruyor.

Aman Tanrım. Emerson, Beau'nun sesini tanıdı mı? Siktir, siktir, siktir.

Yüzündeki eğlenmiş ifadeye bakılırsa, hayır diyeceğim.

Yapmadı, ama yine de... Az önce telefonumda oğlunun mastürbasyon yaptığı bir video oynattım, ondan iki metre ötede.

"Seni ilgilendirmez," diye tersliyorum ve sohbetlerine devam etmeden önce küçük bir kıkırdamayı paylaşıyorlar.

Bunun için Beau'yu öldüreceğim. Tabii ki açtığımda babasıyla bir toplantıda olacağımı bilmiyordu, ama yine de bana böyle videolar göndermemeliydi-

Bana gönderdiği şeyi kaydetmem çok uzun sürdü. Mastürbasyon yapıyordu. Sonunu göremedim, ama kendini çalıştırma şekliyle, emirlerime itaat etmediğinin ve sadece geldiğinin kanıtını paylaştığından oldukça eminim.

Ne oluyor be?

Paniklemeye başladım. Eğer yirmi iki yaşındaki şımarık bir çocukla başa çıkamıyorsam ne yaptığımı bilmiyorum demektir. Kontrolden çıktı ve beni dinlemiyor. Ya bunu yapacak omurgam yoksa?

"İşimiz bitti mi?" Konuşmalarını tekrar bölerek soruyorum.

Emerson başını sallar. "Evet, yarın Phoenix hakkında seni bilgilendiririm. Biraz dinlen, Mags."

Eşyalarımı alıp ofisten çıkarken "Teşekkürler," diye cevap veriyorum. Çılgınca bir aceleyle, röntgenci salonundan kulübe doğru ilerliyorum, ancak aradığım kişiyi görmeden önce sadece yarıya kadar inebiliyorum.

Üç numaralı odanın camının ardında, Eden siyah iç çamaşırları içinde, el ve ayak bileklerinden platforma bağlanmış bir adamın kucağında. Aynı zamanda gözleri bağlı ve ağzı tıkalı olan adam, Eden göğsüne sıcak balmumu damlatırken bir çığlık atıyor.

Koridorda duraklayarak, balmumunun acısı ve sikinin yavaş vuruşlarının verdiği zevkle onu kızdırmasını ve alay etmesini izliyorum. O kadar sakin ve kontrollü ki, adamın ağzından çıkan her inilti ve ciyaklamada yüzünde bir memnuniyet ifadesi beliriyor.

Kafasını kaldırıp camın ardından göz göze geldiğimizde ona küçük bir el sallıyorum. Bana gülümserken, izleyiciler için pencerenin önündeki bankı işaret ediyor ve ben de oturmayı düşünüyorum. Keşke yapabilseydim, ama ya tanıdığımız biri buraya gelir ve beni sahneyi ilgiyle izlerken görürse.

Diğerleri için daha kolay-Mia, Charlie ve Eden. Eminim hiçbiri benim gibi muhafazakâr bir evde büyümemiştir. Cinsellikleri konusunda çok açıklar ve bu benim için çok yabancı bir kavram.

Eden masasındaki adamı orgazmın eşiğine getirdiğinde, sadece geri çekilip onu ihtiyaçla kıvrandırmak için, herkesin içinde bu kadar tahrik olmanın yükselen rahatsızlığını yutuyorum.

Bunu yapamam.

Eden'a tekrar el sallayarak hızla koridorda kaybolup ana kata çıkıyorum. Bara varana kadar durmuyorum ve Geo'dan her zamanki gibi bana bir bardak soğuk Chardonnay hazırlamasını istiyorum.

Eden nihayet röntgenci salonundan çıktığında neredeyse bitmişti, bu kez giyinik ve yüzü hafifçe kızarmıştı.

"Kalmalıydın," diyor biraz fazla yüksek sesle. "O adamın sonunda boşalırken çıkardığı sesler inanılmazdı."

"Shhh..." Onu kolunun arkasından tutup kulüpte daha gizli bir masaya yönlendirirken cevap veriyorum. Hâlâ yeterince özel değil ama şimdilik idare eder çünkü kriz modundayım.

"Eden, öylece durup izleyemem." "Neden?" diye

soruyor.

"Çünkü ben öyle biri değilim ve bunu herkes biliyor."

Yüzünde hayal kırıklığı beliriyor ve bunun doğru bir yanıt olmadığını biliyorum ama başka ne yanıt verebilirim ki? Bu doğru.

"Şu anda konumuz bu değil. Benim bir sorunum var," diyorum masanın üzerinden eğilip ona yaklaşarak.

"Ne oldu?" diye soruyor.

Ona şu ana kadar denizaltımla aramızda geçen her şeyi, sakso çekmeyi, diz çökmeyi ve ilk başta nasıl bu kadar iyi gittiğini anlatıyorum - tabii ki adını söylemiyorum.

"Ben de ona mastürbasyon *yapmamasını* söyledim ve bir de baktım ki bana boşalana kadar mastürbasyon yaptığı bir video gönderiyor."

"Oh..." diyor yaramaz bir sırıtışla, "Maggie, elinde gerçek bir velet var."

Neden gülümsediğini bilmiyorum çünkü ben panikliyorum. "Onun üzerinde hiçbir kontrolüm yok Eden. Beni dinlemiyor ve bunu yapmaktan hoşlandığını bile sanmıyorum. Ne yapmalıyım?"

Arkasına yaslandı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Maggie, onu cezalandırmanı *istiyor.* Yapman gereken bu."

"Ya hâlâ beni dinlemezse? Bunun benim ne istediğimle ilgili olması gerekmiyor muydu?"

"Onu cezalandırmak istemiyor musun?"

diye soruyor. Oh, ben hiç.

"Evet, hem de çok."

"Yani, yapman gereken bu. Kelimenin tam anlamıyla bunu istiyor." "Tamam, o zaman bana birkaç fikir ver," diye soruyorum, eğilerek.

Bir an için düşünceli görünüyor.

"Onu kulübe getirip bastonu gösterebilirsin." Gözlerim büyüdü. "Bebek adımları, Eden. Bunun için hazır değilim."

"Tamam, tamam," diye yanıtlıyor. "Şey... ya onu sefalet noktasına getirebilirsin. Onu saatlerce işkence altında tutabilirsin. Ya da..."

Aklına bir fikir geldiğinde gözleri parlıyor ve yalan söylemeyeceğim, biraz korkuyorum.

"Benimle gel," diyor ve beni elimden tutup kulübün diğer tarafındaki küçük dükkâna doğru sürüklüyor. Etrafıma kuşkuyla bakıyorum, adamlardan biri beni onunla görüp sorular sormaya başlayacak diye korkuyorum.

"Sizde olduğunu biliyorum..." diyor cam vitrindeki üst düzey seks oyuncaklarına göz atarken. "İşte burada!"

İşaret ettiği şeye baktığımda yanaklarım solmaya başlıyor. "Onu cezalandırmak için popo tıkacı takmamı mı istiyorsun?"

Narin bir kahkaha atarak omzuma vuruyor. "Bu senin için değil, bebeğim."

Dükkânımızı yöneten genç tezgâhtar Monica yaklaştığında, sanki kendim için alışveriş yapmıyormuşum gibi hızla arkamı dönüyorum. Eden ne istediğini işaret ediyor ve elime tutuşturuyor. Siyah silikon tıkacın bulunduğu şeffaf plastik kutuya bakıyorum.

Beau bunu kabul etmeyecek. Çok erken, değil mi?

"Bekle... Bu nasıl bir ceza?"

Kutuyu alıyor ve bana alt tarafını göstermek için ters çeviriyor. "Uzaktan kumandalı ve telefonunuza bağlanıyor. Bunu ona tak ve gün boyu onunla dalga geç. Eğer veledin boşalmak isterse, bu şeyi kullanarak onu o kadar çok boşaltabilirsin ki bir daha asla boşalmak istemez."

Onun çektiği eziyeti hayal ederken alt dudağımı ısırıyorum. Dikkatim o kadar dağınık ki Monica'ya parayı hesabımdan çekmesini söylerken utanma zahmetine bile girmiyorum.

Eden'a teşekkür ettikten sonra kapıya doğru ilerlerken fişi çantama atıyorum. Otoparktan ayrılmadan önce Beau'ya bir mesaj yazıyorum.

Umarım buna değmiştir.

Bir dakika sonra cevap veriyor.

Elinizden geleni yapın hanımefendi.

Eve giderken, yatağa girerken ve uzun zamandır ilk kez yarın için heyecanlanırken ve bunun işle hiçbir ilgisi yokken gülümsememi durduramıyorum.

Kural #17: Etrafta dolaş ve öğren.

Beau

Bu sabah bir mesaj aldım.

> *Kapı kodu 1025. İçeri girin ve iç çamaşırınız hariç her şeyi çıkarın. Saat tam 9:00'da ofisimde ol. Ringo'yu yürüyüşe çıkaracağım. Sakın geç kalma.*

Kendimi içeri attığımda evinin girişinde yerde siyah bir minder vardı.

Patronluk taslamasını bu kadar çok sevmem garip mi? Muhtemelen hayır, çünkü ben bunun için buradayım, değil mi? Ama o tatlı ve çekingen halini bir kenara bırakıp patronluk taslayan kaltağın kontrolü ele almasına izin vermesi beni tahrik ediyor. Çok ateşli.

Bugün çok heyecanlanmamam gerektiğini ben bile biliyorum. Bu işin içinde olduğumun farkındayım. Bedelini ödeyeceğimi bilmeseydim yaptığım şeyi yapmazdım. Keşke cezanın ne olacağını bilseydim. Buralarda bir yerde kürek ve kırbacı var mı? Yine bir saat boyunca kafamda çay mı tutturacak? Umarım yapmaz. Başka bir işkenceli oral seks ummak hüsnükuruntu mu? Muhtemelen.

Kendimi içeri bıraktığımda ev sessizdi. Arkamdan kapattığımda kapıda beni karşılayan o büyük gri canavarın olmaması garip. Telefonuma bakıyorum ve pozisyon almak için sadece dört dakikam olduğunu fark ediyorum.

Gömleğimi ve şortumu hızla yırtıp ayakkabılarımı çıkarıyorum ve yastığı kapıp ofisine koşarken hepsini yerde bir yığın halinde bırakıyorum.

Tabii ki geç kaldı. Saat dokuz gelip geçiyor ve duvardaki saate göre ancak 9:07'de ön kapının açıldığını duyuyorum. Ringo'nun tasmasını çıkardığını ve mutfaktaki kavanozdan ona bir ödül maması verdiğini duyduğumda onunla tatlı tatlı konuşuyordu. Ringo beni ondan önce buluyor, burnuma bir öpücük kondurarak beni selamlıyor, sonra Ringo onun arkasından gidiyor ve havlayarak yatmasını söylüyor, Ringo da yatıyor.

Sonra, çoğunlukla beni görmezden geliyor. Masasına doğru yürürken sadece sabırsızca mırıldanıyor, "Evimde kıyafetlerinizi yerde bırakmayın. Şu andan itibaren onları katla ve misafir yatağının üzerine koy."

"Evet, hanımefendi," diye mırıldanıyorum, hâlâ yere bakıyorum.

Bir süre daha beni görmezden geliyor, ben beklerken bilgisayarında bir şeyler yazıyor. Eğer bugünkü cezam buysa, çok kızacağım.

Sonunda adımı söyledi. "Beau, buraya gel."

Alt dudağımı ısırarak yerden kalktım ve masasına doğru yürüdüm. Hâlâ sandalyesinde oturuyor ve bana öfke ve yaramazlık dolu bir ifadeyle bakıyor. Tanrı aşkına, lütfen aklında iyi bir şey olsun. Bir gün daha mobilya ya da onun ev sürtüğü olmaya dayanabilir miyim bilmiyorum. Bir şeyler *hissetmem* lazım.

"Dün gece eğlendin mi?" diye soruyor.

Teknik olarak, hayır. Charlie'nin küçük ziyareti beni kızdırdı ve yaşadığım orgazm buna değmedi bile. Aceleye getirilmişti ve tatmin edici değildi. Neredeyse yalan söyleyecektim ama sonra güven inşa etmemiz gerektiğini hatırladım. Yani, ona videoyu bu yüzden gönderdim. Yalan söyleyebilirdim. Ama anlamadığım nedenlerden dolayı ne kadar kötü olduğumu bilmesini istedim.

"Hayır, hanımefendi."

"O zaman neden yaptın?" diye merakla soruyor. "Bilmiyorum. Çünkü kötüyüm, sanırım."

Beni incelerken kaşları çatılıyor. "Kötü değilsin, Beau. Ama cezalandırılman gerekiyor."

Başımı sallıyorum, sıradakini beklerken çenemi sıkıyorum.

İyi yap, iyi yap, iyi yap.

"Düşünüyordum da... madem boşalmayı bu kadar çok istiyorsun, sana tam olarak istediğin şeyi vereyim dedim."

Bekle, ne?

Bana yumuşak davranmasını istememem garip mi? Eğer beni boşaltmanın bir ceza olduğunu düşünüyorsa, hayal kırıklığına uğrayacağım.

"Bugün çalışırken giymen için sana bir şey aldım."

Masasının üzerinde şeffaf bir kutu var ve kutunun içinde mat siyah, küçük, koniye benzer bir şekli ve düz tabanlı bir tabanı olan bir şey var. Bu... bir popo tıkacı mı?

Zorla bir yudum aldım. Kendimi neyin içine sokmuştum? "Hiç kıçına bir şey soktun mu Beau?"

"Hayır, hanımefendi," diye kekeliyorum, ağzım kuruyor.

Masasının üst çekmecesine uzanıyor ve küçük, şeffaf bir kayganlaştırıcı şişesi çıkarıyor. Sonra konuşurken siyah silikonu kaplamaya devam ediyor. Gözlerim elindeki şeye takılı kalıyor, söylediklerine odaklanamıyorum.

Sessizce duruyorum ama içimden çığlık atıyorum.

"Bugün benim için yemek odasını boyaman için her şeyi ayarladım. Boya, malzemeler, rulolar ve diğer her şey zaten senin için orada. Alan için güzel bir *krem* rengi seçtim."

Beklentiyle bana bakıyor. "Külotunu indir ve eğil."

Sikeyim.

Burada uzun süre durup ona bakıyorum. Yüzümdeki ifade muhtemelen merhamet çığlıkları atıyor ama bunu yüksek sesle söyleyene kadar hiçbir anlamı yok.

"Bunu yapamam," diye cevap veriyorum.

Başını şaşkınlıkla eğiyor ve cevap vermeden önce bir süre bekliyor. "Evet, gelebilirsin. Artık gelme hakkını elinden almıyorum. Aslında bugün istediğin kadar gelebilirsin. İstediğin bu değil miydi?"

"Bunu beklemiyordum," diyorum oyuncağı göstererek. "Peki, ne bekliyordun Beau?"

"Bilmiyorum," diye itiraz ediyorum. "Beni bağla ve biraz hırpala. Belki şu elektrik şoku şeyini yaparsın?"

Sonunda ayağa kalkıyor ve boyuma yetişemese de bana güçlü bir bakış atıyor ve silahsız bir duruş sergileyerek onunla tartıştığım için kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Kahretsin, dinlemek *istiyorum.* Dinliyorum. Ama şu anda bana yapmamı söylediği şey... çok korkutucu.

"Berbat ettin, Beau. Dün gece, geçen hafta, geçen yıl. Ve batırmaya devam etmek istiyorsun ama bedelini ödemek istemiyorsun. Sana tam olarak ne yapman gerektiğini söylüyorum. Bana güveniyor musun?"

Ona bakarken nefesim titriyor. "Evet, tabii ki biliyorum."

"O zaman eğil."

Yine de tereddüt ediyorum.

Bu kez daha yumuşak bir tonda ekliyor, "Ya da söyle, duralım, ama bunu halledebileceğini biliyorum. Göster bana."

Bunu yapmamın bir sebebi var. Bunu gerçekten ben istedim. Peki neden bu kadar korkuyorum? Bunun sonunda bir getirisi olmalı, değil mi? Bundan iyi bir şey çıkmalı. Çünkü söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Acınası hayatımın yirmi iki yılını sonuçsuz yaşadım. Annem beni hiçbir şeyden sorumlu tutacak kadar umursamadı ve lanet olası babam kendi pisliğimi üstlenmemi beklemeden önce dünyanın altını üstüne getirirdi. Herkes bunu bilmediğimi sanıyor ama ben biliyorum.

Belki de bu yüzden ona bu kadar uzun süre içerledim.

Neden *bu* düşüncenin fikrimi değiştirdiğinden emin değilim, ama bir sonraki bildiğim şey, dirseklerimin onun masasının üzerinde ve külotumun dizlerimin altında olduğu.

"Rahatla," diyor yatıştırıcı bir komutla ve ben de öyle yapıyorum, alnımı kollarıma yaslıyorum. Tıkacın yumuşak, yağlanmış silikonunu hissettiğimde geriliyorum. "Rahatla dedim," diye ekliyor, bu sefer daha inançlı bir şekilde.

"Deniyorum," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Tatlı zamanını alıyor, her seferinde sadece bir inç içeri ve dışarı çalışıyor, kayganlaştırıcı ekliyor ve deliğimi biraz aşağılayıcı bir pozisyonda hazırlıyor. Tüm bu süre boyunca sırtımı ve kalçalarımı ovuyor ve bunun bir ceza olması gerektiğini bilmeme rağmen şaşırtıcı derecede nazik davranıyor.

"Harika gidiyorsun Beau," diye fısıldıyor, eğilip ağzını kulağıma yaklaştırarak. Ses tonu şimdi daha nazik ve daha az otoriter, bu da kaslarıma ılık su gibi sızıyor.

Sonunda, bana sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süreçten sonra, masanın üzerinde uysal bir şekilde sarkarken, derin bir nefes almamı sağladı ve fişi tamamen içeri soktu, yabancı, yanlış ve yakıcı hissediyordum, ama sadece bir dakikalığına. Sonunda yerine oturduğunda ayağa kalkıyorum ve hemen geriye doğru kamburlaşıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum. Taşaklarıma *içeriden* baskı yapılıyormuş gibi hissediyorum.

Tamamen kötü bir şey değil, ama kesinlikle yeni ve çok beklenmedik.

Maggie küçük bir kıkırdama çıkarıyor. "Kendini biraz yabancı hissediyor musun?" "Evet," diye homurdandım.

"Prostatına çarptığını hissedene kadar

bekle." Tekrar inledim.
"Pekâlâ. Ayağa kalk. İşe koyulun."

Başımı ona doğru çeviriyorum, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. "Bunun gibi mi?"

Başını eğerek gülümsüyor. "Tabii ki hayır. Önce iç çamaşırını yukarı çek."

Kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorlarken, içimdeki bu şeyin yeni hissi karşısında irkilerek göğsümden bir gümbürtü geçiyor. Çok hızlı hareket etmekten korkarak külotumu yavaşça yukarı çekiyorum. Prostatıma saplanan yabancı nesnenin o kadar farkındayım ki, nasıl bir şey yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bırakın lanet bir odayı boyamayı.

İlk adımımda yine irkildim. Ama ofis kapısına ulaşana kadar kendimi bir adım daha atmaya zorluyorum. Aletim siyah kumaşın arkasında sertleşiyor ve aniden, istediğim kadar boşalabileceğimi söylediğini hatırlıyorum.

Ona dönerek, "Yani bu şey takılıyken mastürbasyon yapabilirim ve başım belaya girmez mi?" diye sordum.

"Doğru," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Ah!" Telefonunu kaptığı gibi yüzü aydınlanıyor. "Neredeyse sana bu kısımdan bahsetmeyi unutuyordum. Telefonumda bir uygulaması var."

"Bir uygulama mı?" Gerisini duymaktan neredeyse korkuyorum, ancak bundan sonra ne olacağını tahmin edebiliyorum.

"Kendinizi yoğun titreşimlerin kıçınızda ilk kez nasıl hissettireceğine hazırlamaya çalışabilirsiniz, ancak bunu deneyimlemeden gerçekten imkansız." Parmağı telefonunun ekranına dokunduğunda, omurgamın tabanından aletimin ucuna kadar vücuduma aşırı bir uğultu saldırıyor ve neredeyse dengemi kaybedip yere düşüyorum.

"Bu ne lan!" Kükredim.

Bir saniye sonra kaybolur. Ve ardından garip bir ani boşalma dürtüsü geliyor.

Telefonunu bırakıp bilgisayarına dönmeden önce, "Ortalığı dağıtmamaya çalış," diye ekliyor. "Bugün gelmek için izin almana gerek yok. Bu tek istisna."

Tamam, bunun nereye gittiğini anlıyorum. Ne yaptığını biliyorum, ama gerçekten ne kadar kötü olabilir ki? Cezam orgazm mı? Bunu kabul edebilirim. Belli ki boşalmayı ne kadar sevdiğimi hafife almış.

Hafife alanın ben olduğumu fark etmem bir saatten az sürdü. Boyayı tepsiye dökmeye çalışırken tekrar vızıldıyor, bu sefer daha uzun sürüyor ve neredeyse kovanın yarısını plastik muşambanın üzerinde kaybediyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, ilk orgazmın eşiğinde krem rengi boyanın içine düşüyorum.

Ben de sesimi alçaltma zahmetine girmiyorum. Yoğun ve coşkulu ama tam anlamıyla gerçek bir orgazm değil. Ben de gerçekten boşalmıyorum. Daha çok pre-cum gibi. Ve normal bir orgazm gibi hafiflemek yerine, bir spazm gibi gelip gidiyor.

Biraz yatıştıktan sonra boya fırçasını elime alıyorum, dağınıklığımı toplamak için elimden geleni yapıyorum ve işe geri dönüyorum. Dürüst olmak gerekirse, o kadar da kötü değil. Daha iyi bir senaryoda olsaydı, gerçek seks gibi, aslında hoşuma gidebilirdi. Ceza olarak kesinlikle kaldırabilirim.

Bazen titreşimler kısa ve titreşimli, bazen de daha uzun ve yoğun oluyor. Her seferinde o küçük yıldırım orgazmını yaşıyorum ama asla yeterli olmuyor.

Bir saatten kısa bir süre içinde bana yirminci kez vurduğunda, daha fazla dayanamıyorum. Çaresizlik içinde fırçaları bırakıyorum ve boya sıçramış elimi sikimin etrafına sarıyorum ve gerçekten boşalana kadar okşuyorum, avucumu dolduruyorum ve sonunda *gerçek bir* orgazmın rahatlama anını hissediyorum.

Ama uzun sürmüyor. Nefes almaya bile fırsat bulamadan bana tekrar vuruyor ve bu istenmeyen, işkence gibi bir his. Orgazmım uyarılmayı hafifletti, ama aletim hala sert ve kıçımda hala cezamın bitmediğini hatırlatan bir şey var.

Döşeme tahtalarının kenarındayken, tekrar yapıyor. Elimi sikime doğru bastırıyorum ve kuru kabarmaya çok benzeyen mini bir orgazm yaşıyorum. Vücudum kasılıyor ve kıçım tıkacın etrafında kenetleniyor, ama zevk fena halde eksik.

Ve yine, ilk kez büyük duvara boya sürerken. Bu sefer kendime bile dokunmadan.

Ve yine, tepsiyi yeniden doldururken, başka bir dağınıklık yapıyorum. Sonrasında yere bir yığın halinde düşüyorum.

Zevkin acı verici olabileceğini bilmiyordum. Ama her yoğun uyarımda vücudum ağrıyor ve başım çarpmaya başlıyor.

Eğer beni orgazmdan nefret ettirmeye çalışıyorsa, korkarım günün sonunda ben de nefret edebilirim.

Ellerimi yıkadıktan sonra işe geri dönüyorum, silindiri alıp büyük duvarı bitiriyorum. Birkaç dakika hiç titreşim olmadan geçiyor ve ben de bu rahatlamanın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Ortalığı dağıtmadan boyayı bile döküyorum. Aletim sönmeye başlıyor, ama bir sonraki duvara başlar başlamaz geri geliyor.

"Lanet olası dur!" Bağırıyorum, dizlerimin büküldüğünü ve ensemde yeniden ter boncukları oluşmaya başladığını hissediyorum. Ama o

durmuyor. Eğer bir şey varsa, o sadece

daha da kötüleştiriyor.

Bir kez daha külotuma uzanıyorum ve ağrıyan sikimi okşuyorum. Bu orgazm daha da kötü. Zayıf ve tatmin edici değil. Ama o tekrar başlamadan önce bana kısa bir rahatlama anı veriyor.

Üstüm başım boya içinde, iç çamaşırım yakalayamadığım döllerle lekeli ve vücudum daha önce hiç hissetmediğim kadar ağrıyor. Kaç kere boşaldığımı tamamen unuttum. Bazılarında mastürbasyon yaptığımı, bazılarında yapmadığımı düşünüyorum. Hepsi birbirine karıştı.

Dün gece otuzbir çekmeye değdi mi? Sikeyim hayır.

Ama ben cezamı sineye çekiyorum. Hak ettiğinizi almanın garip bir şekilde tatmin edici bir yanı var. Çünkü bedelini ödedikten sonra artık suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda değilim.

Kural #18: Her zaman size bir tane daha vermelerini sağlayabilirsiniz.

Maggie

"İşim bitti." Küçük, hırıltılı sesi dikkatimi kapı aralığına çekiyor ve başımı kaldırdığımda Beau'nun perişan ve perişan göründüğünü görüyorum. Yüzü biraz nemli görünüyor ve saçları terden sırılsıklam olmuş. Her yerde boya var ve bahse girerim iç çamaşırına bir baksam, sperm lekeli bulacağımı biliyorum.

Çok mu sert davrandım? Çok incinmiş ve üzgün görünüyor ve onu cezalandırmayı ne kadar sevsem de, onu böyle görmekten nefret ediyorum.

Tamam... Onu böyle görmek hoşuma gidiyor. Özellikle yüz ifadesindeki pişmanlık hoşuma gidiyor.

"Her şeyi temizledin mi?" diye sordum. Zayıfça başını sallıyor.

"Evet, hanımefendi."

"Güzel." Masamdan kalkıyorum ve çalışmasını incelemek için yemek odasına doğru ilerliyorum. Ve beni çok şaşırttı, harika görünüyor. Bir mucize eseri, döşeme tahtalarında ya da parkede bir damla bile boya yok.

Ona gururlu bir gülümseme veriyorum. "Harikaydın Beau. Seninle gurur duyuyorum."

Yüzü övgülerimi pek de anlayışla karşılamışa benzemiyor. Asık suratlı, yorgun bir ifadeyle bana bakıyor. Ve bahse girerim her şeyden çok fişi çekmemi istiyordur.

Gözlerim aşağı doğru dans ederken, külotunun arkasında hâlâ yarı sert olduğunu fark ediyorum. Ona vızıldadığımdan beri epey zaman geçmişti, sonunda biraz mola verdi ama henüz işi bitmemişti. Ona doğru bir adım atarak parmağımı

ve iç çamaşırını geri çekerek sönmekte olan sikine bakıyor. Tahmin edildiği gibi, bütün gün iç çamaşırından sızıntı yapmıştı.

Ona gerçekten işkence ettim.

"Çıkar şunları," diyorum ve bir an için kafası karışmış gibi görünüyor. Muhtemelen şu anda onu tahrik etmeye çalışmamamı umuyor. Önümüzdeki hafta boyunca tekrar gelmek isteyeceğini düşünemiyorum. Yavaşça iç çamaşırını çıkarıyor ve elinde tutuyor. Önümde çırılçıplak dururken, gözlerimin vücudunun bronz yüzeyini, sikine kadar inen koyu renk kıllarla tonlanmış ve kaslı vücudunu ıslatmasına izin veriyorum.

İlk defa Beau'yla, daha doğrusu Beau'nun vücuduyla eğlenmek konusunda heyecanlanmama izin verdim. Birinin vücudunu kendi zevkiniz için *kullanmanıza* izin verilmesi yabancı bir fikir, ama dinamik bu ve onun istediği de bu. Kelimenin tam anlamıyla bana öyle söyledi.

Ama şimdi onu gördüğüm ve ona gerçekten hayran olduğum için, sanki benimmiş gibi ondan nasıl zevk alabileceğimi düşünüyorum.

Kendimi fantezinin dışına sürükleyerek iç çamaşırını elinden alıyorum.

"Bunları senin için yıkayacağım," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Yukarı çıkıp duşa girmeni ve yıkanmanı istiyorum. Ben hemen geliyorum."

"Peki ya-" diye soruyor.

"İçinde kalsın," diye yanıtlıyorum.

Neredeyse yürüyemeyecek kadar bitkin bir halde merdivenlere doğru ilerlerken mağlup bir yüz ifadesiyle başını sallıyor. O gittikten sonra, iç çamaşırlarını başka bir çamaşır yükünün içine atıp makineyi çalıştırıyorum. Sonra ofisimden telefonumu alıp yukarı çıkıyorum.

Onu alnını duşun duvarına yaslamış halde buluyorum ve fişinin titreşimini en düşük seviyeye getirirken buharlı camın ardından onu izliyorum. Zıplıyor ve tepki olarak inliyor.

"Hadi Maggie. Lütfen," diye yalvarıyor, sesi acınası geliyor. Onun yalvarma sesine bayılıyorum.

"Sanırım bana bir tane daha verebilirsin," diyorum bluzumun düğmelerini yavaşça açarken. Soyunurken yorgun elini sikinin üzerinde gezdirmesini izliyorum, kolunun yorgunluktan neredeyse pes edişini fark ediyorum. Sadece sütyenim ve külotum kaldığında, cam kapıyı açıp duşun girişinde duruyorum ve tenime ince bir ılık su buharı tutuyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda okşamayı bırakıyor. "Devam et. İzlememe izin ver."

Gözlerimiz kilitlenmişken ve burun delikleri düzensiz nefes alış verişleriyle alevlenirken, hareketlerini yeniden başlatıyor. Yüz ifadesi acıdan zevke ve sefalete dönüşüyor ama son doruk noktasına ulaşmak için çabaladığı belli.

"Buraya gel," diyorum ve bana doğru adım atarken elini sabit tutuyor.

Tenindeki sabun kokusuyla benden sadece birkaç santim uzakta duruyor, açık duş kapısından gelen serin hava teninde tüyler ürpertiyor. Elini sikinden çektiğinde uzanıp kendi elimi sikine doluyorum. Dokunuşuma gözle görülür bir şekilde irkilerek tepki veriyor ve ben de onunla aynı hızda okşamaya başlıyorum. Parçalanmış bedeninden son bir orgazm daha çıkarırken inliyor. Mutluluk dolu acı onu yıkarken yüzünü seyretmeye bayılıyorum.

Yaklaştığında bakışlarım elime doğru kayıyor ve boşalmasını ilgiyle izliyorum, sikinden küçük, hüzünlü bir sperm fışkırıyor. Aramızdaki duş zeminine düşüyor.

Bacaklarındaki titremeyi fark ediyorum, bu yüzden bir elimi kalçasına koyup güven verici bir şekilde sıkıyorum. Gözleri tekrar benimkileri buluyor ve merhamet için yalvarıyorlar.

"Arkanı dön," diye fısıldadım.

Yüzünde rahatlama ifadesiyle dönüyor ve kollarını duvara dayıyor. Yavaşça, tıkacı kıçından çıkarıyorum ve gittiğinde vücudunun nasıl eridiğini fark ediyorum. Hala titreşen oyuncağı daha sonra ilgilenmek üzere duşun zeminine bırakıyorum ama şimdilik ona odaklanıyorum.

Yüzünü bana döndüğünde başparmağımı yanağına sürüyorum. Sonra suyu kapatmak için musluğun kadranını çeviriyorum ve askıda asılı duran dev kabarık havluyu alıyorum.

Dışarı çıkıp havluya uzanıyor ama ben havluyu onun elinden alıyorum. "Ben yaparım."

Vücudunu kurulayıp yorgun kol ve bacaklarıyla ilgilenirken ve bunu yaparken teninin her santimini ezberlemeye çalışırken gözleri yüzümden ayrılmıyor. Havluyla kuruladığım sırada bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Bitti mi?" diye soruyor.

Ayaklarının dibinde diz çökmüş, dizlerini ayak parmaklarına kadar kuruluyorum. "Evet, bitti," diye cevap veriyorum.

Tekrar ayağa kalktığımda bakışları daha da yoğunlaşıyor ve gök mavisi gözlerine bakarken duraklıyorum.

"Affedildim mi?"

İçimi çekerken duruşum gevşiyor. "Evet, Beau. Affedildin."

Bu yanıtla birlikte yüzündeki mutsuzluk ifadesi hafifçe değişiyor, sanki aynı anda *hem* mutsuz hem de rahatlamış gibi.

"Sana biraz su getireceğim. İç çamaşırların kurutucudan çıkana kadar yatağımda uzanıp dinlenebilirsin."

"Evet, hanımefendi," diye yanıtlıyor ve ardından içten bir esneme geliyor.

Tezgâhtan telefonumu alıp titreşimi kapatıyorum ve uygulamayı kapatıyorum. Suyunu alıp yukarı çıktığımda uyuyakalmış oluyor. Örtünün üstünde yatarken havlusu göbeğinin üzerine dökülüyor, ben de yavaşça kaldırıp kuruması için kullanılmayan egzersiz bisikletinin üzerine atıyorum. Sonra köşedeki sepetten kalın bir battaniye çıkarıp üzerine seriyorum.

"Otur. Bir şeyler iç."

İç çekerek yastığı kaldırıyor ve elimden suyu alıyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

O da cevap olarak omuz silkiyor. "İyi." Bu kadarını bekliyordum ama devam ederken neredeyse sersemlemiş gibiydi: "Yani... berbattı ama başardım. Ve şimdi daha iyi hissediyorum. Sanki... seni gururlandırmışım gibi."

Gülümsememi geri alıyorum. "Beni gururlandırdın."

Suyu bana geri uzatıyor, ben de komodinin üzerine koyuyorum. Sonra kucağına bir sandviç koyuyorum. "Ye."

Bugün ona hiç mola vermedim, bu yüzden açlıktan öldüğünü biliyorum. Eline alıp bir ısırık aldığında ıslak saçlarını okşayarak yüzünden çekiyorum. Bir şey söylemek istiyorum ama kelimeler dilime takılıyor. Övgü konusunda pek iyi değilimdir ama Beau'ya ne kadar *kötü* olmadığını söylemek için can atıyorum. Ben onu ne kadar cezalandırıyorsam, sanırım o da aslında kendini cezalandırıyor.

Henüz o noktaya geldiğimizi sanmıyorum. Sert olabilirim ve kontrolü elimde tutabilirim, ancak daha yumuşak şeylerle mücadele ediyorum. Ve umutsuzca onun için daha y u m u ş a k olmak istiyorum.

Onun yerine yatağa yanına yerleşiyorum, böylece en azından ona yakın oluyorum. Artık tam olarak sahnede değiliz, bu yüzden ne kadar istesem de ona dokunmam garip olurdu.

Sandviçini bitirdiğinde tabağını alıp mutfağa iniyorum. Döndüğümde baygındı. Nedense kendimi çok uzun süre burada durup onun uyumasını izlerken buluyorum.

Bugün bunu yapacağını gerçekten düşünmemiştim. Güç savaşının yaklaştığını görmüştüm ama cezadan kurtulmak için güvenli bir yol bulacağını düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, oradan nereye gideceğimizi bile bilmiyorum.

Ama başardı. Benim acımasız işkenceme katlandı ve en ufak bir şikâyette bulunmadı. Bunun için onunla bu kadar gurur duymam garip ama duyuyorum.

Bugün onu sınırlarına kadar zorladım. Onu konfor alanının ötesine ittim ve sanırım bu süreçte kendisi hakkında bir şeyler öğrendi. Ben öğrendim.

Beau'ya yaramazlıklarının bedelini ödetmeyi *sevdiğimi* öğrendim. Ve sonrasında onunla ilgilenme fikrine bayılıyorum.

Bu daha çok o aptalca şefkat konuşması ve burada çok dikkatli olmam gerekiyor. Kendimi aşık olmamam gereken tek kişiye aşık olurken görebilirim, özellikle de Beau'nun aynı şekilde hissetmesine imkân olmadığı için.

Kural #19: Domme'unuzun önünde başka kadınlarla flört etmeyin.

Beau

"Gelin duşlarının sadece kadınlar için olması gerekmiyor mu?" Maggie'ye yüzümü buruşturarak fısıldıyorum.

O ve ben, bir kez daha insan kalabalığının dışında, bu kez babamın tertemiz peyzajlı arka bahçesinin çit hattı boyunca konuşlanmıştık. Ortalarda bir yerde, Charlie neşeyle ihtiyacı olmayan hediyelerin paketlerini açarken, babam kalabalığın arasında durmuş kendini beğenmiş bir sırıtışla izliyor.

"Emerson ve Charlie işleri eski usul yapmazlar," diye cevap veriyor sessizce.

"Başka bir aptal parti vermek için bahane gibi görünüyor."

Küçük parti tabağındaki sebzeleri karıştırarak gülüyor. "Belki de öyle."

Yan gözle ona bakıyorum. Bu şekilde birlikte dışarıda olmak garip. Son partide takılırken hiç sorun yaşamamıştık. Ona *hanımefendi* deme dürtüsü ve onun dediklerini yapmak hala orada, ama şimdilik, sadece olası olmayan arkadaşlarız.

Diğer garip ilişkimize gelince, son zamanlarda Maggie'nin kendini tuttuğunu fark ettim. Gergin mi yoksa korkuyor mu bilmiyorum ama bir şey onu benimle gerçekten istediği şeyi yapmaktan alıkoyuyor. Orgazm 500'den bu yana neredeyse iki hafta geçti ve o zamandan beri bana karşı ağırdan alıyor.

Ayrıca iki haftadır hiç gelmediğimden bahsetmiyorum bile. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum ama her gece beni eve gönderip gelmeme izin vermediğini söylüyor ve ben de her gün onun kurallarına uyuyorum. Beni eğitiyor, biliyorum. Bu disiplin, umutsuzca ihtiyacım olan bir şey, bu yüzden bu konuda mücadele etmiyorum, ama aramızdaki gerginliğin arttığını hissedebiliyorum. Ve bundan sonra olacaklara hazırım.

Vücudunu hiç görmedim. Daha çok parmaklama ve yüz sürme olmasını bekliyordum ama ne yapacağım? Ben denizaltıyım. Bir şey öneremem ya da onu yapmaya zorlayamam.

Çoğunlukla, bu itaatkârlık olayını beklediğimden çok daha fazla seviyorum. Normalden daha iyi uyuyorum. Artık sürekli stresli hissetmiyorum.

Her sabah onun evine giderim ve bana ne derse onu yaparım. Genellikle evle ilgili işler, ama bir şikayetim varsa o da yeterince seksi şeyler olmaması.

Keşke bunu nasıl değiştireceğimi bilseydim. Sadece kıvılcımı ateşleyecek bir şeye ihtiyacımız varmış gibi hissediyorum.

"Sanırım bu sefer uslu duracaksın," diyor bakışlarımla buluşarak. Yüzüm bir şok ifadesine bürünüyor. "Partilerde her zaman uslu dururum."

Gülüyor. "Nişan partisindeki küçük patlamanı duydum."

Gözlerimi devirerek alay ediyorum. "Hadi ama, bu bir taşkınlık değildi. Sadece biraz güldüm, hepsi bu."

"Evet, *en kötü* zamanda."

Haksız değil, bu yüzden onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. "Uslu duracağım," diye alçak sesle fısıldıyorum.

"Aferin oğlum," diyor nefesinin altından ve ikimiz de kahkahalarımızı bastırıyoruz.

Kimse bakmazken uzanıp tabağımdan bir parça peynir kapıyor.

"Affedersiniz hanımefendi," diyorum şakacı bir ses tonuyla, "kendiniz alın."

Brie'yi ağzına atarken ve onu bir yudum şarapla kovalarken sevimli bir sırıtış takınıyor.

"Tamam, cidden, ikimiz de karışmalıyız ki şüpheli görünmeyelim."

Avluya göz gezdirirken omuzlarım çöküyor, ilgimi çeken hiç kimse yok. "İstemiyorum. En son seninle takılmıştım.

parti."

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor. "Aramızda bir şeyler oluyormuş gibi görünmeye başladı."

"Aramızda bir şeyler oluyor," diye cevap veriyorum ve bu onun duraksamasına neden oluyor, bana şiddetle bakıyor. Bunun onu sinirlendirdiğini ya da kızdırdığını söyleyemem. Şu anda daha fazla cezalandırılmak istemediğim için ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Evet, hanımefendi."

Bununla birlikte, isteksizce onu çitin önünde bırakıp yemek masasına doğru ilerliyorum. Babam belli ki hiçbir akrabasını davet etmemişti, zaten onlarla konuşmak istemezdim. Müstakbel gelininin şımartılmasını izlemekle meşgul olduğu için kalabalığın arasında tek başıma dolaşıyorum. Annesinin yanında oturan, fotoğraf çekmeye yardım eden ve sanki rehin alınmış gibi görünen Sophie'ye el sallıyorum. O da en az benim kadar bu suareden kaçmak için can atıyor.

Belki şu anki iş bittiğinde, o ve ben kaçabiliriz. Eminim burada olmaktansa çizgi roman dükkanındaki yeni ürünlere bakmayı tercih eder. Maggie'de çalışmaya başladığımdan beri onu neredeyse hiç görmediğimi fark ettim. Görünüşe göre, D&D gecesine yeni bir araç bulmuş... ve şaşırdığımı söyleyemem. Umarım o büyücü sik kafalı değildir.

"Beau?" Arkamdan kadınsı bir ses geliyor ve ben de dönüp benim yaşlarımda, uzun kahverengi saçlı, bol elbiseli bir kadına bakıyorum.

Ona kibarca gülümsüyorum ve hafifçe tanıdık gelse de boğazıma bıçak dayasanız yüzünü çıkaramam.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" Beyaz dişlerini göstererek ve kalın kirpiklerini kırpıştırarak ışıl ışıl gülümsüyor.

"Özür dilerim..." Özür dileyerek cevap veriyorum.

"Sorun değil. Ben Charlie'nin kuzeniyim. Siz ikiniz çıkarken onun doğum günü partisinde tanışmıştık."

"Oh, evet. Courtney mi?" Ben soruyorum. "Caitlin."

"Kahretsin. Özür dilerim," diyorum gülerek. "Uzun zaman oldu."

Kıkırdıyor, başını eğiyor ve dudağını ısırırken kalçasını dışarı çıkarıyor. "Nasılsın bakalım?"

"Um..." Ensemi kaşıyorum. Buna nasıl cevap verebilirim ki? "Özür dilerim... aptalca bir soru." Gözleri dans ederken gülümsemesi dağılıyor.

Charlie ve babama doğru gidiyorlar.

"Evet," diye beceriksizce cevap veriyorum.

"Buna alışmak zor olmalı."

"Birazcık." Ayaklarımı sürüyerek şakacı bir kahkaha atıyorum.

"Hâlâ kafede mi çalışıyorsun?" diye sorarak zarif bir şekilde konuyu değiştiriyor.

"Siktir et hayır." Bu dört iş önceydi ama o kısmı dahil etmiyorum. "Yani... hayır, şu anda tamirci olarak çalışıyorum."

"Oh, bu çok iyi!" diyor coşkuyla.

"Peki ya sen?" Soruyorum çünkü sohbeti ilerletmek için söylenecek en doğru şey bu gibi geliyor.

"Erkek arkadaşımla ayrılmış olsak da hâlâ spor salonunda çalışıyorum. Sen de onunla o partide tanıştın."

"Ah," diyorum, hatırlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor. Ama hiçbir şey çıkmıyor. Kafamın iyi olma ihtimali yüksek.

Kafamı kaldırdığımda bana dolu bakışlarla bakıyordu. Benimle flört ettiğini fark ettiğimde yutkundum. Ve muhtemelen erkek arkadaşından ayrılmasıyla ilgili kısmı bir nedenle paylaştı.

Ona bakarken gülümsemeye zorluyorum, bunun tam da benim takılmaya çalışabileceğim türden bir kız olduğunu fark ediyorum. Bu da kolay olurdu. Hızlı bir takılma ve belki küçük bir kaçamak, ama kaçınılmaz olarak çirkin bir ayrılıkla ve onun benden nefret etmesiyle sonuçlanırdı.

"Biriyle... görüşüyor musun?" diye soruyor, içkisini rahatça yudumlarken.

"Şey... hayır," diye kekeliyorum, çünkü teknik olarak kimsenin Maggie'yle aramızdakileri bilmemesi gerekiyor.

Birden başımı kaldırdım ve kalabalığın içinde Maggie'nin mavi gözleriyle karşılaştım. Bana bakıyor ama belli etmemeye çalışıyor. Bakışlarını kaçırdığında, bana tekrar bakmasını diliyorum çünkü şu anda nasıl davranmam gerektiğini açıkça bilmiyorum.

Sonra aklıma kötü bir fikir geldi. Ne de olsa ben bir veledim.

Maggie'nin izlediğini bildiğimden, Caitlin'e bakıyorum ve o da hemen kendi gülümsemesine eşlik ediyor.

"Demek bir spor salonunda çalışıyorsun? Eminim sana sürekli asılanlar oluyordur." Ona ince bir göz kırpıyorum ve o da avlunun her tarafından duyulabileceğini bildiğim yüksek sesli bir kıkırdama çıkarıyor. Çevremde Maggie'nin başını kaldırıp bize doğru baktığını fark ediyorum.

Caitlin gülerek, "İnanmıyorum," diye yanıtlıyor. "Hayır mı? Buna inanmıyorum."

"Sen kötüsün," diyor, saçlarını kulağının arkasına kıvırırken kızarıyor.

Caitlin spor salonuyla ilgili bir hikâyeye dalmışken, dikkatimi vermeyi bırakıp her fırsatta Maggie'ye bakıyorum. Tanımadığım biriyle derin bir sohbete dalmış, onlara gülümserken parmakları dudaklarında nazikçe duruyor ve ne kadar huzursuz olduğunu anlayabiliyorum. Gözleri ben ve onunla konuşan kişi arasında gidip geliyor.

Onu uçurumun kenarına göndermek istiyorum, bu yüzden Caitlin hikâyesini bitirip içkisini dudaklarına götürdüğünde uzanıp saçlarını yüzünden çekiyorum ve gözlerimle cazibemi ortaya çıkarıyorum. Duraksıyor, alt dudağını ısırırken yüzüme bakıyor.

"Buradan çıkmak ister misin? Yürüyüşe falan çıkmak ister misin?" diye soruyor.

Göz ucuyla Maggie'nin öfkeyle bahçeyi geçip eve doğru ilerlediğini görüyorum ve o kapıdan çıkıp gözden kaybolurken ben de Caitlin'e dönüyorum.

"Özür dilerim. Bana izin verir misiniz?"

Maggie'nin peşinden koşmaya başlamadan önce onun cevabını bekleme zahmetine bile girmiyorum. Kapıyı arkamdan kapattığımda ev sessizdi ve mutfaktan banyoya doğru hızla ilerledim. Daha onu aramaya fırsat bulamadan, ön kolumun etrafında sıkı bir kavrama hissediyorum, banyoya çekilirken kapı arkamdan çarpıyor.

Elini göğsüme bastırıyor ve beni duvara doğru itiyor. Kızgın ve dikkatini çektiğimi bilmek bana garip bir tatmin duygusu veriyor.

"Kimdi o?" "Ne?"

Ben soruyorum.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Charlie'nin kuzeni. Beni hatırladı," diye fısıldadım.

Eli göğsüme yaslanmış durumda ve bu özel alanda ona dokunmak için yanıp tutuşuyorum. Bir öpücük, bir dokunuş ya da elde edebileceğim herhangi bir şey. Partiye geri dönmeden önce sadece bir dakikamız var ya da birlikte bulunma riskimiz var, bu da bu anı daha da yüklü hale getiriyor.

"Ne istiyor, Beau?" Onu

öpmek için çaresizce eğildim.

"Bilmiyorum ve umurumda da değil," diye cevap veriyorum, onu daha

yakına çekmeye çalışarak. "Neden?

Kıskandınız mı hanımefendi?"

Beni duvara doğru daha sert itiyor ve dudaklarıma kendi dudaklarıyla saldırıyor. Bu tam da beklediğim karşılıktı. Bu sessiz çalıntıda onun öpücüğünü yutuyorum

dokunuşuna açım. Yeterince uzun sürmüyor çünkü eli yukarı doğru ilerliyor, beni tekrar geriye iterken boynumu çevreliyor.

"Kıskanmıyorum çünkü onunla *hiçbir şey* olmayacak," diyor sahiplenici bir şekilde ve ben ona sırıtıyorum.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdim.

"Sen benimsin, Beau Grant. Beni duyuyor musun?" Eğiliyor, ağzını tekrar benimkine bastırmak üzere.

Onu yaklaştırıyorum, "Evet, hanımefendi" derken nefesini dudaklarımda hissediyorum.

"Şimdi beni tekrar öp." Ağızlarımız birleşmeden önce nefesi kesiliyor ve dillerimiz birbirine dolanana ve ikimiz de nefes nefese ve daha fazlası için aç kalana kadar yolumu yalıyorum. Beni başka biriyle konuşurken görmek, sonunda sakinliğini bozmasını sağlayan tetikleyici olmuş gibi görünüyor ve buna bayılıyorum.

"Buradan çıkabilir miyiz lütfen?" Ağızlarımız nihayet ayrılırken soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor. Sonra kafa derimi sıkıca kavrayarak başımı acı verici bir şekilde geriye yatırıyor ve irkiliyorum. "Onunla bir daha konuşma. On beş dakika içinde benimle ön tarafta buluş."

"Tamam, tamam," diye mırıldanıyorum ve daha sert çekiştiriyor.

Dudaklarını boynuma bastırırken dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. "Tekrar dene."

"Evet, hanımefendi," diye kekeliyorum gülümseyerek.

Ama bırakmıyor. Onun yerine, ayak parmaklarının üzerinde sürünüyor, ağzı kulağımın yanında. "Sanırım seni incitmek hoşuma gidiyor, Beau."

Başım acıdan çığlık atıyor ve boynumu hareket ettiremiyor olsam da yine de gülümsemeyi başarıyorum. "Öyleyse beni eve götür ve biraz daha canımı yak."

"Oh, sana başka bir şey yapacağım."

Evin içinde bir yerde bir kapı kapanıyor ve aceleyle ayrılıyoruz. Beni orada bırakırken kıyafetlerini düzeltiyor ve hızlıca "On beş dakika" diye fısıldadığında ağrıyan bir ereksiyonla baş başa kalıyorum.

Kural #20: Kurallar çiğnenmek içindir.

Maggie

Onun elini uzatıp ona dokunuşunu yakın zamanda aklımdan çıkaramayacağım. Ve bana hissettirdiklerini kesinlikle unutmayacağım.

Güzel bir kızdı. Gençti. Fitti.

Ve adam onunla *flört ediyordu.*

Farkında olsun ya da olmasın, gülümsemesi sandığından çok daha güçlüdür. Tek bir orantısız sırıtışla, Beau bir kadına kendi adını unutturabilir. Bir erkek arkadaşı olduğunu unutturabilir. Ya da mahkumiyetlerini.

Saf, filtrelenmemiş Beau göz teması güçlüdür.

Garrett ve Mia'nın yanında dururken bir an için bunun *bizim* sonumuz olduğunu düşündüm - *her ne* anlama geliyorsa. Özel olduğumuzu açıkça belirtmiştim ama daha genç ve güzel biri gözüne çarparsa ve ayrılmak isterse, o zaman biterdi. Kız on beş dakika boyunca ona gözlerini dikmiş *beni becerirken* neden benimle eve gelmek istesin ki?

Ama şu anda onun kapısından girmiyor, *benim* kapımdan giriyor.

Ve neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok.

Aramızdaki elektrik hissediliyor. Ve duygularım baş döndürücü şehvet ve acımasız kıskançlık arasında savaşıyor. Aynı anda hem onun canını yakmak hem de beynini sikmek istiyorum. Bunu hem mutluluk hem de ıstırap haline getirmek için her türlü niyetim var.

İçeri girdiğimizde bana doğru uzanıyor ama göğsüne sert bir el koyarak onu durduruyorum. Kalbinin avucumun altında hızla çarptığını hissediyorum.

"Yatak odama çık ve beni *pozisyonunda* bekle. Ben oraya gelene kadar çıplak olmanı istiyorum."

Gülümseme dürtüsüyle savaşırken dudaklarında ince bir seğirme var. Onun yerine başını öne eğiyor. "Evet, hanımefendi."

Fuayeden onun heyecanla merdivenleri koşarak çıkışını izliyorum ve ne zaman onun yanında olsam içimi kaplayan o aptalca şefkat duygusunu bir kenara itiyorum. O gittikten sonra banyoya girip hızlıca makyajımı tazeliyorum. Gerçekten, sadece ona pozisyonunu alması için yeterli zamanı vermek istiyorum. Bazı nedenlerden dolayı, o zaten itaatkârken Domme zihniyetine girmek daha kolay geliyor. Partide hissettiğimiz aynı çılgınlıkla merdivenleri çıksaydık, korkarım kontrolü asla ele geçiremezdim.

Aynanın önünde durup uzun bir süre kendime bakıyorum. Omuzlarımı geriye iterek ve dudaklarımı yalayarak, kendimi içimde hissettiğim gibi göstermeye çalışıyorum -cinsel, kendinden emin, baştan çıkarıcı.

Bluzumu başımın üzerinden çekiyorum ve eteğimi çözerek yere düşmesine izin veriyorum. Altımda göğüs dekoltesini biraz gösteren beyaz dolgulu bir sütyen ve ona uygun beyaz bir tanga var. Umutsuzca daha iyi bir iç çamaşırı almam gerekiyor.

Kendime hızlı bir moral konuşması *yaptıktan* sonra üst kata çıkıyorum. Köşeyi dönüp yatak odama girdiğimde gördüğüm şey karşısında dizlerimin bağı çözüldü.

Beau, tüm bronzlaşmış, kaslı güzelliğiyle yatak odamdaki halının üzerinde diz çökmüş, tepeden tırnağa çıplak, siki kalçasına doğru sert ve ağır bir şekilde sarkıyor. Başını eğmiş, itaatkâr bir şekilde yere bakarken kahverengi saçlarının bir tutamının gözlerinin üzerine düşmesine izin veriyor.

Ağzım kuruyor ve kalp atışlarım hızlanarak göğsümü dövüyor. Tam şu anda elimde olan olasılıkları fark ettiğimde duraklıyorum. Kendini bana teslim ediyor. Vücudunu kullanmam ve istediğimi yapmam için.

Bunu hak ediyor muyum?

Onun için yeterince iyi miyim?

Odanın karşısındaki boy aynasında kendime bir göz atıyorum ve az önce aşağıda ve hayatım boyunca gördüğüm aynı kendini küçümseyen, korkak, utangaç kadını görüyorum.

Ama ben böyle biri *değilim.* Bu sadece oynadığım bir rol, kendimi sığdırdığım bir form.

O gece kulüpte tamamen yabancı biriyle tanışmak üzere olan maskeli kadın benim.

Beau'nun istediği kadın benim. Lanet olası bir *seks kulübüm* var, Tanrı aşkına. Ben onun Domme'siyim.

Gözlerim aynada, daha uzun duruyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sonra odayı geçiyorum, yanından geçerken başını okşuyorum, şifonyere doğru ilerliyorum, üst çekmeceyi açıp ipek bir eşarp buluyorum. Kenarına oturup ona seslenmeden önce yatağın üzerine atıyorum.

"Bana doğru sürün."

Kafasını kaldırmadan, geçen seferkinden biraz daha hızlı ve açıkça gelecek şey için hevesli bir şekilde yapıyor.

Bacaklarımın arasına diz çöktüğünde, ayağımı kaldırıyorum ve omzuna koymadan önce üst kısmını yavaşça karnının üzerinde, her sert kas çıkıntısının üzerinde sürüklüyorum. Bacağım açık kalıyor ve gözlerini aşağıda tutmaya çalışıyor ama onları yukarı çekerken mücadeleyi çabucak kaybediyor. Bakışları tam açık kalçalarımın hizasındayken, bacaklarımın arasındaki noktaya özlemle bakıyor.

"Seni yerde öyle görmek bana bir şeyler yapıyor," diyorum ve yüzüme bakıyor. Gözlerinde ahlaksız bir ihtiyaç var ve ben de bunu hissediyorum. Her parçasını. Ve bunu uzatmak, onunla alay etmek, çok patlayıcı olana kadar sonsuza dek sürmesini sağlamak istiyorum, ikimizi de dışarı çıkarıyor.

"*Benim* olduğunu ve başkasının olmadığını bilmek... beni senin için ıslatıyor, Beau."

Tekrar göbeğime bakarken dudaklarını yalıyor.

"Görmek ister misin?" diye soruyorum.

"Evet, hanımefendi."

"*Tadına bakmak* ister misin?"

Başını sallarken dudakları aralanıyor. "Evet, hanımefendi."

Aşağı uzanarak onu tekrar saçlarından tutuyorum ve yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Bunu hak ediyor musun?"

Başını sallıyor.

"O kızla flört ettikten sonra mı?" Tavırlı bir şekilde sordum.

"Bunu senin dikkatini çekmek için yaptım," diye itiraf ediyor ve ben de dürüstlüğüne gülümsüyorum. "Beni kıskandırmak mı istedin?"

"Evet, hanımefendi."

"Neden?" Biraz kafam karışmış gibi hissederek soruyorum.

Bir süre düşündükten sonra omuz silkiyor. "Çünkü ben bir veledim."

"*Benim veledim,*" diye ekliyorum.

"Evet, senin velet."

"Bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

"Aferin oğlum," diye cevap veriyorum yüzünü aşağıya, kalçalarımın arasında büyüyen sıcaklığa yaklaştırırken. "Bunları çıkar ve kendin gör."

Hevesle parmaklarını tangamın lastiğine doluyor ve ben de omzunun kaldıraç etkisini kullanarak tangamı bacaklarımdan aşağı çekmesine izin verecek kadar yukarı kaldırıyorum.

Elim hâlâ saçlarını kavrarken, yüzünü tam istediğim yere çekerken kendimi kenara yaklaştırıyorum.

"Devam et, tadına bak," diyorum ve yemin ederim ki vücudundan belli belirsiz bir homurtu yükseldiğini duyuyorum. Dilini alt dudağının üzerinden sarkıtıyor ve kıvrımlarımın arasından aç bir şekilde geçiriyor, klitorisime kadar gidiyor, dudaklarını kilitliyor, uzun bir inilti çıkarırken emiyor.

Dudaklarımdan kaçan yumuşak iniltiye engel olamıyorum, ama beni ele geçirmeye başladığında onu kendimden uzaklaştırıyorum.

"*Tadına* bak dedim."

Yüzünde muzip bir ifade, hafif bir gülümseme ve kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. Bir an için bu role ne kadar iyi uyduğuna, itaat ettiğinde ne kadar mükemmel olduğuna hayran oluyorum.

"Beni boşaltmak için o ağzını kullanacaksın, ama önce tekrar söylediğini duymak istiyorum. Bana kime ait olduğunu söyle."

"Ben seninim" diye cevap verirken sırıtışı neredeyse kurt gibi.

"Güzel. Şimdi, ben seni yukarı çekene kadar hava almaya çıkma,

anladın mı?" "Evet, efendim," diye fısıldıyor.

Saçlarını sıkıca kavrayarak yüzünü bacaklarımın arasına geri itiyorum ve bu sefer çıkardığı hırıltı hiç de hafif değil. Beni yutarken yüksek sesle nefes alıyorum, yüzündeki kılların kaba dokusu klitorisimi gıdıklıyor ve içime doğru yalayarak ilerliyor. Gözlerim bir saniye bile onu bırakmıyor, nefes nefese kalana kadar her nemli ve zonklayan santimimi kucaklamasını ve emmesini izliyorum.

Yüzünü daha da yaklaştırıp kendimi ona doğru iterken bacaklarım omuzlarından sarkıyor. Daha önce orgazmlarımı hiç bu kadar yüzsüzce açıklamamıştım. Aslında Beau'dan önce başkalarının yanında bunu yapacak kadar cesur değildim. Ve kesinlikle yıldızları görene kadar kimsenin yüzünü bacaklarımın arasında tutmamıştım.

Bir elimle arkama yaslanırken nefes nefese kalıyorum, hâlâ beni yediği yeri izliyorum.

Acımasızdır ve hava almak için canını sıkmaz.

"Durma," diye haykırıyorum, her santimimin beklentiyle karıncalanmaya başladığını hissederken kaslarım geriliyor. "Tanrım, boşalacağım. Durma," diye bağırıyorum.

Daha da sertleşiyor, orgazmım içime çarpıp beni dalgaların altına çekene kadar klitorisimi dudaklarının arasında emiyor. Nefes almayı bırakıyorum, içinde boğulmadan önce son bir zevk çığlığı atıyorum.

Kendime gelir gelmez yüzünü ayırıyorum ve onu soluk soluğa, dudakları ıslak ve kırmızı buluyorum. Onu yukarı doğru sürükleyerek ağzını kendime çekiyorum ve dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Onu öperken tekrar inliyor, boştaki elimi kalbinin üzerinde gezdiriyorum, böylece göğüs kafesinin arkasında gürlediğini hissedebiliyorum. Sonra, sikini bulana kadar elimi aşağıya indiriyorum. Parmaklarımı etrafına sarıp nazikçe çekiştirirken ağzımın içine doğru inliyor. Parmaklarımı başının üzerinde gezdirirken, ön sperminin damladığını görüyorum ve onu siliyorum

Başparmağımla ağzına götürmeden önce.

"Aç," diyorum öpüşmemizi bitirdikten sonra. İtaat etmeden önce bir an tereddüt ediyor.

Yoğun kristal gözleri yüzümdeyken, ıslak parmağımı bekleyen dilinin üzerinde gezdiriyorum. Tepki vermiyor, sadece ağzını kapatıyor ve dudaklarını yalıyor.

Tanrım, bu işte çok iyi. Çekirdeğim yine tahrikle çırpınıyor. "Tadı güzel miydi?" diye soruyorum.

"Mh-hm," diye cevap veriyor ve ben de ona küçümseyici bir bakış atıyorum. Sonra tekrar kafa derisini acıyla çekiştiriyorum.

"Terbiyen nerede senin?"

"Evet, hanımefendi," diyor acı içinde kıvranarak. Sonunda saçlarını bırakıyorum ve onu önümde dik, ayakta duracak bir pozisyona itiyorum.

"Güzel." Onu okşuyorum, sert ve etkileyici uzunluğuna hayranlıkla bakıyorum, kırmızı ucu elimin her geçişinde daha da sertleşiyor. Diğer elimle altına uzanıp taşaklarını avuçluyorum, tepkisini izlerken avucumun içinde masaj yapıyorum. "Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın."

Sikini ağzıma çekip ucundaki bir damla daha pre-cum'u yaladığımda ağzı açık bir şekilde izliyor. Dilimi başının etrafında döndürerek çıkardığı sesleri dinliyorum, ben onu kızdırırken inliyor ve nefes nefese kalıyor.

Onu ağzıma aldığımda, baş döndürücü bir inilti çıkarıyor ve onu bilerek doruk noktasına yaklaştırıyorum. Sertçe emerek ve hızlıca hareket ederek onu eşiğe kadar getiriyorum.

"Siktir, siktir, siktir," diye kekeleyerek uzaklaşmaya çalışıyor.

Kendini kaybetmek üzere olduğunu anlamadan hemen önce ağzımı çekip taşaklarını hafifçe çekiyorum ve orgazmı durduracak kadar acı çekmesini sağlıyorum.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, kocaman gözlerle aşağıya bakıyor, omurgasına kadar uzanan ve onu ürperten bir ürpertiyle sarsılıyor.

Bu eğlenceli olacak.

"Uzan," diye emrediyorum, onu bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. Sütyenimin düğmelerini açtığımda yatağa zıplıyor ve sırt üstü uzanarak bekliyor. Daha önce oraya koyduğum eşarbı alıyorum ve yatağa tırmanıp üzerine çıkıyorum.

"Bileklerinizi başınızın üzerinde birleştirin."

Bileklerini basit bir düğümle bağlamak için üzerine tırmanmamı izlerken hemen itaat ediyor. Platform yatağımın onu b a ğ l a y a c a k direkleri yok, bu yüzden şimdilik başının üstünden kelepçelemek zorunda. Ama ona bağlı ve merhametimle bakarken, bu amaç için yeni bir yatak almayı düşünüyorum.

Bileklerini bağlarken göğüslerim yüzüne doğru sarkıyor ve sanki tatmak istiyormuş gibi onları izlediğini fark ediyorum.

"Devam et," diyorum ve o da hiç tereddüt etmeden ağzını bir tarafa doluyor, dişlerinin arasındaki hassas tomurcuğu emiyor. Sanki siki beni arıyormuş gibi kalçalarının yükseldiğini hissediyorum.

Bugün kurallar çiğnenecek ve artık umurumda bile değil.

Artık çok ileri gittik.

"Isır onu, sadece birazcık," diyorum ve ısırıyor, içimin yeniden uyarılmayla aydınlanmasını s a ğ l a y a c a k kadar baskı uyguluyor.

İnliyorum ve kalçalarını bir kez daha yukarı iterek ağrıyan ereksiyonunu bana sürtüyor. Her ne kadar istediğini almasına izin vermek istesem de, henüz cezasıyla işim bitmedi.

Bunu ne kadar uzatırsam o kadar iyi. Sonunda Beau'nun boşalmasına izin vereceğim, ama önce ona biraz daha işkence etmeden olmaz.

Kural #21: Ödül genellikle beklemeye değer.

Beau

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Kabul ediyorum, ilk başta onu yere atıp boşalana kadar sertçe becerme dürtüsüyle savaşmak zordu, ama beklemek için sabır ve kontrolü onun ellerine bırakma inancını bulmak büyük bir şekilde karşılığını veriyor.

Ağzı tekrar sikimin etrafına sarıldı. Bacaklarımın arasına diz çöküp beni bir kez daha eşiğe getirirken ellerim başımın üzerinde bağlı. Ama boşalmama izin yok. Ne kadar iyi yaparsa yapsın ve ben ne kadar istersem isteyeyim, bu kuralı bozmayacağım.

Çünkü bugün ceza istemiyorum, ödül istiyorum.

Ama kolay değil. Bilerek zorlaştırıyor, kelimenin tam anlamıyla. Taşaklarımla oynaması, sikimin ucunu emerken hafifçe masaj yapması bile beni kesinlikle çıldırtıyor.

Tüm görgü kuralları ve edep pencereden dışarı çıktı. *Hanımefendiyi,* sessiz ve itaatkar olmayı siktir et. Kıvranıyorum, terliyorum, küfrediyorum ve yalvarıyorum.

"Maggie," diye inliyorum. "Beni öldürüyorsun."

Ağzını kapatıyor ve ben de başımı arkaya yaslayıp rahatlayarak nefes alıyorum. "Az önce bana Maggie mi dedin?" diye soruyor.

Umutsuz bir hışımla özür dilerim. "Özür dilerim. Hanımefendi. Hanımefendi. Madam, size nasıl hitap etmemi isterseniz. Sadece gelebilir miyim, lütfen?"

Vücuduma tekrar tırmanırken gülümsemesi hınzırca. Sıcak amcığı sikimin uzunluğu boyunca ilerliyor ve kendini bana doğru sürtüyor.

"Cık, cık, cık," diye cevap veriyor bana doğru uzanıp başucundaki çekmeceyi açarken. "Ben de senin gelmene izin vermek üzereydim. Ama bunun için... Bence

beni tekrar izlemek zorundasın."

Elinde beyaz bir masaj çubuğuyla ayağa kalktığında inliyorum ve hayal kırıklığımı ifade etmek için başımın arkasını yastığa vuruyorum. Bir düğmeye bastığında, sessizce vızıldayarak canlanıyor. Değneği göğsümde gezdiriyor, titreşim tüylerimi diken diken ediyor. Ellerim üstümde bağlıyken, sadece burada uzanmak ve onu klitorisine sürüklerken izlemek zorundayım, yaptığı gibi tatlı bir inilti bırakıyor.

Dudağımı ısırarak onun titremesini izliyorum. Vızıltının vücudundan geçerek benimkine ulaştığını hissedebiliyorum. Sonra asayı kaldırıyor ve iç uyluklarıma yumuşakça bastırmak için arkasına uzanıyor. Onu sikimin dibine yaklaştırırken zıplıyorum. Asayı çekip tekrar klitorisine dayamadan önce boşalma dürtüsü dayanılmaz hale geliyor.

Aynı anda hem bana hem de değneğe sürtünürken gözlerimi ayıramıyorum. Sadece iki hafta içinde Maggie çok değişti. İlk sohbetimizde seks konusunda çok utangaç görünüyordu ama şimdi bir de ona bakın. Beni acının doruklarına çıkarıyor ve işkence gören aletimi kucağına alıp kendi orgazmını yaşarken beni izlettiriyor.

Nefes nefese bir çığlıkla boşalıyor. Kalçalarının etrafımda sıkıldığını ve amının şaftım boyunca nabız attığını hissediyorum. Onu izlerken sikim seğiriyor. Enfes bir manzara, ama yemin ederim, bu kadın benim de boşalmama izin vermezse, aklımı kaçırabilirim.

"Şimdi sıranı istiyor musun?" diye soruyor gülümseyerek, aşağı inmeye başlarken vibratörü yatağın üzerine bırakıyor, göğsü efordan kabarıyor.

Heyecanla başımı salladım. "Evet, hanımefendi."

"Bunun için yalvardığını duymak istiyorum," diye fısıldıyor yüzüme karşı.

"Lütfen hanımefendi. Lütfen, size yalvarıyorum. İyi olacağım. Sadece gelmek istiyorum."

"Peki nereye boşalmak istiyorsun? Ağzıma mı? Yüzüme mi?" Kulağıma fısıldamadan önce dilini yanağımda gezdiriyor, "Yoksa içime mi?"

Kahretsin, kaybedeceğim. Uzun, gümbür gümbür bir inilti çıkarken boğazımı acıtıyor.

"Nereye istersen. Ne istersen yaparım."

"Çok iyi bir çocuk gibi" diye cevap veriyor. Arkaya uzanışını izliyorum ve elinin sikime dolandığını hissettiğimde neredeyse tekrar kaybediyorum. Başı

Sikim ıslak amının sıcaklığına sürtünüyor ve nefesimi tutuyorum, yine benimle dalga geçiyor diye korkuyorum.

"Bana bak Beau," diyor hırıltılı, şehvet dolu bir ses tonuyla.

Gözlerimiz buluştuğunda, ağırlığını yavaşça yerleştiriyor. Amcığı sikimi yutarken nefes alma yeteneğimi kaybediyorum. Ben farkına bile varmadan tamamen oturdu ve biz tamamen birleştik.

Onun içindeyim ve bu beni hiç onunla olduğum bu andaki kadar güçlü bir şekilde etkilememişti.

Kontrolüm yok, hareket etme ya da itme kabiliyetim yok ve beni zapt ettiği için değil, sorumlu olduğu için. Ve izin almadan hareket etmeye cesaret edemem.

Şu anda, bana test yaptırdığı ve doğum kontrol hapı kullandığı için çok minnettarım, bu yüzden aramızda hiçbir şey tutmak zorunda değiliz. Onunla ten tene olmak cennet gibi.

"Ben söyleyene kadar sakın gelmeye kalkma." Sesi gergin, kendini nazikçe kaldırıp indirirken yanakları tahrikten kızarmış.

Bu çok fazla, çok yoğun, çok mükemmel ve artık kendimi kontrol edememekten korkuyorum. Gelmek zorunda kalırsam kendimi durdurmamın bir yolu yok.

Özellikle de eliyle hâlâ şişmiş olan klitorisini bulup hassas tomurcuğun etrafında yumuşak daireler çizerken, kalçalarını ileri geri oynatmaya başlıyor ve yine zevkinin peşinden koşuyor. Başını arkaya atarak güzel bir ritimle hareket ediyor, sanki görünmez bir dalgaya biniyormuş gibi, her şey senkronize -elleri, kalçaları, nefesi.

"Bu sikin kime ait olduğunu söyle bana," diye emrediyor.

"Senin," diye homurdandım, "hepsi senin."

Ve onun üçüncü kez yavaşça, parça parça ortaya çıkışını izlerken nutkum tutuluyor. O kadar çarpıcı ki, neredeyse kendi orgazmımı unutuyorum. Ellerim hâlâ başımın üzerinde bağlı ve kendini boşaltmak için kullandığı bu şey olma hissine bayılıyorum. Her seferinde yaşayacağım şey bu olsaydı, ona her fırsatta bedenimi verirdim.

O mükemmel.

Sonunda gerilene kadar itişlerinin hızı ve yoğunluğu artıyor, uzun, tiz bir inilti çıkarırken omurgası kıvrılıyor. Amının sikimin etrafında sıkılaşan nabzı beni uçurumun kenarına gönderiyor.

"Kahretsin, hanımefendi, lütfen... Ben-"

"Gel, Beau. Şimdi yap," diye haykırıyor kendi orgazmının sancıları içinde ve ben hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım. Kendimi tamamen bıraktım. Vücudum kontrolü ele alıyor ve sikim sarsılıp onun içinde serbest kalırken durdurulamaz bir coşku treni beni kör ediyor. Çıkardığımız sesler mükemmel bir cinsel seks ve zevk kakofonisinde birbirine karışıyor.

Orgazm hayatımda hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. İki haftalık ıstırap, bu otuz saniyelik cennete kolayca değdi.

Vücudu tükendiğinde üzerime yığılıyor, yüzünü göğsüme bastırıyor ve ben de onu daha yakın tutmak için bağlı bileklerimi başının üzerine kaldırıyorum. Hâlâ *sahnede* miyiz yoksa bu sadece biz miyiz bilmiyorum... ya da artık herhangi bir fark var mı?

Tek bildiğim, her yönden onun olduğum. Ve

bunun olacağını tahmin etmemiştim.

BAŞINI GÖĞSÜME YASLAMIŞ, YUMUŞAK KAHVERENGI SAÇLARINI SAVURUYOR. ve uykuya dalma isteğimle savaşıyorum. "Kuralları

çiğnedik," diye fısıldıyor.

"Teknik olarak yaptın. Bunun için cezalandırılamam."

Gülüyor. "Seni cezalandırmayı seviyorum ama haklısın. Bu benim hatamdı." Başını kaldırıyor ve bana bakıyor. Saçları dağılmış ve makyajı gözlerinin altına bulaşmış. Onunla ilgili her şey çiğ ve gerçek ve şişmiş dudaklarını öpmek için yüzünü kendime doğru çekerken kendime engel olamıyorum.

Ağızlarımız ayrılırken fısıldıyorum, "Bu kimsenin hatası değildi. Bu inanılmazdı."

"Öyleydi," diye yanıtlıyor başını yanımdaki yastığa bırakarak. "Benim için bir ilkti."

Kaşlarım çatılırken ayağa kalkıp şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne oldu? Maggie...sen bir vir-"

Gülümseyerek karşılık veriyor, kızarırken elini ağzıma bastırıyor. "Hayır, hayır, hayır. Ben sadece ilk defa gerçekten... seks sırasında boşaldığımı kastetmiştim."

Şok bu açıklamayla da geçmiyor. "Ciddi misin sen?"

Sıkı dudaklarıyla başını sallıyor. "Maalesef, evet."

Birbirimize bakarken başı yastığa yaslanıyor.

"Daha önce istediğimi alacak cesaretim hiç olmamıştı." Gözlerinde bir yumuşaklık var ve en azından doruğa ulaştığından emin olma zahmetine girmeyen rastgele bir pislik tarafından becerildiği tüm zamanları düşünürken parmaklarımı kolunda gezdiriyorum.

Kahretsin, kaç kez o pislik oldum? "Bu nasıl
mümkün olabilir?"

"Ugh..." Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Bilmiyorum. Ben sadece böyle olması gerektiğini düşünmüştüm. Bu hale geleceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ama yani... şu haline bak."

Yanaklarını tutarak kızarıyor. "Hiç böyle olmamıştım. Bunun ne kadar... kaba olduğu konusunda biraz utanıyorum." İçindeki cadalozu dışarı çıkarmamış gibi davranarak yüzünü saklamaya çalışırken çok sevimli görünüyor.

"Kafam çok karışık," diye fısıldıyorum başımı yastığa koyup gözümü
Onu.

"Oldukça muhafazakâr bir toplumda büyüdüm. İlk andan itibaren
Ortaokula başladığımda herkesin, ailemin, öğretmenlerimin, arkadaşlarımın bana seksin ne kadar zararlı olacağını söylediğini hatırlıyorum. Beni nasıl mahvedeceğini. Çok seks yapan kızların bir şekilde lekelendiğini. Bekaretimi kaybetmenin saf olmamak ve bir şekilde daha önce olduğum kişiden daha az olmak anlamına geldiğini. Onlara inandığım için kendimi uzun süre sakladım."

"Bu delilik," diye mırıldanıyorum, dirseğimin üzerinde dinlenirken saçlarını yüzünden çekiyorum.

"Bunu *şimdi* biliyorum ama bu zihniyetle büyüdüğünüzde, bir kadının sahip olabileceği tüm gücü elinden alıyor ve yerine utancı koyuyor. Bu yüzden seks yapmaya başladığımda, bundan zevk almaya ya da hoşlandığım şeyi bulmaya çalışmadım. Ve bir süre sonra seksle ilgilenmeyi tamamen bıraktım."

Gözleri benimkileri bulduğunda an ağırlaşıyor ve onun için üzülüyor muyum yoksa bunu ona yapan pisliklere mi kızıyorum... ya da kaybettiklerini telafi etmek için ona fiziksel olarak mümkün olduğunca çok orgazm yaşatmaya kararlı mıyım bilemiyorum.

"Peki... nasıl oldu da bir seks kulübü sahibi oldun?"

Gülümsüyor. "Baban."

Bir inilti çıkarırken yüzüm buruşuk bir ifadeye
bürünüyor. "Sen sordun."

Sonra yüzümdeki kan çekilirken farkına varıyorum. Gözlerim büyürken dehşet içinde ona bakıyorum. "Aman Tanrım, Maggie... lütfen bana ikinizin..."

"Hayır!" diye bağırıyor. "Tanrım, hayır. Kastettiğim bu

değildi." "O zaman ne demek istedin?"

Gülerek devam ediyor: "Eskiden çalıştığımız şirkette bana iş bulan kişi babandı. Şirket battığında etkinlik planlamasına geri dönecektim ama Salacious'a onunla başlamam için bana yalvardı. İşi birçok kez reddetmeye çalıştım. Ben sapkınlık ve seks için yaratılmamıştım ve bunu ona söylemeye çalıştım, ama o -baban olarak- hayır cevabını kabul etmedi. Beni bir çalışandan daha değerli olduğuma, işin sahibi olmam gerektiğine inandırdı ve dürüst olmak gerekirse bunu bana daha önce kimse söylememişti."

Sırt üstü yatıp tavana bakıyorum, zihnime istenmeyen bir suçluluk duygusu yerleşiyor. Babamın şirketi kurduğu zamanı hatırlıyorum. Lisedeydim. Ve onun ne kadar havalı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Ta ki bu bir uygulamadan daha fazlası olana ve babamın annemin deyimiyle sapkın, sapık ve sürüngen olduğunu öğrenene kadar.

İroni benim için kayıp değil. Maggie saflık kültüründe yetişti, ben ise neredeyse tam tersi bir kültürde yetiştim ama yine de benzer durumlara düştük. Onu besledikleri tüm yalanları, annem de beni aynı şekilde besliyordu.

"Hiç utanmadın mı?" diye sordum. "Bir seks kulübü sahibi olmaktan."

İç çekerken elini göğsüme koyuyor. "Hayır. Benden çalınan bir şeyi geri alıyormuşum gibi hissettim. Ve artık beni utandırmalarına izin vermeyecektim."

Onu utandırdığım gibi.

Tepki vermiyorum, tavana bakıyorum. Ve çok geçmeden, düşünce sürecimi anladı.

"Ne düşünüyorsun?"

"İnsanlar anlamadıkları şeyleri yargılarlar," diyorum. "Ve bu bir mazeret değil. Bu sadece bir gerçek."

Uzanıp yüzümü kendine doğru çekmeden önce başını sallıyor. "Şimdi anladın mı?"

Onun mavi gözlerine bakarken, aramızda bir cesaret olarak başlayan şeyin daha fazlasına dönüştüğünü fark ediyorum. Bu sadece hayatımın en iyi seksi değil, aynı zamanda şimdiye kadar hissettiğim en derin bağ. Ama gerçekten anlıyor muyum? Hayır. Hâlâ kavrayamadığım çok şey var.

"Oraya geliyorum."

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Ben de," diye yanıtlıyor başını tekrar göğsüme yaslamadan önce.

Kural #22: Eğer size tapmak istiyorsa, bırakın tapsın.

Maggie

Annem arabanın ön koltuğundan "Onunla yatmadın, değil mi?" diye söyleniyor.

"Hayır!" Karşılık veriyorum, dikiz aynasından yüzüme sert bakışını hissettiğimde hemen siniyorum. "Biz sadece arkadaşız. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım!" Bu bir yalan.

Annemin beni futbol maçından sonra oyun kurucunun arabasının yolcu koltuğundan inerken yakaladığında ne gördüğünü biliyorum, eli eteğimin altındaydı ve iç çamaşırımın üzerinden beni hissediyordu. Ona dokunmam için bana yalvarıyordu ama ben futbol pantolonunun içindeki sert çıkıntıyı okşamaktan başka bir şey yapamayacak kadar utangaçtım.

Benden iki sınıf üstte ve tanıdığım en yakışıklı çocuk. Keşke arkadaştan fazlası olsaydık, ama bu geceden sonra, annem beni aramaya geldiğinde, eve zamanında gelmediğim için otoparkta çığlık attığında, beni bir daha asla aramayacağından eminim.

Yasak dokunuşunu hala bacaklarımın arasında hissedebiliyorum ve o yolun kenarında dururken utancımdan boğuluyorum. Bıkkın görünüyor, kızgınlık ve korku arasında gidip geliyor. Arabanın tavanındaki ışığı yakıp yolcu koltuğundan bir kâğıt parçası alıyor ve bana göstermek için dönüyor.

"O da ne?" Uysalca sordum.

"Bu senin kalbin," diye cevap veriyor ve kaşlarım birbirine çarpıyor. Sonra kâğıdın büyük bir köşesini şiddetle yırtıyor. "Bu senin seks yaptıktan sonraki kalbin. Her seferinde küçük bir parça veriyorsun." Yırttığında

Tekrar, irkiliyorum. Ve tekrar ve tekrar ve tekrar, ta ki geriye beyaz, buruşuk bir kağıt parçasından başka bir şey kalmayana kadar.

"Kendini kurtar Maggie. Kendini gerçekten önemli biri için sakla."

SALACIOUS'UN KÜÇÜK SEKS DÜKKANINDA DURUYORUM.

Bu yalanların zihnime sızmasına ne kadar uzun süre izin verdiğimi şimdi fark ediyorum. Ve bu yüzden seks hakkındaki görüşlerimin ne kadar çarpık olduğunu. Eden ya da Mia'nın bunları dinlemek ya da seksin onları mahvetmekten başka bir işe yaramayacağına inanarak büyümek zorunda kaldıklarından şüpheliyim. Kulüpte utanmadan ve sıkılmadan dolaşamamama şaşmamalı.

Dün gece Beau ile olanlar beni kesinlikle incitmedi. Bu yüzden kendimi daha az *ben* hissetmiyorum. Aslında, her zamankinden daha çok kendim gibi hissediyorum.

Gülümserken parmaklarım vitrinin camında kayıyor. İçinde sergilenen ürün çeşitlerinin hepsi farklı bir şey vaat ediyor. Acı, kontrol, heyecan, zevk. Daha önce onlara gerçekten bakmak için hiç zaman ayırmamıştım. Hep başkaları için vaatlerde bulunurlardı ama benim için asla. Ve şimdi... Hepsini farklı görüyorum.

Beau'nun kusursuz tenine çeşitli kırbaçlarla vurmayı hayal edebiliyorum. Arka duvar boyunca asılı şık siyah iplerle yatağıma bağlandığında nasıl görüneceğini. Hatta hak ettiği günler için modern horoz kafeslerinden birini almayı bile düşünüyorum. Bunu takıp benden nefret edeceği görüntüsünü seviyorum.

Ama gözlerim sürekli küçük dükkânın ön tarafındaki kasada güvenli bir şekilde saklanan belli başlı eşyalara takılıyor. İstemekle aptallık ettiğim bir şeyi vaat eden eşyalar - bağlılık. Salacious mağazasında sadece küçük bir tasma çeşidi var ve hepsi de mükemmel derecede minimal. Sade, şık ve tahmin ettiğimden çok daha davetkâr.

Dün bana benim olduğuna dair söz verdi. Ama bu sadece *sahnede* söylediğimiz bir şeydi, ne anlama geliyorsa artık. İlişkimiz hala bu Domme/sub dinamiği içinde düzgünce sıkışmış durumda, ama ben bile bulanık çizgileri görmekte zorlanıyorum. Beau her açıdan benim, ama ne kadar süre için? Ve bana gerçekten ne kadar veriyor?

İlişkimizi asla evimin dışına taşımıyoruz. Arkadaşlarıyla tanışmıyorum ve randevulara gidemiyoruz. Gelecek yok, sadece sırlar var.

Peki, gerçekten ne kadar *benim?*

Neden umurumda olsun ki? Bunun sadece bir deney olması gerekiyordu. *Hala* bir deney. Eminim onun için, ben buyum. Ve ona karşı yumuşadığım ve hatta daha fazlasını hayal etmeye cesaret ettiğim için aptal kalbimden nefret ediyorum.

Artık itaatkâr yönünü bulmasına yardım ettiğime göre, başka biri için daha iyi bir erkek arkadaş olacak. Dün konuştuğu o güzel kız gibi biri.

Ve başka bir denizaltı bulmakta özgür olacağım, belki yaş olarak daha uygun ve açık alanda birlikte olabileceğim birini. Böylesi daha iyi olacak... ve kesinlikle, bunu hayal etmenin bile acısı zamanla azalacak.

"Phoenix'i yakaladık," diye derinden gelen bir ses beni iç hesaplaşmalarımdan koparıyor. Telaşla, benimle aynı cam kasaya yaslanmış olan Emerson'a doğru dönüyorum, ama şu anda oğlunun taktığını hayal ettiğim yakalara bakmak yerine bana bakıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Phoenix anlaşmasını bitirmek üzereyim. Benimle birlikte görüşmeye katılmanı istiyorum."

Bu konuda daha heyecanlı olmalıyım, ancak son zamanlarda iş bile bana sıkıcı ve kasvetli geliyor.

"Um, evet. Bu harika. Elbette," diye kekeliyorum.

Bir an için bana bakıyor, kaşları çatılıyor ve Emerson'ı bunun önemli bir şeyden bahsetmek üzere olduğu anlamına geldiğini bilecek kadar iyi tanıyorum.

"Maggie, bu biraz ileri gitmek gibi olacak ama..."

Ateşim anında yükseliyor ve o daha sorusunun geri kalanını söylemeden paniklemeye başladığımı hissediyorum.

"Bunu yürütmeyi düşünmeni istiyorum."

Bekle. Ne?

Şaşkınlıkla ona bakarken ağzım açık kalıyor.

"Biliyorum. Bu büyük bir karar ve o evi daha yeni satın aldınız, ancak evi yönetecek daha uygun birini bulana kadar geçici bir şey olabilir ve sonra mülkiyeti uzaktan halledebiliriz. Ama Garrett iyileşirken ve Hunter, Drake ve Isabel bebek beklerken..."

"Phoenix'e taşınmamı mı istiyorsun?"

"Bu sadece bir fikir. Dediğim gibi, geçici bir şey."

"Çünkü benim bir eşim ya da çocuğum yok. Bu yüzden benim için daha kolay olur." Ses tonumda bir düşmanlık belirtisi var ve o bunu anlıyor

Hemen.

"Çünkü sen akıllı bir iş kadınısın" diye yanıtlıyor.

"İş *sahibi,"* diye karşılık veriyorum ve o da gücenmiş görünüyor. Keşke sözümü geri alabilseydim ve kendimi bu kadar savunmacı hissetmekten nefret ediyorum ama en ufak bir taşınma lafı beni savaş ya da kaç moduna sokuyor. Ve görünüşe göre, yumruk eldivenlerimi çoktan takmışım.

Eğer Briar Point'ten ayrılırsam, Beau'dan da ayrılmak zorunda kalırım. Sonsuza kadar yaşamayacağımızı biliyorum ama henüz son kullanma tarihimizi belirlemeye hazır değilim.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Emerson yüzünde endişeli bir ifadeyle soruyor.

Oflayıp pufluyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Hayır. Özür dilerim. Sadece... Bilmiyorum."

"İşle ilgili hiçbir konuda cinsiyetinizi asla kullanmayacağımı biliyorsunuz. Bunu sana daha önce yaptım mı?"

Gözlerimi açtığımda neredeyse ona acıyacaktım. Çünkü tabii ki bunu göremiyor. Nasıl görebilsin ki? Emerson'ın erkeklerle dolu bir dünyada tek kadın olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve her şey düşünüldüğünde, o iyi olanlardan biri. Ama bana herkese davrandığı gibi davranması, benim için her şeyin eşit olduğu anlamına gelmiyor.

"Elbette hayır, Emerson. Öyle demek istemedim. Biraz düşüneceğim, tamam mı? Söz veriyorum."

Eğilirken yüzü hâlâ ciddiyetini koruyor. "Her şeyi kendin yönetebilirsin Maggie. İstediğin gibi yaparsın. Bunu kimseye teklif etmem."

Bunun bana hissettirdiği gurur duygusunu yutuyorum ama bu benim için o kadar kolay değil. Ama onunla tartışmak yerine bu fikri şimdilik bir kenara bırakıyor ve başımı sallayarak onaylıyorum. "Teşekkür ederim."

Gergin bir gülümsemenin ardından, üzerinde durduğumuz çantaya bakıyor. Gözleri yüzümde gezindiğinde, orada bir yaramazlık kıvılcımı ima ediyor, kızarıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum.

"Belirli biri için alışveriş yapıyor musunuz?" diye soruyor.

"Envanter yapıyordum," diye yalan söylüyorum ve o da buna karşılık gülüyor, bu da ne dediğimi anladığı anlamına geliyor.

"Tamam." Sonra gözlerini yakalara dikiyor ve kurnazca ekliyor: "Çıtçıtlı tokaların diğerlerinden daha rahat olduğunu duymuştum."

Yanaklarım utançtan kızarmaya başladı. Birçok nedenden dolayı bu konuyu onunla konuşamıyorum. Bunlardan ilki ve en büyüğü *oğlunun*

benim için giyiyor olurdu. Bir de genel olarak bu konuyu açıkça tartışamayacak kadar çekingen olmamın verdiği rahatsızlık var.

"Envanter yapıyorum-"

"Burnumu sokmak istemem," diyerek sözümü kesti. "Ama o gece siz hanımları mutfakta konuşurken duydum ve sınava girdiğinizi biliyorum. Sonuçların ne olduğunu tahmin edecek kadar iyi tanıyorum sizi. Ve bunu size hiçbir yükümlülük altına girmeden öneriyorum, ama tavsiyeye ihtiyacınız olursa-"

"Yok," diye tersliyorum. "Yine de teşekkür ederim."

"Kendini kötü hissetme, Maggie. Bunu başarabilirsin." Güven verici bir elini sırtıma koyuyor ve ben de gülümsemeye zorluyorum.

Bir an için neredeyse onunla bu konuyu konuşabilmeyi dileyecektim. Emerson on yılı aşkın bir süredir en yakın arkadaşım ve şu ana kadar tek ortak noktamız iş oldu.

Sonra hınzır bir sırıtışla ekliyor, "Siyah olanı al. Bayılacak." Bir kez daha yanaklarım kızarıyor, gözlerim açılıyor ve rahatsızlığımı gizlemeye çalışıyorum. Tanrım, keşke ne önerdiğini bilseydi...

Bununla birlikte ayağa kalkar ve takım elbisesini düzeltir. "Phoenix'in sahipleriyle görüşme bir saat içinde. Bunu sensiz yapamam."

Gülümsüyorum. "Rahatla, küçük çocuk. Orada olacağım."

Göz kırparak dönüyor ve uzaklaşıyor. Yakalara tekrar bakarken gülümsemem kayboluyor. Kısa ömürlü bir rüyaydı. Eğer yakın zamanda Arizona'ya taşınacaksam, Beau'ya bunun sembolize edeceği bağlılığı veremem.

Belki de ihtiyacımız olan şey bir son kullanma tarihidir. Eğer bir son tarih olursa, kalbim bağlanmaktan daha iyisini bilir. Ben gidersem, bu iş biter.

PHOENIX ILE TOPLANTI BEKLEDİĞIMDEN DAHA UZUN SÜRDÜ.

Nihayet kulüpten çıktığımda saat yediyi geçiyordu. Beau'yu bütün gün görmedim ve bu hissettirdiği kadar garip olmamalı. Arabama doğru koştuğumda yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Sürücü koltuğuna güvenli bir şekilde oturduğum anda telefonumu çıkarıyorum.

Bugün geç saate kadar çalıştığım için özür dilerim, dedim bir mesajda.

Hala uygulama üzerinden iletişim kuruyoruz çünkü bu şekilde daha gizli oluyor. Bir dakika sonra, "*Bu arabayla araba kullanmandan hoşlanmıyorum." diye* cevap verdi.

Onun tatlı endişesine gülümsüyorum. Tanıdığımı sandığım şımarık, bencil adamı her geçen gün daha fazla unutuyorum ve Beau'nun mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla şefkat gösteren bu yeni versiyonunu seviyorum.

Dikkatli
olacağım. Buraya gelebilir misin?
Ben seni alırım.

Bir dakika sonra cevap veriyor.

Bu biraz şüpheli değil mi?

Öyle. Eğer annesi onu arabama binerken görseydi, sabaha kadar bütün kasaba öğrenirdi.

Haklısın. Sabah görüşürüz.

Hayır, ben geliyorum. Dikkatli sürerim.

On beş dakika sonra görüşürüz.

Eve hızlı gitmemek çok zor, ama sözümü tutup yavaş sürüyorum. Onu yakında göreceğimi, ona dokunabileceğimi, onu öpebileceğimi ve tamamen kendime ait olacağını bilmek o kadar cezbedici ki sabırlı olmak zor.

Bir parçam bu gece Domme/sub olayını yapmak istemiyor. Sadece onunla olmak istiyorum. Ama o bu olmadan da benimle olmak istiyor mu? Tüm bunların gerçek mi yoksa sürekli oynadığımız bir sahne mi olduğundan hala çok emin değilim.

Arabamı garaja çekiyorum ve kapıyı arkamdan kapatmadan önce onun arabasının benimkinin yanındaki yere girdiğini görüyorum. Ama bu onun kullandığı elektrikli spor araba değil. Eski bir sedan.

"Araban nerede?" Dışarı çıkarken sordum.

"Bu benim. Bir süredir babamınkini kullanıyordum" diye yanıtlıyor. "Neden?"

Düşünceli bir ifadeyle arabasına bakarken, benden sakladığı bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Sonunda, bana dönüp baktığında,

Ağzı sıkı ve gergin bir şekilde açıklıyor: "Biri tahrip etmiş. Her tarafına sapık yazmış. Babam da yeniden boyattı."

Nefesim kesildi. "Sapık mı? Neden biri..." Ve ben daha sorunun sonuna gelemeden, her şey bir araya geldi. "Kulüple ilgiliydi."

Omuz silkiyor. "Emerson Grant'in arabası olduğunu düşünmüş olmalılar. Ve evinin."

"Senin evin de mi tahrip edildi?"

"Pek sayılmaz. Bu sadece bir tehditti ama bu konuda bir şey yapacak cesaretleri olduğunu sanmıyorum."

Emerson neden bize bundan bahsetmedi? Hepimiz Briar Point'teki muhafazakar trollerin kulüple bir sorunu olduğunu ve kulübün kaldırılmasını istediklerini biliyoruz, ancak ailesinin mülküne zarar verdiklerini bilmiyordum. Beau'nun da işin içinde olduğunu bilmek midemi bulandırıyor.

Emerson utanıyor. Kulüpten değil ama oğlunu tehlikeye attığı için. Eğer onu tanıdığımı düşünüyorsam, bunu kendine saklıyor çünkü itiraf etmekten çok korkuyor.

"Eğer bir daha olursa, polisi arayın. Onlarla muhatap olmayın.
Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi," diye yumuşak bir gülümsemeyle yanıtlıyor.

Gözlerinin içine bakarken elimi göğsüne bastırıyorum. "Hayır, Beau. Ben ciddiyim. Bana bu insanlarla uğraşmayacağına ve bir dahaki sefere polisi arayacağına söz ver."

Yüzümü incelerken gülümsemesi kayboluyor, belli ki samimiyetim karşısında hazırlıksız yakalanmış. "Söz veriyorum," diye fısıldıyor.

Biz bu hassas anda birbirimizden birkaç santim uzakta dururken dışarıda yağmur yağıyor. Onun gözleri bende, benimkiler de onda, söylenmemiş sözler aramızda havada asılı duruyor. Konuşulmayacaklarını biliyorum, henüz değil.

"Bu gece Domme şeyini oynamasak sorun olur mu?" Ben soruyorum.

Islak saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştırmak için uzanıyor. Bana dokunduğunda titrek bir nefes alıyorum.

"Nasıl istersen. Bu, önce izin almam gerekmeden seni öpebileceğim anlamına mı geliyor?"

Kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Evet."

Öne doğru eğilerek dudaklarımı usulca kendine doğru çekiyor, ağzıma girip dudaklarımı bulmadan önce diliyle dudaklarımın şeklini inceliyor. Zorlamıyorum ya da kontrol talep etmiyorum, ancak her birimiz verip alarak ve ortada bir yerde buluşarak ince bir baskınlık çizgisinde dans ediyoruz.

Birkaç adımda beni arabamın yan tarafına bastırdı. Tenim serin, ıslak cama bastırırken elleri gömleğimin arkasını kaldırıyor. Parmakları vücudumu keşfederken ürperiyorum, ama dokunuşunun belimin yumuşak kıvrımlarına ulaştığını hissettiğimde geriliyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, ateşli öpüşmemizden uzaklaşarak.

"Yok bir şey," diye cevap veriyorum, onu tekrar aşağı çekerken rahatsızlığımı hızla örtbas ediyorum.

Bir iniltiyle bana sürtünüyor, sert boyu göbeğime bastırıyor. Bacaklarımı onun için açıyorum, diğer eli kalçalarımdan birini kaldırırken ona daha fazla erişim izni veriyorum. İçimdeki her şey ihtiyaçla aydınlanıyor, ama bir an sonra bir araba geçiyor ve herkesin görmesi için açık garajımda kuru kuru seviştiğimizi hatırlıyorum.

"İçeri," diye soluyorum ağzına karşı. Onu kapıya doğru itiyorum ve o geriye doğru sendelerken teması zar zor kesiyoruz. Oturma odasına ancak beni kucağına alıp kanepeye yatırmadan önce varabiliyoruz, üzerime tırmanırken sırtüstü yatıyorum.

"Üst kata çıkabilirdik," diyorum nefes nefese, gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp dudaklarını karnıma bastırırken.

"Hayır. Çok uzak," diye yanıtlıyor göbek deliğimin etrafında daireler çizerek öperken.

Yumuşak dudaklarının tenimde bıraktığı his tüylerimi diken diken ediyor. En son ne zaman birinin karnıma dokunduğunu bile hatırlamıyorum, dilini pantolonumun dikişinin hemen üzerinde gezdirmesi bir yana, şu anda yaptığı şey bu. Ve cennet gibi hissettiriyor.

Bacaklarımın arası ya da göğüslerim gibi daha erojen bir bölgeye geçmesini bekliyorum ama geçmiyor. Bunun yerine göğüs kafesimden yukarıya ve köprücük kemiğime doğru öpücükler konduruyor.

"Tam burayı seviyorum," diye fısıldıyor, dudaklarını boğazımın dibindeki çukura bastırarak. Bana değen sıcak nefesi her şeyi çok hassaslaştırıyor ve her dokunuşunu ta içime kadar hissediyorum.

En son ne zaman birinin bana böyle dokunmasına ve keşfetmesine izin verdim? Seks her zaman bir amaç için bir araçtı, daha önce gerçekten zevk almak için zaman ayırdığım bir şey değildi.

"Beau..." Kendime bunun gerçekten o olduğunu hatırlatmak dışında özel bir nedeni olmadığı için onun adını soluyorum. Emerson'ın oğlu.

Gömleğinin eteklerine uzanarak başının üzerinden geçiriyorum ve göğsünün yumuşak düzlemlerine, omuzlarının etrafındaki kas kıvrımlarına ve şortunun üzerindeki mükemmel V'ye giden karın kaslarının çıkıntılarına bakıyorum.

O kadar mükemmel, o kadar güzel ki, beni çılgınca becermesini istemekle bu anın tadını çıkarmak arasında gidip geliyorum.

Ağzı köprücük kemiğimde durmuyor, omzumun etrafından dolaşıp kollarıma iniyor. Islak dili üst kolumun hassas etinde kayarak içime ılık bir zevk dalgası gönderiyor. Bir inilti çıkarıyorum ve o durmuyor, vücudumu keşif öpücükleriyle kaplıyor.

"İstemiyor musun..." Bedenimden kalkıp şaşkınlıkla aşağıya bakarken sesim kesiliyor.

"Neyi istemiyor muyum?"

"Biliyorsun..."

"Şu anda tam olarak istediğim şeyi yapıyorum," diye yanıtlıyor. "Ben... anlamıyorum," diye kekeliyorum.

Bacaklarımın arasına diz çökerek, siyah pantolonumu ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı sürüklerken cevap vermiyor, onları yırtarcasına yukarı kaldırıyor ve beni neredeyse çıplak bırakıyor. Sırtıma uzanarak sütyenimi çözüyor, ta ki ben en savunmasız halimle ona tamamen maruz kalana dek. Tüm kusurlarım, çatlaklarım ve selülitlerim sergileniyor. Ama o bunlara bakmıyor.

Bir bacağını kaldırıp omzuna atıyor ve dokunuşunu ayak bileğimden kıçıma doğru hafifçe gezdirerek tüylerimi diken diken ediyor.

Bacaklarım kapanmak için can atıyor ve ellerimi göğüslerimi ve karnımı kapattıkları yerden nazikçe çektiğinde kendimi örtmek için can atıyorum.

"Utanma," diye takılıyor gözleri vücudumda gezinirken.

"Çıplak görünmekten hoşlanmıyorum," diye kekeliyorum rahatsızca. Çabucak gülümsemesi yüzünden siliniyor.

"Maggie, harika göğüslerden ve mükemmel küçük bir amdan çok daha fazlasına sahipsin." Ağzından çıkan kelimeler karşısında yüzüm kızardı.

"Ama senin emrinde olmak bana bir şey öğrettiyse, o da birlikte olduğum kadına tapınmak için yeterince zaman ayırmadığımdır."

Dudağımı ısırıyorum, diğer kadınlardan bahsedince biraz acı çekiyorum. Tüm bunları daha iyi bir erkek arkadaş olmak için yaptığını hatırladığımda mideme yavaşça bir ürperti yerleşiyor. Bugün ona sahip olabilirim, ama gelecekte başka biri ona sahip olacak, bunu düşünmek bile acı veriyor.

"Ve sonra tekrar," diye fısıldıyor iç uyluğuma masaj yaparak. "Belki de daha önce bu kadar takıntılı olduğum birini bulamamışımdır."

Gülüyorum, bacaklarımı kapatmaya çalışırken ona gözlerimi deviriyorum. "Evet, doğru."

Aniden, onları açmaya zorladı ve gözlerimin içine baktı. Sonra ereksiyonunu bacağıma bastırarak ne kadar tahrik olduğunu bana hissettiriyor. "Bunu hisset. Bana yaptığın şey *bu.* Benim gördüklerimi görmüyorsun."

O aptal hassasiyet arttıkça nefesim kesiliyor. Bunu neden yapıyor? Neden beni içeri götürüp şefkat göstermeden beceremiyor, böylece tüm bunlar bir ay sonra Phoenix'e gittiğimde daha kolay sona erecek?

"Lütfen, sik beni," diye yalvarıyorum.

Yüzünde hınzır bir gülümseme belirir. "Bakın şimdi kim yalvarıyor."

Beni uzun süre kızdırmıyor, siki ortaya çıkana kadar şortunu indiriyor. Bacaklarımı daha yakına çekerek, kendini hizalarken ve yavaşça içeri girerken aşağı bakıyor. Gözleri bağlandığımız yere yapışmış durumda ve ben onun etkileyici boyutunun içimi doldurmasının keyfini çıkarıyorum.

Boğuk bir ses tonuyla "İçeri girmesini izlemeye bayılıyorum," diye mırıldanıyor ve içime bir sıcaklık patlaması damlıyor. Benimle dalga geçiyor, işkence edercesine yavaşlıyor.

Altında kıvranarak kontrolü ele almasına izin veriyorum. Sonunda vücudunu benimkinin üzerine örttüğünde, hızlanmaya başladığında dudaklarımız kilitleniyor. Başımın üstünde parmaklarımız iç içe geçiyor ve senkronize bir şekilde hareket ediyoruz, siki içime giriyor, vücudum her hamlede zevkle aydınlanıyor.

"Kalçalarını biraz eğ," diye fısıldıyorum dudaklarına, o da yapıyor. G noktama tam isabet ettiğinde tiz bir çığlık atıyorum. "Tam oraya. Sakın durma."

"Önce senin geldiğini görmek istiyorum," diye inliyor beni tam da ayak parmaklarımın kıvrıldığı ve bacaklarımın titrediği yerden sikmeye devam ederken.

"O zaman beni öpmeye devam et," diye yalvarıyorum. Yumuşak dudakları dudaklarıma değiyor ve kendimi öpücüğün içinde kaybediyorum. Beynimi, tüm korku ve şüphelerimi kapatarak sadece onun ağzına, sikine ve varlığına odaklanıyorum. Tüm vücudumu saran bir orgazmla titrememe yetiyor.

Orgazmdan çıktıktan sonra ağzını geri çekiyor ve bana gülümsüyor. Kalçalarını sabitleyerek bacaklarımı önce kollarının, sonra da omuzlarının üzerinden geçiriyor ve seksi, derin bir ses tonuyla "Seninle işim henüz bitmedi" diye mırıldanıyor.

Neredeyse beni ikiye katlıyor, itişlerinin yoğunluğunu artırıyor, o kadar sert vuruyor ki, vücudum tekrar zevkle aydınlanıyor.

"Aman Tanrım, Beau," diye çığlık atıyorum.

Donup kalır. "Sana zarar vermiyorum, değil mi?" diye sorar.

Kalçalarını kavrıyorum ve onu tekrar hareket etmeye zorluyorum.

"Hayır, hayır. Devam et.
Daha sert."

Dürüstçe söyleyebilirim ki hiç bu kadar sert becerilmedim ve bu gerçekten seveceğimi düşündüğüm bir şey değildi. Ama vücudumu neredeyse zorla kanepeye sokarken, zaten büyük olan şaftı vücudumun varlığından bile haberdar olmadığım kısımlarına ulaşırken, şimdi güvenle söyleyebilirim, bu kesinlikle benim tarzım.

Vücudum yeniden doruğa mı ulaşıyor yoksa hiç durmadı mı bilmiyorum ama tek bildiğim seksin daha önce *hiç* böyle hissettirmediği. Kollarına tutunuyorum, vücudum tekrar zevkle titreşirken tırnaklarım tenine batıyor. Ben kendimi sele kaptırırken gözleri yüzüme yapışmış durumda.

"Gelebilir miyim?" diye haykırıyor. "Evet, evet, evet," diye yanıtlıyorum.

İki itiş daha ve orgazmıyla titreyerek hareketsiz kalıyor. Kulağıma gelen alçak cinsel iniltisi çökertici ve bu sesi hafızama kaydediyorum.

İkimiz de koltukta sakinleşip rahatladıktan sonra başını göğsüme yaslıyor ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Bu çok samimi ve beklenmedik bir şey ama o anda, kaçınmaya çalıştığım her şeyin zaten gerçekleşmiş olduğunu fark ediyorum.

Arkadaşımın oğluna aşık oluyorum. Ve bu yavaş yavaş olmadı. Bildiğimizden daha uzun süre aynı yönde hareket eden iki yıldız gibi çarpıştık. Rotayı değiştirmek ya da bundan kaçınmak mümkün değildi. Bunun olmasını istememiştim. Ama artık geri dönüşü yok.

Kural #23: Zaman zaman değişiklik yapmak iyidir.

Beau

Saat gece yarısını biraz geçiyor ve dışarıda hala yağmur yağıyor. Normalde şimdiye kadar evde olurdum ama bu koltuktan kalkamıyorum.

Karşımda Maggie, üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yokken telefonunda geziniyor, ben ise tabletimde bir çizimle uğraşıyorum. Bu onun resmi ve onun tüm mükemmel parçaları önümde uzanıyor.

Kendine karşı bu kadar sert olmasından nefret ediyorum. Domme modundayken hiçbir şeyi umursamıyor ve olması gerektiği gibi gururla etrafta dolaşıyor. Ama neredeyse kendinden nefret ediyormuş gibi hissettiği bu zihniyete kolayca geri dönmesine dayanamıyorum. Kendisinin zevk almasına izin vermiyor ve ben de o irkilmeden ve gerilmeden ona dokunamıyorum.

Kafasının içinde ona güzel olduğunu söyleyen *tek* ses olmak istemiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, tabletime bakarak. Görmesi için ona doğru tutuyorum. Harika değil. Sanatçı değilim ama kalçalarının küçük kıvrımlarını ve göğüslerinin şeklini ne kadar iyi yakaladığımla gurur duyuyorum. Onun her mükemmel parçasını.

"Bunu daha sonrası için saklıyorum," diye göz kırparak cevap veriyorum, o elimden almadan önce.

"Beau..." Yumuşak bir ifadeyle dağınık taslağa bakıyor.

"Beğendin mi?"

Elindeki tabletin ışığından yansıyan gözlerindeki nem parıltısını fark ettiğimde dudakları hafifçe aralanıyor. Kahretsin, umarım görmez

ve kendini tekrar dövmeye başlar.

"Bu çok güzel" diye fısıldamadan önce yutkunuyor.

"Evet... şey, bu sensin."

Başını bana doğru çeviriyor ve tepkisinin sıcak olmasını bekliyorum. Bunun yerine kaşlarını çatıyor ve bir şeyden rahatsız olduğu belli olan bakışlarını başka yöne çeviriyor. "İyi misin?"

Birkaç hızlı göz kırpışıyla gülümsemeye zorluyor, tabletimi geri veriyor ve bacağıma dokunuyor. "Evet. Sen gerçekten iyi bir sanatçısın, Beau."

"Teşekkürler."

Bir süre sonra ekliyor: "Bugün bazı haberler aldım. İşteyken. Gelecek ay, yeni kulübü açmak için bir süreliğine Phoenix'e taşınacağım. Uygulamaya geri dönmen ve kendine yeni bir Domme bulman gerekecek."

Donup kaldım, ona bakıyor ve az önce ağzından çıkanları bir araya getirmeye çalışıyordum. Yeni bir Domme mi? Daha dün gece bana ona ait olduğuma dair söz verdirdi ve şimdi... benden yeni birini bulmamı mı istiyor?

"Phoenix'e mi taşınıyorsun?"

"Geçici olarak, ama tahmin etmem gerekirse en az altı aylığına."

Tekrar telefonuna bakıyor ve bu haberle ilgili ani kayıtsızlığı beni sinirlendiriyor. Telefonu elinden kapıp duvara fırlatmak istiyorum. Söylemek istediği şeyden kaçınmayı bırakması için ona bağırmak istiyorum ama yapmıyorum. Eğer o hiçbir şey olmamış gibi davranacaksa, ben de öyle yapacağım.

Yani... tüm o birikim, güven inşası ve öğrendiğimiz şeyler bir ay içinde çöpe gidecek. Aynen öyle.

"Gitsem iyi olacak," diye mırıldanıyorum ve ben koltuktan kalkarken kafasını bana doğru çeviriyor.

"Bu havada mı? Bu çok tehlikeli. Sadece kal." Beni takip ediyor ve kalmamı isterken çıkardığı sesten çok fazla anlam çıkarmamaya çalışıyorum. Sadece benim güvenliğim için endişeleniyor.

"Bana bir şey olmaz. Yavaş sürerim," diyorum masadan anahtarlarımı alırken. "Beau, kal," diye cevap veriyor, bu sefer daha sert bir şekilde.

Ona döndüğümde gerginliği hissediyorum. "Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

Tereddüt ediyor. "Ben..." Kelimeler kesiliyor ve farkı anladığını izliyorum. Eğer bana kalmamı söylüyorsa, o zaman bir Domme ve onun kölesinden başka bir şey değiliz. O ifadeyle bunu ima etmiş olsa bile

Gelecek ay aniden taşındıktan sonra yeni birini bulmam gerekiyor. Ama eğer soruyorsa, o zaman beni burada istiyor demektir.

"Beau," diyor omuzları çökerken iç çekerek, "kalmanı *istiyorum.* Senden kalmanı istiyorum."

"Evet, hanımefendi," diye mırıldanıyorum, ses tonum acıyla karışık.

Koluma uzanıyor, parmaklarını şefkatle pazumda gezdiriyor. "Phoenix'e kızgınsın."

Başımı salladım. "Hayır, umurumda değil. Umurumda bile değil. Ama başka bir Domme bulmayacağım. Bunu sadece bir deney olarak yaptım, hatırladın mı? Ben babam değilim. Bu yaşam tarzı bana göre değil."

Omuzları daha da yumuşarken kaşları içe doğru kıvrılıyor. "Sana şu anda diz çökmeni söylesem, bunu yaparsın."

"Hayır, yapmazdım," diye karşılık veriyorum. "Her zaman senin kaltağın olacağımı sanıyorsun. Bunu sadece seks için yapıyorum Maggie."

Göğsünü dışarı itiyor ve çenesini kaldırıyor. "Saçmalık. Sadece savunmaya geçiyorsun. Bir denizaltı olmayı seviyorsun ve bunu neden kabul edemediğini anlamıyorum."

"Çünkü değilim. Sana söylemiştim. Bu bir deneydi."

Gömleğimi tutup beni kendine doğru çekti. "Tamam. Bu gece itaatkar olacağım."

Önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde şaşkınlıkla ona bakıyorum. Onu böyle görmek tuhaf ve bu hoşuma gitmiyor.

"Ayağa kalk. Bunu istemiyorum."

Onu dirseklerinden tutup yukarı çekmeye çalıştığımda, kolunu sallayarak serbest bırakıyor. "Hayır. Arada bir rolleri değiştirmek iyidir. Başka bir bakış açısı kazanmak için."

"Maggie... Bana itaat etmeni istemiyorum."

"Neden?" diye soruyor, o kocaman mavi gözleriyle bana bakarak.

"Çünkü ben sadece...bilmiyorum. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Benden ne yapmamı istediğini söyle."

İçimi çektim. "Hayır. Seni bu şekilde kullanmak istemiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Ama ben istiyorum. Seni memnun etmek istiyorum."

"Bu şekilde değil. Havamda değilim. Sadece bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorsun." Ona sırtımı dönüp mutfağa doğru ilerlediğimde, ayağa kalkıp beni takip ettiğini duyuyorum.

"Nedenini söyle. Bana karşı bu kadar itaatkâr olabiliyorken neden sana karşı itaatkâr olmamı istemiyorsun?"

Elleri arkadan belime dolanıyor, karnıma yerleşiyor ve alnını omurgama yasladığını hissediyorum. Kollarını etrafımda hissetmek beni rahatlatıyor.

"Çünkü istemiyorum. Ben... onun gibi değilim."

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor.

"Ben..."

"Ne değil?" Burnunu sokuyor ve bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum. Arkamda olmasına seviniyorum çünkü ne kadar sinirlenirsem o kadar duygusallaşıyorum ve onun bunu görmesine dayanamıyorum. "Ne değil, Beau?" diye üsteliyor.

"Yeterince iyi değil." Bu üç kelime bana bıçak gibi geliyor. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum. Kendimi çocuk gibi, olmam gereken adamın küçük bir versiyonu gibi hissetmeme neden oluyor.

"Beau," diye tersliyor, beni döndürüyor ve birbirimize bakana kadar beni döndürürken ona karşı koymuyorum. "Ne demek yeterince iyi değilsin?"

"Ben buna değmem. Ne sana, ne Charlie'ye ne de yıllar boyunca mahvettiğim diğer ilişkilere layık değilim. Ben kadınların tapacağı türden bir adam değilim. Ben buna değmem-"

Elini ağzıma kapatıyor ve ben daha konuşamadan sözlerimi kesiyor. "Sakın öyle söyleme. *Sakın böyle bir şey* söyleme. Kendin hakkında böyle konuşurken nasıl burada oturup beni vücuduma sert davrandığım için suçlayabilirsin? Belli ki benim gördüğümü görmüyorsun."

"Beni erkek arkadaşın olarak istemiyorsun ve bunu anlıyorum. Bu konuda berbatım, ama senin denizaltın olmak, bunu yapabilirim."

"Bu yüzden mi itaatkâr olmak istiyorsun, Beau? Baskın olmaya layık olmadığını düşündüğün için mi? Bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Ben sadece... Seninleyken kendimi daha iyi hissediyorum. Tam olarak istediğin şeyi yapabildiğimde."

Yumuşak elleri boynuma dolanıyor, ağızlarımız neredeyse birbirine değene kadar beni aşağı çekiyor. Hayatım boyunca başka birinin yanında hiç bu kadar rahat olmamıştım. Maggie'yle her şey çok kolay, sanki sadece benim için, *ben* olmayı biraz daha kolaylaştırmak için yaratılmış gibi.

"Ne olursa *olsun,* seni hizmetçimden daha fazlası için istiyorum. Bir erkek arkadaş olarak berbat olacağını hiç sanmıyorum..."

"Ama..." Ona bakarak cevap veriyorum.

"Ama... sen benim için çok gençsin ve biri bizi öğrenirse çok büyük bir riske girmiş olurum."

Gözlerimi deviriyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni yerimde tutuyor. "Bir ay, Beau. Birlikte bir ayımız var ve bu süre içinde evimde yalnızken ne istersek onu yapabiliriz. Ne kadar iyi bir erkek arkadaş olabileceğini göreceksin. Ne kadar değerli olduğunu göreceksin."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben onun sözlerini özümsemeye ve onları doğru hissetmeye çalışıyorum.

Sonra tekrar dizlerinin üzerine çöküyor ve ben boşuna onu ayakta tutmaya çalışıyorum.

"Olayları benim bakış açımdan görmeni istiyorum. Oradan nasıl bir şey olduğunu hissetmelisin."

Gözlerinde şehvet dolu bir pusla bana bakışını izlerken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Yüzü, önümde diz çöktüğünü görünce boksörümün arkasında hızla sertleşen sikimden sadece birkaç santim uzakta.

Keşke kafamdaki düşüncelerin, o bu roldeyken muhtemelen onunki kadar saf ve kontrollü olduğunu söyleyebilseydim. Beni kullanmak istiyor. Ona bu şekilde, beni korkutacak kadar içgüdüsel bir güçle baktığımda istediğim şey... onu alçaltmak.

Nedenini açıklayamıyorum ama bu mükemmel, güzel şeyi görüyorum ve onu mahvetmek istiyorum. Hemen kendimi hasta hissediyorum.

"Bunu yapamam, Maggie." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bunu yapmamı istemiyorsun."

"Evet, biliyorum," diye fısıldıyor ama hiçbir fikri yok. Olmadığım bir şey olduğumu sanıyor. Bana olan inancı hak edilmemiş ve bunu izlemek sinir bozucu. Maggie bundan daha iyisini hak ediyor, benden daha iyisini. Neden bana bu kadar körü körüne güvensin ki? "Mercy, hatırladın mı? Aynı kurallar geçerli. Ben seninim ve ne istersen yaparım. Eğer çok fazla gelirse, güvenli sözüm var."

"Ne istersem mi?"

Cennet gibi görünüyor - eğer cennet pis bir günah olsaydı. Bununla birlikte, başını sallıyor.

İçimden bir şey kopuyor ve kendimi bırakıyorum, ellerimi saçlarında gezdiriyorum, kafasını dört ayak üzerine düşene kadar bastırırken kafa derisinden sertçe kavrıyorum, yüzü yerden sadece birkaç santim uzakta. O nazik bir çığlık atıyor, ben de omuriliğimden aşağıya doğru cinsel ve güçlü bir şeyin süzüldüğünü hissediyorum.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin? Gerçekten neyi sevdiğimi tatmak ister misin Maggie?"

"Evet," diye mırıldanıyor, dudakları yere yakın.

"Çünkü seni pis bir sürtük gibi hissettirmek istiyorum. Seni mahvetmek istiyorum. Ben senin gibi değilim. Seni sadece kullanmak istemiyorum Maggie. Bunu yaparken canını yakmak istiyorum."

"Dayanabilirim," diye cevap veriyor, bunu söylerken nefesi bile kesilmiyor.

Bu kadın bana ne yapıyor böyle?

Yüzünü sikime doğru sürüklediğimde Maggie'yi görmeyi bırakıyorum. Çıkarması için ona hırladığımda, umursamadığım isimsiz, yüzsüz bir kadın görüyorum. Ve bu görüntü o kadar inandırıcı ki, aletimle dudaklarını araladığımda, daha önce ona karşı hissettiğim tüm o bağlılık ve umut duygularını söndürüyor. Aletimi boğazına soktuğumda yüksek sesle öğürüyor, saçları hala sıkı pençelerimdeyken ağzını beceriyor.

Özgürüm, istediğimi yapmakta özgürüm, sonunda bu canavarın gösteriyi yönetmesine izin veriyorum.

İyi hissettirmeli. Ve her itişte boğazının arkasına vurduğumda, açık ağzından tükürük damlarken sikim kesinlikle şikayet etmiyor. Ama acı tatlı. Sanki kendimi ilk kez görüyorum ve bundan düşündüğümden daha çok nefret ediyorum.

Ağzını sikimden çektiğimde tıkanıyor ve gözyaşlarının yüzünden aşağı akmasını izliyorum.

Durmak istiyorum, ama sonra onun sözlerini tekrar duyuyorum - *buna dayanabilirim.* Birden, ne kadarını kaldırabileceğini görmek istiyorum.

Eğer merhamet dilemek isteseydi şimdi diyebilirdi ama demiyor. Bunun yerine, kalçalarımı elleriyle kavrıyor ve kırmızı gözleri ve beklenti dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Sıkılmış dişlerimin arasından mırıldanıyorum. Gözyaşları hâlâ akarken başını sallıyor.

"Evet, efendim."

Saçlarını daha sıkı tutuyorum. "Bana öyle deme."

Acıdan ağzı açık kaldığında, o ilkel, şeytani yanımın tekrar devreye girmesine izin veriyorum ve boğazından aşağı tükürüyorum. İrkildi ama zar zor tepki verdi.

Ve muhtemelen bunu biraz daha uzatmak istediğini biliyorum, ama kendime engel olamıyorum. Onu şimdi becermem gerekiyor. Ya da belki de bunun sonuna gelmem gerekiyor çünkü bir parçam bundan ne kadar zevk alsa da, geri kalanım bundan nefret ediyor.

Onu yerde sürükleyerek oturma odasının ortasındaki pelüş halıya götürüyorum. Onu kontrolüm altında sürünürken görmek sarhoş edici.

Duygulanmadan, arkasındaki dizlerimin üzerine çökerken o n u dört ayak üzerine yatırıyorum.

"Benim fahişem mi olmak istiyorsun? Al bakalım," diye homurdanıyorum, külotunu kalçalarından aşağı yırtıp sikimi ıslak sıcağına sokarken. Parmakları halıyı kavrarken bir çığlık atıyor ve onu acımasız vuruşlarıma karşı yerinde tutuyor.

Zihnim bomboş. Düşünmüyorum, sadece hissediyorum. Pislik ve utançtan başka bir şey yok.

Ben sertçe iterken kalçaları avuçlarımda sıkışıyor ve o kadar gürültülü ki, homurdanmalarımın ve onun inlemelerinin sesini bastırıyor. Harekete kendimi kaptırmış durumdayım ve yakında boşalıyor olmalıyım ama doruk noktama yaklaştığımı hissetmiyorum.

Aşağı uzanarak elimi boğazına doluyor ve onu daha sert sikebilmek için yukarı doğru sürüklüyorum ama her darbede içimde bir şeylerin kırıldığını hissediyorum. Şu anda direksiyonun arkasındaki sert, duygusuz canavar giderek zayıflıyor.

Bir çığlık atıyor ve tüylerinin diken diken oluşunu, omurgasının tepesinden tabanına kadar titremesini izliyorum. Sonunda boşaldığımda, bu tatmin edici değil ve hemen ardından sakatlayıcı bir utanç ve pişmanlık hissi geliyor.

Sonra, sessiz beynim aniden uyanıyor ve içimde dolaşan kötü duyguları bastırıyor.

Benim gördüğümü görmüyorsun.

Bu sözler kafamda tekrar tekrar canlanıyor, bana bakarken yüzünde beliren ifade, bunları söylerken yüzüme dokunması anılara eşlik ediyor. Sonra gözyaşlarını görüyorum, ağzına tükürdüğümde öğürüyor, onu aşağılıyor ve bana bu kadar nazik davrandıktan sonra ona iğrenç bir şeymiş gibi davranıyorum.

Benim neyim var böyle?

Elim boğazından düşüyor ve neredeyse nefesim kesiliyor.

"Merhamet."

Aceleyle çekiyorum. "Merhamet. Merhamet diyorum," diye kekeleyerek kıçımın üstüne düşüp kanepeye yaslanıyorum. Başımı öne eğerken parmaklarım saçlarıma gömülüyor.

Başka bir şey söylemeden, yüzümü yukarı çekip kendi yüzünü benimkinin birkaç santim yakınına koydu.

"Sorun yok. Ben iyiyim."

Alanımı işgal ediyor, kafamdaki tüm düşünceleri dokunuşuyla bastırırken yüzümü omzuna yaslıyor.

"Konuş benimle. Ne oldu?" diye fısıldıyor.

"Ne demek ne oldu? Benden iğrenmiyor musun?" Şok içinde ona bakakaldım.

"Hayır," diye yanıtlıyor yanağımı okşayarak, "aslında senin bu şekilde kontrolü ele aldığını görmek hoşuma gitti."

Alay ettim. "Ben yapmadım. Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum... eğer anlayamadıysan."

"Neden? Sana bunu yapman için izin verdiysem, o zaman neden bu kadar kötü hissediyorsun?" Omuz silktim. "Bilmiyorum. Keşke bilseydim."

Yüzümü kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Beau, seks hakkında bazı çarpık algıların var. Hissettiğin utanç senin suçun değil. Onu oraya başka biri koydu."

Annemin uzun süre babam hakkında saçma sapan konuşması yüzünden mi onun yalanlarına inandım yoksa toplumun beynimi yıkayarak seksin utançla birlikte geldiğine mi inandırdığını şu anda tam olarak kestiremiyorum ama Maggie haklı ve ben bunu ilk kez şimdi görüyorum. Algım çarpıtılmış.

"Eğer seni azdıran buysa, beni aşağıladığın için kendini kötü hissetmene gerek yok," diyor omuz silkerek. "Ben de bundan zevk alıyorum."

"Sen mi yaptın?"

Hınzır görünümlü bir yarı gülümsemeyle başını sallıyor. "Ne kadar ıslak olduğumu anlayamadın mı?"

"Bunu tekrar yapmak istemiyorum. Sadece kontrolün sende olmasını istiyorum."

"Tamam, yapacağım. Ama bence kendini bu kadar kötü hissetmemeyi öğrenene kadar bunu daha sık yapmalısın."

"Seni incitmek istedim Maggie. Sana çöpmüşsün gibi davranmak istedim." Bunu ona sanki bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyormuş gibi söylüyorum ama yüz ifadesi ikna olmuşa benzemiyor.

"Bana çöp muamelesi yapılmasından hoşlanıyorsam bende bir sorun olduğunu mu söylüyorsun?"

Kaşlarım çatıldı ve bunun beni ne kadar tahrik ettiğini görmezden gelmeye çalıştım, onun bundan ne kadar tahrik olduğunu biliyordum. İyi tarafından bakarsak, az önce içinde boğulduğum utancın bir kısmı kaybolmaya başladı. "Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

"Bir de bana sor," diye yanıtlıyor saçlarımı yüzümden çekerek.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, sanki kanaması durmayan bir yara açmışım gibi her şey su yüzüne çıkıyor. "Duygu ya da öfke göstermemem gerekiyor. Sevmediğim şeyleri kabullenmem bekleniyor. Ben kabul ettim

Ebeveynler ayrılıyor. Babam eski kız arkadaşımla çıkmaya başladığında kabul etmiştim. Şimdi de evlenmelerini kabul etmek zorundayım. Dışarıdan bakınca iyi olduğuma inanmalarına izin verdim ama hala öyle hissediyorum ki..."

Daha da yaklaşıyor, omzuma dokunuyor ve dinlerken koluma yaslanıyor. Devam etmem için beni cesaretlendirdiğini hissedebiliyorum.

"Hâlâ çok kızgınım." Bu sözler ağzımdan çıktığı anda göğsümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Sanırım bunu fark ettiğimden daha uzun süredir içimde tutuyormuşum.

Yanağımdan öpüyor. "Kızgın olman normal, Beau. Önemli olan öfkeni nasıl dışa vurduğun. Bir çıkış noktasına ya da en azından konuşacak birine ihtiyacın var."

Onun dokunuşuna, elinin kolumun derisi üzerindeki sakinleştirici hareketine odaklanıyorum.

"Ve benimle güvende olduğunu biliyorsun."

Yorgunluk üzerime çöküyor, sanki duygusal bir maraton koşmuşum gibi. Ama sadece yorgun değilim, aynı zamanda garip bir şekilde tazeleniyorum, sanki uzun zamandır taşıdığım bir şeyi bırakmışım gibi.

"Beau, hayat tarafından fena halde sikildin," diyor ve gözlerimi kaldırıp ona bakarken bir kahkaha atmama izin veriyorum. "Hepimiz öyleyiz ama genellikle fena halde sikildiğinizde, biraz da bakım görmeniz gerekir."

Ona bakarken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Onu gördüğüm her gün algımda bir şeyler değişiyor. Onu sadece babamın arkadaşı ya da bir Domme olarak görmeyi bıraktım, ama her geçen an onu çok daha samimi ve tanıdık bir şey olarak görüyorum. Onu benim olarak görüyorum.

Birden ayağa kalktı ve beni elimden tutup yukarı çekti. "Şimdi gel bakalım. Bakım sonrası benim en sevdiğim kısımdır."

Biliyorum ki burası onu kucağıma alacağım, ona dokunacağım, onunla konuşacağım ve ona olması gerektiği gibi davranacağım kısım. Ve az önce yaptığım her şeyden sonra bile, o haklı. Bu benim de en sevdiğim kısım.

Kural #24: Pislikleri dövmek hiçbir şeyi daha iyi hale getirmez.

Beau

Hey ezik. Bu akşam D&D var mı?

Saate bakmadan önce gelen mesajı yarı açık bir gözle okuyorum. Neredeyse öğlen olmuş. Maggie ve ben sabahın üçüne kadar ayaktaydık ve o ağır sohbetten sonra akşamdan kalma gibi hissediyorum.

Tanrım, neden kendimi yeterince iyi hissetmediğimi itiraf ettim ki?

Yanımda, Maggie mışıl mışıl uyuyor, dağınık kahverengi saçları yüzünün yarısını kapatmış, sevimli görünüyor. Dudaklarını hafifçe aralamış uyuyor ve ben onları gerçekten öpmek istiyorum. Ama öpmedim.

Bunun yerine telefonumu komodinin üzerine atıp Maggie'nin vücudunu örten battaniyeyi sıyırıyorum. Serin hava göğüslerine değdiğinde irkiliyor ama tam olarak uyanmıyor. Battaniyeyi indirip çıplak vücudunu ortaya çıkardığımda dudaklarımı yalıyorum ve hızla büyüyen sikimde bir seğirme hissediyorum.

Dudaklarımı çıplak karnına bastırıyorum ve o yine irkiliyor. Ağzımı yukarı doğru takip ederek dilimle meme ucunu buluyorum ve sıkı bir tomurcuk oluşturmaya başladığında açlıkla kucaklıyorum.

Yumuşak bir inilti çıkarıyor, vücudu bu hissin etkisiyle biraz kıpırdanıyor. Üzerine çıktığımda bacaklarını ayırıp aralarına yerleşiyorum ve karnına doğru öpücükler konduruyorum. Parmakları saçlarımı buluyor ve sık sık yaptığı gibi sıkıca kavrıyor. Kalçaları benimle buluşmak için kalkıyor ve ihtiyaçtan kıvranırken altımda kasılan karın kaslarının görüntüsü bile sikimin onun için zonklamasına neden oluyor.

Elini saçlarımda gezdirerek yüzümü kalçalarının tepesine doğru yönlendiriyor ve ben de şiddetle içine dalıyorum. Açık ağzımı sıcak amcığına bastırdığımda yüksek sesle inliyor, kalçaları başımın etrafında kapanırken kıvrımlarını yalıyor. Çoktan ıslanmış ve benim için hazırdı, sanki beni hayal ediyordu.

"Evet, Beau," diye nefes nefese kalıyor. "Durma."

Acele etmiyorum, klitorisini yoğun bir şekilde emmeden önce dilimle onu becerirken uyarılmasının tadını çıkarıyorum. Artık tamamen uyanık ama gözleri hâlâ kapalı, çarşafı yumruklarıyla sıkıca kavramış durumda. Birkaç dakika emdikten sonra, sonunda sırtı kavisli ve kalçaları sıkılmış bir şekilde hırıltılı bir çığlık atıyor. Sessizleştiğinde, doruk noktasının dalgaları altında olduğunu anlıyorum.

Onun boşalmasını izlemeye bayılıyorum. Özellikle de uzun zamandır orgazmdan mahrum olduğunu bildiğim için. Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Onun geçmişteki yanlışlarını düzeltecek kişi olmak istiyorum.

"Becer beni," diye yalvarıyor. "Şimdi."

Ve bir saniye bile kaybetmedim. Dizlerimin üzerine oturarak onu kalçalarından tutup yüzüstü çeviriyorum ve amı tam istediğim yere gelene kadar yukarı çekiyorum. Sonra içine daldım. Tek bir sert hamleyle, girebildiğim kadar içine oturdum. Bir çığlık atıyor, ben dışarı çekip tekrar içeri girerken kalçalarını geri itiyor.

Dün geceki gibi, onu becerirken kalçalarının yumuşak eti avuçlarımı dolduruyor. Ama dün gecenin aksine, bu konuda kendimi bok gibi hissetmiyorum. Ona davranışım *hoşuna gitmişti.* Şimdi resmen yalvarıyor. Bu yüzden onu daha sıkı sıkıyorum, umarım çürükler bırakırım. Onu incitmek istediğimden değil, onu işaretlemek istediğimden. Ona dokunmayı düşünen herkesin bu mükemmel kadının benim olduğunu bilmesini istiyorum - daha doğrusu ben onunum. Mantıksız ve saçma ama hiçbir erkeğin Maggie için benim olduğum şey olamayacağını bilme fikrini seviyorum. Artık sadece ondan bir şeyler almak isteyen pislikler yok. Kadınıma nasıl zevk vereceğini bilmeyen beceriksiz aptallar yok artık.

Sadece
ben.
Sonsuza
kadar.

Ben boşalırken sikim titriyor ve içinde seğiriyor. Ben isteksizce çekilip yatağa yığılmadan önce bir süre böyle kalıyoruz. Ben boynunun arkasını öperken o kollarıma kıvrılıyor.

"Sadece daha sık kalmanı istediğime karar verdim," diyor gülümseyerek.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdim.

GÜN BIR SEKS BULANIKLIĞI IÇINDE GEÇIP GITTI. ANIDEN, MAGGIE VE BEN Sanki bir şeyleri telafi ediyormuşuz gibi. İkimiz de bütün gün telefonlarımızı kontrol etmiyoruz ve o tek bir dakika bile çalışmadan bütün gün izin alıyor.

Ben onun yatağına bağlandığımda ve o beni bir boğa gibi sürdüğünde saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum.

"Bu sikin kime ait olduğunu bana tekrar hatırlat," diyor kendinden emin, duygulu ses tonuyla.

Utanmaz bir sırıtışla cevap veriyorum, "Siz, hanımefendi. Hepsi sizin."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıtlıyor hızını artırırken

Taşlama. Tek bir kasımı bile oynatamıyorum. Vücudum, kulüpte bulmuş olması gereken bu yeni kayışları kullanarak yatağının üzerinde bir denizyıldızı gibi uzanıyor. Onun kullanması için sert bir aleti olan bir vücuttan başka bir şey değilim ve daha mutlu olamazdım.

Onun merhametine kalmayı, bugün onuncu kez sikime boşalmasını izlemeyi seviyorum. İnanılmaz bir şey. Hayatımın en iyi seksi ve bu düzene ne kadar çabuk bağımlı hale geldiğimden biraz korkuyorum.

İkimiz de kendimize gelirken, o göğsüme yığılmışken, komodinden telefonum çalmaya başladı.

"Cevap verebilmen için seni çözmemi ister misin?" diye soruyor ve telefonumu almak için yatağa uzanıyor.

"Umurumda bile değil," diye mırıldanıyorum, uyanık kalmak için mücadele ediyorum.

Sessizleştiğinde gözlerimi açıyorum ve yüzündeki eğlenceli ifadenin kaybolduğunu görüyorum.

"Ben Charlie," diye mırıldanıyor soğuk bir şekilde.

"Ne?" Telefonumu almak için kelepçelere karşı mücadele ediyorum ama Charlie olması umurumda olduğu için değil. Yine de Maggie'nin yüzündeki incinmiş ifadeyi görebiliyorum. "Babamla ilgili olmalı. Charlie'yle artık konuşmuyorum," diyorum kendimi savunmak için. Yüzündeki boş ifadeden bana inanıp inanmadığını anlayamıyorum.

Cevap vermeden yatağın üzerine bırakıyor ve ellerimi çözüyor. Yüzüne bakıyorum, keşke eski kız arkadaşım aradığı için bu kadar kırgın görünmeseydi, ama onu suçladığımı söyleyemem.

Ellerim serbest kalır kalmaz aramayı cevaplamak için ekranı kaydırıyorum. "Alo?"

"Sophie'yi neden görmezden geliyorsun?" Charlie selam vermeden tersledi. "Ne? Görmezden gelmiyorum."

"Bütün gün sana mesaj atıp durdu. Şimdi odasında ağlıyor ve dışarı çıkmıyor. O çok hassas, Beau. Sadece bir çocuk olduğunu biliyorum ama seninle yakınlaşmaya başlamıştı ve hayatında onu hayal kırıklığına uğratacak başka bir erkeğe ihtiyacı yok."

"Charlie, onu görmezden gelmiyorum. Sadece telefonuma pek bakmıyorum." Yüzünde suçluluk ifadesiyle alt dudağını ısıran Maggie'ye bakıyorum. "Gerçekten ağlıyor mu?"

Bu görüntüyle birlikte içime yerleşen duygu suçluluktan daha kötü. Çok daha kötü. Utanç, pişmanlık, kendini küçümseme ve vicdan azabı hepsi bir arada ve kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Evet. Ama son zamanlarda çok karamsar. Sanırım D&D kulübündeki o çocukla görüşmeye başladı ve araları çok kötü."

Şu küçük piç.

"Tamam, geliyorum." "Zahmet etme. Artık çok geç, Beau."

"Peki, o zaman onu arıyorum." Cevap beklemeden Aramayı Sonlandır'a basıyorum ve hemen telefonumda Sophie'nin numarasını buluyorum. Onu aramadan önce Maggie'ye bakıyorum.

"O iyi mi?" diye fısıldıyor.

"Evet, ben sadece... sıçtım."

Telefon Sophie'ye ulaşmaya başladığında kaşları çatılır. Telefon sadece iki kez çaldıktan sonra Sophie'nin burnunu çeken sesi diğer uca ulaşıyor. "Ne?" diyor selam verir gibi ama sıcak bir selam değil.

"Hey, evlat, özür dilerim. Bugün biraz meşguldüm."

"Unut gitsin. Umurumda değil," diye mırıldanıyor.

"Hadi şimdi D&D'ye gidelim. Ben hazırım."

"Artık neredeyse bitti, Beau. Artık çok geç."

"O zaman gidip dondurma falan alalım. Hadi ama. Uzun zamandır takılmadık." Konuşurken çılgınca kıyafetlerimi giyiyorum.

"Hiç havamda değilim," diye mırıldanıyor sessizce.

"Umurumda değil. On beş dakika içinde orada olacağım. Hazır ol." Telefonu kapattım ve kapıya doğru koştum.

Maggie yatakta oturmuş beni izliyor. Ayrılmadan önce dönüp ona bakıyorum. Gergin ve rahatsız görünen bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Özür dilerim. Yapmak zorundayım-" "Git," diye yanıtlıyor.

"Benimle gel," diyorum gerçekten düşünmeden önce.

Başını öne eğiyor. "Bu şekilde birlikte görünemeyiz, Beau. Charlie'nin haberi olur, sonra da babanın haberi olur."

Kahretsin, o haklı. Tanrım, bundan nefret ediyorum. Maggie kirli bir sır değil ve babamın bunu bilmesi artık umurumda değil ama yine de bunu açıklayacak cesareti kendimde bulamıyorum.

"Özür dilerim," diye tekrar mırıldanıyorum. "Üzülme. Sadece git."

Ayrılmadan önce yatağa geri dönüp dudaklarına bir öpücük konduruyorum, onu kendime çekiyorum ve göğsümde mırıldandığını hissediyorum.

Sonra arabama koştum ve çıktım.

SOPHIE DIŞARIDA DURUYOR VE DURUŞUNDAN ANLADIĞIM KADARIYLA kötü bir ruh hali içinde. Omuzları çökmüş ve ellerini eşofmanının içine sokmuş.

Ben arabayı kenara çekerken, o tek kelime etmeden arabaya tırmanıyor ve kemerini bağlarken bana bakmıyor.

"Hey, evlat. Neden suratın asık?" Omuz silkiyor.

"Ben iyiyim."

"Bak, son zamanlarda oyun gecesini kaçırdığım için özür dilerim. Çok meşguldüm." Bana baktığında içimi bir suçluluk dalgasının kapladığını hissediyorum. Domme'um tarafından patronluk taslamak, mesajlarına cevap vermemek için yeterince iyi bir neden gibi görünmüyor.

"D&D'yi bırakıyorum," diye cevap veriyor. "Ne? Neden?"

"Çünkü Kyle'ın benden ayrılacağını düşünüyorum," diye mırıldanıyor eşofmanının koluna doğru. Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavrıyor ve kanım kaynamaya başlıyor. Eğer o küçük pislik ona bir bok verir ya da diğer kızlardan farklı davranırsa, yemin ederim kıçına tekmeyi basarım.

"Onunla çıktığını bilmiyordum. Kahretsin, çıktığınızı bile bilmiyordum. Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Neden? Trans olduğum için biriyle çıkamaz mıyım?"

Bu yüzüme okkalı bir tokat gibi geldi. Başımı sallarken kaşlarım çatıldı. "Ben öyle bir şey demedim. Tabii ki yapabilirsin. Sadece erkeklerin nasıl olduğunu biliyorum, tamam mı? Ve hepsi bencil sik kafalılardır."

"Birini tanımak için biri gerekir," diye kendini beğenmiş bir ifadeyle karşılık veriyor.

"Bunu hak ediyorum," diye cevap veriyorum omzunu dürterek. "Tamam, bir saniye bekle.

Kyle'ın senden ayrılmak istediğini düşündüren ne?"

Omuz silkiyor, üzgün bir şekilde tırnaklarını kemiriyor. "Sadece mesajlarıma cevap vermiyor."

"O küçük pislik. Hadi şu oyun gecesine gidelim ve kıçına tekmeyi basalım." Gözlerini devirerek başını sallar. "Hayır."

"Ona bir Dangalaklık Işını atacağım. Telafi kontrolü yapsın."

"Bir *anayasa* kontrolü," diye gülerek beni düzeltiyor.

"Hayali ejderhamı onun üzerine salacağım ve aptal şatosunu yakıp yıkacağım."

Şimdi ellerinin içine doğru kıkırdıyor ve onun gülümsemesini görmek beni çok daha iyi hissettiriyor.

"Sen bir çocuksun," diye gülerek cevap veriyor.

"Evet, biliyorum. Gel hadi. Gidip dondurma yiyelim." Arabayı sürüyorum ve genellikle maç gecelerinden sonra uğradığımız DQ'ya doğru yola çıkıyorum. Yanaştığımızda tıklım tıklımdı. Cuma gecesi yapacak daha iyi bir işi olmayan gençler dışarıdaki masaların etrafında oyalanıyor. Normalde bu kadar kalabalık olmazdı ve arabadan inerken gerildim ama Sophie'nin kendinden emin bir şekilde park alanını geçip içeri girmesini hemen takip ettim.

Çikolata külahlarımızın parasını ödeyip içerideki masalardan birine oturduktan sonra "Adı ne?" diye soruyor.

"Ne?" Ağız dolusu dondurmayla soruyorum.

"Bütün gün telefonunu kontrol edememenin sebebi. Adı neydi?"

"*Çalışıyordum,*" diye cevap veriyorum ve o da başını sallıyor.

"Saçmalık."

"Annene bunu söylediğini söyleyeceğim," diye cevap veriyorum.

"Hayır, değilsin. Peki, onu tanıyor muyum? Seni duşta kuzenimle flört ederken gördüm. Bu o mu?"

"Hayır," diye çıkıştım. "Meraklısın."

Gözlerinin arkamdaki pencereye nasıl gittiğini fark etmeden önce bana gülümsüyor. Birden yüzü düştü. "Hadi gidelim," diye mırıldanıyor hızla.

"Ne? Neden?" Ne gördüğünü anlamak için döndüğümde Kyle'ın siyah gotik kıyafetli, dik saçlı bir kızla masalardan birinde oturduğunu görüyorum.

"Hadi. Hadi gidelim." Sophie aceleyle ayağa kalkıyor, dondurmasından arta kalanları çöpe atıyor ve kapıya yöneliyor.

"Bu Kyle mı? Başka bir kızla mı birlikte?" Bağırıyorum. Onun üzerindeki acıyı görünce kanım kaynamaya başladı.

Kapıdan çıkıp arabaya doğru koşarken "Umurumda değil," diye mırıldanıyor.

Arkasından giderken, Sophie'nin otoparktan geçtiğini gören küçük piçin yüzünün şoka girdiğini fark ediyorum. "Sophie mi?"

"Hadi Beau," diye sesleniyor arkamdan, sik kafalıyı görmezden gelerek.

"Hayır. Siktir et." Ben adama doğru yürürken gözleri korkuyla doluyor. Ellerini teslim olmuş gibi tutarak ayağa kalktığında, on altı yaşından büyük olamayacak bu çocuğun boyunun benim kadar uzun ve neredeyse benim kadar geniş olduğunu fark ediyorum.

Gömleğinin yakasını tuttuğumda, "Özür dilerim!" diye kekeliyor. Gözleri Sophie'yi takip ederken içimde öfke kaynıyor. Onu daha yakına sürüklerken tişörtünün pamuğu avuçlarımda yırtılıyor. İçimdeki düğmenin nerede çevrildiğinden emin değilim ama sanki dün geceyi tekrar yaşıyorum. Çerçevenin dışında durmuş, tüm bu olanları izliyorum ve bunu durduracak gücüm yok. Bu adamdan neden bu kadar nefret ettiğimden, onu neden bu kadar incitmek istediğimden ya da neden artık kendimi tanıyamadığımdan tam olarak emin değilim.

Tek gördüğüm kırmızı.

"Beau, kes şunu!" Sophie otoparktan çığlık atıyor.

"Çek ellerini üzerimden, dostum," diye karşı çıkıyor Kyle elimden kurtulmak için çırpınırken.

"Sen iğrenç bir pisliksin," diyorum alaycı bir ifadeyle. "İnsanlara böyle davranamazsın. Senin için iyi olan kızları incitmezsin, seni lanet olası pislik. Onlara hiçbir şey ifade etmiyorlarmış, önemsizlermiş gibi davranabileceğini sanıyorsun, ama *o önemli.*" Yakasını bırakıp bir elimi Sophie'yi işaret etmek için serbest bıraktığımda, yüzünden akan gözyaşlarını fark edince donup kalıyorum. Gözleri üzerimde, durmam için yalvarıyor ve birkaç hafta önce bana ne dediğini kısaca hatırlıyorum.

Centilmenlik yaptığını düşündüğünü biliyorum ve beni kolladığın için sana minnettarım, ama serserileri dövmek hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyecek.

Kelimenin tam anlamıyla benden bunu yapmamamı istedi. İşin bu noktaya g e l e c e ğ i n i , nasıl tepki vereceğimi *biliyordu.* Babasından daha iyi değilim... her zaman

Saldırı. Dinlemek yerine yumruk atmak ve hakaretler yağdırmak.

Pişmanlık beni ele geçirirken Kyle'ın gömleğini tutuşum gevşiyor. Ona dönüp baktığımda yüzü kıpkırmızı ve göğsü öfkesinden hızla kabarıyor.

Ve bana vereceği her şeyi memnuniyetle kabul edeceğim, ki bunun gerçekten renkli bir dil olmasını bekliyorum, kaba bir sağ kroşe değil. Bunun geleceğini tahmin *etmemiştim.* Yumruğu beni harekete geçirirken ve acı beni yere düşürürken, düşüşümü kendi yüzümle kırarken, aklımdaki son düşünce *bunu hak* ettiğim.

Kural #25: Ceza günahlarınızı temizlemez, ancak bir özür temizleyebilir.

Maggie

Phoenix'teki kiralık evler arasında o kadar uzun süredir geziniyorum ki, bu fotoğraflarda bazı cevaplar olmasını bekliyorum. Doğru seçimi mi yapıyorum? Sadece altı aylığına bile olsa Briar Point'ten ayrılmak için gerçekten iyi bir zaman mı? Özellikle de Beau ile aramda olanlardan sonra. Yani, belki yeni bir başlangıç iyidir. Belki de yeni bir şehirde, yeni iş arkadaşları ve yeni bir kulüple yeniden çıkmak ihtiyacım olan şeydir. Yeniden başlayabilirim ve başka bir denizaltı bulmak, hala kendimin bu yeni Domme versiyonunu keşfetmek.

Ya da belki ziyarete gelebilir. Bizi orada, arkadaşlarımızın ve ailemizin yargılamalarından uzak, istediğimiz hayatı yaşamakta özgür olarak görebilirim. Birlikte. Bunu ister miydi? Gerçekten beni ziyarete gelir miydi? Kalır mıydı?

Bunlar tehlikeli fikirler. Böyle bir hayata bağlanmak zararlı olmanın ötesine geçebilir ama elimde değil. Çok cazip. Her gün bugünkü gibi günlerin hayali.

Ama gerçekçi olmak gerekirse, sadece bir ay oldu. Çok hızlı ilerliyoruz, değil mi?

Kapı çalınıyor ve Ringo çılgınca havlamaya başlayınca korkudan donup kalıyorum. Merdivenlerden inerken kapı tekrar çalındı. İlk aklıma gelen, Beau'nun arabasına zarar verenlerle aynı kişiler olduğu. Ama saat gecenin 10'unu geçmişti. Gerçekten evime gelip kapımı çalarlar mıydı? Telefonumu çıkarıp Emerson'ı ya da 911'i aramaya ya da bir şeyler yapmaya hazırlanırken bir ses duyuyorum.

"Maggie, benim."
Beau.

Aceleyle antreden koşup kapıyı açtım. Paspasımın üzerinde duruyordu, başının bir tarafında yanağından alnına doğru uzanan çirkin kırmızı bir sıyrık ve diğer gözünün altında oluşan büyük mor bir çürük vardı.

"Aman Tanrım, Beau!" Onu içeri çekerken nefes nefese kaldım. "Ne oldu sana böyle?"

Başını tutarken inliyor. Onu mutfağa çekiyorum ve bir havlu almak için lavaboya koşuyorum, musluğun ılık suyunun altına tutuyorum.

"Sıçıp batırdım," diye mırıldanıyor.

"Ne demek sıçtım batırdım? Sophie'yi dondurma yemeye götürmeyecek miydin?"

"Ben yaptım. Erkek arkadaşı başka bir kızla oradaydı."

Islak bezi yüzündeki kanlı yaraya bastırdığımda irkildi. "Bana bir gençle kavga etmediğini söyle."

Cevap vermiyor, sadece yüzünü buruşturuyor. Yere bakarken yüzünden pişmanlık damlıyor.

"Aman Tanrım, Beau. O iyi mi?" diye sordum.

"Bir yumruk bile atamadım. Sadece ona çok kızgındım. Ondan nefret ediyordum."

"Sophie'yi çok önemsiyorsun ama onun kalbini kıran her erkeği dövemezsin."

Asık suratlı gözleri yüzüme dikiliyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. İfade ettiği kırılganlık, acı, korku, öfke, hepsi bir şekilde güzel olduğu kadar rahatsız edici de.

"Ben *ondan* daha iyi değilim." Yüz ifadesi yalvarırcasına ve onun kendisinden bu şekilde bahsetmesinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Bu yüzden arkamı dönüp buz almak için dondurucuya doğru yöneldim.

"Hayır, değilsin. Öyle söyleme," diye cevap veriyorum arkamı dönerek. Havluya buz küpleri koyarken, tabureden kalkıp bana doğru yürüdüğünü duyuyorum.

"Evet, öyleyim Maggie. Birlikte olduğum neredeyse her kızı aldattım. Charlie'yi *iki kez aldattım* ve o sadece birini biliyor. Diğer kızı ve Charlie'yi *aynı* gün içinde becerdim."

Sözleri beni korkuya sürüklerken elim buz kutusunda donuyor. Onunla ilgili sahip olduğum tüm mükemmel hayaller ve sahip olabileceğimiz tüm gelecekler buhar olup uçuyor.

Kendimi çok aptal hissediyorum.

Elimde buzla ona doğru döndüğümde yüzümdeki küçümsemeyi gizleyemiyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bana bunu neden söylediğini bilmiyorum.

Bu bilgiyle ne yapmam gerektiğini. Kalbimi yirmi iki yaşındaki bencil bir adama açtığım için pişman olmamı mı istiyor? Çünkü şu anda ben pişmanım.

"Bu korkunç, Beau," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor, gözlerinden nem fışkırırken, "Sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Berbat biriyim. Birlikte olduğum kadınların hiçbirine saygı duymuyorum, sadece onları incitmek istiyorum. Her seferinde her şeyi berbat ediyorum. Benden nefret etmek zorunda değilsin. Kendimden yeterince nefret ediyorum."

"Öyle deme. Senden nefret etmiyorum. Senden *asla* nefret edemem."

"Bir kadından en ufak bir ilgi görüyorum ve bunu elde etmek için kimi incittiğim umurumda değil. Kendimden başka kimseyi umursamıyorum. Er ya da geç, ben de seni aldatacağım."

Başımı sallıyorum, buz torbasını alnına bastırmaya çalışıyorum. Sadece konuşmayı kesmesini, beni onu umursamamam gerektiğine ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmesini istiyorum. İşe yaramıyor. İşe yaramaması çok endişe verici çünkü Beau'nun söylediği her şey onu kapı dışarı etmemi, hayatımdan, kalbimden çıkarmamı sağlamalı. Ama yapmıyorum. Kendini sevgiden ne kadar mahrum bırakırsa, ben de o kadar telafi etmek istiyorum.

"Hayır, yapmayacaksın."

"Evet." Elimi tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Evet, yapacağım. Bunu da berbat etmenin bir yolunu bulacağım. Sana ne kadar değer verdiğimin ya da bunun şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilişki olduğunun hiçbir önemi yok. Sabote etmek için elime fırsat geçtiği an, bunu yapacağım."

"Kes şunu," diye bağırıyorum, buzu tekrar yüzüne koymaya çalışıyorum. Gözlerimin ardında duygular birikiyor ve aynı anda ağlama, çığlık atma, onu öpme ve ona vurma isteğimi bastırıyorum.

Ben yarasıyla ilgilenmeye çalışırken elimi itiyor. "Cezalandır beni."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona bakarak soruyorum.

"Bu şefkati, bu sevgiyi istemiyorum. Beni cezalandırmanı istiyorum."

Buzu tekrar kafasına doğru kaldırıyorum. "İşler böyle yürümüyor, Beau."

"Umurumda değil. Beni daha iyi hissettiren tek şey bu."

Ondan uzaklaşırken başımı sallıyorum. "*İstemiyorum* ve ne istediğim önemli."

"Beni ihtiyacım olan şeyden mahrum mu bırakacaksın?"

"İhtiyacın olan şey bu değil," diye cevap veriyorum. "Bu, günahlarınızı hiçbirini ortadan kaldırmayacak bir cezayla temizlemeye çalışmakla ilgili. Bu bir

oyun, Beau. Yaptığın şey hakkında daha iyi hissetmek istiyorsan, özür dilemeyi dene."

"Siktir et," diye mırıldanıyor öfkeyle benden uzaklaşırken. "Beni anladığını sanmıştım. Bana yardım etmek istediğini sanıyordum."

Kolundan tutup kapıdan dışarı fırlamadan önce onu durduruyorum. "İstiyorum ama bu şekilde değil."

"Neden?" diye soruyor, çaresizlik içinde bana dönerek. "Çünkü seni incitmek istemiyorum."

"Kelimenin tam anlamıyla senden bunu istiyorum," diye yalvarıyor ellerini göğsüne götürerek. "Hazır değilim ve bunu riske atmayacağım."

"Benim bir güvenli kelimem var, hatırladın mı? Eğer çok fazla gelirse, onu kullanırım." Başımı tekrar sallıyorum.

"Hayır dedim. Ve ciddiydim."

Yüzündeki küçümseme ifadesi tüylerimi diken diken ediyor. Gözlerinde daha önce hiç bu kadar hoşnutsuzluk görmemiştim ve bunun muhatabı olmak kelimenin tam anlamıyla parçalanma isteği uyandırıyor.

"O zaman sen boktan bir Domme'sin. Senin için bütün mesele genç ve seksi bir adamı becermekti, değil mi? Çok kalın kafalısın Maggie. İçimdeki en iyiyi görmeye çalışmanın sana iyi davranmamı sağlayacağını sanıyorsun ama bunu düşünecek kadar aptalsın."

Yanaklarım yanarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Neden bana böyle davranıyorsun?"

"Ben mi? Sürtüklük yapan sensin. Siktiğimin dandik BDSM saçmalığı. Benden bu kadar" diye bağırır. Bununla birlikte, ayaklarının üzerinde dönüyor ve kapıyı arkasından çarparak dışarı fırlıyor. Buz dolu havlu yere düşerken şok içinde duruyorum, sözleri sert bir dalga gibi tekrar tekrar üzerime geliyor.

Bir hıçkırık göğsümü titretiyor ve kapının yanındaki merdivenlere yığılıp gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Başımı tırabzana dayayıp sessizce ağlarken gözyaşlarım yanaklarıma ve parke zemine düşüyor.

İstediğim buydu. Onu düzeltebileceğimi düşündüm. Tıpkı onun dediği gibi, içindeki iyiliği sevebileceğimi düşündüm ama o çok kırık. Onu sevmeyi her zaman zorlaştıracak çünkü sahip olduğu tek savunma bu ve ben yine de gidip düşen bir aptalım.

Beş dakika bile geçmeden ön kapıya hafifçe vuruldu. Bir şekilde geri geleceğini biliyordum. Kendi davranışları yüzüne tokat gibi çarpmadan önce fazla uzağa gidemeyeceğini söyleyebilirdim.

Bir an için açmamayı düşündüm. Cezalandırılmak istiyor, bu yüzden buna tek başına katlanmasını sağlamak ve başvuru girişimini reddetmek

yeterli bir ceza olurdu. Ama yapamam. *Yapamam.*

Yavaşça merdivenlerden çıkıyorum. Kapıyı açtığımda tek kelime etmedim.

Aramızdaki boşluğu kapatıyor, kollarını belime doluyor ve beni yerden sadece birkaç santim yukarı kaldırırken yüzünü boynuma gömüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. Boynumdan aşağı nem damlıyor ve o kucaklaşmamızın içinde ağlarken, bu kelimeleri defalarca tekrarlarken cevap vermiyorum. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

Onu kucağıma aldığımda yanıldığımı anladım. Beau kırık değil. Sadece hiçbir zaman bütün olamadı. Çatlakları başkalarının duygularıyla dolduruyor, bunun sevdiklerine neye mal olduğunu hiç düşünmüyor.

Bu bir mazeret değil. Bu bir gözlem.

Bu da onu daha çok önemsememe neden oluyor. Göğsümdeki hassasiyet acı verecek kadar artıyor.

Yüzündeki ıstırapla geri çekildiğinde, yanağına nazikçe dokunuyorum.

"Neden böyleyim?" diye ağlıyor. "Seni incitmek

istemiyorum." "Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Seni gerçekten aldatmayacağım. Sadece diyordum

ki-" "Biliyorum."

"Sen aptal değilsin Maggie. Çok zekisin ve nedenini anlamıyorum-"

"Shhh..." Onu bir öpücükle susturuyorum, gözyaşlarımız dudaklarımıza karışıyor ve bir süre alnımızı sessizce birbirine bastırarak öyle kalıyoruz. Rahatlamaya başladığını hissettikten sonra elini elime alıyorum. "Her şeyi o kadar uzun süre içinde tutuyorsun ki patlıyorsun."

"Neyim var bilmiyorum."

Adrenalinin etkisiyle titrediğini hissederek saçlarını okşuyorum. "Senin hiçbir sorunun yok."

"Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldıyor, yardım için yalvarıyor.

Eğer bu hala bir deney ya da sıradan bir şey olsaydı, onu geri çevirirdim. Onu eve gönderir ve bunu kendi başına halletmesine izin verirdim ama ilişkimiz çok daha fazlası haline geldi ve ikimiz de bunun farkındayız. Aldatmaktan bahsetmek bile aramızdaki şeyin ciddi olduğu anlamına geliyor. Ve onu gönderemem. Bana ihtiyacı var. Bu ihtiyacın bana bakışından sızdığını hissediyorum. Bir Domme'nin işi kölesiyle ilgilenmektir, ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum.

"Gel hadi."

Onu merdivenlerden yukarı çekiyorum, duşa ulaştığımızda parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. "Kıyafetlerini çıkar." Ses tonum soğuk ve iddialı çünkü ihtiyacı olan şeyin bu olduğunun farkındayım. Beau çaresiz ve korkmuş olduğunda başkalarının duygularından beslenir, bu yüzden ona kendi duygularımı vermeyeceğim. Şu anda olmaz. Onun yerine suyu soğuğa çeviriyorum ve çırılçıplak kalana kadar kıyafetlerini çıkarmasını izliyorum.

Buz gibi suya adımını atarken dişlerinin arasından havayı içine çekiyor ve ayağını geri çekiyor.

"Atla," diyorum müstakil bir komutla.

Bu bir ceza değil, istediği şekilde değil, ama hissettiği pişmanlığı gidermeye yetiyor.

Vücudunu soğuk suya daldırırken titremeye başlıyor, sıkılmış dudaklarının arasından ağır ağır nefes alıp veriyor. Sonunda sıcaklığa boyun eğdiğinde, vücudundaki her kasın gevşemesini izliyorum. Ellerini duvara dayayarak başını eğiyor ve soğuğun her şeyi durulamasına izin veriyor.

Nefes alış verişi hâlâ güçlükle devam ediyor ama bu hissiyata teslim oluyor. Bir süre sonra, huzurlu göründüğünde, uzanıyorum ve kadranı çeviriyorum

Çıkıyorum. Tıpkı fişli günkü gibi, o titrerken ben onu şefkatli bir şekilde kuruluyorum. O da kollarını ve bacaklarını sıvazlayarak onunla ilgilenmeme izin veriyor.

Sonra onu yatağa götürüyorum, kendi kıyafetlerimi çıkardıktan sonra onunla birlikte çarşafların altına giriyorum. Bu gece seksle ilgili değil. Ne kadar rahatsız edici olurlarsa olsunlar, hissedilmesi gereken şeyleri hissetmekle ilgili.

Vücuduna bastırdığımda vücudu hâlâ soğuk.

"Neden Sophie'nin erkek arkadaşına vurmadın?" diye sordum.

"Sen istedin." "O üzgündü. Bana daha fazla kızmasını istemedim."

"Yani, bir anlığına soğukkanlılığını kaybetsen bile, onun ihtiyaçlarını ilk sıraya koydun." "O sadece bir çocuk. Zaten yeterince tepki alıyor."

Ayağa kalktım, dirseğime yaslanarak ona baktım. "Aynen öyle. Sadece sana ihtiyacı var. Senin savunmana değil. Korumana değil. Sadece arkadaşlığına."

Cevap vermiyor, birbirimizin gözlerinin içine bakarken an ağırlaşıyor. *Şimdi ne olacak* sorusu aramızda dolaşıyor. Bu gece bana itiraf ettiklerinden sonra ona güvenmem aptallık olurdu. Ona bir şans verirsem kalbimi kıracağını ve ona karşı beslediğim tüm iyi hisleri lekeleyeceğini bile bile kalbimin bir seri hilekâra bağlanmasına izin vermek sorumsuzluk olurdu.

Koşulsuz sevgi hangi noktada koşullu hale gelir?

Ne düşündüğünü bilmiyorum ve neredeyse bilmek de istemiyorum. Gelecek, uğursuz bir fırtına bulutu gibi uzakta duruyor ve onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ve bana bu taşınmanın ve Beau'dan ayrılmanın yapılacak en akıllıca şey olduğunu söyleyen tüm kırmızı bayraklar ve işaretlere rağmen, kalbim hala muazzam bir pişmanlık hissetmeden bu kararı kabul edemiyor.

İlişkimizle ilgili her şey mahvolmuş durumda ama nedense ben hâlâ dayanmaya çalışıyorum.

Kural #26: Hiç kimse özgüveninizi en yakın arkadaşlarınız kadar artıramaz.

Maggie

"Bunun gibi bir şey sende harika durur." Mia, bedeni boyunca siyah nakış desenleri olan kırmızı bir korse tutuyor.

Ona omuz silkiyorum. "Rengi hoşuma gitti ama korsenin üzerime nasıl oturacağından emin değilim.

Yine de sepete atıyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

İç çamaşırına ihtiyacım olduğuna karar verdiğimde, nedense alışveriş arkadaşı ararken aklıma gelen Mia oldu. Açıkçası, flört durumumla ilgili her şeyi açıklamıyorum, ancak biriyle görüşmeye başladığımı ve kink sınavıyla keşfetmeme yardımcı olduğu Domme rolünü yerine getirdiğimi biliyor. Üvey kardeş oldukları için Garrett'la ilişkilerini bir süre gizlemek zorunda kaldıklarını düşünürsek, ketumluğun önemini anladığını biliyorum. Saklayacak bir şeyim olduğunu ifade ettiğimden değil.

Geri koymadan önce üst kısmı kürklü siyah bir gecelik alıyorum. Beni yumuşak ve tatlı değil, sert hissettirecek bir şey bulmak istiyorum. Bunun tüm amacı, ortaya çıkarmak için biraz içsel koçluk gerektiriyormuş gibi görünen tüm o baskın enerjiyi kullanmama yardımcı olmak.

Elbette, Beau'yu çıldırtmak da amaçlanıyor ve o tatlı, küçük, transparan elbisenin amacı bu değil.

Hayır, Beau değil. Genel olarak erkekler. Beau ve benim sadece birkaç haftamız kaldı, bu yüzden bu fikri kafamdan atmam gerekiyor.

Dün gece suçunu itiraf ettikten sonra, sonunda gerçekte ne olduğumuzu anladım. Geçici bir kaçamak. Kimsenin öğrenemeyeceği eğlenceli ve deneysel bir şey. Bana aldatma olayını anlattığı için mutlu olmalıyım. Bu kararı vermemi çok kolaylaştırdı.

Ama yine de kalbimde bir şeyler yerine oturmuyor. Bunun akıllıca bir seçenek olduğunu bilsem de, istediğim bu değil.

Mia rafları temizlemeye çalışır gibi iç çamaşırlarını sepetine atıyor. Bana kumaştan çok askıya benzeyen bir tane uzattığında ona şüpheyle bakıyorum.

"Bu neyi kapsayacak ki?"

"Bebeğim, asıl mesele örtünmemek," diye yanıtlıyor gamzeli bir sırıtışla.

"Bunu söylemek senin için kolay. Sen yirmi üç yaşındasın. Benim saklamam gereken çatlaklarım var ve diyelim ki... göğüslerim eskisi gibi değil." O sinirli bir inilti çıkarırken ben raflara göz gezdiriyorum. Sonra fark ettirmeden koluma yapışıyor ve beni mağazanın arka tarafına, kırmızı perdeli prova odalarının bizi beklediği yere doğru sürüklüyor.

"Gir şuraya," diyor sevimli ama buyurgan bir ses tonuyla. "Affedersiniz?"

"Şunları bir dene de ne kadar seksi ve hayalperest olduğunu gör" diye küstahça başını eğiyor. Sonra sepeti soyunma odasına fırlatıyor ve perdeyi üzerime kapatıyor.

Yığından ilk korseyi alırken perdenin arkasından "Hayal görmüyorum," diye cevap veriyorum. "Ben gerçekçiyim. Bu tür şeylere karşı körmüşüm gibi davranabilirim ama toplum asla öyle olmayacak."

"Toplumun canı cehenneme," diye bağırıyor. Sese gülümsüyorum. Mia kıvrımlı ve muhteşem. Kendi teninde benim asla sahip olamadığım bir özgüvene sahip. O mükemmel vücudunu para karşılığında internette erkeklere sergilerken, ben hâlâ kendiminkini örtüyor ve saklıyordum çünkü -tırnak içinde söylüyorum- erkekler *yanlış anlayabilirdi.*

O daha bezden çıkmadan vücudumdan utanmayı öğrendim. Onu takdir etme ya da gururla nasıl sergileyeceğimi bilme şansım hiç olmadı. Kendimi hiçbir zaman seksi olarak görmedim, çünkü seksi bedenlerin günah olduğu küçük yaşta kafama kazındı.

"Neden kameramanlığa başladığımı biliyor musun?" diye sorarak beni şaşırtıyor.

Para yüzünden demek saldırgan bir cevap gibi geliyor, o yüzden cevap vermiyorum. Yine de bunun büyük bir parçası olduğuna eminim.

"Hayır, neden?"

"Çünkü vücudumu *seviyorum.* Jimnastik takımımdaki kızların benim hakkımda nasıl fısıldadıklarını gördüm. Diyet yapmak ve egzersiz yapmakla ilgili o kadar çok aşağılayıcı söz ve tavsiye duydum ki. Kendi bedenim hakkında ne hissettiğimin bir önemi yoktu. İnsanlar gerçekten de kendimden mutsuz olmam gerektiğini düşünüyorlardı. Yardım ettiklerini sanıyorlardı.

"Ama erkekler benden hoşlanıyordu. Erkekler vücudumu takdir etti. Ve bunun beni bir sürtük ya da ilgi orospusu gibi göstermesi umurumda değil. Kıvrımlarımla gurur duyuyordum ve duyuyorum ve onları nasıl değiştirmem gerektiğini duymaktan bıktım. Bu yüzden kendin hakkında böyle konuşmayı bırak. Sen güzelsin ve sana dokunabilen her erkek çok şanslı. Ve eğer bunu bilmiyorsa, onu kötü bir alışkanlık gibi bırak."

Aynanın karşısında iç çamaşırımdan başka bir şey giymeden dururken, onun sözlerinin kafamdaki her aptalca şeyi eleştirmek isteyen olumsuz seslere nüfuz etmesine izin vermeye çalışıyorum. Beau'nun tabletinde benim için yaptığı çizimi hayal ediyorum.

Benim gördüğümü görmüyorsun.

Onun gördüğünü görmediğim çok açık çünkü o resimdeki kadın ışıl ışıldı. Aynadaki yansımayı onun gözlerinden görmek için elimden geleni yapıyorum. Sonra iç çamaşırı yığınına bakıyorum ve kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. Bunların hepsinde kendimden nefret etmeyi bekliyorum ama açık fikirli olmak için elimden geleni yapıyorum.

Yığının en üstündeki korse şık ve siyah. Basit ama yine de belimi kavrarken ve kalçalarımı sararken nasıl görüneceğinden korkuyorum.

Dediği gibi, bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Bu yüzden onu gövdemin etrafında kaydırıyorum, etrafında döndürmeden önce öndeki tokaları takıyorum. Kalp şeklindeki kenarı göğsümü yukarı itiyor ve daha önce hiç sahip olmadığım bir dekolte yaratıyor.

Gözlerimin kolumun altındaki yumuşak deri yastığı gibi şeyleri tespit etmesine bile izin vermeden önce bir adım geri çekilip aynadaki kadına bakıyorum.

Neredeyse onu tanıyamayacaktım. Vahşi, seksi, korkusuz. O benim. Beau'nun gördüğü şey bu.

"Göster bana," diye sızlanıyor Mia soyunma alanının dışından. Çekingen bir tavırla perdeyi aralıyorum ve gözleri ve ağzı açılırken verdiği tepkiyi izliyorum.

"Vay anasını! Maggie, çok seksi görünüyorsun."

Arkasındaki aynalar duvarında kendime bir kez daha bakarken dudağımı ısırıyorum.

"Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim."

"Göğüslerin olağanüstü görünüyor," diye yanıtlıyor. "Erkeğin senin için çıldıracak."

Beau'nun beni bunun içinde göreceğini düşününce yanaklarım ısınıyor. Açık bile değil ve görünümü birkaç kalça ve jartiyer kayışıyla tamamladığımda daha da iyi olacak.

"Daha fazlasını denemek istiyorsun, değil mi?" diye soruyor yüzümdeki heyecanı okuyunca.

Hevesle başımı sallıyorum.

"Git, git, git," diyor ve beni perdenin arkasına götürüyor.

Sonraki bir saat, bazıları iplerden ve küçük kumaş parçalarından başka bir şey olmayan her iç çamaşırını giyerken uçup gidiyor. Hepsini sevmiyorum ama içlerinde nasıl hissettiğimi seviyorum. Alışveriş gezisinin sonunda, iki korsem (ilki dahil), tangalarım, sütyenlerim, jartiyer kemerim, file çoraplarım ve yeni bir beklenti duygum var.

Mağazadan çıktığımda, eskiden olduğum kişinin bir katmanını atmış gibi hissediyorum ve bu sadece seks ve iç çamaşırı değil; sadece yatak odasında değişmiyorum. Sonunda gururla ve özür dilemeden kendi tenimi giyiyorum. Her zaman olmam gerektiği gibi.

"YARDIMA IHTIYACIM VAR," DIYE FISILDADIM EDEN'A. ONU TEK BAŞINA AYAKTA DURURKEN BULDUĞUMDA

Barda, Isabel'den başlayarak kulüpte dolaştığını gördüğüm yıpranmış görünümlü bir ciltsiz kitabı okuyor.

"Tanrım, kadın. Ödümü kopardın," diye soluk soluğa cevap verirken, yerini korumak için sayfaların arasına bir bar peçetesi sıkıştırıyor.

"Özür dilerim. Sadece tedbirli olmaya çalışıyordum."

"Otur," diye yanıtlıyor, yanındaki bar taburesini işaret ederek. "Etrafta kimse yok ve Geo da şuradaki zengin adamla flört etmekle o kadar meşgul ki söylediklerinizi duyamıyor."

Biraz gergin hissederek, sineye çekmeye ve koltuğa oturmaya karar verdim. Kimse bahsettiğimin Beau olduğunu bilmek zorunda değil ve artık kimsenin bir Domme/sub ilişkisi içinde olduğumu bilmesinden endişe etmiyorum. Onlar açıkta yaşayabiliyorsa, ben de yaşayabilirim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim? Senin veletle işler nasıl gidiyor?"

Oh, o tam bir şımarık, ama son zamanlarda yaptığı her şeyi ona anlatmıyorum. Ayrıca, bahsettiği şımarıklık kesinlikle Beau ve benim son birkaç gündür yaşadıklarımızdan daha eğlenceli.

"Benden... onu cezalandırmamı istiyor."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçek acıdan bahsediyorsun, değil mi?"

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Evet."

"İstediğin bu mu?"

Derin bir nefes alıyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. Beau'ya zarar verme fikri aklımdan geçiyor, ona sadece çoklu orgazm ya da orgazm inkârıyla işkence etmek değil, onu gerçekten incitmek.

"Evet," diye cevap veriyorum ve bu itiraf aynı anda hem özgürleştirici hem de ağır geliyor. Bu beni kötü bir insan mı yapıyor?

"Güzel..." diye yanıtlıyor, sanki bu yanıtı genişletmemi bekliyormuş gibi.

"Ona acı çektirmek istiyorum, gerçek acı. Kıvranışını izlemek ve çığlıklarını duymak istiyorum. Bu kötü mü?"

Bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Hiç de değil."

"Sadece ne kadarını kaldırabileceğini görmek istiyorum. Sonra da öpmek istiyorum... her şey daha iyi olacak."

"Çok iyi," diye ekliyor. "Peki, ne bekliyorsun?"

Kocaman gözlerle ona doğru eğildim. "Eden, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ya onu incitirsem? *Gerçekten incitirsem*."

Gözlerini devirirken omuzları eriyor. "Maggie."

"Ne?"

"Kulüpte kaç tane darbe oyunu gösterisi izlediniz?"

Kaşlarım çatıldı. "Tonlarca, ama bu aynı şey değil."

"Temel bilgileri biliyorsunuz. Aranızda güvenli bir kelime var. Onun güvenliğini düşünüyorsunuz ve her şey rızaya dayalı. Bence gerçekten istediğiniz şeyi yapmak için izin bekliyorsunuz ama ihtiyacınız olan tüm izne sahipsiniz."

Ona bakarken omurgam hâlâ gergin. O haklı, ama ben hâlâ bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum.

Buzlu suyundan biraz daha yudumladıktan sonra iç geçiriyor. "Tamam... Bir fikrim var. Bana güveniyor musun?"

"Umm... ne oldu?" Ona endişeyle bakarak soruyorum.

"Sana göstereyim. Ona yapmadan önce her şeyi hissedebilirsin."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. Yemin ederim, çoğu gün bu iş için biçilmiş kaftan olmadığımı hissediyorum.

"İstiyorsun..." Kendi göğsümü gösteriyorum.

Gülerek omzumu sıkıyor. "Seninle seks yapmaya çalışmıyorum Maggie. Sakin ol. Ama bence bunu onun bakış açısıyla yaşarsan kendini daha iyi hissedersin."

"Gerginim," diye itiraf ediyorum, bu da gülümsemesini azaltıyor. "Güzel. Olmalısın da. Şimdi gel bakalım."

Bar taburesinden inip on dört numaralı odaya doğru ilerlerken midem bulanmaya başlıyor. Salacious'taki en korkutucu kadınla birlikte en korkutucu odalarımızdan birine girerken beni görebilecek birileri var mı diye etrafıma bakıyorum.

Buranın röntgenci odası olmadığına gerçekten sevinmeliyim çünkü kimse Madam Kink'in beni Tanrı bilir neyle tokatladığını izleyemez.

Bunu gerçekten yapıyor muyum?

Evrensel anahtarımı kullanarak kapının kilidini açıyorum ve kimse bizi görmeden hızla içeri giriyorum. Hemen, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi duvarlardan bir şeyler sökmeye başladı, ki dürüst olmak gerekirse, yapmış olsa şaşırmazdım.

Tek kelime etmeden soyunmaya başladım, önce gömleğimi sonra eteğimi çıkardım, ta ki sutyenim ve iç çamaşırımdan başka bir şeyim kalmayana kadar. Onu çok daha azıyla görmüştüm. Aslında, Salacious'ta çıplak görmediğim tek bir arkadaşım bile yok. Kendini tutan bir tek ben varım. Kendimi dışlanmış gibi hissediyorum ama bunu hep kendime yapıyordum. Gençliğimden kalma tüm o yargılayıcı seslerin seks hayatımı mahvetmesine izin verdim.

Eden beni hazır bulmak için arkasını döndüğünde başıyla onaylıyor. "Yavaş başlayacağım, tamam mı? Yeşil, sarı, kırmızı güvenli kelime sistemini kullanacağız. Yeşil gitmek için iyi demek. Sarı yavaşla ya da molaya ihtiyacın var demek. Kırmızı ise dur demek. Anlaştık mı?"

"Evet."

Bir elini yüzüğe ve duvara sabitlenmiş kelepçelere doğru kaldırmadan önce göz kırpıyor. "Yatağa ihtiyacımız olmadığı için ayakta durmaya devam edelim. Tabii seks konusunda fikrini değiştirmezsen..."

Yanaklarıma yayılan sıcaklığa engel olamıyorum.

"Yüzün kızardığında çok tatlı oluyorsun. Erkeğinin bazen bunu görmesini sağla. Eminim o da bayılacaktır."

İkinci seks davetini geride bırakarak kelepçelere doğru ilerliyorum. "Gururum okşandı," diye kekeliyorum. "Ama ona özel olacağıma dair söz verdim, bu yüzden ben de öyle olmalıyım."

Bir elini sert metal kelepçeye sıkıştırırken gülüyor. "Ciddi bir şey o zaman?"

"Şimdilik," diye cevap veriyorum, ona duyduğum şefkatin göğsümün ortasını ısıtmasına izin veriyorum.

"Sadece şimdilik mi?"

"Yeni kulübü açmak için Phoenix'e gidiyorum. Bu sadece geçici bir durum ama uzun mesafeli ilişkiler zordur ve o da genç. Beni aldatması düşüncesine katlanamam. Bu yüzden en iyisinin ayrılmak olduğunu düşündüm."

Duvara yaslanıp bana yumuşak bir endişe ifadesi veriyor. "Yapmak istediğin bu mu?"

"Seçme şansım var mı?"

Kaşları çatılıyor. "Hiç özel hayatını işinin önüne koydun mu Maggie?"

"İş benim hayatım ve bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum."

"Kötü hissetmen gerektiğini söylemiyorum ama iki ayrı hayat yaşamaya çalışıyorsun."

"Peki, ben ne yapacağım?" diye sordum. İç çamaşırlarımla duvara kelepçelenmişken bu derin sohbeti yapıyor olmamız biraz tuhaf.

"Onu da yanında götür. Sence gitmez mi?"

Yapacağını düşünüyorum ama sorunun yarısı da bu. Beau'nun hayatı üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmaya hazır mıyım? Ya işler yolunda gitmezse? Ya beni gerçekten aldatırsa ya da onu evinden bu kadar uzağa götürdüğüm için bana kızmaya başlarsa?

"Bence yapardı."

"O zaman iyi bir Domme olmalısın. Sana güveniyor."

"Bunu bundan sonra göreceğiz," diye cevap veriyorum, duvar boyunca uzanan kırbaçları ve kürekleri işaret ederek.

"Oh, evet. Hadi başlayalım. Tamam, her birinden altışar tane yapacağım ve saymanız gerekiyor."

"Tamam," diye cevap veriyorum.

Kendini sırtıma bastırıp dudaklarını kulağıma yaklaştırarak "Evet, Madam" diye fısıldarken tüylerim diken diken oluyor.

"Evet, Madam," diye cevap veriyorum yutkunarak. "O zaman başlayalım."

Onun bir şey yapmasını beklerken bir süre sessizlik oldu, biraz fazla uzun. Vücudum geriliyor, raketin ilk tokadını bekliyorum. Kısıtlamalara karşı mücadele ediyorum, ne yaptığını görmeye çalışıyorum.

"Derin nefes al," diyor ve vücudumda tüylerim diken diken oluyor. Sonra derin bir nefes almaya zorluyorum. Göğsümden çıkar çıkmaz, kürek sertçe kıçıma iniyor.

Vay anasını.

Bu beklediğimden de kötüydü, ama cesur bir yüz takınmak ve dışarı çıkmak için yalvaran çığlığı içeride tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Kont," diye bağırıyor.

"Bir," diye mırıldanıyorum sıkılmış
dişlerimin arasından. "Çok iyi."

Hiçbir uyarıda bulunmadan ikinci darbeyi indirdi ve bu sefer bir çığlık attım. Derim sıcaktan diken diken olmaya başladı.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

"İki..." Biraz korkuyla söylüyorum.

Üçüncü, dördüncü, beşinci ve altıncı darbeleri indirirken yavaş yavaş soğukkanlılığımı kaybetmeye başlıyorum. Darbeler arasında Domme olarak bana küçük ipuçları vererek dikkatimi çekiyor, ancak acı kör edici olduğu için odaklanmakta zorlanıyorum. Kürekle işi bittiğinde ve bir renk sorduğunda, sessizce "Sarı" diye fısıldıyorum.

"Çok iyi," diyor sırtımı nazikçe ovarak.

Birkaç dakika sonra geri geliyor ve ben alnımı duvara yaslarken saçlarımı okşuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Nefret ediyorum," diye inliyorum ve o da hafif bir kıkırdamayla karşılık veriyor.

"Sence nefret eder mi?" diye soruyor ve ben bir an Beau'yu düşünüyorum.

"Hayır." Kelime üzerinde fazla düşünmeden ağzından çıkıyor. Cezalandırılmaya o kadar ihtiyacı var ki, acıdan zevk alsa da almasa da bunu arzuluyor gibi görünüyor. "Bence buna bayılacak."

"Kırbaçla üç vuruş yapacağım, böylece hissedebilirsin ve bir tane de kırbaçla. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Bir inilti çıkardım. Tanrım, acıdan nefret ediyorum, ama bunu ona yapmak istiyorsam, önce kendim için hissetmem adil olur. Korkumu bastırıp başımı kaldırıyorum.

"Alabilirim. Bana her birinden altı tane ver."

Yine gülüyor. "Bana emir vermemen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Ama öğreniyorsun, o yüzden görmezden geleceğim. Ve her birinden üçer tane yeterli olacaktır."

Görünüşe göre, her birinden üç tane yeter de *artar bile*. Bu acı her seferinde farklı ve daha yoğun. Kullandığı her yeni cihazda darbeler yoğunlaşıyor ve bir öncekinden yaklaşık on kat daha fazla acı veriyor.

Tüm zaman boyunca onu, onun bunlara nasıl tepki vereceğini düşündüm. Ve işim bittiğinde Eden kelepçelerimi çözüyor ve kıçımın ve uyluğumun üst kısmındaki hassas ete bir şey sürtüyor. Bir saat önce kıçıma dokunmasından rahatsız olabilirdim ama şu anda... umurumda bile değil.

"Peki, şimdi ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Platform yatağın üzerinde oturuyoruz, ikimiz de yatak başlığına yaslanmışız ve soğuk sularımızı yudumluyoruz.

mini buzdolabı. "Az mı çok mu gerginsin?"

Bir an için bunu düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse...

Heyecanlıyım." Gülümserken kaşları kalkıyor. "Güzel."

"Nasıl kırıldığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu cevap karşısında hınzırca gülümsüyor. Ama bunun onun için nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyorum. Buna ihtiyacı var, kendi etrafına ördüğü duygusal duvarı yıkmasına yardım edecek bir şeye. Acı kötüydü, ama bu onu daha güçlü yapan şey olabilir.

Kural #27: Çok ukala olma. Düşündüğünden daha çok acıtır.

Beau

"Lanet olsun, Maggie!" O morarmış kıçını ve bacaklarını gösterirken ben patlıyorum. "Olduğundan daha kötü görünüyor," diye cevap veriyor.

"Yalancı," diyorum gülerek.

"Tamam, evet. Çok acıttı. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Evet, hanımefendi." Onu banyo tezgâhına yaslayıp kendimi bacaklarının arasına sıkıştırmadan önce maskeyi yüzümden indiriyorum. Onu yukarı kaldırıyor ve kendi ağzıyla ağzımı buluyor. Bir mırıltıyla dilini benimkine doğru kaydırıyor.

Bütün hafta bu geceyi iple çektim: kulübün haftalık maskeli balosu. Fark edilmeden oraya birlikte gidebilmemiz için tek fırsat bu. Maggie geçen seferkinden daha gergin çünkü babamın ve diğer sahiplerin bu gece gerçekten orada olma ihtimali var.

Ama planımız oraya kılık değiştirerek girmek ve doğruca yalnız kalabileceğimiz bir odaya gitmek. Ayrı ayrı girmeli ve dikkat çekmemek için elimizden geleni yapmalıyız.

Buna neden ihtiyaç duyduğumu açıklayamıyorum; gerçekten hiçbir fikrim yok. Sadece Maggie'nin bana verebileceği en kötü şeyi hissetmek istediğimi biliyorum çünkü onun bana zarar vereceği düşüncesi kanımı doğrudan sikime akıtıyor. Acıyı daha önce hiç tahrik edici bulmamıştım, ama diğer her şey gibi, onun üzerimdeki gücü de tüm doğru düğmelere basıyor.

"Hadi. Gidelim," diye cevap verir. "Geç kalacağız."

Yol boyunca gülümsemeden duramadım. Kendimi kaybettiğim o aptal geceden sonra aramızdaki her şey değişti. Benim rahatlığım

Onun için diz çöktüğüm her an hissettiklerim bağımlılık yapıyor ve aramızdaki şeylerin sona ereceğini bilsem de, yine de değişmiş hissediyorum. Maggie beni sakinleştiriyor. Ben olmamı kolaylaştırıyor.

Bu yüzden elimden geldiğince her anı değerlendireceğim.

Caddenin karşısındaki otoparka park ettikten sonra maskemi takıyorum ve kulübe doğru tek başıma yürüyorum. Benimle içeride buluşacak, böylece birlikte girerken görülmeyeceğiz.

Dışarıda duran bir kalabalığın sesini duyduğumda duraksıyorum. Yaklaştığımda, Salacious'a girmeye çalışan insanları taciz eden küçük bir protestocu kalabalığı olduğunu fark ettiğimde bir inilti çıkarıyorum. Üzerlerinde İncil'den ayetlerin yazılı olduğu büyük pankartlar taşıyorlar ve yanlarından geçen her insana nefret kusuyorlar.

İki güvenlik görevlisi insanların karşıdan karşıya geçmesine yardım ediyor ve kendilerini üyelerle protestocular arasına koyuyor.

"Bu pisliklerden kurtulmayacak mısınız?" Gardiyanlardan birine sordum. Üyeleri içeri almak için bir kapı açarken sinirli görünüyor.

"Onlara dokunamayız. Burayı dava ederler."

Elinde pankart tutan pisliklerden biri yüzüme saldırdığında yumruklarımı sıkıp onu caddenin karşısına fırlatmaya hazır oluyorum ama daha kıpırdayamadan güçlü bir el beni omzumdan tutup geri çekiyor.

"Aklından bile geçirme," diye bağıran güvenlik görevlisi beni kapıya doğru iterek ölüm arzusuyla yanıp tutuşan protestocudan uzaklaştırdı.

Salacious'a girdiğimde hâlâ öfkeliydim. Babamın bu saçmalığa katlanması beni çok kızdırıyor. Kulübünü ve üyelerini gerçekten önemsiyor olsaydı, onlara bu tür şeyler yaşatmazdı.

"Sorun nedir?"

Maggie'nin yaklaştığını bile görmüyorum ama koluma girip bizi sağa ve kalabalıktan uzağa doğru yönlendirirken bir şeyler olduğunu açıkça anlayabiliyor. Daha sessiz ve daha az kalabalık olan küçük dükkânın önünde duruyoruz, böylece konuşabiliyoruz.

"Dışarıda herkesin içeri girmek için yanından geçmek zorunda olduğu lanet bir protestocu geçidi var."

Gözlerini devirirken gözlerini seçebiliyorum. "Pislikler," diye mırıldanıyor. "Neden onlar hakkında bir şey yapmıyorsunuz? Şu kaslı fedai kıçlarını betona vurur."

"Çünkü o zaman dava açarlar. Zaten tek istedikleri de bu. Öfkemizi harekete geçirecek kadar bizi tetiklemek, böylece bizi mahkemeye verebilirler ve her

Bu yerin değeri on sent. Şimdilik onlardan kaçınmak için elimizden geleni yapıyoruz."

Dişlerimi sıkıyorum. Bu yeterli değil. "Ben kulüp için çalışmıyorum. O şerefsizlere hak ettiklerini vermememem için hiçbir neden yok."

Yakamdan tutup beni kendine çekiyor. "Söz vermiştin, hatırladın mı?"

Omuzlarım kulaklarımdan kayıyor, birkaç hafta önce o pisliklerle muhatap olmayacağıma dair ona söz verdiğim o günü hatırlıyorum. "Hatırlıyorum. Yapmayacağım."

"Yapmasan iyi edersin, Beau. Ben ciddiyim."

Bir gülümseme ağzımın bir tarafını kaldırıyor. "Patronluk tasladığında çok tatlı oluyorsun."

Eli yakamdan aletime doğru iniyor, sikimi ve taşaklarımı sıkıca kavrıyor. "Beni test etme, velet."

Dükkânın cam tezgâhına yaslanana kadar onu geriye doğru yürütüyorum. "Seni test etmeye bayılıyorum."

"Bunun çok acıtmasını sağlayacağım," diye yanıtlıyor karanlık, seksi bir tonda. "Sözler, sözler."

"Yardımcı olabilir miyim?" Tanıdık olmayan bir ses bizi ayırırken dikkatimi tezgâhın arkasındaki kadına veriyorum. Mağaza görevlisi olmalı ve bana doğru bakıyor. Her ne kadar ben onu tanımasam da, o da muhtemelen beni tanımıyor, yine de çok fazla teşhir edilmiş gibi hissediyorum. Hızlıca vitrindeki ürünlere bakıyorum.

"Hayır, teşekkürler. Sadece göz atıyorum."

"Tamam. Herhangi bir sorunuzu yanıtlayabilirsem bana haber verin."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum o uzaklaşırken. Maggie'ye baktığımda o da gözlerini dikmiş çantaya bakıyordu ve aynı anda ikimiz de sessiz bir kahkaha patlattık.

Sonra gözlerim sergilenen eşyalara odaklanmaya başlıyor.

"Hey, bunu tanıdım," diyorum usulca, siyah silikon tıkacı göstererek.

Maggie gülüyor. "Tanımalısın. Sana sekiz saat boyunca taktırdım."

"Pembesi de var," diye cevap veriyorum, bir sonrakini göstererek.

"Buna bakıyordum," diyor ve bakışlarını bir manken vitrinine doğru takip ediyorum. Ama mankenin giydiği şey beni duraksatıyor. Kalçaların etrafında siyah deri bir kayış ve önüne küçük siyah nervürlü bir dildo takılı.

"Buna neden ihtiyacımız olsun ki?" Gülerek soruyorum. "Benim zaten bir sikim var."

Bana bakarken dudağını ısırıyor. "Evet, ama ben bilmiyorum."

Gözlerim strapondan ona doğru gidip gelirken gülümsemem kayboluyor. Ben cevap vermeye fırsat bulamadan kahkahayı patlatıyor.

"Yüzün. Beau, sakin ol. Şaka yapıyorum."

Öyle olduğunu sanmıyorum ve buna nasıl yanıt vermek istediğimden bile emin değilim. Bu daha önce aklımdan geçen bir şey değildi ve şu anda sindirmek için çok fazla. Bu yüzden gülümsemeye zorluyorum, mağazanın geri kalanında ilerlerken onu belinden çimdikliyorum, yüzlerimizi aşağıda ve tezgâhtardan uzak tutuyoruz.

Onun üzerinde kullanmak istediğim vibratörler ve onu içinde görmek için sağ kolumu verebileceğim iç çamaşırları da dahil olmak üzere diğer oyuncaklara göz atıyoruz.

Deri tasmaların sergilendiği yere geldiğimizde, gözlerim oyalanıyor. Hareket etmeye devam edince, onu yerinde tutmak için kolundan tutuyorum. Bana verdiği sitelerde tasmalar hakkında çok şey okudum. Bir denizaltı için neyi temsil ettiklerini ve bazı insanların Domları için bir tane taktıklarında hissettiklerini nasıl ifade ettiklerini.

Bana neden bir tane almadığını çok iyi biliyorum ve aramızdaki bu şeyin bir son kullanma tarihi olduğunu ve bunun hızla yaklaştığını hatırlamak hiç de iyi h i s s e t t i r m i y o r. Babamın düğününden sadece bir hafta sonra aramızdaki bu şey bitecek ve Maggie gitmiş olacak.

"Oda hazır," diye fısıldıyor ben sade siyah yakalara bakarken. Bu sefer beni çekiştirdiğinde ona izin veriyorum. Mağazada gördüğümüz şeyler dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, odalardan birinde birlikte durana ve Maggie maskesini çıkarana kadar pek bir şey fark etmiyorum.

"Gergin görünüyorsun. İyi misin?" Ellerini göğsümde gezdiriyor ve boynuma dolayarak ağzımı kendine doğru çekiyor.

Başımı salladım. "Evet. İyiyim."

Hızlı bir öpücükten sonra bakışlarımı kaldırıp odayı tarıyorum. Manzara biraz korkutucu. Duvardaki kelepçeler, kürekler, kırbaçlar ve diğer acı verici görünümlü şeyler sergileniyor. Hatta yatağın üzerinde kelepçeler ve duvar boyunca uzanan bir bank bile var.

Arkamı döndüğümde Maggie siyah ipek bornozunu çıkarmıştı ve şimdi giydiği şeyi gördüğümde olduğum yerde donup kalıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldandım şaşkınlıkla.

Göğüsleri, belini saran ve ona tam bir kum saati figürü veren siyah bir korsenin üstünden dışarı akıyor. Korsenin altında, o

siyah dantel külotu ve siyah çoraplarını tutan küçük klipsleri var. Ayaklarında ise yüzüme basmasına memnuniyetle izin verebileceğim siyah ince topuklu ayakkabılar var. Ve yine de *teşekkür ederim*.

Tek kelime etmeden önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Ben şaşkınlıkla ona bakarken o dudağını ısırarak gülümsemeye çalışıyor.

İşte hayallerimin kadını. Şimdiye kadar bunu hiç bilmiyordum ama şu anda önümde duran manzaradan daha ateşli bir şey hayal edemezdim.

"Maggie, çok seksi görünüyorsun."

Bana doğru adım attığında, topukları yerde tıkırdıyor ve sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden oluyor.

"Beğendiğine sevindim." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, eğilip ağzımı öpmeden önce başımı geriye yatırıyor. Dudaklarıma karşı "Külotlar kasıksız," diye fısıldıyor ve ben de karşılık olarak bir hırıltı çıkarıyorum. Sikim şimdiden çok sertleşmişti ve gece daha yeni başlamıştı.

"Şimdi, yatağa gir." Sesi soğuk ve emredici ve ben buna bayılıyorum.

"Evet, hanımefendi."

Yatağa doğru sürünerek, itaatkâr küçük bir oğlan çocuğu gibi, yüzüstü yatmamı ve bileklerimi ve bacaklarımı yatak direklerine bağlarken kıpırdamadan durmamı söylediğinde söylediği gibi yapıyorum, böylece yayılıyorum ve onun için tamamen açıkta kalıyorum.

Pek bir şey göremiyorum ama odadan geçerken topuklarının tıkırtısını duyuyorum ve bana verdiği her talimata kibarca *evet hanımefendi diyorum*: önce beni nasıl ısıtacağı ve yavaş başlayacağı, üzerimde ne kullanacağı ve her vuruşta yüksek sesle saymam gerektiği hakkında.

Bu bana hız trenine binmek üzereyken hissettiğim duyguyu hatırlatıyor. Midem beklentiyle gergin, korku heyecanla iç içe. Bilinmeyen, hem eğlence vaadi hem de tehlike tehdidiyle önümde beliriyor.

Aptal değilim, bunun canımı yakacağını biliyorum ama acı beni her zaman cezbetmiştir. Çoğu insanın korktuğu gibi ben de onu hissetmek istiyorum. Dinamite ulaşmak üzere olan bir fitil gibi, aradığım rahatlamayı sağlamak için acıya ihtiyacım var. Patlamayı arzuluyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Alnımı yatağa bastırarak başımı sallıyorum. "Evet, hanımefendi."

Raketin ilk darbesi kolaydır. Acıtır ama çabucak geçer, geride sadece hafif bir zonklama bırakır.

"Bir," diye sesleniyorum. İkinci darbeden önce bir an hiçbir şey olmuyor, bu seferki biraz daha sert. Bu, beni yolculuğun zirvesine taşıyan hız treninin tık tık tık sesi gibi. İşkenceli bir bekleyiş.

"İki," diye anons ediyorum.

Üçüncü tokat daha da sertti ama kendime güvenim tamdı. Bununla başa çıkabilirim.

Raketin her vuruşunda sikim kıpırdıyor ve vücudum heyecanla karıncalanıyor. Acıtıyor ama aynı zamanda çok erotik.

Bir düzine raket darbesi bittiğinde, kendime *aşırı* güveniyorum. Belki de acı toleransım bunun için çok yüksektir. Ama ben alt rolümdeyim, bu da bana daha sert vurması da dahil olmak üzere ondan hiçbir şey isteyemeyeceğim anlamına geliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor raketini yere bıraktığını duyduğumda. "İyiyim, hanımefendi."

"Bir renk alabilir miyim?" "Renk mi?"

"Yeşil mi, sarı mı, kırmızı mı, Beau? Yoksa ben sana kuralları anlatırken dikkatini vermiyor muydun?" Kesinlikle dikkat etmiyordum, bu yüzden trafik ışığı güvenli kelime sistemini okumuş olmam iyi bir şey.

"Oh, yeşil. Özür dilerim hanımefendi."

Saçlarımı yumruklayıp geriye çekiyor, böylece başım yüzüyle aynı hizaya geliyor. "Aferin oğlum."

Beni bıraktıktan sonra yatağa doğru gülümsüyorum, başka bir şey aldığını duyduğumda içimi bir gurur duygusu kaplıyor.

"İstediğin buydu, değil mi? Seni cezalandırmamı istiyordun." "Evet, hanımefendi."

"Bunu aklınızda tutun. Bu sefer on iki tane yapacağız," diye cevap veriyor. Birkaç dakika sonra sağ uyluğumun arkasında yaygın bir ağrı zonkluyor. Ağrıyor ve kaslarımın bacaklarım ve sırtım boyunca gerilmesine neden oluyor.

"Oh, lanet olsun!" Kısıtlamalara karşı savaşırken uluyorum. Bu beklenmedik bir şeydi. "Bence sayarken bana teşekkür etmelisin, çünkü sana ne veriyorum istedin."

"Teşekkür ederim hanımefendi," diye homurdanıyorum yatağa karşı.

Sol baldırıma, kıçımın hemen altına tekrar vuruyor ve ben yine uzun bir homurtu çıkarıyorum.

"Saymayı unutma."

"İki. Teşekkür ederim, hanımefendi." İnledim.

Bu acı raketin acısından daha yorucu. Sekiz şeklinde sallarken nereye isabet edeceğini asla bilemiyorum, önce yukarı sonra aşağı vuruyor. Kırbacın geniş erişimi *her yerimi* acıttığı anlamına geliyor. Alnım terlemeye başlıyor ve zihnimin odaklanabildiği tek şey saymak, her birine bir *teşekkür* eşlik ediyor, *hanımefendi.*

Her vuruştan sonra, elinin kalçalarımı ve kıçımı okşadığını hissediyorum ve fiziksel temas hoş karşılanıyor, ama neredeyse beni vuruşlardan daha çok kırıyor. Bu, onun burada olduğunu ve güvende olduğumu nazikçe hatırlatıyor - acı dayanılmaz olsa bile.

On ikiye geldiğimizde, sarı diyesim geliyor. Bu işin başında çok ukalaydım ve dayanabileceğimden emindim. Ama şimdi, tüm vücudum acının kişileşmiş hali. Eğer aletim hala sert ise, bunun farkında bile değilim.

Kulağıma yaklaşarak, "Bu acıyı çekmeni izlemek hoşuma gidiyor," diyor. Üzerime tırmandığını hissetmedim bile, ama ağrıyan sırtıma bindiğinde, onun yakınlığında nefes alıyorum.

Bununla ilgili en garip şey, canımı yakarken kendimi ona ne kadar yakın hissettiğim. Sanki sadece o ve ben varmışız gibi, tüm dünyada sadece iki kişi varmışız gibi. Beni inc*itmesini istiyorum* ve bunu daha önce hiç istememiştim. Bana vurduğunu hissetmenin aşağılayıcı olacağından ve beni ona kızdıracağından biraz endişeliydim ama aslında tam tersi oldu. Bir şekilde daha fazlasını arzuluyorum. Onu gururlandırmak istiyorum.

"Ne kadar ıslak olduğumu hissetmelisin, Beau. Seni incitmek beni çok tahrik ediyor. Cezan bittikten sonra sikine binebileceğimi söyle."

Kalbim göğsüme çarpıyor ve nefesim daralıyor, ama artık eminim, gerisini almaya hazırım. Eğer bu onu tahrik ediyor ve benimle böyle konuşmasına neden oluyorsa, o zaman onun en kötü vuruşlarından yüz tanesine daha katlanacağım.

"Evet, hanımefendi. Lütfen."

"Tanrım, yalvarmanı duymaya bayılıyorum. Bir daha yap."

Yalvarmak benim için zaten çok doğal bir şeymiş gibi kolayca ağzımdan dökülüveriyor. "Lütfen sikime dokun. Sadece birazcık. Her şeyi yaparım."

Yanağıma gülümsüyor ve amının nemini sırtımda hissediyorum. "Bana bir renk ver."

"Yeşil," diye hevesle cevap veriyorum. "Bundan emin misin?"

"Evet, hanımefendi."

"Mmm..." diye mırıldanıyor kulağıma karşı. "Bir sonraki turdan sonra nasıl hissedeceğini göreceğiz. Ama şimdilik bunu hak ettin."

Elini vücudumla yatağın arasına sokuyor, sikimi arıyor ve ona sıkı bir vuruş yapıyor. Duygu o kadar yoğun ki, elini çekmeden önce zevkin peşinden koşarak kelepçelere karşı kıvranıyorum.

"Yalvarmanı duymayı çok seviyorum, bir vuruş daha için yalvarmanı duymak istiyorum. Seni şimdiden uyarıyorum. Bunlar canını yakacak. Sadece altı tane yapıyoruz."

"Bunu kaldırabilirim," diye cevap veriyorum, onları bitirmeye hevesliyim, böylece onu tekrar aletimin üzerinde hissedebilirim.

"Kibarca sor," diyor, kırbacı havada sallayıp vınlamasını duymamı sağlamadan hemen önce.

"Lütfen, hanımefendi.

Lütfen." "Nasıl

isterseniz."

Kırbaç tüm şiddetiyle kıçıma iniyor ve acısı o kadar yoğun ki, sanki sıcak bir sopa etime saplanıyor. Konuşmaya çalışıyorum ama sesim boğazıma takılıyor. Akut şok beni neredeyse bayıltıyor ve nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Bir dakika önce çok ukalaydım, tüm bunları mücadele etmeden atlatabileceğimden emindim, ama şimdi acı başka bir seviyede.

"Saydığını duyayım, Beau."

"Bir," diyorum soluk soluğa, sesim çatallaşarak.

Diğer tarafa vurduğunda, yatağa doğru çığlık atıyorum. Bu acıdan daha fazlası. Korku ve beklentiyle bağlanmış ve savunmasız olduğum için artık kendi bedenime bağlı değilim. Yine havada asılı duruyorum, ama kendimi başka bir kötü karar verirken izlemek yerine, sonuçlarına katlanırken izlemek zorunda kalıyorum.

"İki," diye kekelemeyi başarıyorum.

Bir sonraki tokat üst baldırıma geliyor ve o kadar şiddetli ki, kendimi gerçekten de bacağıma sapladığı şeyin sıcak bir sopa olduğuna ikna ediyorum.

"Beau?" diye

soruyor. "Üç."

"Renk?"

"Yeşil," diye bağırıyorum yatağa doğru. Sarı demeyi çok istiyorum ama demiyorum. Mola istemiyorum ve zayıflık göstermeyi reddediyorum. Bu sadece kıçıma bir şaplak. Neden bu konuda korkak gibi davranıyorum? Neden kabullenemiyorum?

"Emin misiniz? Biraz ara

verebiliriz." "Yeşil, hanımefendi."

Bir sonraki daha sert. Ve daha yüksek, tekrar çığlık atmama neden oluyor. Çarşaflar ıslak -çamur, ter ya da gözyaşı, emin değilim. Sadece biliyorum, parçalanıyorum.

"F-dört," diye kekeliyorum.

"Çok iyi gidiyorsun," diyor nazik bir övgüyle ve bu omurgamdan aşağı damlayan ılık su gibi, ama şaka orada bitiyor çünkü bir dakika sonra beş numaralı darbeyi indiriyor ve beni bir arada tutan her şey yere çarpan cam gibi paramparça oluyor.

Kıçımdaki bir batma hissi nasıl bu kadar yoğun olabilir? Düşündüğümden daha zayıf olmalıyım. Kafamın içinde, kendime *Emerson gibi ol diyorum.*

Onun gibi güçlü ol. Onun gibi cesur ol. Onun gibi baskın ol.

Yaptığım her aptalca şey, hayatımın en kötü anlarının özeti gibi zihnimde tekrarlanıyor. Charlie'ye bok gibi davranmak. Aldatmak. Sırf yapabildiğim için babamla iletişimimi keserek ona işkence etmek. Bu kulübe gelen ya da benimkinden farklı bir hayat yaşayan herkesi yargılamak.

Bunu hak ediyorum, ama cezamın ağırlığını taşımak beni daha iyi hissettirmiyor.

"Beş!" Bağlara karşı kıvranarak bağırıyorum. Çarşafları yumruklarımla öyle sıkı kavrıyorum ki eklemlerim ağrıyor.

"Renk?"

"Yeşil, hanımefendi," diye homurdandım. Belli ki kendimi kaybediyorum. Bu artık çok açık ve beni bu şekilde etkilediği için kendimden nefret ediyorum. Gözyaşlarımın sımsıkı kapalı göz kapaklarımdan aktığını hissedebiliyorum ve onun beni şimdi böyle görmesi düşüncesine dayanamıyorum. Bundan sonra seks yapmamız gerekiyordu ve şimdi bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlıyorum.

"Bir tane daha. Eğer gerçekten istiyorsan, bana yalvar." Sesi çok acımasız. Neredeyse sesini tanıyamayacaktım.

Gerçekten bir tane daha istemiyorum. Beni yalnız bırakmasını istiyorum, böylece beni böyle görmesinin utancı olmadan iyileşebilirim. Ama tam altı tane almalıyım. Yapmak zorundayım.

"Lütfen hanımefendi," diyorum hırıltıyla. "Bir tane daha, lütfen."

Sonuncusu en kötüsü. Zaten hassas olan etime bıçak saplanmış gibi hissediyorum ve en uzun acı dolu iniltiyi çıkarırken çarşafları ısırmak zorunda kalıyorum.

Kırbacı indirdiğini duymuyorum ve bacaklarımı çözdüğünü hissetmiyorum bile, ama aniden hareket edebiliyorum ve yüzümü ondan saklamaya çalışmak için yeni hareket kabiliyetimi kullanıyorum. Ama bana izin vermiyor.

Ellerim çözüldükten sonra gözyaşlarımı siliyorum ve o da hemen yumuşak bir bez getirerek gözlerimi şefkatle siliyor.

"Çok iyiydin, Beau. Seninle gurur duyuyorum."

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, yüzümü ondan çeviriyorum. Keşke kalkıp gidebilseydim ama kollarım bacaklarım ağırlaştı ve sanki tek başıma koca bir cigara içmişim gibi hissediyorum. Dokunuşu beni sararken bedenim yatağa gömülüyor. Beni tutarken yüzümü boynuna gömüyorum, sırtımı okşuyor ve daha da fazla ağlamak istememe neden olan sözler fısıldıyor.

"Çok iyiydin. Çok mükemmelsin. Seninle gurur duyuyorum." Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Kafam güzel ya da şokta olabilirim ama bu sefer inanmaya başlayana kadar içime işlemesine izin veriyorum.

Kural #28: Bakım sonrası dönem söz verme zamanı değildir.

Maggie

Hiçbir şey bu anla kıyaslanamaz, titreyen bedeni kollarımdaydı ve beni rahatlatmaya çalışıyordu. Acının onu şaşırtacağını biliyordum. Eden bana kırbaçla sadece üç vuruş yaptı ama sanki yüz vuruş yapmış gibi hissettim.

Ama yalan söylemeyeceğim... Bu iyi hissettirdi. *Gerçekten* iyi hissettirdi. Beau'yu incitmek istediğimden ya da onu önemsemediğimden değil. Aksine, onu daha çok önemsememi sağladı. İkimiz de ihtiyacımız olan bir kaşıntıyı kaşıyorduk. Seks gibiydi. İkimiz de birbirimizde arzuladığımız hissi buluyorduk. Ve onun acıyı kabullenişini, onu saklamaya ve onunla savaşmaya çalışmasını, sadece ona yenik düşmesini izlemek aslında bir nevi... güzeldi.

Mücadelesi güçlüydü. Güçlüydü. Ama kendini gerçekten bırakması daha da güçlüydü.

"Hemen döneceğim," diye fısıldıyorum altından kalkarken. Gözleri kan çanağı ve kırmızı çerçeveli ama en azından sonunda bana bakıyor.

Onu yatakta uzun süre bırakmıyorum, alt dolaplardaki bakım istasyonundan aloe balsamını ve buz torbasını arıyorum. Döndüğümde tekrar sırtına biniyorum, bu kez dizlerinin hemen üzerinde oturarak losyonu parlak kırmızı kıçına sıkıyorum. Hassas etine nazikçe masaj yapmadan önce serinlikten irkiliyor.

Onunla ilgilenirken hiçbir şey söylemiyor ve bir şişe suyla döndüğümde yorgun elleriyle alıyor.

"Otur," diye fısıldıyorum. Kalktığında şişeyi açıyorum ve suyu yavaşça ağzına döküyorum. Yüzü hâlâ lekeli ve gözlerinin etrafı şişmiş durumda.

Böyle anlarda, bunun Emerson'ın oğlu olduğunu hatırlıyorum. Yetişkin bir adam olsa bile, bu hala onun çocuğu. Ve ona yaptıklarım için kendimi kötü hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Yolun bir yerinde, utancım gurura dönüştü. Arkadaşımın oğlunu yedeğim yaptığım için üzgün değilim, onur duyuyorum.

Bu adam *benim*.

Biberonu boşaldıktan sonra tekrar göğsüme yığılıyor ve ben de onu kollarımın arasına alıp saçlarını okşuyor ve başını öpüyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye
sordum. Omuz silkiyor.

"Beau, konuş benimle."

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. Ve ben de iyi olmadığını
böyle anlıyorum. "Gerçekten çok iyiydin," diyorum ona.

"Biliyorum, ama ben sadece... bunu
beklemiyordum." "Acı mı?" diye sordum.

"Hayır. Sanki kontrolü kaybetmiş gibiydim. Üstesinden gelebileceğimi düşündüm," diyor alçak ve tembel bir ses tonuyla.

"Üstesinden geldin. Tepkin normaldi." "Küçük
düşürücüydü," diye homurdanarak yanıtlıyor.

"Benimleyken bile mi?" Tekrar yüzüne
dokunarak soruyorum.

Başını kaldırıp baktığında, gözlerindeki hiçlik her zamanki gardından daha iyi. Çünkü en azından Beau benim yanımdayken gardını indirebiliyor. Bunun için bana yeterince güveniyor.

"Hayır. Sen bir istisnasın."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama bunu yüz ifademde belli etmemeye çalışıyorum. Yüzünü yaklaştırarak dudaklarımın dudaklarını sıyırmasına izin veriyorum ve ardından usulca fısıldıyorum: "Sen de benim istisnamsın."

"Gitmeni istemiyorum," diyor öpücüğümden uzaklaşırken. "Ne?"

"Bu işin peşini bırakmaya hazır değilim. Hâlâ çok şey öğreniyoruz ve eğer gidersen her şey mahvolur."

"Beau..." Ona bunun geçici olduğunu hatırlatmaya hazırım ama bu sadece bir bahane. Altı ay bile ayrı kalmak için çok uzun bir süre. Özellikle de geri döndüğümde bunun hala burada olmasını bekliyorsak. Gerçekten tek bir çözüm var ve bu konuyu açtığım için delirmiş olabilirim ama ikimiz de hâlâ o anın etkisindeyiz, bu yüzden hiçbir süzgecim yok. "Benimle gel," diye fısıldıyorum.

Gözlerinde şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ne?"

"Benimle Phoenix'e gel. Sadece altı aylığına bile olsa. Bunu yapmaya devam edebiliriz."

"Ciddi misin sen?"

Heyecandan tüylerim diken diken oluyor. Bu çılgınca ama umurumda değil. Bunu istiyorum. Kocaman bir gülümsemeyle dudağımı ısırıp başımı sallıyorum. "Evet. Ciddiyim."

Tüylerinin diken diken oluşunu ve yüzünün aynı heyecanlı ifadeye bürünmesini izliyorum. Geri adım atmasını, bir bahane uydurmasını ve beni kibarca yüzüstü bırakmasını bekliyorum. Onun yerine başını sallıyor. "Tamam."

"Gerçekten mi?" Onu daha yakına çekerken soruyorum. "Evet amına koyayım."

Vücudunu bacaklarımın arasına sarkıtırken ağzı benimkine çarpıyor. Kendimizi çılgınlığa kaptırırken dillerimiz birbirine dolanıyor. Aynı havayı soluyarak kendini daha da yakınıma bastırıyor.

Bana dokunmaya o kadar hevesli ki, sanki hayata geri dönmüş gibi. Parmakları saçlarımda ve boynumdan aşağı iniyor. Dudakları dokunuşunu takip ediyor, kulağımdan göğüs dekolteme kadar yalayarak iniyor.

"Beau, sik beni," diyorum sesim titreyerek.

Aleti yolunu bulup yavaşça içeri girerken vücutlarımız inanılmaz derecede yakın. Birlikte bir inilti çıkarıyoruz. İterken ağırlığını üzerime bırakıyor, bacaklarım ortasına dolanıyor.

Biz biriz, her yönden birbirimize bağlıyız.

"İçinde olmayı seviyorum," diye homurdanıyor boynuma doğru ve tam hızlanmasını beklediğim anda çekiliyor. Yataktan atlayıp beni kaptığı gibi odanın diğer ucuna götürmesini şaşkınlıkla izliyorum. Diğer taraftaki büyük dolaba ulaştığımızda, beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp yüzeye bırakıyor, böylece aşağı bakıp tekrar eve kayışını izleyebiliyor.

Aleti içimdeki o mükemmel noktaya çarpıyor ve vücudum zevkten karıncalanıyor. O beni sikerken başım geriye düşüyor. Bu beklediğimden çok daha iyi. Başkasıyla olduğundan daha iyi. Aramızdaki bağ kopyalanabilecek bir şey değil. Zorla ya da sahte olamaz. Gerçekle yüzleşme zamanı geldi. Biz gerçeğiz.

Bir elini boynumun arkasına koyarak yüzümü kendine doğru çekiyor, ama beni öpmek yerine alnımızı birleştiriyor ve iterken zevk iniltilerimi içine çekiyor.

"Sana doyamıyorum," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Senin için her şeyi yaparım Maggie. Her şeyi. Ne istersen... Yaparım. Ben seninim."

Zar zor dayanıyorum, doruk noktam yaklaşıyor, bu yüzden sözleri hiçbir anlam ifade etmeden zihnime sızıyor. Orgazma yaklaştığımı hissetmiş olmalı çünkü aramıza uzanıp klitorisimi şiddetle okşuyor, daha sert vurdukça çığlık atmama neden oluyor.

"Benim için gel, bebeğim. Ver onu bana."

Klitorisime yaptığı amansız saldırıya karşı kıvranırken, vücudum bana ihanet ediyor ve o kadar sert boşalıyor ki, neredeyse tezgahtan havalanıyorum. Kalçalarım beline sıkıca sarılmışken, o içimde titrerken ben de orgazmımı onun aletinin üzerinde yaşıyorum.

Vücudunun bana verdiği zevkin her saniyesini yaşarken ona karşı kıpırdanarak doruk noktam sürüyor, sürüyor ve sürüyor. Ben daha tam olarak nefes alamadan, ağzı benimkinin üzerinde, yiyip bitiren bir öpücüğe dönüşüyor. Dili ağzımın içinde, kendi adımı zar zor hatırlayana kadar bana sahip oluyor.

Sonunda aşağı indiğimizde, ağzını çekerken içimde gömülü kalıyor. Sarhoş edici bakışları yüzümdeyken fısıldıyor, "Söylediğimde ciddiydim. Ben seninim. Ne istersen yaparım."

"Neden bahsediyorsun sen?" Neyi kastettiğini anlayamadığımı hissederek soruyorum. O her zaman benim dediğimi yapar. Daha önce hiç soru sormamıştı. Ama hâlâ o savunmasız, baştan çıkarıcı bakışlarıyla bana bakarken sonunda anlıyorum.

Bana ne istediğini söylüyor... yatakta. Sadece onu kontrol etmemi istemiyor. Onu becermemi istiyor. Nihai teslimiyet eylemi. En çok güven, en çok savunmasızlık gerektiren şey. Ve şu anda, sahne sonrası sersemliğinde, onu buna zorlamamalıyım. Tutmayacağım da. Bu, taahhütte bulunmak ya da söz vermek için en kötü zaman; çok erken olduğuna karar verirse onu Phoenix anlaşmasına bile zorlamayacağım, ama bunun harika olabileceği gerçeğini inkar edemem.

Onu gerçekten benim yapmak, başka kimsenin sahip olamayacağı bir parçasına sahip olmak. Bunu her şeyden çok istiyorum.

Hiçbir şey yapmadan başımı sallıyorum, başını göğsüme doğru çekerek onu kendime yakın tutuyorum. O şefkat şimdi her zamankinden daha parlak yanıyor. Belki de bu nihai teslimiyettir. Çünkü o bana bedenini veriyor olabilir ama benim ona verdiğim şey çok daha korkunç.

Ama o bana bedenini verecek kadar güveniyorsa, ben de ona kalbimi verecek kadar güvenebilirim. Umarım.

Kural #29: Domme'unuzu şımartmayın ve gelmeyi beklemeyin.

Beau

"Tamamdır." Ofisinin kapısında dururken bir parmağını kaldırıp kulaklığını işaret ediyor, yani şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor. Kapının pervazına yaslanıp işinin bitmesini bekliyorum, üzerimde sadece bir kot pantolon var ve tişört giymiyorum. Gözlerinin vücudumda gezinmesini izliyorum ve parmağını bana doğru çağırma hareketiyle kıvırdığında hiç şaşırmıyorum.

Sessizce odayı geçiyorum, bana sessizce gülümserken önünde duruyorum. Parmaklarını uzatıp karın kaslarımı okşadıktan sonra tekrar bilgisayar ekranına bakıyor. "Portaldakileri zaten imzaladım," diyor diğer hattaki kişiye.

Sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor, parmaklarını pantolonumun dikişinin üzerinde gezdiriyor ve karnımda ürperti yaratıyor. Gözleri ileride, yavaşça kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve beklerken nefesim kesiliyor. Pantolonumu çekiştirerek indiriyor ve hâlâ çoğunlukla yumuşak olan sikimi çıkaracak kadar alçaltıyor. Dokunuşuyla beni sertleştirmesine bayılıyorum, beni şaşırtıyor, bu yüzden geldiğini bile görmüyorum.

"Satıcıların ilkinde kapatması gerekiyorsa, onları vekaleten imzalamamız gerekecek. Üçüncüye kadar oraya varamayacağım" diyor.

Babamla konuşuyor olabileceğini fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Ona bakarken yutkunuyorum, hızla büyüyen sikimi okşamasını izliyorum. O olup olmadığına dair herhangi bir işaret için yüzünü inceliyorum, ama açıkça uyarılmam üzerinde herhangi bir etkisi yok.

Kahretsin, onun olmasını istiyor muyum? Yoksa istemiyor muyum? Bir yandan, öldürücü bir isyan eylemi olurdu, ama diğer yandan... babamı düşünmek tam olarak

havaya girmeme yardım et.

Maggie'ye onunla Phoenix'e gideceğimi söylediğimden bu yana bir hafta geçti ve bunda ciddiydim. Hâlâ gerçekten istiyorum ama... babama ne diyeceğim? Onunla aynı anda Phoenix'e taşınmak çok şüpheli... ve gerçek bir sebep yok. Herkese gerçeği söylemek zorundayız ve zaman daralıyor.

On gün içinde gidiyor. On gün içinde gidiyoruz.

Geçen haftayı ihtiyacı olacak eşyaları yeniden paketleyerek geçirdim ama şu anki planı, o yokken yeni evi kiralamak ve Phoenix'te kısa vadede işe yarayacak mobilyalı bir yer bulmak. Bana gelince, toplayacak pek bir şeyim yok. Son birkaç yılda o kadar çok taşındım ki, eşyalarımı neredeyse sıfıra indirdim. Bir süre Dash'in yanına taşınmadan önce Charlie'yle bir evimiz vardı ve sonra annemin yanına geri döndüm. Eşyalarımı tek bir kutuya sığdırabilirdim.

İşte böyle anlarda Maggie'ye bir ezik olduğumu hatırlatmak istiyorum. Onun güzel bir evi, harika maaşlı bir işi, lanet bir şirketi var, bir köpeğe bakıyor ve ben evsiz, işsiz bir zavallıyım.

Ama artık sertleşmiş olan sikimin ucunu diline götürüp başının etrafında işkenceli bir daire çizerek yaladığında bunları düşünmek zor. Bir an için bile olsa sonunda boşalmama izin vereceğini düşünsem bundan çok daha fazla zevk alırdım. Ama ben daha iyi biliyorum. Beni acı noktasına getirmek onun en sevdiği şey. Bunu bütün gün yapar ve eğer gerçekten kötü hissediyorsa, beni eve gönderir ve kendime dokunmayacağıma dair söz verdirir.

Ve yapmıyorum. Dersimi aldım. Bir velet olmak sadece bir süreliğine eğlencelidir çünkü bazen ceza gerçekten berbattır.

Bunun kanıtı olarak kıçım hala acıyor ve morarıyor.

Sikimi sonuna kadar ağzına alıp tükürükle kapladığında inlememek için orta parmağımın boğumunu ısırmak zorunda kalıyorum. Çektikten sonra, çağrısının geri kalanında beni okşayabileceği kadar ıslak.

Boşalmanın eşiğine geldiğimde, bana bakarken yavaşça başını sallıyor.

Telefonu Phoenix'teki emlakçı olduğunu tahmin ettiğim kişiyle kapattıktan hemen sonra, yalvarmaya başlamaya hazırım.

"Lütfen..."

"Çok iyiydin," diye fısıldıyor tekrar başının etrafında bir daire yalamadan önce. Boştaki eli bacaklarımın arasına uzanıyor, boşluğa masaj yapıyor

kıçımla taşaklarım arasında, beni inletiyor. Sonra kesemi avucunun içine aldı ve biraz acı verecek kadar aşağı çekti.

"Çok yaklaştım," diye ağlıyorum. "Maggie, lütfen."

"Maggie?" diye soruyor ağzını zonklayan sikimden çektikten sonra.

Hay sikeyim. Berbat ettim. "Hanımefendi, yani. Özür dilerim. Hanımefendi, lütfen."

Ağrıyan ereksiyonumu dar siyah külotumun içine geri sokarken cık cık diye bir ses çıkarıyor. "Neredeyse pes ediyordum ama sana karşı daha katı olmayı öğrenmem gerekiyor. Seni şımartamam. Ne kadar istesem de."

Eğitilme ve şımartılma fikri artık bana o kadar da garip gelmiyor. İki ay önce, bunun dünyadaki en garip ilişki olduğunu düşünürdüm - aslında düşünürdüm, ama şimdi? Artık anlıyorum. Maggie'yle aramızdaki her şey doğal, normal bir ilişkiden daha kolay. Diğer kadınlarla sınırlarım, kurallarım, sonuçlarım yoktu. Şekerci dükkanında tek başına şımarık bir çocuktum ve çok fazla tahribat yarattım.

Bu yüzden beni yine orgazmdan mahrum bıraktığında *fazla* şikayet etmiyorum. Eğer beni kontrol altında tutmak istiyorsa, ona izin veririm.

Saatine bir göz atıyor. "Hazırlanmaya başlamalıyız. Prova bir saat içinde başlıyor."

Masasına yaslandım. Bütün ay boyunca bu hafta sonundan korkmuştum. "Giyinmeden önce sana bir şey aldım."

Korku ve merak karışımı bir duyguyla duraksayarak sandalyesinde dönmesini ve gizli siyah çantasından küçük bir kutu çıkarmasını izliyorum. Kutuyu aramızdaki masanın üzerine bırakırken, "Aç şunu," diyor.

Domme'unuzdan garip bir siyah kutu almak asla iyiye işaret değildir çünkü bunun bir ödül mü yoksa ceza mı olduğunu asla bilemezsiniz, ama karşı koyamayacak kadar meraklıyım. Üstünü soyduğumda, içi boş ve ucunda bir halka olan gümüş tel şeklinde bir alete bakıyorum. "Nedir bu?"

Onu kutudan çıkarıyor. "Bu bir kafes." "Aletim için mi?"

Şeytani bir sırıtış, ağzının bir tarafını çarpık bir gülümsemeye dönüştürüyor. "Bu hafta sonu tam olarak senin Domme'un olamayacağım için, bana ait olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı. Umarım bu seni hizada tutar, böylece uslu durursun."

"Ben davrandım," diyorum.

Başını yana eğiyor. "Nişan partisinde kendini aptal durumuna düşürdün ve gelinlik partisinde Charlie'nin kuzeniyle flört ettin.

Duş. Bu gece itaatkâr ve uslu olmaktan başka bir şey yapmayacaksın. Kafes sana hatırlatmak için orada."

"Bu üzerimdeyken sertleşemiyorum," diye belirtiyorum. O da gülüyor. "Amaç da bu zaten, bebeğim."

"Hâlâ sert misin?" diye soruyor, sikime bakarak. Neredeyse tamamen sönmüş durumda ve bu şeyi takmayı düşünmek de pek yardımcı olmuyor. Neden bana yapmak istediği sapıkça şeylerden bahsetmesi beni anında tahrik ediyor?

Birkaç dakika derin nefes alıp zihnimi boşaltmam gerekiyor ama külotumu indirmeye çalıştığı anda kan yeniden akmaya başlıyor.

"Bana dokunmaya devam edersen bunu yapamam," diyorum inleyerek. O yine gülüyor.

"Bir yolunu bulsak iyi olur."

"Bitirmeme izin verirseniz..." Cevap veriyorum ama bana sert bir bakış fırlatıyor.

"Görünüşe göre birisi bugün gelmek istemiyor." Bu bir uyarı, çünkü gevezelik ediyorum. Daha iyisini biliyorum ama elimde değil. Beni böyle durumlara sokuyor ve benim de doğal içgüdüm karşılık vermek oluyor.

Takılacak ilk şey yüzük. Taşaklarımın arkasına ve nihayet sarkmış aletimin üzerine rahatça oturuyor. Bundan sonra, ön kısım aletimin etrafında kayıyor ve halka ile yerine kilitleniyor, böylece taşaklarım halka ve kafes arasında serbest kalıyor. Çok daraltıcı ve bu şey üzerimdeyken nasıl normal bir şekilde hareket edeceğimden pek emin değilim. Bunun çok *farkındayım.*

"Herkes bu şeyi görecek," diye yakınıyorum. "Hayır, görmeyecekler" diye yanıtlıyor. "Şimdi git giyin."

Parmak uçlarına uzanıp ağzımı tatlı tatlı öpüyor, sonra da küçük anahtarı yüzüme doğru sallayıp ofisinden çıkıp odasına doğru gözden kayboluyor.

"Lanet olası kötü kadın," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bunu yaparken yüzümdeki sırıtmayı engelleyemiyorum.

ETKINLIĞE AYRI AYRI GITMEK ZORUNDAYIZ TABII KI. MAGGIE BIR

Charlie'nin nedimelerinden, Mia ve Isabel'in hemen yanında, Sophie de onun

Baş nedime. Babam sağdıç olarak Garrett'ı seçti, malum sebeplerden dolayı. Başka bir durumda olsa sanırım beni seçerdi ama bu durumda ben sadece sağdıçım ve bu bile çok garip.

Evinden çok uzakta olmayan, geniş yeşil bir bahçesi ve bolca oturma yeri olan sahil kenarındaki çardağa vardığımda, Maggie'nin Charlie ve kızlarla derme çatma sunağın yanında sohbet etmekte olduğunu görüyorum. Babam beni gülümseyerek fark ediyor ve el sallıyor.

Şimdilik tek başına, Garrett ve diğer çocuklar girişte toplanıyor. Babamla yalnız olmak beni anında rahatsız ediyor - şu anda aletimin etrafına sabitlenmiş metal kafes yüzünden daha da kötüleşiyor.

Elini omzuma vurdu. "Gelebilmene sevindim."

Sıkı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Tabii ki. Bu senin düğünün. Şey... prova."

"Evet, ama bunun senin için rahatsız edici olduğunu anlıyorum," diye cevap veriyor ve bir anda sıradanlığı aşıp garip ve ağır bir duruma giriyoruz.

"Bunu gerçekten geçtim. Ciddiyim. Senin adına sevindim," diye mırıldanıyorum gözlerinin içine bakmadan. Ayak parmağımla çimleri tekmelerken ayakkabılarıma bakıyorum.

"Çok sevindim, Beau. Bunun anlamı çok büyük."

Yukarı baktığımda, birinin, herhangi birinin gerginliği kırmak için bize katılması için dua ediyorum. Hatta bu noktada, bir kasırganın rastgele Kaliforniya kıyılarını vurması ve hepimizi yok etmesi için dua ediyorum.

"Biliyorsun..." Eli tekrar omzumda ve ciddi bir şey söylemek üzere olduğunu anlamamı sağlayacak şekilde sıkıyor.

Hadi, kasırga.

"Garrett'tan sağdıcım olmasını istedim çünkü bunun senin için çok zor olacağını biliyordum. Ama sen-"

"Biliyorum baba," diyerek sözünü kestim. "Biliyorum. Sorun değil."

Omzumu bırakmadan önce ağır bir nefes verdi. "Sadece mutlu olmanı istiyorum, Beau."

"Mutluyum," diyorum ve uzun zamandır ilk kez bunu içtenlikle söylüyorum. Keşke ona bu kısmı söyleyebilseydim.

"Öyle görünüyorsun. Bir şeyler değişmiş," diye yanıtlıyor. "Biriyle mi görüşüyorsun?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum, "sadece... artık o kadar da umursamıyorum." "Benim hakkımda mı?" diye soruyor.

"Eskiden beni kızdıran şeyler hakkında. Kulüp, Charlie, sen ve annemin ayrılması. Kızgın olmak çok yorucuydu. Artık umursamamak güzel."

"Neyi önemsiyorsun?" diye soruyor ve ben gerçekten bu sorunun geleceğini tahmin etmemiştim. Beni hazırlıksız yakaladı. Son zamanlarda hayatımda öncelikli olan şeyleri düşünerek yutkunuyorum.

"İnsanlar... daha iyi olmak istememi sağlıyorlar." Bu düşündüğümden çok daha anlayışlıydı.

Babam donup kalıyor, bana bakarken kaşları çatılıyor. Tam cevap vermek için ağzını açacakken Charlie bize yaklaşıyor. "Hey, çocuklar. Nikâh memuru başlamak için hazır."

Şakağını öpmeden önce bir kolunu onun beline doluyor. "Tamam. Geliyoruz."

Bana dönmeden önce ona gülümsüyor. Bana baktığında neşesinin az da olsa nasıl kaybolduğunu fark ediyorum. Tek kelime etmeden birlikte mihraba doğru ilerliyoruz.

Charlie'nin bir zamanlar onunla burada olacağımızı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Benimle sonsuza dek birlikte olmayı hayal etti mi? Bir buçuk yıldır birlikteydik. Yirmi yaşında bir çift için uzun bir süre. Neredeyse ona şimdi ne kadar iyi durumda olduğunu söyleyecektim.

Bakışlarım salonun diğer tarafında kadınlarla birlikte oturan Maggie'ye takılıyor ve bir anlığına bana bakıyor. Sadece bir bakış, babamla konuşmamızın ve Charlie'nin bakışının yarattığı sisi dağıtıyor.

Buraya geldiğimizi gördü mü hiç?

Siktir, görüyor muyum?

Tam olarak değil. En azından bu şekilde değil. Yine de bir şey görüyorum. Çıktığım bir kadın hakkında en çok düşündüğüm şey bu. Onunla bir gelecek görebiliyorum ve bu kulağa harika geliyor.

Kural #30: İyi bir seks şakası sizi her türlü rahatsız edici durumdan kurtarabilir.

Maggie

Düğünler pek bana göre değil. Tüm arkadaşlarınızın beyazlar içinde ve birbiriyle uyumlu gelinlikler giymesi bana çok klişe geliyor ama Charlie bu kadar mutlu görünürken tüm bunlardan nefret etmek zor. Ben de onu geleneksel düğünlerden hoşlanan bir kız olarak görmüyordum ama sanırım Emerson'la tanışınca tercihlerinin çoğu değişti - en azından bana öyle geliyor.

Neyse ki nedimelerin siyah giymesine izin veriyor ve bunun için Onu.

Düğün organizatörü bizi yerlerimize yerleştirmeye başladığında Birdenbire on yıl öncesine döndüm. Eskiden ben düğün planlayıcısı değil, etkinlik koordinatörüydüm. Kontrolü ve bununla birlikte gelen tüm çılgın enerjiyi seviyordum. Sanki ne kadar stresli olursa o kadar otoriter olabiliyordum ve şimdi bu çok mantıklı geliyor. Bunu kendim hakkında daha önce anlamamış olmam şaşırtıcı.

Düğün organizatörü beni Drake'in yanına yerleştirdiğinde rahat bir nefes alıyorum. Hunter Isabel'in yanında ve Mia da Beau'nun yanında. Böylesi daha iyi. Koridorda onun yanında yürümek zorunda kalırsam ortaya çıkacaklardan çok korkuyorum. Ayrıca, hâlâ o aleti takıyor ve aramızdaki herhangi bir şeyin onun için acı verici olmasını istemem - yani kendi isteği dışında sertleşmeye başlamasını.

Tamam, sanırım kafes takılıyken biraz kıvrandığını görmek istiyorum. Zaten bu yüzden kafesi ona taktım, değil mi? Beau'ya birazcık işkence yapmak beni tahmin ettiğimden daha fazla heyecanlandırıyor.

Etkinlik koordinatörü erkekleri sıraya dizdiğinde sorunu hemen anladım. Drake ortada durmak için çok uzun, bu yüzden onları karıştırıp en sona yerleştiriyor. Beau yanıma yerleştirildiğinde nefesim kesiliyor.

Tanıdık kokusu burnuma doğru ilerlerken tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Onun yanında durmak bile bana sanki açıkta olduğumuzu hissettiriyor, sanki *herkes* bir saat önce onun aletini ağzıma aldığımı anlayabilirmiş gibi.

"Tamam, basit bir gözden geçirme yapacağız," diye anons ediyor kadın ve tüm grup hazırlanma alanına doğru yöneliyor. Beau sessizce yanımda yürüyor ve sadece bir kez birbirimize bakıyoruz, bakışlarımız yüklü bir saniye için buluşuyor.

Partilerde yan yana dururduk ve hiçbir zaman şu anda hissettirdiği kadar yasak hissettirmemişti. Ve sadece on gün içinde, sözde benimle Phoenix'e taşınacak. Ne düşünüyorduk ki? Herkesi sırrımıza ortak etmeden bunu nasıl başaracağız?

Yapılacak en olgun şeyin saklandığım yerden çıkmak olduğunu biliyorum ama dürüst olacağım, gizlilik çok cazip geliyor. Beau'nun bana ait olmasını seviyorum. Onu ya da hayatımızı kimseyle paylaşmak istemiyorum. Sadece onu yatağımda ve evimde, kimsenin fikirlerine karışmadan görmek istiyorum. Sahip olduğumuz şey kutsal ve bizim.

Başkalarının yargılamasını hissedecek olanın ben olduğumdan bahsetmiyorum bile. Onun için çok yaşlıyım ya da yeterince güzel değilim, bu yüzden bu ilişkide olmak için onu manipüle ediyor olmalıyım. Bu şekilde düşünmek mantıksız ama elimde değil. Paranoyak beynimin gittiği yer tam olarak bu.

Bir saat sonra, şık bir İtalyan restoranında masanın etrafında oturuyoruz. Ortam hafif ve mutlu. Karşımda, Isabel karnındaki şişkinliğin etrafında kendini ayarlarken gittikçe daha rahatsız görünüyor, Hunter ve Drake de sürekli onun üzerine titriyor. Yanımda Mia, Garrett'ın kolunun yan tarafına tutunuyor. Diğer tarafta Beau sessizce oturuyor, babasının arkadaşlarından oluşan mevcut grupta kendini rahatsız hissettiği belli.

Charlie ve Emerson ne zaman uzaktan *çift* gibi görünmeye başlasa, Beau gözlerini kaçırıyor ya da menüsüne bakıyor. Onu teselli etme dürtüsü çok fazla ve kendimi kimsenin göremeyeceği bir yerde ayağımı onunkine dayarken buluyorum.

Kimse bize bakmıyorken, sadece bir saniyeliğine ona bakıyorum, gözlerimiz başka kimsenin duyamayacağı ya da anlayamayacağı bir tür gizli dil gibi buluşuyor. Sadece bir bakışla bile çok şey söyleyebiliriz.

Onun bacağı da benimkini okşuyor. Sonra parmaklarının kolumun arkasını okşadığını hissediyorum ve aniden evde olmayı ve insanlardan uzak kalmayı hiç bu kadar istememiştim.

"Maggie!" diye tiz bir ses masanın öbür ucundan sesleniyor ve ben şok içinde sıçrayarak kendimi şu anda birlikte olmak istediğim tek kişiden ayırıyorum. Charlotte beklenti dolu bir gülümsemeyle bana bakıyor ve neden adımı haykırdığını açıklamasını bekliyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bu gece bizimle geliyorsun, değil mi? Bekarlığa veda partim için!"

Hemen başımı sallıyorum. "Oh, hayır. Üzgünüm ama... Gerçekten eve gitmem gerekiyor."

"Oh, neden bize katılmadığını biliyorum..." Mia göz kırparak alay ediyor.

Sikeyim.

"Neden?" Isabel bana bakmadan önce soruyor.

"Maggie'nin bir sevgilisi var," diye yanıtlıyor Mia ve yüzüm düşüyor, tenim soğurken kan ayaklarıma kadar çekiliyor. Yanımda, Beau içtiği suda boğulmaya başlıyor.

"Ne? Hayır!" Kekeliyorum, sırrımı savunurken neredeyse herkesin gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum ama kimse dehşete düşmüş gibi görünmüyor. Onun yerine hepsi gülümsüyor.

"Bu doğru mu?" Charlie dirseklerini masaya dayayarak hevesle soruyor. "Maggie biriyle mi görüşüyor?"

Mia omzumu dürtüyor. "Hadi ama. Bize ondan bahset."

"Kulüpte mi çalışıyor?" Emerson soruyor ve ben de onun dikkatli bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak.

"Kulübe *gidiyor mu*?" Charlie hınzır bir gülümsemeyle soruyor.

Başımı tekrar sallıyorum. "Onu tanımıyorsun. Aslında hiçbir şey. Bir kaçamaktı." Rahatsız bir şekilde kekeliyorum, hepsinin gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Hey," diye anons ediyor Beau, masadakilerin dikkatini çekerek. Hazır olmadığım bir şey söylemesini bekleyerek gözlerimi dikip bakıyorum. Beni şaşırtarak yüksek sesle "Bir inekle BDSM'ye ilgi duyan biri arasındaki farkı nasıl anlarsın?" diye soruyor.

Bekle... Ne?

Ona bakarken kaşlarım çatılıyor. Aslında *herkes* aynı şaşkınlıkla ona bakıyor. Gerginlik giderek rahatsız edici bir hal alıyor.

Hep birlikte neden bahsettiğini açıklamasını bekliyoruz.

Bir kolunu sandalyemin arkasına yaslayarak gururlu bir gülümsemeyle gruba bakıyor ve "Onlara Zindan Efendisi'nin ne olduğunu sorun" diyor.

Bir şaka. Dikkatleri üzerimden çekmek için açık saçık bir şaka yapıyordu.

İlk gülen Garrett olur. Sevinçle ulurken sertçe alkışlıyor, masanın geri kalanı da onu takip ediyor. Herkes gülmekten kırılıyor ve Beau sol elini kucağına geri çekmeden önce sırtımı rahatça okşarken halinden memnun görünüyor.

Dudağımı ısırırken kalbim kabarıyor, keşke şu anda onu bir öpücüğe çekebilseydim.

Kimse bir daha gizli erkek arkadaşımı sormayacak.

YEMEKTEN SONRA, TUVALETE GITMEK IÇIN IZIN ISTIYORUM. YIKANIRKEN
Ellerimde, telefonum bir mesajla tezgahın üzerinde vızıldıyor.

Sadece bir kaçamak mı?

Gülümsüyorum, ellerimi kuruladıktan sonra bir yanıt hazırlıyorum.

Zindan Efendisi mi?

Bu fıkrayı bana Sophie anlatmıştı.

Kafes nasıl?

Çok rahatsız edici. Eve gidip çıkarmaya hazırım.

Tamam. Benden önce git. Eve git ve ben gelene kadar çıplak ol.
Orad

a. Kafesi açık

bırak.

Cevabı gelmeden önce uzun bir sessizlik olur.

Evet, hanımefendi.

Masaya döndüğümde Beau çoktan vedalaşmaya başlamıştı. Şüphe çekmek istemediğim için onu takip etme dürtüsüne direnerek yerime oturuyorum. Charlie bana tekrar onlarla dışarı çıkmamı teklif ettiğinde ve ben reddettiğimde, Emerson'ın beni şüpheyle izlediğini fark ediyorum. Meraklı bakışlarından kaçınmak için hızla başka tarafa bakarken tüylerim diken diken olmaya başlıyor. Gerçeklerden şüphelenmesinin imkânı yok. Sadece paranoyam bana onun bildiğini düşündürüyor.

Onları şüphelendirecek hiçbir şey yapmadım. Onlar masanın etrafında küçük mutlu çiftler halinde otururken ben ellerimi kendime sakladım, bu beni öldürse bile. Ama on gün içinde artık bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacak.

OTUZ DAKIKA SONRA, GARAJDAN GEÇIP

Ev. Işıklar kapalı, ama kapıdan kıyafet izleri geliyor ve onları alıp kanepeye taşırken başımı sallıyorum. Ona kaç kere kıyafetlerini çıkardığında katlamasını söyledim? Bunun için bu gece onu biraz daha kızdıracağım.

Oturma odasına doğru yürürken onu yastığın üzerine diz çökmüş, tamamen çıplak bir halde yere bakarken buluyorum. Bir anlığına durup ona öylece bakıyorum ve manzarayı takdir ediyorum.

Ofisime doğru giderken yanından geçerken saçlarını okşuyorum, kendi kıyafetlerimi çıkarıp lambayı yakmadan önce büyük koltuğun üzerine rahatça seriyorum. İç çamaşırımdan başka bir şey giymeden ofis koltuğuma oturuyorum ve onu yanıma çağırıyorum.

"Beau, buraya gel."

Sürünerek yanına geliyor ve o geldiğinde kulüpte gördüğümüz tasmayı tekrar düşünüyorum. Boynunda ne kadar güzel duracağını ve ona takmanın ne kadar harika bir his olacağını düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Önümde diz çöktüğünde, bir elimi boynuna doluyorum, yakamı orada hayal ediyorum.

"Benim," diye fısıldıyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor.

Onu boğazından kavrayarak ayağa kaldırıyorum, böylece önümde duruyor. Aleti kafese karşı zorlanıyor, bu yüzden boynunu serbest bırakıyorum ve zorlanan uzunluğundan çözmek için hareket ediyorum.

"Bu gece iyiydin," diyorum kafesi ringden çıkarırken. Kafesi çıkardığımda yüzünü buruşturdu. "Gelmene izin vermeli miyim?"

"Evet, hanımefendi," diye mırıldanıyor.

"Neden sana izin vermem gerektiğini söyle," diye soruyorum, halkayı skrotumunun üzerinde ve horozunun uzunluğunda gevşeterek. Kan akışını kısıtlamadığı için ereksiyonu daha da hızlı büyümeye başladı.

Yutkunuyor. "Çünkü ben davrandım. Herkesin seni rahatsız etmesini engellemek için o aptal şakayı yaptım."

"İyi iş çıkardın," diye cevap veriyorum ve onu açık yumruğumla okşarken homurdanmasına neden oluyorum.

"Sana davranış şekillerinden hoşlanmıyorum," diyor ve elim donuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni rahatsız ettiler. Saygıyı hak ediyorsun."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Ağzından çıkan bu sözler bile ona dokunma ihtiyacı hissetmeme neden oluyor. Elim sikini bırakıyor ve vücudunda geziniyor. Onu aşağı çekerek ağzını kendime yaklaştırıyorum. Dudaklarımızı birbirine bastırarak dilimi ağzına sokuyorum ve o da öpücüğün içinde eriyor. Dudaklarımız ayrılırken ona fısıldıyorum, "Bunu söylediğini duymak çok anlamlı, ama kötü bir niyetleri yok. Sadece beni senin kadar tanımıyorlar."

Bacaklarımın arasında diz çökerken mükemmel mavi gözleri benimkilere dikilmişti. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Lütfen..." Daha yakına eğilirken elleri kalçalarımda geziniyor.

"Lütfen ne?" Parmaklarımı dalgalı kumral saçlarında gezdirerek soruyorum.

"Seni boşaltmak."

Ona bakarken nefesim göğsümde düğümleniyor, başımı sallarken yutkunmaya zorluyorum kendimi. "Evet, yapabilirsin."

Başka bir şey söylemeden iki kolunu bacaklarımın altından geçiriyor ve beni sandalyenin kenarına çekiyor. Parmakları külotumun lastiğinin altından kayıyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken ben de yukarı kalkıyorum. Çırılçıplak kaldığımda, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi seksimi yalayıp yutarak saldırıyor. Ağzı klitorisime yaklaşıp aç bir iniltiyle sertçe emerken bir çığlık atıyorum.

Birkaç dakika durmaksızın yaladıktan sonra, kıvrımlarımı yalamaya devam ederken omurgam eğilmeye başlıyor.

Bir erkekten neredeyse hiç oral seks almazken ve genel olarak seksten *hiç* orgazm olmazken, Beau bir mucize gibi hissettiriyor. Zevkimi görmek *istiyor* ve ben de artık bunu saklama ihtiyacı hissetmiyorum. Bu anların onu gururlandırdığını biliyorum, sadece onun dokunuşuyla boşalmamı görmek, ama bunu benim bakış açımdan anlayıp anlamadığını bilmiyorum. Bunların sadece orgazm olduğunu ve önemli bir şey olmadığını düşünebilir ama bunun benim için ne kadar güçlü ve özgürleştirici olduğunu asla tam olarak kavrayamayacak.

"Aman Tanrım, Beau," diye haykırıyorum, ellerimi saçlarının arasına sokup onu kendime çekiyorum. "Daha fazla," diye yalvarıyorum.

Derin uğultusu daha da artıyor, hassas klitorisime daha fazla titreşim ekliyor, vücudumun şimdiye kadar bildiğinden daha fazla zevk almak için ağzını kullanıyor.

"Tam orada," diye çığlık atıyorum, ama hızlı ve yoğun bir orgazma ulaşmadan hemen önce, iki parmağını içeri sokuyor, vücudum kontrolden çıkarken onları G noktama doğru kıvırıyor.

"Evet, evet, evet!" Başımdan ayak parmaklarıma kadar her yerimi titreten bir zevke doğru uçarken sesim gergin ve zayıf çıkıyor.

Bu adamı seviyorum.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömmüşken bunu düşünmek safça bir şey ama birden Beau'nun başardığını hiçbir erkeğin başaramadığını hatırlıyorum. Sanki bana hatırlat*ıyor.* Sanki unutabilirmişim gibi.

Ben aşağı inmeye başlarken ıslak ağzını kalçamın iç kısmına sürtüyor.

"Beau," diyorum, dikkatini bana çekerek.

"Evet?" diye cevap veriyor.

"Şimdi sik beni."

Hiç tereddüt etmedi. Beni gafil avlayarak aceleyle ayağa kalkıyor, kollarını bacaklarımın altından geçirerek beni sandalyeden kaldırıp kollarının arasına alıyor. Bildiğim bir sonraki şey, duvara çarpıldığım, bacağımı ön kolunun üzerine kaldırdığı ve kendini içime soktuğu.

Ağır homurtularla beni duvara yapıştırıyor ve ben destek için boynuna yapışıyorum. Etkileyici uzunluğuyla delinmenin verdiği zevk beni bir başka şiddetli orgazma doğru sürüklüyor.

"Durma," diye haykırıyorum. Bu isteğime, sanki birlikte uçuyormuşuz, tutkulu bir zevk ve arzu fırtınasına yakalanmışız gibi hissedene kadar itişlerinin yoğunluğunu artırarak cevap veriyor. Ona asla doyamayacağım, asla.

Vücudunun her hareketinde, onunla yarı yolda buluşuyorum. Sanki iki yarımmışız, sadece birlikte bir bütünmüşüz gibi. Sanki birbirimize sahip olmadan önce hiçbir şeyin anlamı yoktu, ama şimdi nedenini biliyoruz. Hiç kimse hayatımdaki boşluğu Beau gibi dolduramaz. Birlikte, tamamlandık.

Sabit temposunu sürdürürken alnından ter damlıyor, ama bitirmeden önce duvardan koparılıp masanın üzerine fırlatılıyorum, beni doldurma şeklini hemen özlüyorum. Birden beni çevirdi, böylece yüzeye doğru eğildim.

Sorumluluğu almasına aldırmıyorum bile. Teknik olarak, bunu yapmasını ben söyledim. Ve bana arkadan girdiğinde, bunun ne kadar iyi hissettirdiğine o kadar kör oluyorum ki, karşı koymaya zahmet etmiyorum. Parmaklarım beni yüzeye bağlı tutmak için masamın kenarını kavrıyor. Ona doğru bastırıyorum, şiddetli hamlelerini karşılıyorum.

"Seni duymama izin ver," diye yalvarıyor, ben de çığlıklarımı daha da yükseltiyorum, neredeyse masamın tahtasına karşı çığlık atıyorum.

Aramızda coşkudan başka bir şey yok, bir araya gelirken bedenlerimiz mükemmel bir uyum içinde buluşuyor. O içimde titrerken duvarlarım onun etrafında titreşiyor.

Doruğa ulaştığım sırada bir yerde ona nasıl hissettiğimi söylemek istiyorum. Bilmesi için o üç kelimeyi söylemek istiyorum. Bu benim için bir deney değil. Kontrol ya da hakimiyetle ilgili değil. Bu gerçek. Bu aşk. Ama korku beni engelliyor.

Ya aramızdaki bu yoğunluk onun için farklıysa? Ya hissettiğimi sandığım bağ onun için sadece seksten ibaretse? Phoenix'e gelmeyi kabul etti ama bu, tedavisinin en yoğun olduğu dönemdi. Bir noktada bu konuda ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor ama itiraf etmeliyim ki çok korkuyorum. Eğer onu kaybetme riskim varsa, bunu göze alamam.

Kural #31: Ceza vicdanınızı rahatlatmaz ama özür dilemek rahatlatabilir.

Beau

Eski kız arkadaşımın babamla evlendiği gün yapmayı beklediğim birkaç şey var. Çok içmek. Birilerine küfretmek. Kafayı bulmak ve telefonumda hala duran çıplak fotoğraflarını yayınlamak.

Eski ben üçünü de yapmış olabilir.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim - sabahın dokuzunda evinin önünde, arabamda oturmuş, oraya gidip söylemem gereken şeyi söylemek için kendimi zorluyordum. Ama sonrasında kendinizi daha iyi hissedeceğinizi bilseniz bile berbat olacağını bildiğiniz şeyleri yapmak zordur.

Ve hiçbir kırbaç ya da titreşimli popo tıkacı beni yaptığım her şeyi geri alacak kadar cezalandırmayacak. Kendini düşünmek için bu nasıl? Ben artık kimim ki?

Bu işi daha fazla erteleyemeyeceğim için arabadan atlayıp evine doğru yürüyorum. Ellerimi ceplerime sokmadan önce hızla ön kapıya vuruyorum. Diğer taraftan sesler duyuyorum ve bir an sonra kapı açılıyor ve Sophie makyajlı yüzüyle karşıma çıkıyor.

"Burada ne işin var?" diye şakacı bir şekilde tersliyor.

"Sağ ol evlat. Kız kardeşinle konuşmak için geldim. Buralarda mı?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Tabii ki öyle. Ama bugün onun düğün günü olduğunun farkındasın, değil mi?" diye soruyor sevimli küçük bir bekçi köpeği gibi.

Gülümseyerek cevap veriyorum, "Barış için geldim."

"Pekâlâ, tamam," diyor, yavaşça kapıyı açarak. "Oturma odasında, saçını yaptırıyor."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum yanından geçerken. "Bu arada çok güzel görünüyorsun," diye ekliyorum, evin içinde kaybolmadan önce yüzündeki kızarmış gülümsemeyi yakalıyorum.

Oturma odası heyecanla uğulduyor ve ben neredeyse geri çekiliyorum. İyi bir şey yapmak için burada olabilirim, ancak şu anda sadece burada bulunarak havayı bozduğum için biraz endişeliyim.

Boğazımın temizlenmesiyle varlığımı belli ettiğimde herkes sessizleşiyor. Charlie'nin annesi Gwen ilk konuşan oldu.

"Hey, Beau... Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yanıtlıyorum gergin bir gülümsemeyle. "Ben sadece... Charlie ile biraz konuşmaya geldim. Eğer sorun olmazsa."

"Şimdi mi?" Charlie soruyor. Sophie gibi onun da yüzü çoktan makyajla kaplanmıştı. Arkasında duran bir kadın, yuvarlak bir ütüyle saçlarını kıvırıyor. Geri çekilmeden önce saçına hızlıca bir sprey sıkıyor.

"Sadece bir dakika sürecek," diye cevap veriyorum.

Annesine dönmeden önce yüzü yumuşuyor. "Bir saniyeliğine dışarı çıkacağız. Sorun olur mu?"

"Elbette," diye cevaplıyor Gwen. "Gidip mutfakta bir tur daha mimoza içelim." Yanımdan geçen kadınlara gülümsüyorum. Sonra Charlie'yi arka verandaya kadar takip ediyorum.

Havuzun kenarında durmuş, eskiden yaşadığı havuz evine bakıyorum. Babamın yanına taşındığından beri artık oraya pek gittiğini sanmıyorum ama o havuz evi benim için hala pek çok anıyı barındırıyor. En kötü zamanlarımda onu geri kazanmaya çalışıyordum. Kulübe gittiğimizi öğrendiğinde babasının onu ve Sophie'yi azarlamasını izlemek. Ve babamın beni kurtarmaya geldiğini görmek, o gün benim için her şeyin nasıl değiştiğini hatırlamak.

"Neler oluyor?" Charlie kollarını şüpheci bir şekilde kavuşturarak soruyor. Hemen savunmaya geçti ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirim. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem o kadar iyi.

"Charlie, buraya özür dilemeye geldim." Kolları gevşedi. "Ne? Neden?"

"Çünkü sana karşı bir pisliktim. Berbat bir erkek arkadaştım. Seni kullandım, sana hak ettiğin şekilde davranmadım. Ben, uh..."

Kahretsin, bu çok zor.

Gözlerinin içine bakmadan, hızlıca en kötü kısmı mırıldandım. "Seni aldattım... iki kez."

Sonunda kafamı kaldırıp ona baktığımda, şaşkınlıkla bana bakıyordu. Kaşları çatık ve başı eğik, tamamen kaybolmuş görünüyor.

"Bunu neden şimdi yapıyorsun?" diye soruyor.

"Çünkü... bugün evleniyorsun ve sen evlenmeden önce... aramızdaki her şeyin affedilmesini, unutulmasını ve geçmişte kalmasını istiyorum."

"Beau..." İç çekerek adımı söylüyor ve çapraz kollarını indiriyor. "Seni çoktan affettim. Kızgın değilim..."

"Ama hiç özür dilemedim."

"Teşekkür ederim ama bunu yapmak zorunda değildin-"

"Evet, yaptım," diyorum inançla. "Bunu bir yıl önce yapmalıydım. Kahretsin, bu saçmalıkların hiçbirini en başta yapmamalıydım, ama dürüst olmak gerekirse... eğer sana bir pislik gibi davranmam... ikinizi bir araya getirdiyse, o zaman buna kızgın değilim."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Demek istediğim... Üzgünüm ama sevindim..." "Berbat bir erkek arkadaş olduğun için memnun musun?"

"Hayır," diye kekeledim, "onu bulduğuna sevindim. Babamla evlenmene sevindim sanırım. Kahretsin, bu çok garip."

Bıkkın bir şekilde içimi çektim ve bir an sonra Charlie ağır bir kıkırdamaya dönüşen neşeli bir kahkaha attı. Bu konuşmaya girdiğimde takındığım sert ve rahatsız edici dış görünüşümü yumuşattı. "Bu garip ama bence buraya bunu söylemek için gelmen *çok hoş*. Bana. Değişmişsin, Beau. Umarım sen de benim kadar mutlu olursun. Gerçekten umuyorum."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, aklım hemen Maggie'ye gidiyor.

"Ve o gece dondurmacıda Sophie'yi savunduğun için teşekkürler. Yaralandığın için üzgünüm ama eminim önce o küçük pisliği sarsmak iyi hissettirmiştir."

Kaşımın üstündeki yeni yara izini ovalarken gülümsüyorum. "Evet, öyle oldu." Hak ettiğim yumruğu yemek daha da iyi hissettirdi ama bu kısmı ona söylemiyorum.

"Mimozalara kalmak ister misin?" diye soruyor garip bir gülümsemeyle.

Başımı sallayarak ellerimi tekrar ceplerime sokuyorum. "Cezbedici ama hayır. Gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz," diye el sallayarak cevap veriyor.

İçerideki kadın sürüsüyle yüzleşmek yerine yan kapıdan çıkıyorum. Arabama bindiğimde tuttuğum ağır nefesimi bırakıyorum. Bu

Neredeyse uzun zamandır aldığım ilk gerçek derin nefes gibi geliyor. Kendimi özgür hissediyorum.

ANNEMDEN KAÇMAK IÇIN MAGGIE'NIN EVINDE DÜĞÜNE HAZIRLANIYORUM.

Bugün hakkında söyleyecek güzel bir şeyi yok ve ben bunu duymaktan bıktım. Mutfakta durmuş, Maggie'nin aşağı inmesini beklerken rahatsız smokinimin içinde telefonumda geziniyorum. Arabayla ayrı ayrı gideceğiz - yine- ama oraya ondan çok daha önce varmak istemiyorum.

Topuklarının merdivenlere vurduğunu duyduğumda, sese doğru yöneliyorum ve evinin içinde akılsızca dolaşırken telefonuma bakıyorum.

"Hazırım," diye anons ediyor ve ben telefonumdan başımı kaldırıyorum, olduğum yerde donmuş, ağzım açık ona bakıyorum. Dar, siyah straplez bir elbise giymişti. Kalçalarını sarıyor ve göğüslerinin dolgunluğunu ortaya çıkarıyor. İçgüdüsel olarak dudaklarımı yalıyorum, daha sonra o elbiseyi üzerinden çıkarmayı düşünürken alttakini ısırıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerimi beline doladığımda. Dudaklarım boynunu bulduğunda ve yüzümü yumuşak tenine gömdüğümde tatlı bir kıkırdama çıkarıyor. Parfüm ve şampuan gibi kokuyor.

"Sakın saçımı ya da makyajımı bozayım deme," diye uyarıyor, sesi o kadar da ciddi çıkmadan.

"Oh, onu mahvetmek istiyorum." Sateni bacaklarından yukarı çekerken ellerim sıkıyor, ama altına uzanıp kıçını bulamadan beni itiyor.

"Terbiyeli ol," diye azarlıyor.

"İstemiyorum," diye sızlanıyorum, ona tekrar uzanıyorum.

Elini elime alıp başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum ve dudaklarımı her birine bastırıyorum. Onu böyle giyinmiş görmek bana bir şeyler yapıyor. Kendimi onun kölesi değil de erkek arkadaşı gibi hissettiriyor. Diğer erkeklerin onu bu elbiseyle gördüğünü düşündüğümde omurgamda bölgesel bir şey ürperiyor.

"Düşünüyordum da..." diyor kırmızı lekeli dudağını ısırarak. "Ne istersen yaparım," diye cevap veriyorum.

"Düğünden sonra kulübe gidebiliriz."

Gözlerim yüzüne doğru kalktı. "Bu maskeli balo gecesi değil." "Biliyorum," diye cevap veriyor. "Ama seni gizlice içeri sokabilirim."

"Ve ne yapacaksın?" Beni tekrar cezalandırmayı planladığından biraz korkarak soruyorum - ilişkimizin acı unsurundan hoşlanmadığımdan değil. Sadece geceyi gözyaşları ve duygusal bir çöküşle bitirmemeyi tercih ederim.

Cevap vermediğinde, anlamaya çalışarak yüz ifadesini inceliyorum. Gülümseyip beni daha yakına çekerken, farkına varıyorum. "Beni becermek istiyorsun."

Yutkunuyorum, yanaklarım ısınmaya başlıyor. "Eğer hazır değilsen-"

"Ben hazırım," diyerek sözünü kesiyorum.

Gözleri heyecanla parlıyor. "Gerçekten mi?"

Bakışlarımız kilitlenmişken başımı sallıyorum. Ellerim çenesinde geziniyor, ağzını kendime çekerken onu ensesinden kavrıyor. Dudaklarını şiddetli bir öpücükle kavradığımda kollarıma yapışıyor. Rujunun bulaştığını hissedebiliyorum ve buna bayılıyorum. Sikim pantolonumun içinde seğiriyor, ben de onu dar elbisesine sürtüyorum.

Sonunda birlikte nefes nefese kaldığımızda gülümsüyor. "Sana makyajımı bozmamanı söylemiştim."

"Hiç dinlemem."

Geri çekilip rujla kaplı ağzımı görünce gülüyor. Sonra beni yukarı sürüklüyor ve yumuşak ıslak bir bezle yüzümü temizliyor. Tüm bu süre boyunca tek kelime etmiyorum, hatta onun kendi yüzünü düzeltmesini, kırmızı rengi titizlikle yeniden uygulamasını izlerken bile. Çok seksi.

Pervasızca diyebilirsiniz ama bu gece için heyecanlıyım. Belki de bunu daha fazla düşünmeliyim, ama günün sonunda ona güveniyorum ve tedbiri elden bırakıp her şeyi onun ellerine bırakmaya fazlasıyla istekliyim. Kontrolü ona bırakmanın ne kadar iyi hissettirdiğinin üstesinden gelemiyorum. Özellikle de o istediği için. Ve sadece seks sırasında değil, tüm geleceğim için.

Hayatımla ilgili ne yapacağıma karar vermek zorunda olmanın baskısı buharlaştı. Tüm o ağırlık gitti. Ona güvenmek beni özgürleştiriyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor kırmızı rujunu minik çantasına atarken. Derin bir iç çekerek başımı sallıyorum. "Yolu göster."

Kural 32: Bir fırsat ortaya çıktığında, kaçırmayın.

Maggie

Bütün gün bulanıktı. Mekâna vardığımız anda, *burada durun*, *buket nerede*, *makyajımı düzeltin, nikâh memuru hazır mı, biri Charlie'ye bir fotoğraf çeksin* telaşı başlıyor. Etrafta koşuşturup yardım etmekle o kadar meşgulüm ki Beau'nun smokin içinde ne kadar yakışıklı göründüğüne hayranlıkla bakacak boş bir anım bile olmuyor. Ayrıca ilk kez Emerson'a ne kadar benzediğini fark ediyorum, özellikle de aynı smokini giyip yan yana durduklarında. Bu konuyu daha sonra açmam gerekecek. Emerson'dan kesinlikle hiç etkilenmedim. Yakışıklı olduğu kesin. Ama hiçbir zaman onu ve oğluna yaptığım gibi onun için dizlerimin üzerine çökeceğim.

Tanrım, Maggie. Cidden böyle mi düşündün?

Beau yanımda durmak için bana doğru ilerlerken sahneleme alanında duruyoruz, kolumu sarmam için dirseğini uzatmadan önce bana o özel bakışlarından birini atıyor. Ona dokunabildiğim an rahatlıyorum.

Şimdiye kadar *sizin insanınız* fikrini hiç anlamamıştım. Sizi aynı anda rahat, huzurlu, sevilen ve takdir edilen biri olarak hissettirebilecek diğer kişi. Bunca zaman arkadaşlarımın deli olduğunu düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum. Charlie, Emerson'ın kişisi.

Beau benim.

Sanki gözümüzü kırpıyoruz ve birden bahçenin arka tarafında çalan yaylı sazlar dörtlüsünün eşliğinde koridorda yürüyoruz. Hunter ve Isabel aşağı indikten sonra, Beau ve ben birlikte rahatça yürüyoruz. İnsanlar bize gülümsüyor

ve kendimi sakin tutmak için elimden geleni yapıyorum. Ah, bir bilseler.

Charlie'nin kuzenini Beau'ya biraz fazla uzun bakarken yakaladığımda, onu biraz daha yakın tutuyorum, *benimki* zihnimde yankılanıyor. Eğer burada bağırabilseydim, bağırırdım. Bir gün bunu yapabileceğimi hayal etmek aptalca mı? Eğer Beau beni o kadar uzun süre isterse. Ve babasına bizden bahsetme korkusunu atlatırsam.

Ön tarafa ulaştığımızda ayrıldık. Garrett ve Hunter'ın arasına sıkışarak koridorun karşısındaki yerini alıyor. Nikâh memuru düğünü başlatıp veciz sözlerden falan bahsederken, ben sessizce buraya nasıl geldiğimizi merak etmeye başlıyorum. Son iki aydır yattığım adam nasıl oluyor da Emerson'ın şımarık, bencil, huysuz oğlu olabiliyor?

Emerson ve Charlie yeminlerini ederken, gözlerim Beau'nunkileri buluyor ve bana baktığını fark ettiğimde gülümsüyorum. Bakışlarımız uzun, yüklü bir bakışmada buluşuyor. Zaten herkes gelin ve damada bakıyor.

Sessiz bir an için kendimi onun gözlerinde var ettim. Ve herkesin yanında olsak bile ne kadar *biz gibi hissettiğimizi fark ettim.* Evim bizim özel yerimiz haline geldi, artık gerçekten mutlu hissettiğim tek yer ve onun gözlerine özgürce bakabildiğimde aynı hissin var olduğunu görmek cennet gibi.

Üzerimde bir çift göz daha hissettiğimde, Hunter'ın yüzünde belli belirsiz bir merakla beni izlediğini görmek için yanına bakıyorum ve kan basıncımın yükselmeye başlamasıyla hızla bakışlarımı kaçırıyorum. Tanrım, bunlardan herhangi birini anladı mı? Beau'ya o şekilde bakıyor olmak benim için çok garip.

Paranoyamı çabucak yutuyorum ve Hunter'la yakın zamanda yalnız konuşmamak için aklıma bir not alıyorum.

Küçük kalabalık alkışlarken nikâh memuru "Sizi karı koca ilan ediyorum" diye anons eder. "Şimdi gelininizi öpebilirsiniz."

Bu kez Beau'ya bakıyorum, çünkü bu garip durumu ne kadar kabullenmiş olursa olsun, babanın eski sevgilisini öpmesini izlemek yine de garip hissettiriyor. Bana bakarken gözleri açılıyor çünkü babası eski sevgilisini sadece öpmekle kalmıyor... herkesin önünde onunla tamamen öpüşüyor. Buketimin arkasına saklamaya çalışarak küçük bir kahkaha attım.

Yanımda Mia yüksek sesle "*woo-hoo" diye* bağırıyor ve kalabalığın tezahüratı daha da yükseliyor.

TÖRENDEN SONRA EMERSON'IN EVINE GIDIYORUZ.
arka bahçede küçük bir resepsiyon düzenliyor. Beau, Sophie'yle birlikte partinin kenarına yakın bir yerde dururken ben de kulübün en zengin üyesi Ronan Kade, Garrett, Mia ve Fitz'le sohbet ediyorum. Neredeyse her düzenli ve önemli kulüp çalışanı bu gece burada, bu da kulübün kat yöneticilerimizin ve en güvenilir personelimizin elinde olduğu anlamına geliyor. Bu akşam, damadın oğlunu fark ettirmeden içeri sokma konusunda beni tedirgin eden bir akşam.

Planım, çalışan girişinde güvenlik görevlisi olmadığı için onu arka tarafa götürmek. Oradan da doğruca odaya gideceğiz. Beau için en rahat olacağını düşündüğüm ikinci kattaki VIP oda olan yirmi üç numaralı odayı bu gece şahsen bloke ettim. Alçak bir platform yatağı ve benim evimdekinden daha güzel yatak takımları var. Odada sevdiğim erkeksi bir şeyler var. Koyu gri yatak takımları, difüzörde sandal ağacı ve adaçayı yağlarının karışımı, özellikle ilk kez yapanlar için özel kayganlaştırıcılar ve kulübümüzün sunduğu en iyi bakım sonrası istasyonu. Gayri resmi olarak *ilk kez gelenlerin* odası olarak adlandırıldı ve söyleyebileceğim kadarıyla, bunun için kullanılıyor. Bekaretini kaybetmek anlamında ilk kez gelenler değil.

-Bildiğim kadarıyla bu onur sadece Mia'ya ait. Ama her şey için ilk kez deneyenler, gerçekten, ama çoğunlukla, ilk kez anal deneyenler.

Bunu evde değil de kulüpte yapmamın tek nedeni de bu. Kulüpte kendime daha çok güveniyorum. Orada kendimi daha rahat hissediyorum ve bu gece alabileceğim tüm rahatlığa ve güvene ihtiyacım var. Onu incitmekten endişe etmiyorum. Bu olmadan önce benimle yeterince iletişim kuracağına güveniyorum.

Onu kaybetmekten endişeleniyorum. Bu onun için çok fazla olabilir. Bu, onun kink-tolerans eşiğini geçtiğimizi ve pegging'in tüm hayatını geçirdiği vanilya aleminden biraz *fazla* uzak olduğunu fark ettiği an, uyandırma çağrısı olabilir.

Bahçenin karşısından onu izlerken, sınavdan ve uygulama onu hayatıma sokmadan önce tanıdığım adamı düşünüyorum. Kendimi zihinsel olarak o anıların içine koymaya çalışıyorum, onun bir veletten başka bir şey olmadığını düşündüğüm zamanlara ve sapıkça olanlara değil. Emerson'ın, babasının bir kink kulübü olduğunu öğrendikten sonra oğlu telefonlarına çıkmadığı için ağlayarak bana geldiği günü çok net hatırlıyorum. Beau'dan bu yüzden ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum. Ama onu tanımıyordum bile.

Beau kendisi söyledi, anlamadığımız şeyleri yargılarız. Ve ben Beau'yu anlamıyordum. Kahretsin, o kendini bile anlamıyordu, bu da bana neden bu kadar kırgın ve kendini küçümseyerek geldiğini açıklıyordu. Kendinden nefret ediyordu çünkü itaatkâr yanını anlamıyordu.

Ne kadar ilerlediğine bir bak. Bu nasıl aynı kişi olabiliyor? Bir insanın zihninin Beau'nunki kadar açılabileceğinin farkında bile değildim. Şimdi bile Charlie'nin küçük kız kardeşine kolunu dolamış, yüzünde güneş kadar geniş ve iki kat daha parlak bir gülümseme varken, tanıdığımı sandığım adamın yanlış yönlendirilmiş anılarını bir kenara itiyorum. Ve şimdi aşka dönüşecek olan şeyin yavaş yavaş gelişen kökleri olduğunu bildiğim o şefkatli duygunun vücudumun her yarığını doldurmasına, gözlerim yaşlarla dolarken damarlarımda yüzmesine izin veriyorum.

Onu *çok* seviyorum ve bunu kimseye söyleyememekten nefret ediyorum.

Ama bunların hiçbiri önemli değil çünkü yakında Phoenix'te benimle olacak ve buradaki hiç kimse artık önemli olmayacak. Orada kalabiliriz, sadece altı aylığına değil. Eğer orada benimle gerçekten mutlu olursa, o zaman gerçek bir hayat kurma şansımız olur. Sonsuza dek sürecek bir hayat.

Fitz, "Artık sizi rahatsız etmemeleri gerekiyor," diyor ve bu sözle ilgili bir şey dikkatimi tekrar birlikte durduğum arkadaşıma çekiyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Garrett gülümsüyor. "Fitz o protestocu pisliklerin icabına baktı. Şimdilik onları korkutup kaçırmaya yetecek kadar pislik buldu."

"Üzerlerinde kir mi var?"

"Evet. Sicillerindeki en ufak bir leke bile, yasal üstünlüğü ele geçirdiklerini düşündüklerinde aleyhlerine kullanılabilir," diye açıklıyor Fitz.

"Bu geri tepmez, değil mi?" Ben soruyorum.

Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Dediğim gibi, bir süre idare edersin."

Mia, Garrett'ın yanına daha sıkı sarılarak, "Tanrı'ya şükür," diye cevap veriyor.

Garrett'ın yüzüne kazınmış endişeyi görüyorum. Sevdiğinin her gün yanlarından geçip gitmesi, ona zarar verebileceklerini bilmeleri, sadece kalplerindeki cahil nefretle beslenmeleri dehşet verici. Kimse böyle hissetmek zorunda kalmamalı. Eğer Beau olsaydı... nasıl hissedeceğimi biliyorum.

"Bunun için teşekkür ederim Fitz. Gerçekten..."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diye yanıtlıyor sıcak, orantısız bir sırıtışla. Ne kadar yakışıklı bir adam. Kravatını ne sıklıkla gevşettiğini

merak ediyorum.

Tabii bir de yanımda her fırsatta kravatını gevşeten Ronan var. Elli altı yaşında bile yavaşlama belirtisi göstermiyor. Bu adamın ölene kadar kulüpte olacağından ve kadınları kendine çekeceğinden hiç şüphem yok. Ve bunun parayla bir ilgisi yok. Her ince hareketiyle yaydığı güven ve çalım, dünyanın en güçlü afrodizyağıdır.

Birden, cama hafifçe çarpan metalin sesi dikkatimizi verandanın yanında duran müzisyen dörtlüsünün yanında duran yeni evli çifte çekiyor. Beyaz ip ışıkları partiyi tepeden aydınlatarak geniş avluya romantik bir hava veriyor.

"Sakıncası yoksa, yeni karıma ilk dansımızda eşlik etmek istiyorum," diyor Emerson, elini onun elinin içinde tutarak ve dudaklarını nazikçe onun parmak eklemlerine bastırarak. Kadın gözlerinde parlayan sevgi ve hayranlıkla ona bakar. Kalabalık hafifçe alkışlar ve dörtlü "Can't Help Falling in Love "ın enstrümantal bir yorumunu çalmaya başlar.

Derme çatma dans pistinde birbirlerine inanılmaz derecede yakın durmalarını, yavaşça müziğe dönerken birbirlerinin gözlerinin içine bakmalarını sessizce izliyoruz.

Beau'yu bahçede aradığımda bulamıyorum. Muhtemelen bu kısmı atlamıştır ve onu suçlayamam. Bir adam ancak bu kadarını kaldırabilir.

Şarkı bittikten sonra, diğer çiftler gelin ve damada katılmaya başlar. Önce Mia ve Garrett. Sonra, Isabel ve Drake, adam o kadar yüksekte ki, onları birlikte görmek neredeyse komik görünüyor, özellikle de o dar elbisenin içinde spor yaptığı yuvarlak basketbol göbeğiyle. Drake'in Isabel'i tutuş şeklinden onun ağırlığının bir kısmını ayaklarından aldığını anlayabiliyorum ve Isabel Drake'in ağzını sevgi dolu bir öpücük için kendi ağzına doğru çekmeden önce ona bakıyor. Onu uzun zamandır Hunter'ın karısı olarak tanıdıktan sonra onları birlikte görmenin tuhaf olacağını düşünmüştüm ama öyle değil. Sanki bunca zamandır çoklu bir ilişki içindeymişler ve hiçbir şey değişmemiş gibi.

"Bu dansı bana lütfeder misin?" diye gürlüyor kulağıma arkamdan tanıdık bir ses.

Arkamı dönüp Beau'ya bakıyorum; mükemmel bir şekilde taranmış saçları, büyüleyici parlak mavi gözleri ve güneşten mükemmel bir şekilde öpülmüş ten rengi, tadına bakılabilecek kadar güzel görünüyor.

"Bunun biraz riskli olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Başını sallarken kendini beğenmiş, sıkı dudaklı bir gülümseme takınıyor. "Seninle dans etmek bir risk değil. Güzel bir kadının tek başına

bir dans pistinin kenarında, bu bir risktir. İnsanların müsait olduğunuzu düşünmesine izin vermek de bir risktir. Bu fırsatı heba etmek, risk. Bunların hiçbirini almak istemiyorum."

Parmaklarını bileğime dolayarak beni nazikçe dans pistine doğru çekiyor. Sessizce, kimse duymasın diye, fısıldıyor, "Hanımefendi, lütfen beni yalvartmayın."

Sonunda, olay çıkmasını engellemek için yumuşuyorum, beni zeminin ortasına götürmesine izin veriyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Kendimi çok savunmasız, çok açıkta hissediyorum. Ama sıcak gözleri beni sakinleştiriyor ve onlara bakarak daha önce keyif aldığım o rahatlığı buluyorum. Sonra, etrafımızdaki partiyi bastırıyorum ve beni dans pistinin etrafında nazik bir dönüşe yönlendirmesine izin veriyorum.

"Ama yalvarman hoşuma gidiyor," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum," diye gülümseyerek cevap veriyor. Çoğunlukla arkadaşça görünüyoruz. Drake ve Isabel gibi öpüşmüyoruz. Charlie ve Emerson gibi birbirimize sertçe bastırmıyoruz ve Beau'nun eli Garrett'ınki Mia'nınkine olduğu gibi kıçıma yakın değil.

"Seni içeri sürüklemek ve yüzümü elbisene gömmek istemem kötü bir şey mi?"

Kocaman gözlerle, kimsenin bizi duymadığından emin olmak için hızla etrafıma bakıyorum. Neyse ki herkes Beau'nun ağzından çıkan iğrenç sözleri umursamayacak kadar kendi partnerlerine dalmış durumda.

"Kes şunu," diye cevap veriyorum ama o sadece sırıtıyor. Bana böyle baktığında kararlılığım parçalanmaya başlıyor. "On dakika sonra benimle ofiste buluş," diye cevap veriyorum, tam şarkı biterken. Biz zar zor arkadaş olma maskaralığımıza devam ederken kendi kendine gülüyor. Kibarca gülümseyerek ayrılıyoruz, her birimiz farklı yönlere gidiyoruz. Sonra onun eve doğru gidişini izliyorum. Yemek şirketinden biri elinde bir tepsi şampanya kadehiyle yanımdan geçerken, hemen bir tanesini kapıp aceleyle geri fırlatıyorum.

Beau'nun sadece birkaç dakika önce geçtiği yoldan geçerken küçük bir vızıltı duyuyorum. İçeride sadece yemek servisi yapanlar ve tuvalet için sırada bekleyen birkaç kişi var. Evin diğer tarafındaki Emerson'ın ofisine doğru ilerlerken hızlıca onlardan kaçıyorum.

Dikkatsiz ve aptalca mı davranıyorum... ve belki biraz da önemsiz mi? Evet. Hem de çok. Ama umurumda değil. Eğer Beau düğün gününde babasına isyan etmek istiyorsa... ve bu süreçte benim de gelmemi istiyorsa, o zaman bu planı onaylıyorum.

Parmak uçlarımda evin karanlık girintilerine doğru ilerlerken, bir elin beni ofisin tenha köşesine sürüklediğini hissediyorum. Beau beni duvara yaslarken ağzı benimkini buluyor, sıcak dudakları içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Sessizce önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Elbisemi kaldırdığında kendimi çok kirli hissediyorum, bu da onu daha çok istememe neden oluyor. Dudaklarını kalçama dayıyor, ağzını yukarı doğru götürürken bacaklarımı nazikçe ayırıyor.

Karnıma, kalçalarıma, uyluklarıma öpücükler kondurmaya başladı. Ağzının sıcaklığından bacaklarım güçsüzleşiyor. Cinsel organımı ve klitorisimi yaladığında, çığlık atmamak için bir elimle ağzımı kapatıyorum.

O durmuyor. Dudakları hassas noktayı hevesle emiyor ve daha fazla baskı için yüzünü oraya bastırırken saçlarından bir avuç tutuyorum.

Vücudumu doruğa yaklaştırdıkça, ona karşı daha çok mücadele ediyorum. Ağzı cennet gibi ve klitorisimi emme şekli beni bir zevk sarmalına gönderiyor. Parmaklarını kullanarak beni genişçe açıyor, dilini iki parmağıyla değiştirmeden önce içimde yolunu yalıyor ve G noktama karşı sertçe itiyor.

Bu çok yanlış ve Beau'nun babasının ofisinde beni diliyle becermesine izin verdiğim için gerçekten kötü hissetmeliyim, ama yanlışlık beni zevkimin zirvesine çıkaran şey. Sonunda kontrolümü kaybetmeden önce yüzünü olabildiğince uzun süre sürüyorum. Kalçalarımı başının etrafında kavrayarak sessiz bir ürpertiyle boşalıyorum, vücudum bunun ne kadar iyi hissettirdiğini ifade etme ihtiyacıyla titriyor.

Yüzünde sinsi bir gülümsemeyle ağzını silen Beau'ya bakarken soluk soluğa duvara yaslanıyorum.

"Bunun için cehenneme gideceğiz," diye fısıldıyorum.

"Buna değer," diye cevap veriyor ayağa kalkarken. "Şimdi babamın düğününü düşündüğümde, senin amının lezzetli tadını hatırlayacağım."

Dudağımı ısırıyorum, kızarıyorum. Gülümseyerek beni öpmek için eğiliyor. "Buradan ne zaman çıkıyoruz?" diye fısıldıyor.

"Onlar pastayı kesmeden gidersek çok şüpheli olur." "Pastadan sonra o zaman."

"Çantamı almak için evime uğramamız gerekiyor," diyorum.

"Düşündüm de. Arabamı senin evinde bıraksam ve seninkini kulübe götürsek nasıl olur?"

Gülümsüyorum. Sanırım gizli bir ilişkinin tüm bu lojistiğini özleyeceğim. Phoenix'te gizlice girmek ya da ayrı arabalar olmayacak. Ve bu kadar güzel

sır olarak saklamak zorunda kalmanın heyecanını özleyeceğim. O yüzden son bir kez daha tadını çıkarabiliriz.

"Evet, bu iyi bir plan."

"Heyecanlıyım," diye mırıldanıyor temkinli bir şekilde. Sanki kelimelerinde daha fazlasını okuyabiliyormuşum gibi hissediyorum, sanki heyecanlı olduğunu söylüyor ama aslında başka bir şeyi kastediyor. Bir şey... *daha fazlası.*

"Ben de heyecanlıyım," diye cevap verdim.

Ama asıl demek *istediğim, seni gerçekten seviyorum.*

Kural #33: Ona kime ait olduğunu göster.

Maggie

Arabamdan inerken garajımdan, "Bu elbiseyi kulüpte giy," dedi.

"Smokini giy," diye cevap verdim.

Ondan yaklaşık on beş dakika sonra resepsiyondan ayrıldım, ikimiz de pasta kesildikten sonra oradan çıkmak için sabırsızlanıyorduk. Parti yeni başlıyor gibiydi ve hepsi kalmam için hevesliymiş gibi davrandı ama herkes partiyi uzatacak son kişinin ben olduğumu bildiği için fazla karşı koymadılar. Sarıldık, onlara tekrar tebriklerimi ilettim ve beni yoluma gönderdiler.

Beau ile garajımda nihayet yalnız kaldığımız an, bütün gün ilk kez gerçekten tam anlamıyla nefes aldığımı hissettiriyor. Neredeyse kollarına düşüyorum, öpücüğünü oksijen gibi içime çekiyorum. Onun gibi kokuyor ve onun gibi tadı var ve bunun tanıdıklığı artık benim için bir uyuşturucu gibi.

Öpüşürken inliyor ve pantolonunun arkasında sertleşmeye başladığını hissediyorum.

"Bugün seni başka bir kafese koymalıydım," diye takılıyorum ona, elimi kasıklarına doğru götürüp ereksiyonunu avuçluyorum.

"O elbisenin içindeyken sana büyük haksızlık olurdu. Bütün gün bu ereksiyonu sakladım."

Kullandığı dile gülüyorum - yirmi iki yaşındaki bir adamın kirli diline, şimdi sevimli buluyorum ve eskisi kadar sinir bozucu değil.

"O zaman hemen kulübe gitmeliyiz çünkü ben seni sikene kadar gelmiyorsun."

İliklerine kadar titriyor ve ben bunu hissedebiliyorum. Ona sırıtırken dudağımı ısırıyorum. "Tanrım, böyle konuşmana bayılıyorum." Aşağıya uzanarak kıçımı sertçe sıkıyor ve kendini bana doğru sürtmek için kaldıraç olarak kullanıyor.

Kendimi geri çekmek neredeyse imkânsız geliyor ama onu gerçekten kulübe götürmem gerekiyor. Ve bu fırsatın elimizden kayıp gitmesine izin veremeyecek kadar heyecanlıyım. Çılgınca bir telaşla, bu gece için hazırladığım çantayı gerekli malzemelerle doldurmak için üst kata koşuyorum. Sonra ikimiz de heyecanla kapıdan çıktık, ben arabayı sürerken ellerimiz orta konsolun üzerinde kenetlenmişti.

Kulübün önünden geçerken görünürde tek bir protestocu olmadığını görünce rahatlıyorum. Bu gece tüm yıldızlar aynı hizada ve kendimi dünyanın zirvesinde hissediyorum. Kulübün arkasındaki çalışan park alanına park ediyoruz ve ellerim sinirden titriyor.

Emerson'ın oğlunu gizlice kulübe sokacağım.

Yani, belli ki buraya daha önce de gelmiş, ama ilk kez maskesiz ve benimle içeri giriyor. Biri bizi görürse, işimiz biter, ama belki de artık sorun yoktur. Belki de bu yüzden risk alıyoruz. Sadece yakalanmak için.

Anahtarımı kullanarak parlak ışıklı arka girişi açıyorum ve kulübün arkasından geçen çalışan salonunda kimsenin olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Zaten herkes düğünde olduğu için boştu. Beau'nun elini tutarak onu arkamdan içeri sokuyorum. Sağ tarafta VIP katına çıkan bir servis merdiveni var. Onu yukarı sürüklemeden önce boş olduğundan emin olmak için tekrar kontrol ediyorum.

Neyse ki VIP alanı karanlık ama aynı zamanda... açık oyun alanı. Bu da Beau için biraz fazla olabilir, onu uyarmayı unuttuğum bir şey. Artık çok geç. Onu hızlıca geniş odaya götürürken, inlemeler ve zevk çığlıkları çalan müziğin üzerinde zar zor yankılanıyor, etrafındaki ekrana geniş gözlerle baktığını görmek için arkamı dönüyorum.

Yirmi üç numaralı oda odanın diğer tarafında ve anahtar kartımı hızlıca alıp onu içeri sürüklüyorum ve o daha fazla aval aval bakamadan kapıyı kapatıyorum. İçeri girdiğimizde, tepkisini ölçmek için ona bakıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor sessizce.

"Üzgünüm, seni bu konuda uyarmalıydım," diye cevap veriyorum.

"Evet... muhtemelen yapmalıydın." Düşünceli bir ifade takınıyor ve kafasında dönen çarkları görüyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Yeni kulüpte de böyle mi olacak?" diye soruyor. Cevabımı hazırlarken omurgam geriliyor, bunun istemediğim bir tartışmaya dönüşmesinden korkuyorum

şu anda var.

"Bu bir sorun mu?" Dikkatlice soruyorum.

Biraz daha düşünüyor. "Hayır. Bu sadece... benim için büyük bir adım."

"Anlıyorum. Ama yaptığımız her şey güvenli, aklı başında ve rızaya dayalı. Bunu biliyorsun."

Başını sallayarak, "Evet." diye cevap verdi.

Bu konuda bir şeyler hâlâ bitmemiş gibi geliyor ve endişenin içini kemirdiğini anlayabiliyorum, bu yüzden onu yavaşça odanın derinliklerine çekiyorum. Çantamı sandalyenin üzerine koyup ona uzanıyorum. Hevesle kollarıma atılıyor ve eğilerek şehvetli bir öpücükle ağzımı alıyor.

Bu gece için pek bir planım yoktu. Bu noktaya gelip bedenlerimizin bize yol göstermesine izin vereceğimizi düşündüm, bu yüzden elbisemin altına uzandığında ona izin verdim. Bundan sonrasını ellerimiz devralıyor, aramızdaki elektrik daha da ısınırken her bir katmanı geriye doğru soyuyoruz. Beklenti ve heyecan içimden akan her duyguyu renklendiriyor. Külotumu sıyırıp önümde diz çöktüğünde, küçük bir minnettarlık iniltisi çıkarıyorum.

Bana dizlerinin üstünde çok iyi görünüyor.

"Maggie..." diyor ve dikkatimi yüzüne çekiyor. "Ne oldu?" Geri adım atacağından korkarak soruyorum.

"Bunu yapmadan önce bir şey söylemem gerekiyor."

Ellerini bacaklarımın arkasında gezdirip beni kendine yaklaştırırken umutla bekliyorum.

Sonunda ağzından çıkan kelimeler dizlerimi büküyor. "Hiçbir şekilde mükemmel değilim. Ama olmak istiyorum... senin için. Ben hiç daha önce aşık oldum," diyor ve nefesim kesiliyor. "Aşık olduğumu sanıyordum. Ama hiç böyle hissetmemiştim. Hiç kimse için daha iyi olmak istemedim. Maggie... kalbim senin. Onunla ne istersen yap."

Bu sözleri aramızda asılı bırakıyor ve yemin ederim kalbim tam bir dakika boyunca atmıyor. Aşağı uzanarak ellerimi başının arkasına doluyorum, o bacaklarıma sarılırken ben de onun etrafında kıvrılıyorum.

Yavaşça kucaklaştığımızda fısıldıyorum, "Benim için sen mükemmelsin. Benim kalbim de sende." Bacaklarımın etrafındaki elleri biraz daha sıkıyor. Birbirimizin içinde öyle erimişiz ki, neredeyse ayrılmak istemiyorum.

Ama bundan sonra olacaklar için çok heyecanlıyım. Bu yükseklikten tamamen inmeden önce, saçlarını sıkıca kavrayarak ağzını geri çekiyorum. "Şimdi yatağa gir" diye mırıldandığımda yüzünü buruşturdu.

Onu serbest bırakmadan önce endişeyle yutkunuyor ve yatağın üzerine sürünmesini izliyorum. Ortada oturuyor, sanki onu yatak direklerine bağlamamı bekliyor. Olacak olanın bu olmadığını biliyor, ama eski alışkanlıklar zor ölüyor sanırım.

Ona katılmadan önce sandalyenin üzerinde bıraktığım çantayı alıyorum. Yatağın yanına getirip yere koyuyorum ve ona nazikçe bakıyorum. "Yine *merhamet* kullanacağız, tamam mı? Ama ben ciddiyim Beau. İhtiyacın olduğunda bunu kullanacağına güvenmem gerek."

"Yapacağım," diye yanıtlıyor.

Derin bir nefes aldıktan sonra kendimi doğru zihniyete soktum. Ben onun Domme'siyim ve vücudu *benim*. Sahip olmak için. Hükmetmek için.

Önce siyah gözbağını çıkarıp işaret parmağımdan sarkıtıyorum. "Dört ayak üzerine" diye emrediyorum ve içgüdüsel olarak sıraya giriyor, elleri ve dizleri üzerine tüneyene kadar dönüyor. Arkasından yaklaşıp gözbağını gözlerinin üzerine yerleştiriyorum ve arkadan bağlıyorum. Sonra onu dikleştirip ağzını öpüyorum, kontrolü bana teslim ettiğini hissedene kadar dilimi ağzına bastırarak öpücüğün başını çekiyorum.

Öpüşmeyi kesip elimi omurgasında gezdirerek onu tekrar dört ayak üzerine bastırıyorum. Oraya vardığında, dirseklerinin üzerine düşene kadar kürek kemiklerinin arasından biraz daha sert itiyorum ve kıçını benim için havada bırakıyorum.

"Daha aşağı," diyorum, onu yatağın daha da içine girmeye zorluyorum. "Bana bunu ne kadar istediğini göster," diye onu kızdırıyorum.

Arkama yaslanıp dudaklarımı yalarken, vücudunun bu eğilmiş pozisyonda ne kadar ateşli olduğunu takdir ediyorum. Kıçının lezzetli kıvrımı ve bu pozisyonun yatağın üzerinde uzanan sırtındaki her bir lezzetli kası ortaya çıkarma şekli o kadar iyi ki keşke ona sonsuza kadar böyle bakabilsem. Tamamen benim irademde ve bu gerçekten çok güzel. Vücudu iri ve güçlü, beni kolayca alt edebilirdi ama etmiyor. İsteyerek boyun eğiyor.

"Söyle, Beau. Bunu ne kadar çok istediğini söyle." Kalçalarımı arkasına sürtüyorum, kalçalarının bana doğru kaydığını hissettiğimde onu kızdırıyorum.

"Bunu istiyorum hanımefendi. Hem de çok istiyorum."

Onun kirli yalvarışlarıyla içimdeki sıcaklık içime işliyor.

Sonra, kulüpten aldığım kemeri ve yeni başlayanlar için doğru boyutta olduğundan emin olmak için üzerinde *çok* araştırma yaptığım küçük siyah aparatı çıkarıyorum. Kemeri taktığımı duymasına izin veriyorum, sıkılaşana kadar belime ve kalçalarıma doluyorum. Her seste nasıl titrediğini fark ediyorum.

Şu anda bunun sadece Beau'nun boyun eğmesi ya da diğer *erkeklerin* onu yargılayabileceği bir şey yapması değil, aynı zamanda yeni ve korkutucu bir şey deneyimlemesiyle de ilgili olduğunu fark ediyorum. Bu da benim kesinlikle anlayabileceğim bir şey. Bu yüzden şu anda onun Domme'si olmak istediğim kadar, ona en savunmasız anlarımda bana davranılmasını istediğim şekilde davranmak da istiyorum.

Siyah silikonu kayışa takmadan önce üzerine eğiliyor ve elimi karın kaslarında gezdiriyorum. "Benim için sertleştin mi?" Fısıldıyorum. Elim bacaklarının arasında asılı duran çelik uzunlukla buluştuğunda cevabımı alıyorum. Ben onu okşarken bir inilti çıkarıyor.

"Oh...evet, öylesin. Merak etme... Ben de ıslağım." Bunun üzerine yatak çarşaflarına doğru inledi.

"İyi haber şu ki, boşalmana izin vereceğim ve bunu ben seni becerirken yapmanı istiyorum. Bu yüzden ben söylediğimde kendini okşamanı istiyorum."

"Evet, hanımefendi," diye homurdanıyor yüzü gömülü halde.

Sonunda sikini bıraktım ve yataktan kalktım. Kayganlaştırıcı yatağın yanındaki raflarda bir şişenin içindeydi. Kalçalarıma sarılı straponla ayakta dururken, yansımama bir an göz atıyorum. Kontrolü ilk ele geçirdiğim zamanki gibi, bu gücü ikinci bir deri gibi giyiyorum. Artık yabancı gelmiyor, gerçek benmişim gibi hissediyorum.

Raftan kayganlaştırıcılardan birini seçtikten sonra getirip kapağını açıyorum, böylece ne yaptığımı duyabiliyor. Sonra arka tarafındaki sıkı yuvarlak kasın üzerine biraz sürüyorum. Başparmağımı deliğin üzerinde gezdirdiğimde kasılıyor. Ama rahatlamasını bekleyerek nazikçe masaj yapmaya devam ediyorum. Acelem yok. Bu gece dünya kadar vaktimiz var.

Diğer elim yumuşak bir şekilde sırtının alt kısmında geziniyor ve omuzlarının yatağa doğru daha da gevşemeye başladığını izliyorum. Yüzü hâlâ kollarının arasında gömülü ama ben yavaşça dar deliğine girerken bile giderek daha huzurlu görünüyor.

Sonunda rahatladığında, ikinci bir parmakla onu düzgünce hazırlamama izin verdiğinde, göğsünden yayılan ince inlemeleri fark ediyorum. Vücudu benim için açılmaya başlıyor ve bu beni hem boğan hem de tahrik eden bir şey. Ona yapmak istediğim onca şey arasında bu an en büyüğü olmalı. Üç aydır hissettiğim tüm arzu ve ihtiyaçlar beni bu noktaya getirdi. Onu zaten cezalandırdım, aşağıladım, işkence ettim, kontrol ettim, ama şimdi, bu büyük olanı. Şimdi ona sahip olacağım.

Vücudum beklentiyle yanıyor, bacaklarım birbirine kenetleniyor, uyarılmayla daha da ısınırken nazikçe sürtünüyor. Nefes alışım

Ben onu daha fazla çalıştırdıkça, onun sesleri benimkileri kışkırttıkça daha da yoruluyor.

Sonunda hazır olduğunda, yerine sabitledikten sonra dildonun üzerine biraz daha kayganlaştırıcı sürüyorum. Sonra onu tekrar takdir ediyorum. Pozisyonunda ne kadar erotik ve şaşırtıcı görünüyor. Açık ve hazır. Savunmasız ve *benim*. Bunu başkası için yapmazdı. Dünyada hiç kimse Beau Grant'i bu noktaya getiremezdi ama ben getirdim.

İçimi bir gurur duygusu kaplıyor.

"Hatırlat bana... Sen kime aitsin?" diye sordum.

Başını bana doğru çevirirken göğsü nefes alış verişleriyle birlikte daha hızlı hareket ediyor. Gözleri bağlı olduğu için beni göremiyor ve merhametime bakarak, "Ben seninim," diyor.

"İyi çocuk," diye cevap veriyorum, kıçını okşayarak. Bu sözlerle birlikte, santim santim içeri giriyorum.

Vücudunun ona verdiğim her şeyi nasıl aldığını izlemek, hafızama sonsuza dek kazınacak bir şey. Titremeleri, nefes alışları, inlemeleri ve nihayet, daha da içine girdiğimde duyduğu hazzın ürpertisi.

"Oh lanet olsun..." Yatağın içinde homurdanıyor, kendini sessiz tutamıyor. "Sorun değil bebeğim. Gürültü yapmanı istiyorum. İstediğin kadar gürültü yap.

istiyorum. Bağır, çığlık at, küfret. Hepsini bana ver."

Cevap vermiyor, sadece sandal ağacı kokulu havaya doğru soluyor.

"Nasılsınız?" Gidebildiğim yere kadar oturduktan sonra soruyorum. Kalçalarım onun arka tarafına doğru bastırılıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor titrek bir nefesle. "Kahretsin, farklı ama iyi. Sadece yavaş git. Lütfen hanımefendi."

"Kibarca sorduğun için," diye şakacı bir şekilde cevap veriyorum. Kibarca sormasına gerek yoktu. Lütfen demeseydi bile onu hemen sertçe sikmezdim. Ben bir canavar değilim.

Yavaşça, tekrar içeri kaymadan önce birkaç santim gevşetiyorum. Sikişen kişi olmak yabancı bir duygu, ama benim de içimden güçlü bir cinsel enerji geçiyor. Onu serbest bırakmak, vahşi ve sert olmak, vücudundan zevk almak istiyorum. Aşırıya kaçmadan onu kırılma noktasına kadar götürmek istiyorum.

Ama henüz o noktaya gelmedik, o yüzden sakin olacağım.

Bir süre sonra, kalçalarının itişlerimi karşılamak için geri hareket ettiğini hissediyorum, bu yüzden biraz hızlanıyorum, her seferinde daha fazla çekiyorum, farklı açılardan vuruyorum. Onun

İnlemeleri yükseliyor, kullandığı dil renkleniyor ve prostatını bulduğum anı tam olarak biliyorum.

"Tanrım, sik beni. Tanrım, Maggie...ugh." Bunun bir dua mı yoksa daha fazlası için bir istek mi olduğundan emin değilim, ama ikincisi olarak kabul ediyorum. Kalçalarına sıkıca tutunarak ona daha sert çarptım. Vücudunun güçlü itişlere nasıl tepki verdiğini görmek klitorisimin nabzını hızlandırıyor ve kalçalarım daha da nemleniyor.

"Beni çok iyi karşılıyorsun Beau. Bunun ne kadar iyi göründüğünü görmelisin," diyorum kısık bir sesle.

Bu hayatım boyunca gördüğüm en ateşli şey. Her itişte bacaklarımın arasındaki kayış klitorisime sürtünüyor, beni daha da heyecanlandırıyor ve tahrik ediyor. Her ne kadar bu şeyi koparmak ve boşalana kadar onun sikine binmek istesem de, önce bu kısmı görmekle daha çok ilgileniyorum, çünkü *çok çok* iyi.

"Gelmeye hazır mısın?" diye soruyorum. "Evet, lütfen," diye inliyor.

"Henüz değil," diye cevap veriyorum. "Ben söyleyene kadar aletine dokunmayı aklından bile geçirme. Henüz boşalma. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi," diye cevap veriyor kirli bir homurtuyla.

Kalçalarını daha sıkı sıkarak sonunda her şeyi bırakıyorum. Kafamdaki her düşünce yok oluyor ve sadece o, ben ve bu çılgın, yoğun, inanılmaz an kalıyor. Bana verdiği tüm güç aramızda bir ateş gibi yanıyor. Odadaki tek ses bedenlerimizin çarpışması ve her itişte çıkardığı sesler. Zevk, ihtiyaç ve arzu çığlıkları. Kendine dokunmak için yanıp tutuşuyor, bunu biliyorum. Ama ben son dakikaya kadar beklemek istiyorum.

Kayış klitorisime sürtünüyor ve muhtemelen ben de onun kadar çıldırıyorum. Ama durmuyorum. Onu zevkin acıya dönüştüğü en uç noktaya götürüyorum. İstek, ihtiyaca dönüşüyor. Bedenlerimizin artık bedenimiz gibi değil, sadece çiğ, pis, nefes kesici seks kapları gibi hissettiği yere.

O noktaya geldiğimizde ve yumruklarının çarşafları sıkmaktan bembeyaz kesildiğini fark ettiğimde, istediğini yapmasına izin veriyorum. "Yap şunu Beau. Kendini okşa. Bu yatağın her yerine gel ve bana bunu ne kadar sevdiğini göster."

O anda ondan çıkan ses kısmen ağlama, kısmen inleme ve kısmen de hayvani bir kükreme. Bu benim de tiz bir çığlık atmama yetiyor ve duvardaki aynadan yansıyan ağrıyan sikini yumruklayışını izlerken itişimi sürdürüyorum.

O kadar tahrik oluyorum ki zorlukla nefes alabiliyorum, ama kendi orgazmımın bana bu kadar güçlü bir şekilde çarpmasını beklemiyordum. Vücudunu kaldıraç olarak kullanıyorum, vücudumdaki her sinir ucu zevkle yanarken ona sürtünüyorum.

Sonra yatağı beyaza boyamasını, zevkini görebileceğim yerlere püskürtmesini memnuniyetle izliyorum. O boşalırken ben iliklerime kadar gömülüyorum ve vücudunun benimkine karşı titremesine bayılıyorum.

"Aferin oğlum," diye tekrar tekrar mırıldanıyorum. "Çok, *çok* iyi."

İkimizin de nefes alması sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. Sonunda kendini boşalttığında, yavaşça içinden çıkıyorum ve aceleyle straponu çıkarmaya çalışıyorum. Bağlantıyı çözdükten sonra yere atıyorum ve ona odaklanıyorum. Ellerim sırtının terden ıslanmış düzlemlerinde ve nefes alışının düzensiz ritminde geziniyor.

"Konuş benimle. Nasılsın?"

"Çok iyi," diye cevap veriyor nefes nefese. Gözleri bağlı ama yine de başını bana doğru çeviriyor.

"Uzan."

Başka bir şey söylemeden yatağa yığılıyor, kendi pisliğinin içine düşmüş olmasını umursamadığı belli. Arkasına geçip sırtını ovuyorum ve omzunu öpüyorum. Bana doğru döndüğünde göz bağını nazikçe çözüyorum ve onu kollarıma çekiyorum, boynundaki hızlı nabzın göğsümde yarattığı his hoşuma gidiyor.

Eli vücudumda aşağı doğru kayıyor, bacaklarımın arasına uzanıp beni ıslak ve hassas buluyor. "Peki ya sen?" diye soruyor ve ben onun benim zevkime bu kadar odaklanmış olduğu düşüncesiyle gülümsüyorum.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, başını
öperek. "Geldim." "Öyle mi?" diye soruyor,
bana bakarak.

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. "Evet, beni de şaşırttı ama o kadar ateşliydi ki fazla sürmedi."

Yüzünü boynuma gömerek inliyor. Görünüşe göre, benim tahrik olduğum düşüncesi onu etkilemekte asla başarısız olmuyor.

Bir süre öyle kalıyoruz, sadece sessizlikte nefes alıyor ve birbirimizi okşuyoruz. Sonunda yataktan kalkıp lavaboyu kullanarak ellerimi yıkıyorum ve ona bir şeyler topluyorum. Arkama dönüp baktığımda beni hayran bir ifadeyle izlediğini görüyorum. Yanaklarım kızararak küçük buzdolabından soğuk bir şişe su ve hazır meyve tepsisini yatağa taşıyorum ve yanına oturmak için tırmanıyorum.

"Şu anda gerçekten üzüme ihtiyacım var mı?" diyor kaşlarını çatarak, önünde tuttuğum plastik kaba bakarken. Bir tanesini ağzına atarken gülmekten kendimi alamıyorum.

"Seninle ilgilenmeme izin ver, lütfen. Bu kısmı sevdiğimi biliyorsun," diyorum buz gibi bir su şişesinin kapağını açarken.

Kendini beğenmiş bir sırıtışla bir süre onu şımartmama izin veriyor, suyu yudumlarken peynir ve meyve yediriyor. Fazla konuşmuyoruz, bu hassas anın bir süre daha sürmesine izin veriyoruz. Görünüşe göre yaptığımız her şeyle daha da yakınlaşıyoruz. Sessizce, ılık ve ıslak bir bezi vücudunda gezdiriyor, mükemmel teninin her bir santimetresinin tadını çıkarıyorum.

"Yani?" Sonunda sordum.

"Ne olmuş yani?" diye soruyor, gözlerini zar zor açarak yatak başlığına yaslanırken hem sarhoş hem de coşkulu bir şaşkınlık içinde görünüyor.

"Peki, bu konuda ne hissediyorsun?" Tepelere kaçmaya hazır olmadığını bilmek için can atıyorum ama çaresiz görünmek de istemiyorum.

"Maggie." Gözleri açılırken adımı çok net bir şekilde söylüyor. "Az önce o kadar sert boşaldım ki sanırım o yorganın çöpe atılması gerekecek. Ve daha önce seks sırasında hiç bu kadar gürültü yapmamıştım. Sanırım beni gerçekten anlamsızca becermiş olabilirsin. Peki bu konuda nasıl hissettim? Oldukça iyi diyebilirim."

Gülerek ona bir üzüm daha yediriyorum. "Tamam, güzel."

"Endişeli miydin?" diye soruyor.

"Birazcık."

"Neden?"

Omuz silkerek başımı sallıyorum.

"Bundan hoşlanmadığım takdirde seni terk edeceğimi mi düşündün?"

Bakışlarım tekrar yüzüne yöneldiğinde alt dudağımı ısırıyorum. Sanırım biraz çılgıncaydı, değil mi? Bana sadece başını sallıyor.

Bir dilim çilek uzattığında ağzımı açıp dilimin üzerine koymasına izin veriyorum. Sonra beni kendine doğru çekiyor, kollarına yatmam için beni itmeden önce ağzıma bir öpücük konduruyor.

"Sen delisin," diye fısıldıyor başıma doğru. "Ve ben hiçbir yere gitmiyorum."

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum ve içimde bir rahatlama hissediyorum.

Hâlâ biziz.

Bir şekilde, istemeden de olsa dalıp gidiyorum. Sanırım tüm bunların benim için ne kadar yorucu olduğunu fark etmemiştim. Ama onun kollarının rahatlığı ve

Onunla baş başa kalmanın huzuru beni derin ve dinlendirici bir uykuya daldırmaya yetiyor.

Kural #34: Olaylara başka bir perspektiften bakmak iyidir.

Beau

Vücudum olabilecek en iyi şekilde harap oldu. Elbette ağrım var, ama bu onun cezasından sonraki ağrı gibi. Bunu bir onur nişanı gibi takıyorum. Acıya değer ve seve seve tekrar katlanabilirim.

O uyurken ona bakarak son birkaç saati ve ardından son birkaç haftayı tekrar ediyorum. Buraya nasıl geldim ben? Bunu yaptığıma inanamıyorum. Bana iki ay önce, bırakın babamın Salacious'taki iş arkadaşını, düğün gününde bile *birileri* tarafından azarlanacağımı söyleseydiniz, size kötü bir parti içtiğinizi söylerdim.

Ama bu noktaya yavaş bir geçiş değildi, değil mi? Daha çok derin bir dalış gibiydi ve açıkça atlayan bendim. Ve söylemeliyim ki... Geldiğim noktadan oldukça memnunum. Hayatımın en iyi seksini yaşıyorum, partnerime hayatının en iyi seksini yaşatıyorum ve bir kez olsun iyi bir erkek arkadaş oluyorum. Maggie her şeyi çok kolaylaştırıyor.

Birkaç dakika sonra huzursuzlanmaya başladım. O çok huzurlu ve onu uyandırmak istemiyorum. Ama aynı zamanda bu odada öylece oturamam da. Saat sabahın ikisi ve ben hiç bu kadar uyanık olmamıştım.

Aklımda kötü bir fikir beliriyor. Bunun için kesinlikle cezalandırılacağım ama kendime engel olamıyorum. Yani... babamın birlikte çalıştığı tanıdığım insanların hepsi muhtemelen evde uyuyordur ya da zil zurna sarhoştur, kesinlikle burada değil. Kimse beni tanımaz. O zaman neden biraz etrafa bakamıyorum?

Sessizce kıyafetlerimi geri çekiyorum, ceketi atlıyorum, böylece sadece artık kırışmış beyaz gömlek ve siyah pantolonla kalıyorum, kolları hızla sıvıyorum,

Yarıya kadar ilikleyin ve dağınık alt kısmı sıkıştırın. Umarım ortama uyum sağlayacak kadar iyidir.

Odaya geri dönmek için Maggie'nin anahtar kartını almam gerekiyor, bu da kesinlikle cezalandırılacağım bir şey. Kartı aldıktan sonra kapıyı nazikçe açıyorum ve onu uyandırmadan karanlık koridora çıkıyorum. Uyandığında ölü bir adam olacağım, sanırım cezayı bu kadar çok sevmem iyi bir şey.

Ne de olsa ben bir veledim. Öyle değil miyim?

Artık bilmiyorum bile. Son zamanlarda çok iyiydim ve o gece ona bilerek itaatsizlik etmenin verdiği hissi özlüyorum. Bunun heyecanını sevmiştim. Belki kefaretim yine sınırsız orgazm olur. Bu konuda çok fazla şikayet edemem.

Koridorun sadece bir tarafında üç kapı var, bizimki ilk kapı. Beni yukarı çıkardığı servis merdivenine geri dönmek yerine diğer yöne doğru ilerliyorum. Bu beni ikinci kattaki bir bar alanına çıkarıyor. Bir barmen ve özel masaların etrafında kaynaşan birkaç kişi var.

O siyah perdenin arkasında olduğu gibi açıkça sevişmiyorlar. Bu gerçek bir göz açıcıydı ve ne kadar nefret etmediğime biraz şaşırdım. Burası için çok fazla yargıda bulunmuştum ama şimdi gördüğümde farklı hissediyorum.

Belki de ben yozlaştırıldım. Belki de annemin dediği gibi, sapkınlar tarafından beyniniz yıkandığında böyle hissedersiniz, ama beni şikayet ederken göremezsiniz. Bana sorarsanız, beyin yıkamanın tam tersi gibi geliyor.

İkinci kattaki barın alt kata bakan bir balkonu var, maskeli balo partileri sırasında burada geçirdiğimiz gecelerden hatırlıyorum. Bu gece o kadar karanlık değil ve kimse maske takmıyor. Sadece mekânın içinde dolanıyorlar ve hiç kimse buraya sapıkça davranmak, seks yapmak ve boşalmak için geldiklerinden utanıyor ya da sıkılıyor gibi görünmüyor.

Aşağıda Maggie'nin yaklaşmama asla izin vermeyeceği bir bar daha var, muhtemelen tanınacağımız için, ama yine de... barmen bana tanıdık gelmiyor, bu yüzden ben de ona tanıdık gelmemeliyim. Ayrıca diğer tarafta başka bir kapı daha fark ediyorum, bu kapı kırmızı bir ip ve kaba görünümlü bir fedai tarafından korunuyor.

Şansımı denemeye karar vererek merdivenlerden inip geniş alanı geçiyorum, bir DJ'in çaldığı ve kadınların kafesler içinde dans ettiği sahneye bakıyorum. Kırmızı ipe ulaştığımda başımı hafifçe eğiyorum, hala birilerinin mekan sahibinin oğlunun bir süredir burada olduğunu söyleyeceği paranoyasıyla

Kulübe kaçak girmiş ve kesinlikle burada olmamalı. Bunun yerine sadece başını salladı ve bariyeri kaldırarak içeri girmemi işaret etti.

Ona doğru başımı sallayarak karanlığa adım atıyorum. İlk fark ettiğim şey pencereler. Büyük, tavandan tabana camlar her iki tarafta ayrı odalara açılıyor gibi görünüyor.

Bir çiftin camın arkasında başka bir çiftin sevişmesini izlediğini fark ettiğimde ağzımın bir yarısı gülümsüyor. Erotik, samimi ve garip bir şekilde... harika. Her oda dolu, insanlar izlemek için etrafta dolaşıyor, ama iğrenç bir şekilde değil. Takdir edici bir şekilde.

Hiçbir pencerenin yanında fazla oyalanmıyorum. Karanlık alanda ilerlerken röntgencilerin yanından geçip gidiyorum. Sona ulaştığımda yüzümdeki sırıtışa engel olamıyorum. Bu hayatımda gördüğüm en havalı şey. Ama benim için değil. Şu anda değil. Maggie ile geri dönmeyi tercih ederim, birlikte tadını çıkarabiliriz.

Umarım bizim kulübümüzde de böyle bir şey olur.

Bu düşünce aklımdan geçtiğinde duraksıyorum. Kulübümüz. Ne zamandır bu şekilde görüyorum? O bu konuda ne düşünürdü? İçgüdülerim bunu seveceğini söylüyor. Kendi kulübümüzü yönetme fikri, bunun *bizim işimiz olması* bana çok uzun zamandır hiçbir şeyin vermediği kadar heyecan veriyor.

Hayatım boyunca bir amaç aradım ve hiçbir şey bu fikir kadar iyi hissettirmedi. Neredeyse gidip onu uyandırmak ve bunu ona söylemek istiyorum. Ama henüz keşfetmeyi bitirmedim.

Koridordan çıktıktan sonra kulübün her köşesini dolaşıyor, izin verildiği kadarını görüyorum. Odaları sayıyor ve mağazayı tekrar kontrol ediyorum.

Bunu babam yaptı. Elbette tek başına değil ama burayı o inşa etti ve ben onunla gurur duymam gerekirken uzun süre ondan nefret ettim. Ben onunla gurur *duyuyorum.* Şimdi neredeyse insanların kim olduğumu anlamasını istiyorum. Emerson Grant'in oğlu olduğumu bilsinler.

Sonunda bara geri döndüğümde, duygularım yüzümden okunuyor olmalı çünkü köşede oturan iri yarı adam, üç koltuk ötesine oturduğumda gülüyor.

"İlk kez mi?" diye soruyor.

Kafamı kaldırdığımda cevabımı kekeleyerek söyledim. "Pek sayılmaz. Ama sayılır."

Gülüyor. "Tamam o zaman."

Bir an sonra onu, katıldığım ikinci maskeli balo gecesinde protestocunun kıçını ona vermemi engelleyen fedai olarak tanıdım. Sanırım bunun için ona borçluyum. Eğer hapse girmiş olsaydım, kırbacın akıl almaz gücünü deneyimleyemeyecektim.

"Ee... ne düşünüyorsun?" diye soruyor, berrak içkisinden bir yudum alarak. Tam o sırada bir barmen siparişimi almak için yanıma geliyor ve ben de kibarca bir Jack and Coke istiyorum.

Korumaya dönerek, "Bence harika" diye cevap veriyorum. Sonra nedense sırlarımı tamamen yabancı birine dökme ihtiyacı hissediyorum. "Eskiden o kadar da harika olduğunu düşünmezdim. Aslında, berbat olduğunu düşünürdüm. Ama bu buraya gelmeden önceydi."

Açıklamadan önce neredeyse gücenmiş gibi görünüyor, "Ben bir aptaldım. Sadece görmek istediklerimi gördüm ve bu da tüm öfkemi beslemeye yetti. Ama sonra biriyle tanıştım. Ve o gözlerimi açtı, artık her şeyi çok farklı görüyorum."

Barmen içkimi masaya koyuyor ve üzerinde adımın yazılı olduğu kredi kartımı vermek zorunda kalmamak için ona biraz para uzatıyorum. Fedai kendi içkisini bitirip bir tane daha istemeden önce bana başıyla selam veriyor.

"Biliyorsun... bir zamanlar ben de öyleydim," diyor ve bu beni şaşırtıyor. "Ama insanlar değişir. Zihinler değişir. Dersler değişir. Kendini hırpalama."

İçkimi yudumlarken gülümsüyorum. "Ben değilim. Artık değilim."

Birden bir el koluma yapışıyor ve beni döndürerek şaşkın ve kızgın bakışlı Maggie'yle karşı karşıya getiriyor. "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı sessizce.

"Bir içki içiyorum," diye cevap veriyorum, barın sonundaki adama dönüp bakarak.

Bir yudum daha almadan önce bize gülümsüyor.

"Hey, Maggie," diyor ileriye bakmadan önce.

"Merhaba, Hank," diye kibarca yanıtlıyor kolumu çekiştirmeden önce. "Gel bakalım.

Gitmemiz gerekiyor."

"Başım belada mı?" Yaramaz bir sırıtışla soruyorum.

"Çok fazla sorun var," diye fısıldıyor. Biz yukarı çıkarken, gözleri kulübün içinde bir ileri bir geri gidip geliyor, birinin ona seslenmesini bekliyor ama kimse kıpırdamıyor.

Odamıza varmadan önce alaycı bir ses tonuyla "Kulüpte güzel bir tur attınız mı?" diye soruyor.

Anahtar kartını ona uzatırken "Evet," diye cevap verdim.

"Güzel." Kapıya doğru uzanırken elini tutup dikkatini bana çekiyorum.

"Phoenix'i düşünüyordum."

Bana bakarken ağzı açık kaldı. Neredeyse endişeli görünüyor.
"Tamam..."

"Ya sana yardım edersem?" Diye soruyorum ve yüzü anında endişeden şaşkınlığa dönüşüyor. Kaşları içe doğru kıvrıldı ve ağzı kapandı.

"Bana yardım
etmek mi?"

"Kulübü yönet."

"Kulübü yönetmeme yardım etmek ister misin?" diye devam etmeden önce bir an tereddüt etti.

Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor ve bana bakması için onu daha yakına çekiyorum. "Evet, istiyorum. Bunun bir parçası olmak istiyorum. Her şeyi yönetmene ve yeni fikirler bulmana yardım etmek... ve bir şeyleri test etmek." Son kısmı göz kırparak ekliyorum, bu da onun gözlerini devirmesine neden oluyor.

"Ama... eğer bunu yaparsak, o zaman herkese bizden bahsetmek zorunda kalırız." "Ben hazırım," diye cevap veriyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Bu konuda pek emin görünmüyor, hâlâ insanların bizi bilmesini isteyip istemediğini kabul etmekte zorlanıyor.

"Tamam," diye mırıldanıyor ağzıma karşı ve ben şaşkınlıkla ona bakarak geri çekiliyorum.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Başını sallıyor. "Siktir et. Onlara söyleyelim. Sonra da hemen uzaklaşalım ki bizi öldüremesinler."

Bir kahkaha atarak kollarımı beline doladım ve onu yerden kaldırdım. Boynuma doğru ciyaklıyor ve kendimi dünyanın tepesinde hissediyorum. Onu tekrar yere bırakıyorum, dudaklarını kendime çekiyorum, onu sertçe öpüyorum ve vücutlarımız kapalı kapıya çarparken dudaklarındaki iniltinin tadına bakıyorum.

"Hadi eve gidelim," diye mırıldandım öpüşürken.

"Az önceki küçük kaçışından sonra gelmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Sorun değil. Bu gece o kadar sert boşaldım ki, bir hafta boyunca tekrar yapmam gerektiğini sanmıyorum."

Kapının kilidini açarken gülüyor. Eşyalarımızı çabucak topluyoruz ve parmaklarını benimkilerle birleştirirken kapıyı kilitliyoruz. Sanırım artık birlikte görünmekten endişelenmiyor.

Kulübün arka kapısına ulaştığımızda, kapıyı onun için açık tutuyorum, önümde binanın arkasındaki loş otoparka doğru yürümesine izin veriyorum.

Kapının arkamdan kapanmasına izin verirken gözlerim onun üzerinde, bu yüzden arabasına doğru ilerlerken yaklaşan adamı neredeyse görmüyorum. İlk başta, onun sıradan bir çalışan olduğunu düşünüyorum, ama başımı kaldırıp bize yaklaşırken yüzünde kaynayan ifadeyi gördüğümde, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İçgüdüsel olarak Maggie'yi tutup arkama yerleştiriyorum.

"N'aber dostum?" Muhtemelen soyulmak üzere olduğumuzu düşünerek soruyorum. Maggie onun bize doğru yürüdüğünü fark edince arkamdan nefes nefese kalıyor.

"Kim olduğunu biliyorum," diyor alçak bir hırıltıyla, sadece birkaç adım ötede durarak.

"Öyle mi? Seni tanımıyorum," diye cevap veriyorum.

Şeytani bir sesle kıs kıs gülüyor ve ışığa doğru biraz daha yaklaşıyor. İşte o zaman yüzünü seçebiliyorum. Bu adam dışarıda protesto pankartlarını tutan ve muhtemelen arabamı boyayan adamla aynı kişi.

Çok endişeli olmasam da ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. Zararsız biri. Benden çok daha yaşlı, muhtemelen ellili yaşlarının sonlarında, büyük beden kıyafetler ve yıpranmış bir çift ayakkabının içinde solmuş ve cılız. İçinde yaşadığı küçük kutunun dışındaki hiçbir şeyi görmeyecek kadar kendi yollarında çok uzun zaman geçirmiş yanlış yönlendirilmiş bir pislik.

Yine de Maggie'yi ne kadar çabuk arabasına bindirir ve bu çatışmadan kurtarırsam o kadar iyi. Zaten kulübe geri dönmeye çalışmak için çok uzaktayız.

"Dinle, bela istemiyoruz. Sadece eve gidiyoruz," diyorum.
Sonra önüme geçip yolumu kapattı.

"Hadi içeri dönelim," diye mırıldanıyor sessizce, beni kolumdan çekerek. "Bay Grant, değil mi?" diyor adam ve kaşlarım çatılıyor. Bir şey
soyadımı bu işe karıştırmak omurgamı dikleştiriyor. "İkinizin orada ne yaptığınızı biliyorum. O günah evinde. Beni hasta ediyorsunuz," diye nefret dolu bir yüz ifadesiyle hırlıyor. "Çocuklarımı bu kasabada büyüttüm ve şimdi torunlarım var ve sizin gibi dinsizlerin evimizi pisliğinizle lekelemesine seyirci kalmayacağım."

Maggie sesini titreterek, "Beau, hadi," diyor ve beni çekiştiriyor ama ayaklarım olduğum yere yapışmış.

Onunla kavga edeceğimden korktuğunu biliyorum ama benim istediğim bu değil. Sadece anlamasını istiyorum. Bana bu kadar nefret beslemeyi bırakmasını istiyorum.

Burası aile dışında her şeyi sunarken.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye karşı çıkıyorum ve elimi adama doğru uzatarak ona zarar vermek istemediğimi anlamasını umuyorum. "Bunun günah ve kötü olduğunu düşündüğünü biliyorum ama o binadaki insanlar mutlu, güvende ve özgür. Kimse sadece özel bir kulüp yüzünden ailenizi tehdit etmiyor."

"Sapıklar çok uzaklardan gelecek ve yakında bu şehir pedofiller ve sapkınlar tarafından istila edilecek... hepsi baban yüzünden."

Babamdan bahsettiğinde yüzümdeki kan çekiliyor. "Babamı bu işe karıştırma. O iyi bir adam."

"İyi bir adam mı? O bir günahkâr, diğerlerinden daha kötü. Bu iğrençliğin sorumlusu o ve bunun nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyorum." Bir elini arkasında tutarak bana yaklaşırken, iliklerime kadar ürperten nefret dolu bir alaycılık takınıyor. Bu adam benden *nefret ediyor* ve beni tanımıyor bile.

"Beau, *şimdi,*" diyor Maggie sert bir komutla ve içgüdülerim onu dinlememi söylüyor ama doğru kararlar vermekte o kadar da iyi değilim. Kendimi savunmam gerekirse, bu adama zarar vermek istemiyorum. Ailemi, kız arkadaşımı, onun işini ve beni tehdit ettikten sonra bile. Sorun şu ki, Sophie'nin dondurmacıdaki erkek arkadaşı gibi biraz fazla tanıdık gelen bir adam görüyorum. Kendimden bir parça görüyorum.

Belki de Maggie'nin emirlerini dinlemeliydim. Bunun yerine, neredeyse günahlarımın kefareti gibi bu yabancıya ulaşma ihtiyacı hissediyorum. Büyük adam olmak falan.

"Söz veriyorum düşündüğün kadar kötü değil," diyorum iki elimi göğsümde birleştirip ona doğru yürürken.

"Emerson Grant'in bir başkasının çocuklarını tehlikeye atmasının nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyorum."

Bana doğru tehditkâr bir adım atıyor, tam ben şaşkınlıkla "Ha?" diye mırıldanırken.

Adam hızlı ve şiddetli bir hareketle üzerime atladı. Herhangi bir acı hissetmeden ya da gözlerime kan damladığını fark etmeden önce Maggie'nin çığlığını duyuyorum. Elimi keskin bir acının zonklamaya başladığı başıma doğru uzattığımda ağırlaştığını hissediyorum. Sonra, kaldırıma inmeden önce gökyüzü yerle birlikte yuvarlanmaya başlıyor. Omzuma ve ardından karnıma bir ağrı daha saplanıyor.

Maggie çığlık atarken ve acı devam ederken ben savunmasız ve şaşkın bir şekilde orada yatıyordum. Sorun şu ki, bu adamın zararsız olduğunu düşünmüştüm. Dövüşmek isterse onu alt edebileceğimi düşündüm. Güçlü olduğumu düşündüm. Yenilmez olduğumu düşündüm.

Ama her şey kararmadan hemen önce, elindeki levyeyi fark ediyorum.

Kural 35: Bir kavgadan geri adım atma.

Maggie

Kulübün arkasındaki beton kaldırıma oturmuş, hastaneye doğru hızla uzaklaşan ambulansın mavi ve kırmızı ışıklarını izlerken ellerim hâlâ kan içinde. Yanımda Hank ceketini omuzlarıma atmış sırtımı ovuyor, beni sıcak tutmaya çalışıyor -sanki titrememin sebebi üşümemmiş gibi.

Hayır. Vücudum şokta olduğu için titriyorum. Çünkü o canavarın bir korkak gibi kaçmadan önce sevdiğim adamın kafasını ezmesini izlediğim son on beş dakikayı tekrar yaşıyorum. Sonra Beau'yu kollarımda tutarak yardım için çığlık atarken, 911'i arayamayacak kadar sarsılmıştım.

Beni ondan uzaklaştırdılar, sedyeye attılar ve ben bir şey yapamadan çekip gittiler. Her şey çok hızlı oldu.

Hank sırtımı ovarken, "Biri çoktan sahibini aramış," diyor.

Sahibi. *Emerson.*

Şok içinde ona bakarken gözlerim açılıyor. Oh, Tanrım. *Emerson.*

"Sorun yok Maggie. Ona iyi olduğunu söylediler. Bir şey yapmana gerek yok. Ama belki de arkadaşının ailesini falan aramalıyız?"

Onun Beau olduğunu bilmiyor. Kimse bilmiyor.

Bundan ben sorumluyum. Onu buraya ben getirdim. Onu tehlikeye ben attım. Ben onun...

"Emerson buraya mı geliyor?"

Kekeliyorum. "Sanırım," diye yanıtlıyor.

"Hastaneye gitmem gerekiyor," diyorum aceleyle kaldırımdan kalkarken. "Hemen."

"Araba kullanmamalısın," diye karşı çıkıyor ama ben çantamdan anahtarlarımı çıkarırken ceketini yere atıyorum.

"Yapmak zorundayım." Ellerim hâlâ titrerken ve kan içindeyken arabama doğru hızla ilerlerken Hank beni kollarımdan sertçe tutuyor ve beni sarsarken yüzünü yüzümün önüne koyuyor.

"Oh, hiç sanmıyorum. İçeri gir ve elini yüzünü yıka. Döndüğünde seni hastaneye götüreceğim. Anladın mı?"

Zihnim bulanıklaşıyor ve Beau'yla aramdaki mesafe acımaya başlıyor. Her ne kadar bu iki yüz kiloluk defans oyuncusunu yolumdan çekip adamıma ulaşmak istesem de, o haklı. Araba kullanamam. Bu haldeyken anahtarı kontağa sokmayı bile beceremem. Pasif bir baş sallamayla, dediğini yapmak için hızla kulübe geri dönüyorum.

Banyodaki soğuk su şoktan kurtulmama yardımcı oluyor. Ellerimi temizledikten sonra yüzüme de biraz sürüyorum. Sonra gerçeklik delici bir rüzgar gibi içime işliyor. Ciğerlerime hava çekmemi zorlaştıran iki sert, zayıflatıcı gerçek.

Bir: Beau'nun iyi olup olmadığını bilmiyorum. Kendime iyi olduğunu söyleyip duruyorum ama bu bile uygun bir yalan gibi geliyor. Yere düştüğü andan itibaren bilinci yerinde değildi ve çok fazla kan vardı. Bu farkındalıkla kemiklerim titremeye başladı. İyi *olmak zorunda.* Sadece iyi olmak zorunda. Ben yaşayamam-

Doğru olduğunu bildiğim ikinci şey boğazımda safra birikmesine neden oldu. Emerson'ı aramalıyım. Oğlunun evde, yatağında güvende olduğunu sanıyor. Oysa o *benimleydi* ve bu yüzden yaralı.

Zalim düşünceleri bir kenara iterek harekete geçiyorum ve kulüpten hızla çıkıyorum. Dışarıdaki polis arabalarının parlak ışıkları karanlık otoparkı aydınlatıyor, etrafımızdaki binalara mavi ve kırmızı renkleri yansıtıyor, bu yüzden gerçek bir kabusa giriyormuşum gibi hissediyorum. Arabamın direksiyonunda Hank'i görüyorum ve ona doğru koşup yolcu koltuğuna atlıyorum.

Emniyet kemerimi takarken "Lütfen hızlı sür," diye yalvarıyorum.

Ve öyle de yapıyor. Limandaki Aziz Francis'e ulaşana kadar şehir boyunca ve kıyı boyunca hızla ilerler.

"Arabamı kulübe geri götür," diyorum ama sadece başını sallıyor. Acil servis girişine yakın bir yere park edip anahtarlarımı hızla çıkarıyor ve bana uzatıyor.

"Araban sende kalsın. Ben seni bırakacağım."

Ona baktığımda, o nazik, koyu kahverengi gözler bana bakıyor, ona sarılmak istiyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, umarım bunu ne kadar takdir ettiğimi ifade ediyordur. Etrafta tanıdığım başka kimse yokken yardımıma koşan birine. Başka bir gece olsaydı, kulüpte bana yardım etmek isteyen arkadaşlarımın akınına uğrardım ama bu gece Beau'yu getirmem gerekiyordu.

Bunca zamandır ona ne kadar yanlış davrandığımı fark ettiğimde utanç beni sarıyor. Onu kirli bir sır gibi sakladım, *kendi* eylemlerimi kabul edemeyecek kadar utandım. Yüzleşmekten ve Beau'yu birçok kez yapmam gerektiği gibi gururla benim ilan etmekten çok korktum. Onu kulübe gizlice soktum ve tehlikeye attım.

Arabamdan inip hızla kilitledikten sonra Hank, "Git, git," diye beni teşvik ediyor. Belki daha sonra, şok ve utancın etkisinden kurtulduğumda, ona ne kadar minnettar olduğumu ifade ederim. Ama şimdilik Beau'ya gitmem gerekiyor.

Acil servise girdiğimde, neredeyse resepsiyon masasına çarpacaktım. Ben sanki onun patronuymuşum gibi taleplerimi sıralamaya başladığımda hemşire panik içinde bana bakıyor.

"Ambulans arkadaşımı getirdi. Kafasına darbe almış. Nasıl olduğunu öğrenmem gerek. *Hemen* oraya gitmem gerekiyor."

"Hanımefendi," diye cevap veriyor, onunla ne kadar sert konuştuğuma göre biraz fazla tatlı bir sesle.

"Bana *kızmayın*!" Bağırıyorum.

"Sakinleşmen gerekecek. Bana arkadaşının adını ver."

"Beau Grant," diyorum yüksek sesle. Herkesin beni duyduğunu fark ettiğimde başım dolu bekleme salonuna doğru dönüyor. Elbette burada kimseyi tanımıyorum ama yine de. Utanç içinde sinmeden onun adını bu şekilde yüksek sesle söylemek garip.

Hemşire bir an bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve ben poker oynuyormuşuz gibi yüzünü okumaya çalışıyorum. Gözleri hafifçe açıldığında, kendim görmek için neredeyse bilgisayarı masadan kapacağım.

"Hastaneye yatırıldı. Hâlâ acil serviste tutuluyor. Oturun, ben de sizi kontrol etmelerini söyleyeyim. Aileden misiniz?"

"O benim," diye aceleyle cevap veriyorum ve kaşları çatılıyor. "O *senin mi?*"

"Erkek arkadaşım," diye ekliyorum, gururla ilan ederken omuzlarımı dikleştiriyorum. "Tamam, eğer iletişime geçecek bir ailesi varsa, bunu yapmak isteyebilirsin.

Herhangi bir cevap alır almaz size haber vereceğiz. Lütfen oturun."

Oturacak yer var mı? İmkansız.

Öne doğru eğilerek dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya hazırım. Onun için yapardım. Gerekirse Kaliforniya sahil şeridine kadar sürünürüm. Oturamam.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, umarım bu gece içinde en ufak bir acıma duygusu vardır. "En azından bana onun iyi olup olmadığını söyleyebilir misin?"

Ellerimi birleştirip sertçe tezgâha yaslanıyorum. "Lütfen." Kelime dilimde ağırlaşıyor. "Çaresizim. Eğer birini sevdiyseniz, lütfen, *lütfen* bana yardım etmeniz için size yalvarıyorum."

İç çekerken başını yana doğru eğiyor.

"Onu on beş dakika önce getirdiler. Sistemde bir güncelleme yok, ama ne bulabileceğime bakmak için etrafı kurcalayacağım, ama söz vermiyorum." Son kısmı, bana fazla merhamet göstermediğini belirtmek istercesine sert bir şekilde ekliyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, tezgahın üzerindeki elini tutup sıkıca sıkıyorum.

"Bir şey değil." O masadan kalkarken, ben orada bir heykel gibi duruyorum.

Şu anda ne yapmam gerektiğini biliyorum ama vücudumda telefonumu açmak isteyen tek bir kemik bile yok.

Titreyerek dışarı çıkıyorum, telefonumu elimde tutarken kapının hemen yanında duruyorum. Beau'yu düşünürken, son iki ayda bana gösterdiği tüm cesareti ve gücü toplamaya çalışıyorum. Kendisiyle ilgili yüzleşmek zorunda kaldığı şeyler ve kendi içinde bu değişiklikleri yapmak için gereken cesaret, benim yapmak üzere olduğum şeyden çok daha korkutucuydu.

Böylece Emerson'ın bağlantılarını buldum.

Aramak için telefon simgesine bastığımda ellerim titriyor ve çalmaya başladığında kusmak istiyorum. Şokun etkisiyle tuttuğum tüm gözyaşları sonunda barajı aşıp yüzümden akmaya başlıyor. Hatta onun yorgun ve korkmuş sesini duyduğumda hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Maggie," diyor endişeyle, "olanları duydum. Yola çıkıyorum. Sen iyi misin?"

Islak, titrek bir nefes çekiyorum. Kulübe doğru gidiyor. Orada olduğumu sanıyor.

Islak yüzümü silerken "Hastaneye gelmen gerek," diye mırıldanıyorum. "Hastane mi? Yaralandın mı?"

"Hayır... Ben iyiyim," diye fısıldadım.

"Bana biriyle birlikte olduğunu söylediler. O iyi mi? Şu anda hastanede misin?"

"Emerson." Sorularını durdurmak için onun adını söyledim. Ağzımdan çıkacak bir sonraki dehşet verici kelimelere kendimi hazırlamak için. Bundan geri dönüş yok. Ona yaşatacağım dehşeti ortadan kaldırmamın hiçbir yolu yok. En yakın arkadaşlarımdan birine oğlunun yaralandığını ve hayatının risk altında olduğunu söylemek, yapacağım en acımasız, en kötü şey olacak. Son derece üzücü ve korkunç bir şey.

"Maggie, neler oluyor?"

Tekrar hıçkırıyorum, göğsümdeki acı dayanılmaz.

"Ben Beau," diye mırıldanıyorum, kalbim bu iki kelimeyle parçalanmaya başlıyor.

Soğuk, cansız bir yanıt vermeden önce hatta bir sessizlik oluyor. "Peki ya Beau?"

"Beau ile birlikteydim. İşte o..."

"Beau'm? O iyi mi?" Sesindeki çılgınca korku tüylerimi diken diken ediyor.

"Onu buraya getirdiler. Cevapları bekliyorum. Ben sadece..."

"Bana onun iyi olduğunu söyle," diyor ve ben ahizeye doğru biraz daha yüksek sesle ağlıyorum. "Neden oradaydı? O... Ne oluyor Maggie?"

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, elime bakarak ağlıyorum ve tüm bu olanları unutmak istiyorum. "Yoldayım," diye bağırıyor soğuk ve duygusuz bir ifadeyle. A

Bir an sonra hat kesildi ve telefonuma bakakaldım. Çığlık atmak istiyorum. Kontrolüm dışında olan her şey için telefonumu sokağa fırlatmak istiyorum. Çaresiz, nafile ellerim kırılmaz cihaza öyle sıkı tutunuyor ki kemiklerim ağrımaya başlıyor.

Hastaneye girip Beau'yu bulmak, ona sarılmak ve onu iyileştirmelerini istemek istiyorum. Ama yapamam. Artık onun için bir işe yaramıyorum. İki ay önce Beau benim için neredeyse hiçbir şey ifade etmiyordu. Onsuz *iyiydim.* Kendimi işe yarar hissediyordum. Bir amacım vardı. Şimdi... Bir hastanenin otoparkında betonun üzerinde oturuyorum, kendimi tamamen değersiz hissediyorum çünkü o içeride ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Tüm kimliğim *onun tarafından* tamamen değiştirildi, tüm değerim *onun için* yeniden programlandı.

Ve o hastaneden çıktığı sürece, hiçbir şeyden pişmanlık duymayacağım.

Ama yapmazsa...

"Hanımefendi," diyor yumuşak bir ses, hâlâ üzerimde olan bu aptal saten elbisenin içinde ağlarken beni acınası gözyaşı karmaşamdan çekip çıkarıyor. Yukarı baktığımda

Resepsiyondaki hemşirenin gözlerini gördüğümde umutlu bir nefes alıyorum. Aceleyle ayağa kalkıp konuşmasını bekliyorum.

Nedense, beni bitirecek sözleri söylemesi için kendimi hazırlıyorum. Ağzından çıkacak basit bir "Özür dilerim" cümlesiyle milyonlarca parçaya ayrılacağım.

"Onu sadece bir triyaj odasına koydular."

Zorla nefes alıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, onunla işlerinin bittiği ve onu izledikleri anlamına geliyor." "Bu iyiye işaret," diyorum heyecanla, omurgam dikleşirken ve onay için ona.

Omuz silkiyor. "O yaşıyor."

Nefesim kesiliyor. "Onu ne zaman görebilirim?"

"Bir süreliğine olmaz. Bir odaya girene kadar olmaz ama seni kontrol etmesi için doktoru göndereceğim, tamam mı?"

Yüzüme hüzünlü bir gülümseme yerleştirirken elini tutuyorum. "Teşekkür ederim."

Cevap vermiyor. Sadece başını sallayıp elimden kurtuluyor ve içeri giriyor. Dışarıdaki beton bankta tek başıma otururken zihnim çoğunlukla boş. Makyajım yüzüme bulaşmış ve yakında sabah olacağını fark ediyorum. Kemiklerim yorgunluktan ağrıyor ama uyuyamıyorum. Yakın zamanda olmaz.

Otoparktan bana doğru gelen tanıdık bir adam gördüğümde, yürüyüşü aceleci ve öfkeliydi, doğrulup kendimi destekliyorum.

O benimle buluşmak için hücum ederken, ben ayağa kalkıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve kendimi olacaklara hazırlıyorum.

"O nasıl?"

"Onu bir triyaj odasına koydular. Bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyorum ama hâlâ bir gelişme bekliyorum."

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

"Arka taraftan çıkıyorduk ve adam bizi pusuya düşürdü. Elinde... bir levye vardı."

Emerson yüzünü buruşturur, bunu duymak için cesaretini topladığı bellidir.

"O orospu çocuğunu öldürmek istiyorum," diye sıkılı dişlerinin arasından homurdanıyor.

"Elimizde güvenlik kamerası görüntüleri var. Polise verebilir ve bu adamın kimliğini tespit edebiliriz. O protestoculardan biri-"

"Protestoculardan biri olduğunu biliyorum," diye tersleyerek sözümü kesti. O kadar gergin ve dengesiz ki, yıllardır tanıdığım sakin ve soğukkanlı adama hiç benzemiyor.

On yılı aşkın bir süredir.

Ellerini saçlarında gezdirip bir daire çizdikten sonra bana doğru geliyor.

Sırada ne olduğunu bildiğim şey için kendimi hazırlıyorum.

"Şunu doğru anlamama izin verin. Sen ve Beau kulüpte *beraber* miydiniz?" Ciddiyetle başımı salladım.

"*Ne oluyor* Maggie?" diye bağırıyor. Sesindeki öfkeden irkildim. "*Oğlum mu*?"

"Bir anda oldu, Emerson-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Hayır. Çizgiyi aştın ve bunu biliyorsun. Arkadaşının çocuğunu beceremezsin."

"O bir çocuk değil," diye sakince cevap veriyorum, kanımın kaynamaya başladığını hissederek. Emerson'ın bir baba olarak çok şey yaşadığına, çocuğunun hayatından endişe ettiğine saygı duyabilirim ama yanılıyor. Ve bunu ona söylemek için yanıp tutuşuyorum.

"Sen onu çocukluğundan beri tanıyorsun," diye homurdanıyor ve kaşlarım çatılıyor. "Öyle bir şey değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diyor, sesi öfkesinden dolayı normalden bir oktav daha alçak. "Seni hiç tanımadığım ortaya çıktı."

"Bu beni incitmek içindi ve bu haksızlık," diye cevap veriyorum, dik durarak.

"Haksızlık mı? Bunun haksızlık olduğunu mu düşünüyorsun? Oğlumu kulübümüze getirdin.

Sen..." Sinirli bir ses çıkarır. "Arkamdan mı?"

Dilimi ısırmak için gösterdiğim tüm irade ve disiplin, karşı koyma ihtiyacı içimde biriktikçe yok oluyor. "İkiyüzlü davranıyorsun!"

Ben devam etmeden önce şaşkın şaşkın bakıyor.

"Onun eski kız arkadaşını *becerdin.* Onunla daha yeni evlendin! Beau çok narin ve kırılabilir biriymiş gibi davranıyorsun ama bir yıl önce kalbinin üzerinde tepinmekten çekinmedin."

"Maggie," dedi uyarırcasına. Ama artık çok öfkeliyim. Belki yorgunluk ve adrenalinden, ama duramıyorum. O başlattı.

"Charlie'yle olanlar için seni suçlamıyorum ama orada öylece durup onun iyiliğini düşünüyormuşsun da ben düşünmüyormuşum gibi davranma."

"Oğlum için her şeyi yaparım, bunu sen de biliyorsun."

"Bunu herkes biliyor!" Bağırıyorum. "Ama onu neyden korumaya çalışıyorsun, Emerson? Benden mi? Kulüpten mi? Gerçekten oğlunun sapkınlıktan zarar göreceğini mi düşünüyorsun? Gerçekten bu kadar sahtekâr mısın?"

"Sen anlamazsın," diye homurdanıyor arkasını dönerken.

"Neden? Ebeveyn olmadığım için mi? Onu seviyorum. Ben de onun için her şeyi yaparım. Bunu anlamak senin için zorsa özür dilerim."

Karanlık otoparka bakarken sessizce öfkeleniyor.

"Madem utanmıyorsun, o zaman neden sır olarak sakladın?" diye mırıldanıyor sessizce.

"Hiçbir şeyden utanmıyorum," diye cevap veriyorum yumruklarımı sıkarak. "O zaman neden bana yalan söylüyorsun?" diye bağırıyor.

"Çünkü sen *lanet olası* Emerson Grant'sin ve ne dersen o olur. *Her şeyi* kontrol etmek istiyorsun ve bizi kontrol etmeye çalışacağını biliyordum. Charlotte'un Dom'u olabilirsin ama benim değilsin."

Ona dik dik bakarken dişlerim kenetlendi, sıcaklık ve öfke adrenalinle karıştı ve *hiç siklemediğim* ölümcül bir kombinasyon yarattı. Parmak ucunda yürümekten yoruldum. İzin istemekten ya da af dilemekten yoruldum. Kendimi olabildiğince küçük ve sessiz gösterme günleri sona erdi.

Öfkeme karşılık vermediğinde, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Senin uygulamandaydı, biliyor musun? Birbirimizi böyle bulduk. Beau sınava girdi-"

"Öyle mi?" Şok olmuş bir ifadeyle başını kaldırdı.

Yavaşça başımı sallıyorum. Gerisini çözmesini izlerken bakışları adeta içimde bir delik açıyor. Beau'nun seks hayatı Emerson'ı ilgilendirmez ama bu bulmacayı çözmek için dahi olmaya gerek yok. Artık herkes ve anneleri benim test sonuçlarımı bildiğine göre, bizi bir araya getirdiğinde onunkilerin ne olacağını hayal etmek zor değil.

"Ciddi bir şey mi? İkinizin arasında mı?" diye soruyor yüzüme yumuşak bir bakış atarak.

"Evet," diye gururla cevap veriyorum. Sonra, bu gece bandajı yırtıp atacakmışım gibi hissettiğim için, en can alıcı noktayı ekliyorum. "Benimle Phoenix'e geliyor... kalıcı olarak."

İçindeki tüm havayı boşaltmış da olabilirim. Yutkunmaya zorlayıp başka tarafa bakarken burun delikleri parlıyor. Sonra sırtı bana dönük halde kıçını kaldırıma bırakarak çöküşünü acıyarak izliyorum. Boğazımda iğneler gibi büyüyen duygularımı yutmak zorunda kalıyorum.

"Emerson?" Birkaç dakika sonra sordum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var Maggie. Özümsemem gereken çok şey var." "Anlıyorum," diye fısıldıyorum.

Bir süre sessizce oturuyoruz ve neredeyse bir saat geçtikten sonra sabırsızlıktan ölecekmişim gibi hissetmeye başlıyorum. Tam içeri girip

daha fazla cevap isteyecekken, önlüklü bir adam bizi dışarıda buluyor.

"Kafasında yara olan adam için mi buradasınız?" diye sorar.

Emerson ve ben aynı anda ayağa fırlıyoruz ve yüzlerimizde aynı umutlu ifadelerle ona bakıyoruz.

"Evet, o nasıl?"

"Durumu stabil," diyor ve ikimiz de derin bir iç çekiyoruz. "Uyanık ve iyileşme sürecinde. Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdi ve en azından önümüzdeki yirmi dört saat boyunca gözlem altında tutulması gerekecek. TBI olup olmadığını anlamak için tomografi çekmeye götürüyorlar."

"Onu görebilir miyiz?" Ben soruyorum.

"Şimdilik birinizi oraya bırakabilirim. Sabah onu üst kata taşıyabiliriz, orada ziyaretçi kabul etmesine izin verilir."

Başım Emerson'a doğru kayıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor çünkü bu konuda benimle savaşacağını biliyorum. Kalbim Beau'yu görmek, betonun üzerinde kanlar içinde yattığı o korkunç görüntüyü zihnimden silmek için *acıyor*. Bu görüntünün yerine onun yatakta huzur içinde yattığı, uyanık ve canlı bir görüntüyü koymam gerekiyor.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" Emerson doktora sorar, o da kibarca başını sallar.

"Danışmadaki hemşireye haber verin, birinizi birkaç dakikalığına geri götürebilir. Gerçekten dinlenmeye ihtiyacı var."

"Anlıyoruz. Teşekkür ederiz."

Doktorun sürgülü cam kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını sessizce izliyoruz. O gittiği anda, bu savaşta mücadele etmek için cesaretimi topluyorum.

Baskınlığımı sadece uygun olduğunda, Beau ve ben bir sahnede olduğumuzda ya da seks söz konusu olduğunda takınamam. Başkasının işine geldiğinde pasif ve uyumlu olmaktan yoruldum. Ve şu anda Beau'nun onun için savaşmama ihtiyacı var.

Emerson tek kelime edemeden dişlerimi sıkıp mırıldandım: "Onu görmeliyim Emerson. O benim."

Beklediğim kadar şaşırmadı. Onun yerine, gözlerimiz buluştuğunda başını salladı. "Sadece git. Ama ona burada olduğumu söyle. Onu yukarı taşırlar taşımaz, onu görmeye gideceğim."

"Yapacağım," diye cevap veriyorum ve o kapılardan koşarak geçmek için can atıyorum.

Hastane kapısının yanındaki bankın üzerine düştüğünde duraksıyorum. Özür dilemeliyim ya da bir şey söylemeliyim ama üzgün değilim ve söylediklerim doğruydu. Keşke bu sırrın ve suçluluk duygumun ağırlığı olmadan omuzlarımın ne kadar hafiflediğini takdir etmek için bir anım olsaydı.

Ama bunun yerine, otomatik cam kapılardan geçip doğruca hastaneye girdim.

Kural 36: Domme'unuzu ve hemşirenizi dinleyin.

Beau

Normalde yatakta bir kadın tarafından yönetilmeyi severim ama bunun istisnası hastane yatakları ve uykuya dalmama izin vermeyen kötü hemşirelermiş meğer.

Serumumla oynadıktan sonra, "Radyolojiden sonuçlar gelene kadar gözlerin açık kalsa iyi olur," diye tersledi.

"Evet, hanımefendi," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çatarak yan gözle bakıyorum. Cevap olarak nasıl çıtlattığını fark ediyorum. Yüzümü sildikleri şey her neyse berbat kokuyor ve bu ağrı kesiciler kafa derimdeki kaşıntıya hiçbir şey yapmıyor.

Bu berbat bir şey.

Daha da kötüsü, bu pislikler bana hiçbir cevap vermiyor. Maggie iyi mi yoksa o insan müsveddesi beni levyeyle bayılttıktan sonra ona da zarar verdi mi bilmiyorum.

Tam sinir krizi geçirmek üzereydim ki, tanıdık bir yüz kapıdaki aralıktan bir melek gibi belirdi. Gözlerimiz buluşur buluşmaz Maggie'nin yüz ifadesi acıya dönüşüyor ve hemen odaya girip kötü kalpli hemşireyi geçerek doğruca yatağımın yanına geliyor.

"Aman Tanrım," diye ağlayarak kollarını bana doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "İyi misin?"

Dokunuşu cennet gibi. Sıcak elleri ve tatlı parfümü var ama en önemlisi gayet iyi görünüyor. Kucaklaması güçlü ve çaresiz ve onu kollarımda hissettiğimde omuzlarımdaki ağırlık kalkıyor.

Serum takmak için gömleğimi kesmek zorunda kaldıklarından, göğsümü örtmek için hastane önlüğü giyiyorum. Hâlâ kabuklu kan ve kir içindeyim. Bok gibi görünüyorum ve bok gibi hissediyorum ama Maggie bunların hiçbirini umursamıyor. Sadece *beni* görmek için burada.

"İyi misin?" Cevap veriyorum.

"Ben iyiyim." Geri çekildiğinde başımı inceliyor, sol gözümün üstündeki kötü görünümlü dikişleri ve şişliği fark edince yüzünü buruşturuyor.

"O sik kafalı kafamı kırmadığı için şanslıyım."

Yüzü buruşurken gözleri yaşlarla doluyor. Bunu söylememeliydim. Doğru olmasına rağmen.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordum. Kötü görünüyor. Saçları dağılmış, makyajı yüzüne bulaşmış ve gözlerinin altında torbalar var, bu da ağlayarak çok zaman geçirmiş olduğunu gösteriyor.

Yine de çok güzel görünüyor.

"Artık iyiyim," diyor yatağımın kenarına oturarak. Gitmesine izin vermek istemiyorum. Ellerim onun ellerine yapışıyor ve keşke o kötü hemşire defolup gitse de Maggie'yi bu yatağa, yanıma çekebilsem diyorum. Sadece ona yakın olmak için.

"Eve gitmeme izin vermiyorlar," diyorum hışımla. Sonra hemşireye tekrar öfkeyle bakıyorum.

"Gözetim altında tutulmanız ve iyileşmeniz gerekiyor. Eve gitme konusunda endişelenme." Konuşma sessizleşirken parmakları parmak eklemlerimi okşuyor. Hava yoğunlaşıyor ve onun ne kadar gergin olduğunu fark ediyorum.

Bana bir şey söylemiyor.

Kötü kalpli hemşire nihayet odadan çıkana kadar hiçbir şey söylemeden birkaç dakika bekliyoruz. Yalnız kaldığımız anda Maggie elimi daha sıkı sıkıyor.

"Neler oluyor?" Soruyorum, neyi anlatmadığını bilmek istiyorum.

Ben. "Baban burada."

Gözlerim yüzünde daha fazlasını arıyor. Uyuşturulmuş beynim çok uzun sürüyor herhangi bir noktayı birleştirmek için. Ben dışarıdayken ne oldu? "Biliyor mu?" Ben soruyorum.

"O biliyor." Gözlerinde hâlâ yaş var. Bir yanım *gerçekten* şimdi uyumak istiyor. Gerçekle yüzleşmek istemiyorum ve onun buraya gelip bana milyonlarca soru sormasını ya da bu konuda bana ders vermesini kesinlikle istemiyorum.

"Ne dedi? Delirmiş miydi?"

Gözleri açılıyor ve ben bunu evet anlamına alıyorum. "Çok kızgındı." "Bunu atlatacaktır," diye açık açık cevap veriyorum.

"Beau..."

"Ben ciddiyim. Yapacak. Onu ve Charlie'yi atlatmak zorundaydım. O da beni ve seni unutacak. Başka seçeneği yok."

Gülümsemeye zorluyor ve bir damla gözyaşı kirpiklerinin üzerinden kayarak yatağa düşüyor ve cızırtılı beyaz çarşafın üzerine iniyor. Onu ağlarken görmek çok yanlış. Bundan nefret ediyorum, bu yüzden gözyaşını hızla yüzünden siliyorum ve onu tekrar kendime doğru çekiyorum, vücudunu beni sıcak tutmak için kullanıyorum.

Titrediğimi hissettiğinde, yukarı doğru kalktı. "Donuyorsun. Bir battaniyeye ihtiyacın var."

"İyiyim," diye cevap veriyorum, onu tekrar çekiştiriyorum, ama yerinden kımıldamıyor. Onun yerine aceleyle ayağa kalkıyor. Siyah elbisesi ve başka birinin siyah ceketiyle kapıya doğru yürüyor, kapıyı yırtarak açıyor ve dinleyecek herkese emirler yağdırmaya başlıyor.

"Affedersiniz," diye bağırıyor, "erkek arkadaşım burada donuyor. Bir battaniyeye ihtiyacı var."

Hastaneden ona cevap veren sesler duyuyorum ve Maggie'nin beni burada soğuktan donmuş halde bırakan hemşirelere kaşlarını çatmasını izlerken gülümsüyorum. Geri dönüp ona sırıttığımı fark edince duraksıyor.

"Ne?" Yatağımın kenarına tünedi.

"İnsanlara böyle patronluk taslamanı izlemek çok ateşli."

Gözlerini deviriyor ve tekrar elimi tutuyor. "Yakın zamanda sana patronluk taslayacağımı düşünmeye başlama. Patronluk taslamaya uzun ve güzel bir ara veriyorsun."

"Üzerime titreyeceksin, değil mi?" Parmaklarını sıkarken soruyorum.

"Evet. Ve sen de bana izin vereceksin." Diğer eliyle yanağımı okşuyor ve omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Sonra parmaklarını ağzıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum.

Kaşlarım çatıldı. "Ona Phoenix'ten bahsettin mi?"

Başını salladığında dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor. "Evet. Sanırım bir anda kabullenmesi çok zor oldu. Ama hazır olduğunuzda... onunla konuşmanız gerekecek."

"Sabırsızlanıyorum," diye inliyorum. Başım yeniden ağrımaya başlıyor. Tam o sırada huysuz hemşire geri dönüyor ve beni sanki yeni çıkmış gibi sıcak bir battaniyeyle örtüyor.

Kurutucu.

"Hem iyi hem de kötü haberlerim var," diyor battaniyeyi bacaklarımın üzerine atarken. "Taraman temiz çıktı."

"Kötü haber ne?" Maggie ayağa kalkarken sorar.

"Ziyaret saati sona erdi ve dinlenmeye ihtiyacı var. Onu odasına götürdüğümüzde orada ziyaret edebilirsiniz ama şimdilik gitmeniz gerekiyor."

Koltuğumda kayıyorum. "O burada olursa daha iyi dinlenirim."

Maggie sert bir ifadeyle bana bakıyor. "Hayır, senin uyumaya ihtiyacın var." Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğildiğinde, usulca geri çekiliyor ve ekliyor, "Uslu dur."

Alaycı bir ifadeyle kaşlarım gerildi. "Evet, hanımefendi."

Sonra beni tekrar öptü. Ayağa kalkarken hemşireye baktı. "Sana şımarıklık yapmasına izin verme. Tam bir şımarık olabiliyor."

Hemşire gülerek, "Fark ettim," diye cevap verir.

"Bu da ne..." İnledim.

"Uyandığında herkese bağırıyordu. Nerede *olduğunuzu* bilmek istiyordu," diyor hemşire, bunu duyunca yüz ifadesi yumuşayan Maggie'ye doğru başını sallayarak. "Doktorların dikiş atmasına bile zor izin verdi. Kimseyi dinlemiyordu."

Bunu zar zor hatırlıyorum. O kadar kendimde değildim ki. Tek hatırladığım bir ambulansta uyandığım ve onun orada olmadığıydı.

Maggie arkasını dönerken yüzünü silerek gösterdiği duyguyu gizliyor. Her zaman o kadar sakin ve aklı başındaydı ki böyle bir kırılganlığı ifade ettiğini görmek garipti. Elimi bıraktığında midem bulanıyor. Gidişini izlemekten nefret ediyorum ve gerçekten burada yalnız kalmak istemiyorum. Kapıya ulaştığında ona sesleniyorum. Döndüğünde, boğazımda biriken duyguyu yutuyorum.

"Seni seviyorum."

Kapıdan çıkarken yarı yolda duraksıyor, yeniden yaşlarla dolmaya başlayan gözlerindeki şefkatle bana bakıyor. Hızlı adımlarla odayı geçiyor ve neredeyse yatağıma tırmanarak beni aç bir öpücük için kendine çekiyor.

Dişleri alt dudağımı acıtmayan ama gerçekten güven verici olan şiddetli bir ısırıkla sıkıştırıyor. Sonra dili benimkine sürtünüyor ve neredeyse hastane yatağında olduğumu ve bugünün hayatımın en uzun günü olduğunu unutuyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Ne kadar tatlı değil mi? Şimdi çık dışarı," diye cevap veriyor hemşire ve Maggie gülümserken ben yüzümü buruşturuyorum.

"Ben gidiyorum," diyor kucağımdan inip gözyaşlarını silmeden önce.

"Daha sonra geleceksin, değil mi?"

"Uyandığında burada olacağım," diye cevap veriyor ve ben de buna inanıyorum. Maggie söz verdiğinde ona güveniyorum. Bunda gerçekten rahatlatıcı bir şey var. Daha önce hiç kimseye böyle güvenememiştim. Güvenmeyi bu kadar çok öğrenmem gerektiğini hiç bilmiyordum.

Gitmeden önce "Babama sonra görüşeceğimizi söyle," diyorum. Sıkı bir gülümsemeyle arkasına baktığında başını sallıyor.

"Yapacağım."

O gittiğinde gözlerim ağırlaşmaya başlıyor ve sonunda gözlerimi kapatıp dinlenebildiğim için rahatlıyorum. Başım hâlâ çok ağrıyor ama şimdi her şey biraz daha hafiflemiş gibi geliyor. Artık sır yok. Artık yalan yok. Omuzlarımda ağır bir yük olmadan, huzurlu bir uykuya dalıyorum.

Kural #37: İnsanlar görmenizi istedikleri şeyi görmenize izin verirler.

Beau

Yüzüm Maggie'nin çıplak göğsünün sıcaklığına bastırılmış, göğüsleri başımı saran mükemmel yastıklar gibi. Kıyafetlerimizi ne zaman çıkardığımızdan ya da nerede olduğumuzdan emin değilim ama uyandığımda altımda yatıyor, çıplak ve hazır. Birden sertleşip ona sürtünmeye başladım, sadece kollarında uyumak ya da kendimi onun içine, güvenli ve sıcak bir yere gömmek için enerji toplamak arasında kaldım.

Dürüst olmak gerekirse ikisiyle de mutlu olurdum ama ne yazık ki şu anda birileri kafatasıma vidalar çakıyor ve beni hayallerimin huzurundan koparıyor.

Gözlerimi açtığımda, odanın kör edici ışığı delme işini daha da kötüleştiriyor. Görünüşe göre, aslında delme işlemi değilmiş. Sadece ağrı kesicilerin etkisi geçiyor ve levyelerle kafataslarının birbirine karışmadığını hatırlatan bir zonklama oluyor.

Yatağımda kayarak bir inilti çıkardığımda, derin ve tanıdık bir ses beni şaşırtıyor.

"Beau?" diye soruyor babam. Göz kapaklarım aralanıyor ve babamın yatağımın yanındaki sandalyeden fırladığını, yüz hatlarının endişeyle gerildiğini fark ediyorum. "Ağrın mı var? Hemşire!" Odanın diğer ucundan kapıya doğru koşarken sesleniyor.

Babamla güvertede çok garip bir konuşma yaptığımızı düşünürsek, aslında bıçaklama ağrısının kalmasına izin vermeyi düşünebilirim. Aslında bu, babamın artık sadece benim değil, aynı zamanda

En eski arkadaşlarından birini beceriyorum, ama aynı zamanda onun kulübünde yapıyorum ve oh evet... o benim Domme'um.

Bu hayal kırıklığının ışıltısının tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Tekrar dalmaya başlamış olmalıyım çünkü bir kadın sesi duyduğumda ve bunun Maggie *olmadığını* hemen anladığımda, gözlerimi açtığımda bir hemşirenin, huysuz olanın değil, serumuma bir şey taktığını görüyorum. Her ne ise, umarım güçlüdür.

Buralarda bir adamın morfin almak için ne yapması gerekir?

Birkaç dakika içinde delme işlemi sona eriyor ve gözlerimi, gözbebeklerimi oymak istemeden açabiliyorum. Babam perdeleri kapatmış olmalı çünkü nihayet onunla göz teması kurduğumda ortalık huzurlu ve loş.

Çok yorgun görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar, dağınık saçlar, buruşuk kıyafetler.

"Saat kaç?" Sesim kuru ve hırıltılı bir şekilde soruyorum. Hemen yanımdaki masadan bir sürahi su alıp küçük plastik bir bardağa dolduruyor.

"Saat ikiyi biraz geçti. Bütün gün uyudun, bu iyi bir şey."

"Maggie nerede?" Suyu dudaklarıma götürürken soruyorum. Adını söylediğimde verdiği tepkiyi izliyorum ve cevap vermeden önce nefesindeki hafif kıpırtıyı fark ediyorum: "Geri dönüyor. Biraz dinlenmesi ve yemek yemesi için onu eve gönderdim."

Fincanı bitirirken "Güzel," diye cevap veriyorum. Şu anda yemek kulağa harika geliyor.

"Annen de buradaydı. Birkaç saat içinde dönecek."

"Tamam," diye kuru bir şekilde cevap verdim.

Boş bardağı ona geri verdiğimde, oda gerginleşiyor. Sanki dün gece olduğumuz iki insan değilmişiz gibi. Dün gece, mutlu bir cehalet içindeydi. Bugün ise sandığı kişi olmadığım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda.

Lanet kulübe hoş geldin.

Sırtım ağrıyor, bu yüzden oturmaya çalışıyorum ve zorlandığımı fark edince yardım etmek için harekete geçiyor. Açıyı ayarlamak için yatağın uzaktan kumanda panelini kapıyor ve yavaşça oturmamı sağlayan düğmeye basıyor.

"Ben hallederim," diyerek kumandayı ondan aldım. "Ben işe yaramaz değilim." "Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diye cevap veriyor.

"Neden? Kendi başıma bir şey yapamayacak kadar zayıf olduğumu düşündüğün için mi?"

"Ben öyle bir şey demedim," diyerek bir adım geri çekiliyor ve iri kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor. Onun varlığıyla ilgili bir şey beni geriyor. Belki ağrı kesicilerin etkisi ya da açlıktan ölüyor olmam, ama tavrımı sertleştirmemi ve bu tartışmayı başlatmamı engelleyecek hiçbir filtre yok.

"Evet, ne düşündüğünü biliyorum," diye çıkışıyorum.

"Ne düşünüyorum Beau? Çünkü hayatta ve sağlıklı olduğun için ne kadar rahatladığımdan başka bir şeyse, yanılıyorsun."

Alay ediyorum. "Ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu düşünüyorsun. Ya da belki de ikiyüzlü olduğum ve yıllarca sana bok attığım ama yine de kulübüne geldiğim için kızgınsındır, bu da beni aptal yapar."

"Kes şunu," diye bağırıyor ama dinlemiyorum. Onu değil.

"Öyle mi? Hayal kırıklığına mı uğradın? Senin gibi olmadığım için."

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor kaşları şaşkınlıkla birbirine çarparak.

"Gerçek bir erkek olamayacağımı. Artık gerçeği bildiğini biliyorum. Maggie benim Domme'um. Ben onun kölesiyim."

"Maggie ile ilişkiniz sizi ilgilendirir," diye sakince yanıtlıyor.

Pasif ve kabullenici davranıyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Benimle kavga etmesini istiyorum. Keşke bir kez olsun babam bana onun düşündüğünü gördüğüm şeyleri söylese.

"Saçmalık," diye bağırıyorum ona. "Bu seni rahatsız ediyor, değil mi? Düşündüğün kadar erkeksi olmadığımı öğrenmek."

"Beau, kes şunu," diye bağırıyor, sesi odada yankılanacak kadar yüksek. Ona ters ters bakarken ağzım sıkıca kapanıyor. "Beni rahatsız eden tek şey, sana olan sevgimin ve desteğimin erkeklikle bir ilgisi olduğunu düşünmen. Partnerine ne kadar itaatkâr olduğunla ilgilendiğimi mi sanıyorsun? *Gerçek* bir erkeğin itaatkâr olamayacağını mı düşünüyorsun? O zaman bir baba olarak seni hayal kırıklığına uğrattım ve *bu* beni rahatsız ediyor."

Buna verecek bir cevabım yok ama hâlâ kızgınım, hâlâ sebepsiz yere öfkeliyim. İleriye bakarken burun deliklerim alevleniyor, sözlerini tekrar ediyorum çünkü söylediği her şey beni daha iyi hissettirmesi gerekirken hissettirmiyor. Bana karşı çok nazik davranıyor.

Neden bundan bu kadar nefret ediyorum?

Ona karşı bir pislikten başka bir şey olmadım. O kadar uzun zamandır babama zehir gibi kızgınlık ve acı kıskançlık kusuyorum ki, bunun nerede ve neden başladığını bile unuttum.

Sonunda pencerenin yanındaki sandalyeye oturduğunda, omuzlarının nasıl sarktığını, iri gövdesinin parçalanmaya başladığını görüyorum ve ilk kez Emerson Grant'in gerçekte ne olduğunu anlıyorum.

Sadece bir adam.

Benim her zaman hissettiğim gibi kaybolmuş, hüsrana uğramış ve kafası karışmış görünüyor.

"Keşke bana karşı dürüst olsaydın. Bana ne kadar berbat biri olduğumu söyle," diye mırıldanıyorum, ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

"Sen beceriksiz değilsin, Beau. Yirmi iki yaşımda her şeyi çözdüğümü mü sanıyorsun? Hayır. Boktan bir işim ve sevgisiz bir evliliğim vardı. Ama aynı zamanda sen vardın, o yüzden bana kendimi berbat hissettiğimi söyleme, çünkü inan bana biliyorum."

Gözlerim onun yüzüne kayarken, hissettiğim tüm öfke, hayal kırıklığı ve çaresizlik aniden boğazımda toplanıyor ve ağrı kesiciler bile bu bokun acısını dindiremiyor.

Yirmi iki yaşındaki berbat baba Emerson'ın neye benzediğini hatırlamak için hafızamı yoklarken sessizce "Sen berbat biri değildin," diyorum ama tek bir örnek bile bulamıyorum. Her zaman derli toplu, kontrollü ve kendinden emin görünüyordu. Hayatım boyunca her şeyi çözmüştü. Onu hiçbir şeyle mücadele ederken görmedim.

Bunun üzerine gülüyor. Sandalyesinde arkasına yaslanarak gülümsüyor. "Altı yaşındayken son dakika yolculuğuna çıktığımızı hatırlıyor musun, sadece sen ve ben, okyanus kıyısındaki o motelde kalmıştık? Bozuk para kavanozlarımızı yatağın üzerine atıp bütün gece çeyreklikleri yuvarlamış ve gecenin bir yarısına kadar film izlemiştik."

"Evet..." O yolculuğu çok iyi hatırladığımı söyledim. Otobüse binmeden önce beni okuldan almış ve bir yolculuğa çıkarak bana sürpriz yapmıştı. "Sabahın köründe sörf yapmaya gitmiştik."

Başını salladı. "Evet, şey... biz evsizdik."

Donup kaldım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"O gün kiraladığım daireden tahliye edildim çünkü ödemeyi yapamadım. Ama o hafta sonu seninle geçirecektim, bu yüzden iptal etmek yerine kredi kartımın limitini aştım ve seni gezmeye götürdüm."

Biraz daha dik oturuyorum. "Ama... hayır, sen..." Yanıldığını kanıtlamak için ayrıntıları hatırlamaya çalışarak kekeliyorum. Çözmemi beklerken yüz ifadesi düzleşiyor.

"Bir ev bulmam birkaç ay daha sürdü, bu yüzden bir süre arkadaşlarda kaldık, ama demek istediğim şu ki siz benim her şeyi yoluna koyduğumu düşünüyorsunuz çünkü ben öyle düşünmenize izin verdim. O hafta sonu kendimi berbat, *asil* biri gibi hissettim ama her şeyi çözdüm. Eninde sonunda. Biraz zaman aldı ama beş yıl sonra Garrett ile çalışmaya başladım ve ondan dört yıl sonra bir şirket kurduk. Hâlâ hata yapıyorum Beau. Her zaman kendimi toparlayamıyorum ve eğer kendime çok güvendiğimi ya da mükemmel olduğumu düşünüyorsan, bu geziyi hatırla. Görmeni istediğim şeyi görmene izin veriyorum."

Şaşkınlıkla ona bakarken birden bütün taşlar yerine oturuyor. "O gün arabama zarar verdiklerinde... neden annemin evine geldiler?" Cevabı zaten bilmeme rağmen soruyorum.

"Konutta hâlâ benim adım yazıyor olmalı," diye yanıtlıyor. "Ama o evi anneme sen verdin."

Cevap vermiyor.

"Çünkü tapu sende, değil mi? Evi ona sen verdin ama parasını da sen ödedin, değil mi?"

"Fırsatım olduğunda bunu yaptım."

Bu haberin beni nasıl hissettirdiğini kelimelere dökemiyorum. Garip bir şekilde ona kızgınım. Ve aynı zamanda garip bir şekilde gurur duyuyorum. Hayatım boyunca babamı örnek aldım ve tüm zamanımı kendimi onunla kıyaslayarak geçirdim. Kim onunla kıyaslanabilir ki?

Belki de onu berbat ederken görmeme izin vermeliydi. Babamı olmaya çalıştığı kahraman olarak değil de gerçek bir insan olarak görme şansım olsaydı, yüzyılın hayal kırıklığı gibi hissetmezdim.

Neyse ki doktor içeri giriyor ve varlığıyla gerginliği dağıtıyor. Yaralarımla ilgili temel bilgileri verdi-şiddetli beyin sarsıntısı, dikişler, beyinde kanama ya da CT taramasında herhangi bir şey yok. Şansım varsa yarın eve gidebilirim.

Ve doktor bunu söylediğinde gözlerinin bana doğru kaydığını fark ediyorum. Çünkü muhtemelen o da benim düşündüğüm şeyi düşünüyordu. Annemle birlikte evime geri dönmeyeceğimden eminim. Vücudunda besleyici bir kemik yok ve onu ne kadar sevsem de, sanırım annemin bu konuda çevirmek istediği suçluluk saçmalıklarını dinlemektense yeni evlilerle kalmayı tercih ederim.

Ama kabul edelim. Yarın buradan çıktığımda nereye gideceğimi hepimiz biliyoruz. Ve artık bu konuda yalan söylemek zorunda olmadığımız için çok rahatladım.

ANNEM GARIP DAVRANIYOR. BEN UYANDIKTAN SONRA, O VE BABAM BIR ARADA YAŞADILAR.

Yirmi garip dakika boyunca bu odada huzur içinde oturdu. Sonra, sonunda pes etti ve bir süre dinlenmek ve tazelenmek için eve gitti.

Şimdi sadece ben, annem ve aramızda süregelen bu gerginlik var. Kafasında neler döndüğünü tam olarak bilmiyorum ama şu anda hastanede olmamın sebebinin bir yılı aşkın süredir iftira attığı kulüp olduğunu biliyorum. Ve ben sadece onun bir şey söylemesini bekliyorum.

"Sana oranın bela olduğunu söylemiştim," diye mırıldanıyor acı acı, pencereden dışarı bakarken.

"Anne," diye cevap veriyorum, bir inilti çıkararak. "Kulüp sorun değil." Ağzı şok içinde açık kaldı. "Orada neredeyse öldürülüyordun!"

"Aşırı tepki veriyorsun," diye karşı çıkıyorum ama o çoktan gaza gelmiş durumda ve artık onu durdurmanın bir yolu yok.

"*Aşırı tepki mi* veriyorum? Beau, gecenin bir yarısı oğlumun kafasının *babasının* kulübünün önünde neredeyse parçalanmak üzere olduğuna dair bir telefon aldım. Şimdi bana buna nasıl tepki vermem gerektiğini söyle."

Gözlerim yüzüne doğru ilerleyip kirpiklerinde biriken yaşları fark edince suçluluk duygusu beni pusuya düşürüyor. Çenesi kenetlenip gözlerini kaçırırken gözlerini hızla kaçırıyor.

"Anne, otur."

Huzursuz, açıkça yerleşmek istemiyor, sanki yerleşirse gerçekten kırılacakmış gibi. Yaşlandıkça annemin köşeye sıkışmış bir hayvana ne kadar benzediğini fark ediyorum, endişeli ve saldırgan çünkü geriye kalan tek seçeneği bu.

Birkaç dakika sonra nihayet pes etti ve yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu. Ona bakmak için biraz daha dik oturuyorum.

"Bana saldıran adam kulübün üyesi değildi," diyorum ama tartışmaya başladığını görünce elimi kaldırıyorum. "Oranın korkunç olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bunun tek nedeni oraya hiç gitmemiş olman. Orayı anlamıyorsun."

"Oraya *asla* gitmeyeceğim," diye karşılık veriyor.

"Sorun değil. Yapmak zorunda değilsiniz ama hoşunuza gitmemesi onu düşündüğünüz kadar kötü ve şeytani yapmaz."

Şu anda yüzümü inceliyor, sanki bir yabancıymışım gibi bana bakıyor. Ve sanırım bir şekilde öyleyim. Annem şu anda benim bir yabancı olduğumu fark ediyor.

Artık bir çocuk değilim. Onun hakkında hiçbir şey bilmediği kendi hayatı olan bir adamım. Ve asla da bilmeyecek.

"Babam, kulüp ya da... benim hakkımdaki fikrini değiştirebileceğimi sanmıyorum. Ama sırf onunla aynı yaşam tarzını sürdürüyorum diye beni de kendinden uzaklaştırmanı istemiyorum."

Yaşam tarzı kelimesini duyunca gözleri açılıyor ama hemen susturuyor ve elimi tutarken yaşadığı şoku gizliyor. "Seni asla uzaklaştırmam. Sadece güvende olmanı istiyorum."

"Güvendeyim anne," diye cevap veriyorum ve dudaklarının ince bir çizgi halinde gerilmesinden tam olarak aynı fikirde olmadığı anlaşılıyor, ama en azından cevap vermiyor. Bu bir mucize - annem tartışmadan dinlemeyi öğrendi. "Ben de mutluyum," diye devam ediyorum, "hiç olmadığım kadar mutluyum."

"Bu yeni kız arkadaş yüzünden..." diye ekliyor, kaşlarını kaldırıp bana sorgulayan bir bakış atıyor.

Ağzımda beklenmedik bir gülümseme beliriyor. Annemle kız arkadaşlarım hakkında pek konuşmam, özellikle de bu kız hakkında.

"Evet, onun yüzünden."

"Onunla tanıştım, biliyorsun," diye ekliyor ve bunun ne kadar tuhaf olduğunu yutkunmaya zorluyorum kendimi. "Ve ben hala onun senin için çok yaşlı olduğunu düşünüyorum..."

"Ama...?" Bir "ama "nın gelmesini umarak soruyorum.

Omuz silkerken ellerine bakıyor. "Ama iyi biri."

Gülümsemem büyürken dudağımı ısırıyorum. Keşke annem Maggie'nin ne kadar *iyi biri* olduğunu bilseydi, özellikle de o kırbaçla kıçımı kıpkırmızı yaparken. "Evet, iyi biri."

"Bence senin için iyi olabilir. Belki iyi bir iş bulmana yardımcı olur, böylece sonunda kendine ait bir yer edinebilirsin." Yirmi iki yaşında hâlâ onun evinde yaşıyor olmam konusunda benimle şakalaşıyor, gülmek isterdim ama birden aklıma gelecek hafta eyalet dışına taşınacağım geldi ve annemin bunu şimdiye kadar bilmesi gerekirdi ama bilmiyor.

Elini tutuyorum ve gülümsememin solduğunu görünce onunki de soluyor. "Anne, sana bir şey söylemem gerek."

Parmaklarını elime koyuyor ve ben de onları rahatlatıcı bir şekilde sıkıyorum. "Maggie birkaç gün içinde Phoenix'e gidip orada satın aldıkları yeni kulübün açılışını yapacak."

Annem detay vermemi beklerken kaşları içe doğru kıvrılıyor. "Ve ben de onunla gidiyorum. Kalmak için."

Yüzündeki ifade eriyor ve anneme bu kadar acı çektirdiğim için utançtan deliye dönüyorum. Annem bu haberi düşünürken birkaç dakika hiçbir şey söylemiyorum, gözleri yüzümden duvardaki boş bir noktaya gidip geliyor.

"Anne, bir şey söyle," diye yalvarıyorum, sanki tam bir dakika geçmiş gibi hissettiğimde

tar

afı "Senin adına sevindim."

nd Bu cevap karşısında vücudum gerildi. "Ne?"

an. "Bebeğim, l i s e d e n mezun olduğundan beri sıkışıp kaldın ve ben Taşınmak, evlenmek ya da üniversiteye gitmek gibi büyük bir şey yapmanı diliyordum. Seni bu rutinden çıkaracak bir şey, bu yüzden işin içinde başka bir *kulüp* olduğu kısmını görmezden gelebilirim. Sadece hayatının başlamasını istiyorum."

Nutkum tutuldu. Bu *konuda* topyekûn bir kavga bekliyordum ama o bana resmen *lanet olası* bir *zaman* cevabı verdi. Şikayet etmiyorum ama yine de garip.

"Teşekkürler anne," diye cevap veriyorum ve elimi sıkıyor.

"Yine de seni özleyeceğim." Kirpiklerinin üzerinden bir damla gözyaşı süzülüyor ve hızla gözyaşını siliyor.

"Ben de seni özleyeceğim."

Birinin kafasını odaya uzattığını fark ediyorum ve Maggie'nin kapı aralığında durup içeri girmenin güvenli olup olmadığını görmek için beklediğini görmek için dönüyorum. Tedbirli bir ifadeyle anneme bakıyor.

"Sana bazı eşyalarını getirdim," diyor dikkatle.

"İçeri gel Maggie," diyorum annemin elini bırakarak. Sürpriz bir şekilde annem yatağımın yanındaki sandalyesinden kalkıyor ve Maggie'ye oturmasını işaret ediyor.

"Evet, içeri gel," diye ekliyor annem. "Ben yine de çıkayım da sen biraz dinlen." Alnımdan öpmek için eğildiğinde, onu hızlıca kucaklamak için kendime çekiyorum. "Seni taburcu ettiklerinde beni haberdar et. Sanırım g i d e c e k s i n . . ."

"Evet, Maggie'de kalacağım," diye cevap veriyorum hemen.

Annem sadece başını sallıyor ve tekrar alnımdan öpüyor. Maggie'ye hızlı ve garip bir veda ettikten sonra odadan çıkıyor ve ben de sonunda rahat bir nefes alabileceğimi hissediyorum.

"Nasıl geçti?" Maggie plastik sandalye yerine yatağımın kenarına otururken soruyor.

İçimi çekerek başımı sallıyorum. "Beklediğimden çok daha iyi geçti."

"Güzel," diye cevap veriyor, beni öpmek için öne doğru eğiliyor ve ben de bu fırsatı kullanarak onu yanımdaki yatağa uzanana kadar sürüklüyorum, başı omzumu yastık olarak kullanıyor. Kötü kalpli hemşire geri gelip bunun için bana bağırmaya çalışsa da umurumda değil. Zaten dinlediğim tek bir kadın var.

Kural 38: İyi bir Domme, veledinin tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilir.

Maggie

"Kulüp bütün hafta çok sessizdi," diyor Hank. Oturma odamda oturuyor, ben Beau'nun iyileşme sürecinde yanındayken geçici toplantı odamızda. Herkes burada -Emerson, Charlie, Garrett, Mia, Hunter ve Drake. Isabel bile kanepemin köşesine yerleşmiş, hepimiz Beau'yu kontrol etmek için uğrayan Hank'i dinlerken karnını ovuşturuyor.

"Evet, üyeler arasında kesinlikle bazı endişeler var. İnsanlar gelmeye devam ediyor ama ortam biraz kötü," diyor Mia yüzünde düşünceli bir ifadeyle.

"Güvenliği arttırdık, üyelere bir açıklama yaptık ve tüm güvenlik görüntülerini teslim ettik. Daha ne yapabiliriz?" Garrett soruyor.

"Zamanla daha iyi olacak," diyorum.

"O haklı," diye ekliyor Emerson. "Biz yerimizde duruyoruz. Kapılarımızı kapatmayacağız ya da kolayca korkmayacağız."

"Ayrıca, şiddete başvurarak her şeyi berbat etti. Artık kulübe karşı hiçbir yasal işlem mahkemede geçerli olmayacak" diye cevap verdim.

Emerson bana doğru başını sallıyor. Onun yanında, Charlie'nin gözlerini yüzümde hissediyorum. Beau ve benimle ilgili haberler çıktığından beri onunla resmi olarak konuşmadım. Saldırı bu skandalı biraz bastırdı, sanırım bu da iyi bir şey. Ama şu anda olduğu gibi beni incelerken yakalıyorum onu.

Benim hakkımda bildiklerini ve sapkınlıklarımın sonuçlarını bildiği için ilişkimizi merak edip etmediğini merak ediyorum. Belki de BDSM odasında onu kırbaçladığımı hayal ediyordur. Büyük olasılıkla ikisinin neden hiçbir zaman gerçekten işe yaramadığını fark ediyor, rehberlik

arayan iki denizaltı. Her iki durumda da

asla bilemezsiniz çünkü bu çok garip bir konuşma olur.

Birden cebimdeki telefonum çalıyor ve beni derin düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Arayanın kimliğinde Fitz'in adını görmek için aşağıya bakıyorum. Emerson'ın değil de onun beni araması garip ama hemen izin isteyip telefonu açıyorum.

"Alo?" Mutfağa girdiğimde söyledim.

"Merhaba Maggie. Beau'ya saldıran adamın tutuklandığını haber vermek için aradım."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye cevap veriyorum ve rahatlayarak sandalyeye çöküyorum. "Emerson burada. Ona haber veririm."

"Tamam," diye yanıtlar Fitz, "minnettarım. Önce senin bilmeni istedim."

Kremayı karıştırırken kahveme gülümsüyorum. "Bunun anlamı çok büyük.

Her şey için teşekkürler."

Arkamda Emerson'ın varlığını hissediyorum. Dönüp başımı salladığımda yüzündeki ifade kendinden emin. "Onu yakaladılar."

Beklediğim kadar şaşırmış ya da rahatlamış görünmüyor. Sakince "Tanrıya şükür" dedi.

Haberi duyduklarında oturma odasında sesli bir kutlama olur.

"Evet. Teslim oldu," diye ekliyor Fitz ve ben donakalıyorum. "Teslim mi oldu?"

"Evet. Aramızda kalsın ama biri onu daha önce yakalamış olmalı. Karakola geldiğinde oldukça hırpalanmış görünüyordu."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. Kimin aklına gelirdi ki...

Sonra gözlerimi kaldırdığımda, mutfağın karşısında sakince tezgâha yaslanan adama bakıyorum. Yüzünde bilmiş bir ifade var ve neredeyse telefonu elimden düşüreceğim.

Geçen gece ona saldırdığımı ve oğluna olan sevgisini yargıladığımı hatırladığımda suçluluk duygusuna kapılıyorum. Daha iyi bilmeliydim ve bundan bir daha asla şüphe etmeyeceğim.

"Ciddi bir şey değildi," diye ekliyor Fitz. "Böyle bir adam sorunlara neden olur, o yüzden o da sorunlarla karşılaşmayı beklemeli. Her kimse hakkında suç duyurusunda bulunmayacaktır. Bundan neredeyse eminim."

"Umarım değildir..." Yumuşakça cevap veriyorum.

Bir an sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuyorum ve Beau'nun uyuyor olması gerekirken aşağı indiğini anlıyorum. Onu karşılamak için ön odaya koşuyorum.

"Özür dilerim, çok mu gürültü yaptık?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, sadece yorgun değilim. Herkes buradayken orada tek başıma yatmaktan nefret ediyorum. Ayrıca, üç gündür yataktayım. Artık bunu yapamam."

"Sakin ol lütfen," diye uyarıyorum ama başını bana doğru eğiyor.

"Bana bebek gibi davranmayı bırak."

Merdivenlerin dibine ulaştığında bandajına bir göz atıp değiştirilmesi gerekip gerekmediğini kontrol ediyorum. Sonra kollarından tutup onu daha yakına çekiyorum. "Bana patronluk taslama. Seninle ilgileniyorum, şimdi bunu aş."

Gözleri yüzümden arkamdaki bir şeye kayıyor ve Emerson'ın bizi rahatsız bir şekilde izlediğini görmek için dönüyorum. Elimi Beau'dan çekiyorum. Buna alışmak gerçekten biraz zaman alacak. Herkes bizi öğrendiğinden beri kimse bizi birlikte görmedi ya da bir şey söylemedi. Bu her odadaki dev fil.

"O haklı, Beau. Dinlenmen gerek," diye ekliyor Emerson, benimle aynı fikirde. Beau'nun bu konuda ne hissedeceği konusunda endişelenmek zorunda olmasaydım bunu takdir ederdim.

"Harika," diye tersledi. "Şimdi bana patronluk taslayan iki kişi var." Kötü bir ruh hali içinde, ama sevimli bir kötü ruh hali değil. Normalde böyle davrandığında ona sert davranabilirim ama etrafta herkes varken bu rolü üstlenmek biraz zor oluyor. Emerson hâlâ birlikte olmamıza alışmaya çalışıyor. Oğluna zorla boyun eğdirdiğimi görmeye hazır olduğunu sanmıyorum.

Emerson bana endişeli bir ifade verirken Beau yanımdan geçip gidiyor.

Omuz silkiyorum ve Beau'yu mutfağa kadar takip ediyorum. "Haberleri duydum," diye homurdanıyor, bir bardağa uzanıp suyla dolduruyor.

"Ağrı kesicilerini getireyim," diyorum yüzünün buruştuğunu fark ettiğimde.

"Yapabilirim!" diye tersliyor ve ben ona bakarken gözlerim açılıyor. Hayır, bana karşı öfkesini kaybettiği o güne geri dönmeyeceğiz. Bunun artık gitmediğimiz bir yol olduğunu biliyor. Ona karşı sert olma dürtümle savaşırken yumruklarım sıkılıyor.

"Ses tonuna dikkat et," diyor Emerson uyarırcasına ve ben de ona öfke dolu bir bakış fırlatarak dönüyorum. Evimdeki herkese bağırmama iki saniye kaldı. Onun burada olması her şeyi alt üst ediyor ve bundan nefret ediyorum.

"Ben halledebilirim," diye mırıldanıyorum dişlerimi sıkarak. Yani, evine gidip Charlie'ye emirler yağdırmaya başlasam ne hissederdi?

Bunun iyi gideceğini düşünemiyorum.

Tansiyon yüksek ve bunun Beau'yu nasıl etkilediğini görebiliyorum. Mutsuz, yorgun, sinirli ve patlamaya hazır görünüyor. Belki ağrı kesiciler işe yarar diye dilimi ısırıyorum ve kahvemi alıp diğerleriyle birlikte oturma odasına geçiyorum. Güvenliğin artırılmasını ve üyelerin arabalarına gidip gelmeleri için halka açık eskortlar sunma olasılığını tartışıyorlar.

Bundan nefret ediyorum. Üyelerimizin kulübümüze gelerek güvenliklerini riske attıklarını düşünmelerinden nefret ediyorum. Bir süre önce, sorunun geçeceğinden emin gibiydik. Ama aniden, Beau burada ve onun yaralanması, işlerin çok hızlı bir şekilde ciddileşebileceğini sert bir şekilde hatırlatıyor. Ve hayatlar kumar oynayabileceğimiz bir şey değil.

Emerson, öneriyi sunan Hank'e "Bu harika bir fikir," diyor. Emerson olayın olduğu geceden beri suçlu bir ifade taşıyor ve Beau'nun saldırganın ona vurmadan önce ne söylediğini anlatıp anlatmadığını, ne olduğu hakkında ne kadar bilgisi olduğunu bilmiyorum. Beau'nun Emerson'ın oğlu olduğunu biliyordu; saldırı hedefliydi. Bu önemli bir bilgi ama Emerson için duyması zor olmalı.

"Protestocular geri gelirse, tekrar şiddete başvuracaklarını hissedersek polisten destek alma seçeneğimiz var" diye ekliyor.

Kanepede Beau'nun daha da gerginleştiğini ve sinirlendiğini görüyorum.

"Hangi noktada kapatmayı düşünüyoruz?" Kelimeler ağzımdan çıktı ama hemen pişman oldum. Herkes bana inanmayan ifadelerle bakarken oda sessizleşiyor.

Ama konuşan Beau olur. "Siktir

et," diye tersliyor kaşlarını çatarak.

"Beau..." Gözlerimde sert bir bakışla ona bakarak söylüyorum.

"Hayır. Bu cahil piçlere boyun eğemezsiniz. Üyeleriniz de öyle."

"Başka bir saldırı riskini göze alamayız," diye cevap veriyorum, sesimi biraz yükselterek

onun.

"Yani kazanmalarına izin mi vereceksin? İnsanlara eşlik ettiğini gördüklerinde

ya da kapılarınızı kapatırsanız, size ulaştıklarını görmelerine izin vermiş olursunuz" diye kavga ediyor.

"Bizi yakaladılar." Emerson homurdanıyor. Tüm oda tartışmanın gelişimini izlerken gergindir.

"Saçmalık." Beau ayağa kalkıyor ve odanın diğer ucundaki babasına bakıyor. "Benim tanıdığım baba bu değil. Zorbaların kazanmasına izin vermeyiz. Eğer istiyorsan

O pisliğe kontrolün kimde olduğunu gösterirsen hiçbir şeyi değiştiremezsin. Aslında, lanet olası bir parti ver. Bütün kasabayı davet et. O salağın ailesine de özel davetiye gönder. Ama bir kişi nefret ediyor diye o kulübü kapatırsan, o zaman düşündüğüm kişi değilsin demektir." Bu sözlerle birlikte odadan fırladı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Emerson'la göz göze gelmeden önce bir süre sessizce oturuyoruz. Onu takip etmek istiyor, bunu biliyorum. Ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyor olmalı.

Önce Garrett, "Gitsek iyi olacak," diyor ve ben ekibin çoğunu kapıdan gönderene kadar herkes onu takip ediyor. Tabii ki en son Emerson gidiyor.

"Onunla konuşacağım," diyorum ama tereddüt ettiğini hissediyorum. Gözleri sürekli yukarıya bakıyor ve kapıya doğru olması gerektiği gibi hareket etmiyor.

"Bana kızmasından nefret ediyorum." Bu Emerson'ın bana söylediği oldukça savunmasız bir şey ve ben buna biraz şaşırdım.

"Sana kızgın değil. Beau'nun büyük duyguları var ve son zamanlarda öğrendiğim bir şey varsa o da öfkesini hiç hissetmemektense hissetmeyi tercih ettiğimdir. Öfke kayıtsızlıktan daha iyidir."

"Peki seni dinliyor mu?" diye dikkatle soruyor. Uygunsuzluğun sınırındayız. Ama sanırım o bilmek istiyorsa, ben de paylaşmaya hazırım.

"Evet, biliyor ve neye ihtiyacı olduğunu biliyor." Söyleyeceklerim bu kadar. Meseleyi anlatmak için yeterli. Beau kendi duygularını kontrol edemeyecek kadar sinirlendiğinde, ona haddini bildirmeme ihtiyacı var ve ben de tam olarak bunu yapacağım.

Emerson bana bir kez daha rahatsız edici bir ifade verdikten sonra teslimiyetçi bir iç çekip kapı koluna uzanıyor. O anda çektiği acıyı hissediyorum; Beau'nun gitmesine izin vermek hayal edebileceğim bir şey değil. Ama Emerson'ın yapmak zorunda kaldığı şey tam olarak bu. Bazen gitmesine izin vermek bir sevgi gösterisidir ve muhtemelen en zor olanıdır.

"Emerson," diyorum, kaybolmadan önce onu durduruyorum. Ne söyleyeceğimi duymak için bana döndüğünde, ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Saldırının olduğu gece sana iyi bir adam dedi. Oğlun da senin iyi bir adam olduğunu düşünüyor. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve bana teşekkür edip gitmek için döndüğünde neredeyse gülümsediğini fark ediyorum. Umarım Emerson bu saldırının ona nasıl zarar vermek için yapıldığını hiçbir zaman gerçekten öğrenemez çünkü bunun bir önemi y o k . Saldırgan asla

onun için oğlunun onun hakkında söyledikleri kadar önemli. Umarım bu küçük bilgi onu biraz rahatlatır.

"Ona iyi bak," diye ekliyor kapımdan çıktıktan sonra. Sanırım bu konu hakkında söyleyeceğimiz son şey bu olacak, ya da en azından öyle olmasını umuyorum.

"Yapacağım," diye yanıtlıyorum.

O gittikten sonra merdivenlerden çıkıyorum ve Beau'yu yatakta uzanmış, sanki beni bekliyormuş gibi tavana bakarken buluyorum. Hiç durmadan yatağa doğru yürüyorum ve dizime kadar uzanan eteğimin altından sade siyah dantel külotumu indirirken ona bakıyorum.

Üstüne tırmanıp beline sarılmamı ve iç çamaşırımı ağzına sokmamı şaşkınlıkla izliyor. Hakkını yemeyelim, karşı koymuyor, yüzümü onunkine yaklaştırırken ağzını tıkamama izin veriyor.

"Artık konuşmak zorunda değilsin. Şimdi dinle. Anladıysan başını salla."

Kaşlarını çatarken ve başını sallarken ifadesinde bir öfke duygusu var.

Sonra ona bakarken çenesini sertçe ellerimin arasına alıyorum. "Salacious Players' Club sadece lanet bir kulüp. Ülkedeki en büyük seks kulübü, tabii ki, ama *sadece bir kulüp.* Umarım o gece hissettiğim korkuyu asla bilemezsin ama keşke bir saniyeliğine de olsa olayları benim açımdan görebilseydin. Hayatınız ve güvenliğiniz her şeyden önce gelir. Sadece benim için değil, sadece baban için de değil, seni seven herkes için, ki çok fazla insan var."

Sonra öne doğru eğilip alnımı onunkine dayadım. "Cesaretin ve inancın için seni seviyorum Beau, ama seni kaybetmemek için o pisliklerin kazanmasına izin vermem gerekiyorsa, her seferinde onların *kazanmasına izin veririm.*"

Yutkunurken boğazının hareketini izliyorum ve alnındaki sert kırışıklık kayboluyor.

"Şimdi iç çamaşırımı ağzından çıkaracağım ama aşağıdaki patlamadan sonra günün geri kalanında konuşmayacaksın, anladın mı?"

Mavi gözlerini bana dikerek başını sallıyor. Külotumu ağzından çekip aldıktan sonra yere atıyorum ve yumuşak dudaklarını şefkatle öpüyorum.

Sonra bedenimi onunkinin yanında dinlendiriyorum, kolları beni sarıp sarmaladığında omzunu yastık olarak kullanıyorum. Vücudundaki kasların erimeye başladığını hissettiğimde yatağımda birbirimize dolanmıştık.

"Şimdi iyileş ki seni gerçekten cezalandırabileyim," diyorum ona karşı gözlerimi kapatırken, kalbinin sabit atışının beni uyutmasına izin veriyorum.

Kural 39: Kötü çocuklar istediklerini elde e d e m e z l e r .

Maggie

Tam kutunun üzerine bir parça koli bandı bastırırken, bir elin kıçımda kaydığını hissediyorum ve bir çığlıkla sıçramama neden oluyor. Beau'nun üzerinde dönerken ona kaşlarımı çatıyorum. "Dinleniyor olman gerekiyordu."

İç çekerek başını arkaya sarkıtıyor. "Günlerdir dinleniyorum ve deliriyorum. Hiçbir şey *yapamıyorum.* Tabletime uzun süre bakamıyorum. Toplanmana yardım edemem. Araba kullanamam. Sevişemem. Ne *yapabilirim ki*?"

Ona dönerek elimle yanağını okşuyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor. "Dinlenebilir ve iyileşebilirsin. Doktor iki hafta demişti ama sadece beş gün oldu."

"Ama ben iyiyim." Elleri belime dolanıyor, beni daha da yaklaştırıyor ve itiraf etmeliyim ki, bu cazibe reddedilemeyecek kadar güçlü olmaya başlıyor. Onu hastaneden eve getirdikten sonra tam bir kasırga oldu ve neredeyse hiç yalnız kalamadık. Emerson, Charlie'yi arayıp onu eve götürmesi için yalvarmak zorunda kalmadan önce bir gün boyunca kutularla dolu oturma odamda kaldı. O ve ben on yılı aşkın bir süredir birlikte çalışıyoruz ve bir kez bile ters düşmedik. Ancak aynı kişiye göz kulak olduğumuzda, iki baskın enerjinin biraz fazla olduğu ortaya çıktı.

Beau'nun annesi gelip gidiyor, bu da en hafif tabirle garip bir durum. Bu belki de kurtarıcı bir lütuf olabilir çünkü sanırım erken ayrılmasına ve nadiren ortaya çıkmasına neden olan şey bu gariplikti. Marie ile daha önce tanışmıştım. Birbirimizi tanımıyor değiliz ama birdenbire otuz dört yaşında bir kadın oldum ve şu anda onun yirmi iki yaşındaki oğluyla çıkıyorum ve işler biraz ya da çok farklı hissediyorum.

Bu taşınmanın bir tehdit gibi havada asılı durduğundan bahsetmiyorum bile. Bütün hafta bu konuyu hasır altı ettik ama şimdi üç gün içinde kulübü görmek ve satıcılarla görüşmek için Arizona'ya gitmem gerekiyor ve onun hâlâ benimle gelip gelmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Dudaklarını boynuma bastırıp kulağıma doğru öpücükler konduruyor ve düşüncelerimin kafamın içinde pelte gibi dağılmasına neden oluyor.

"Beau..." Onu uyarıyorum ama bu onu durdurmuyor.

Kalçalarını bana doğru bastırırken elleri yanlarımı kavrıyor. "Hadi ama. Orada uzanacağım ve hiçbir şey yapmayacağım. Söz veriyorum, eğer benimle yatağa gelir ve aletimi sürersen, günün geri kalanında şikayet etmeden rahatlayacağım."

"Beni dinlemiyorsun." Eli gömleğimin içinden göğsümü kavrayıp meme ucumu nazikçe sıkarken inliyorum.

"Gelmeme bile gerek yok. Çok iyi olacağım."

Ağzımı kendine çekip yumuşak dudaklarını dudaklarıma doladığında bir eli saçlarıma gömülüyor ve neredeyse eriyip yere düşüyorum.

"Beau," diye soluyorum kaseti bırakıp onu öperken. Şu anda, onu yatak odasına götürme ve zevkten yapış yapış olana kadar vücudundan orgazm çıkarma fikri dünyadaki en harika şey gibi geliyor. En azından o zaman hâlâ biz olduğumuzu ve her şeyin yoluna gireceğini bilirim.

Ama bunun garantisi yok. Bu meseleyi altına süpürmeye çalıştığımız halı artık onu saklayacak kadar büyük değil. Taytımı nasıl ıslattığımı hissetmek için parmağını bacaklarımın arasında g e z d i r d i k t e n sonra bile ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyorum.

Kolay değil ama bilmem gerek.

Göğsünü itip bedenlerimiz arasına mesafe koyduğumda bir inilti çıkarıyor.

"Hadi ama..." diye sızlanıyor.

"Konuşmamız gerek," diyorum ve bu sözler üzerine geriliyor, sanki ona hakaret etmişim gibi bana bakıyor.

"Ne hakkında?"

"Phoenix hakkında," diye cevap veriyorum.

"Ne olmuş ona?" Bana tekrar uzandığında, onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"Bu iş ciddileşiyor. Büyük bir adım atıyoruz ve olanlardan sonra bunun hala devam edip etmediğini bilmem gerekiyor-"

"Vaz mı geçiyorsun?" diye tersler.

"Hayır. Vazgeçmiyorum. Ben sadece..."

Bana pusu kurdu. Boynumun arkasından tutarak beni kendine doğru çekti ve bana dik dik bakarken yüzlerimiz birkaç santim yakınlaştı. "Öleceğimi sanıyordum. Beni o aptal tomografi makinesinden geçirdiklerinde düşündüğüm tek şey, eğer bunu beyin hasarı olmadan atlatırsam, bir daha asla hayatımın aptal bir gününü boşa harcamayacağımdı. Çünkü bu sadece benim şansım olurdu. Sonunda mutluluğu bulmak ve sonra onu bu kadar çabuk kaybetmek. Söyle bana Maggie. Seninle her zaman istediğim hayatı yaşamak varken neden burada kalayım ki?"

"Bilmiyorum..." İddia ediyorum. "Çok yoğun ya da tehlikeli olmasından korkuyordum..."

"Hayatım çok sıkıcı!" diye yanıtlıyor. "Video oyunları oynamak ve boktan bir işte çalışmak, uğruna kafayı kırmaya değecek bir hayat değil. Ama Phoenix'te sahip olabileceğimiz hayat..."

"Emin misin?" Tekrar sordum.

"Siktir. Lütfen bana bunu sormayı

kes."

Cevap verme zahmetine girmiyorum, en azından kelimelerle. Onun yerine, onu öperim. Ve bu yeterli bir cevap. Onun için seçimler yapmamı *seviyor* olması, bunu kendi başına yapamayacağı anlamına gelmez.

"Senden şüphe etmiyordum," diyerek uzaklaşıyorum.

"Güzel," diye cevap veriyor ve öpmek için tekrar dalıyor. Beni kutulara doğru iterken bir inilti çıkarıyorum. Vücudu ellerimde cennet gibi. Güçlü ve canlı hissediyor ve sadece bu düşünce bile içimi arzuyla ısıtıyor.

"Maggie," diye nefes alıyor ağzımın içine, "sana *ihtiyacım var."*

Pes etmemem gerektiğini biliyorum. Onu şımartmamam gerekiyor ama lanet olsun, bunu ben de istiyorum. Ve doktor seks hakkında hiçbir şey söylemedi, sadece yorucu aktiviteler yok.

Elimi tişörtünün yakasına dolayarak, onu merdivenlere doğru çekerken dudaklarını kendime yaklaştırıyorum. Odama kadar aç bir köpek yavrusu gibi beni takip ediyor. Onu sanki tasmalıymış gibi gezdiriyorum ve bu bana bir şeyi hatırlatıyor.

Odama vardığımızda donup kaldım. Tereddüt ettiğimi hissedince geri çekildi ve "Sorun ne?" diye sordu.

"Sana bir şey aldım."

Yüzünde korku ve endişe karışımı bir ifade belirdiğinde gülüyorum. "Kötü değil, söz veriyorum."

"Hediyeleriniz genellikle acıtır."

Yatağımın başucuna, sakladığım yere giderken onu yanağından öpüyorum. Her şeyden çok bir kolye kutusuna benziyor, ama ona uzattığım anda gözleri sanki biliyormuş gibi ona bakıyor.

"Sanırım bu, senden asla şüphe etmediğimin kanıtı."

Ona uzatıyorum ve parmaklarını şık siyah deri yakanın üzerinde gezdirmeden önce kaydırarak açıyor.

"Bu bir bağlılık sembolü, sana her zaman göz kulak olacağıma dair bir söz. Her zaman senin için en iyisini yapacağıma dair. Bu... benim olduğun anlamına geliyor."

Yutkunurken gözleri yüzüme doğru dans ediyor. Kutusundan çıkarmadan önce onun onayını bekliyorum.

"Evin dışında ya da toplum içinde asla giymek zorunda değilsin. Bu sadece bizim için."

Başını sallıyor ve gözleri yakasından ayrılmıyor.

"Bu... istediğin bir şey mi? Hayır diyebilirsin."

"Tabii ki öyle," diye sıcak bir şekilde yanıtlıyor. "Bunu başka birine söylemeyi hayal bile edemezdim ama seninleyken bunu istiyorum."

Onun bu sözleri söylediğini duymanın, beni gerçekten ne kadar istediğini bilmenin nasıl bir his olduğunu kelimelere dökemem, üstelik bunu sadece seks ya da sapkınlık ya da rahatlık için değil, *ben* olduğum için yapıyor. Aramızdaki bu şey gerçek ve şansım yaver giderse sonsuza dek sürecek.

Titreyerek tasmayı ellerime alıyorum ve kutuyu yatağın üzerine atıyorum. Tokayı açarken, gözlerimde şiddetli bir heyecanla ona bakıyorum. "Dizlerinin üzerine çök."

Tek kelime etmeden yere çöküyor, ben tasmayı boynuna geçirirken bana bakıyor. Tokanın duyulabilir tıkırtısı anlamlı, bir beyan gibi hissettiriyor. Ve bu güzel adamın benim için tasmalanmış görüntüsü şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı şey.

Dikişlerine yaklaşmamaya dikkat ederek saçlarını okşuyorum. O yarayı görmek bana onu park yerinde kollarımın arasında tuttuğum zamanın ne kadar yakın olduğunu, onu kaybetmekten ne kadar korktuğumu hatırlatıyor. Ona karşı nazik olmak ve hakimiyetimin başka bir yönünü göstermek istiyorum.

"Ayağa kalk."

Yapıyor, gözleri hep benim üzerimde. Parmaklarım tişörtünün alt kısmını kavrıyor ve dikişlerine dikkat ederek yavaşça başından çekiyorum. Tişörtünü çıkardıktan sonra bana doğru uzanıyor ama bileklerini tutup arkasına yerleştiriyorum.

"Ellerini kendine doğru çek," diye fısıldıyorum kulağına ve bana karşı ürperdiğini hissediyorum. "Benim olanla oynamak istiyorum." Parmaklarımı joggers'ının elastik belinin altında gezdirirken gözleri uyarılmayla büyüyor. Aleti gri pamuklu kumaşı zorluyor ve kumaşta büyük bir baskı oluşturuyor. Avuç içimi yüzeyine sürterek benim için ne kadar sert olduğunu hissettiğimde içimde bir elektrik patlaması yaşanıyor. Göğsünden gelen derin uğultu beni onun için daha da ateşlendiriyor.

Dizlerimin üzerine çökerken pantolonunu yavaşça aşağı indiriyorum. Dudaklarımı işkence edercesine yavaşça ağzımdan sadece birkaç santim ötede duran ağrıyan uzunluğuna doğru götürmemi izlerken ağzı açık kalıyor. Dilim, ucundan sızan pre-cum damlasını yalamak için uzandığında inliyor.

Tuzluluk dilime çarpıyor ve kalçalarım tepki olarak sıkılıyor. Bunu yavaştan almak benim için zor olacak. Ama acele etmiyorum. Bunun yerine, başının etrafını ve sonra şaftın aşağısını yalıyorum, yalvarmaya başladığı noktaya kadar onu kızdırıyorum.

Sonunda onu ağzıma çekmeden önce her santimini yalıyor ve öpüyorum, ama boşalmaya yaklaşmasına izin vermiyorum.

"Lütfen, durma." İnliyor, elleri itaatkâr bir şekilde arkasında kenetli duruyor.

Ama duruyorum. Gülümseyerek ona bakıyorum ve "Git yatağa uzan" diyorum.

İç çekerek yatağa doğru yürüdü ve ben kıyafetlerimi çıkarmaya başlarken başını yastığa koydu. Sütyenimi açıp göğüslerimin serbest kalmasına izin verirken dudağını ısırarak beni izliyor. Pantolonumu aşağı indirirken kıpırdanıyor.

Vücuduna tırmanıp ağırlığımı sert uzunluğuna verdiğimde siki acı verecek kadar sert görünüyor. Kendimi ona sürttüğümde ellerinin hareket etmek için can attığını fark ediyorum.

"Sana dokunmayı çok istiyorum," diye sızlanıyor.

Üzerine eğilip ağzımı kulağına dayayarak fısıldıyorum: "Ama sen kötüydün ve kötü çocuklar istediklerini elde edemezler." Yanıt olarak inliyor.

Vücudumun zirveye ulaşmaya başladığını hissedene kadar kendimi onun her tarafına sürterek, uyarılmamla sikini ıslatıyorum. Kalçalarımı hafifçe yukarı kaldırarak onu girişime yerleştiriyorum ve tam gözlerini kapatırken orada duruyorum.

"Aç onları, Beau."

Kalçalarımı indirip onu bedenime çekmeye başladığımda gözleri fal taşı gibi açılıyor. Onu iliklerine kadar yutarken kaşları zevkle yukarı doğru

kıvrılıyor. Tanrım,

Bunu özlemişim. Seks yapalı bir haftadan az oldu, ama uzun mesafeli bir şey yapmaya çalışsaydık perişan olacağımızı şimdi acı bir şekilde anlıyorum. Birbirimize öylesine ihtiyacımız var ki artık birbirimiz olmadan yaşamayı hayal bile edemiyoruz.

O içimde uzaklara ulaştıkça vücudum derin bir ağrıyan zevkle aydınlanıyor. Dudağımı ısırarak bir elimle klitorisimi okşarken diğer elimle sol meme ucumu sıkıyorum ve ona sürtünmeye başlıyorum. Vücudunu coşku kaynağım olarak kullanarak, orgazmımı kovalayarak hızlı hareket ediyorum. Çok uzun sürmedi. İnlemelerime karışan homurtuları pis ve erotik, kendi kişisel seks müziğim gibi.

"Sana söylediğimde boşalmanı istiyorum," diye haykırıyorum meme ucumu daha sert çimdiklerken, zevki yoğunlaştırmak için kendime yeterince acı çektiriyorum. Gözlerim boynundaki tasmada sabit kalıyor, benim, benim*, benim* temposu zihnimde yankılanıyor.

"Evet, hanımefendi," diye yanıtlıyor, sesi gergin.

"Gel. Şimdi," diyorum nefes nefese bir komutla, tam da kendi doruk noktamın zirvesine ulaşmak üzereyken. Soluk soluğa kalırken vücudu altımda geriliyor, yüzünün her yerinde coşku yazılı. Orgazmı boyunca inlerken başı arkaya sarkıyor.

İkimiz birlikte aşağı inmeye başladığımızda, bedenimi onunkinin üzerine sarkıtıp yüzümü boynuna gömüyorum.

"Şimdi sana dokunabilir miyim?"

diye fısıldıyor. "Evet."

Bununla birlikte kollarını bana doluyor ve beni sıkıca kendine doğru çekiyor. Kalbim neredeyse göğsümde tekliyor ve ona gülümsemek için başımı kaldırdığımda dudaklarımı öpüyor.

Üç ay önce bana bunun olacağını söyleseydiniz, size deli olduğunuzu söylerdim. Kartlarda benim için aşkı hiç görmedim. Beau'ya uyum sağladığım gibi birine uyum sağlayacağımı hayal bile edemezdim. Biz alışılmadık ve gülünç bir çiftiz, ama bu bizi birbirimiz için daha da mükemmel yapan şey.

Beau sadece kendim olmama izin vermiyor, aynı zamanda beni bunun için seviyor.

Kural 40: Vedalardan korkmayın.

Beau

Babam bavulları Maggie'nin arabasının arkasına yüklüyor ve bagaj bütün hafta beklediğim bir sonla kapanıyor. İşte bu kadar. Saldırıdan birkaç gün sonra her şeyi geri taşımak zorunda kaldık, oysa bir gün sonra hazır olacaktım. En son ne zaman böyle bir taşınmayı bu kadar heyecanla beklediğimi hatırlamıyorum.

Nakliye şirketi alacağımız eşya kutularını çoktan götürdü, ancak taşınacağımız daire mobilyalı olduğu için onun mobilyalarını da evde bırakıyoruz. Bu devasa evden Phoenix şehir merkezindeki bir daireye taşınmak onun için büyük bir küçülme olacak ama bu konuda çok mutlu görünüyor.

Bunu bir küçülme olarak görmüyorum, dedi ve ne demek istediğini anlayabiliyorum. Bu ev her zaman onun yapması gereken şey gibi görünüyordu, ama hiçbir zaman ona ya da bize tam olarak uymadı.

"Hepsi bu kadar," diyor babam, bir eli arabasının arkasında, sanki bırakmak istemiyormuş gibi. Gözleri yüzüme doğru kaydığında, ifadesinde bir parça korku görüyorum.

Elimi omzuna vuruyorum. "İki hafta sonra görüşürüz, değil mi?" "Orada olacağız," diye yanıtlıyor. Charlie yaklaşıyor, kollarını sarıyor Beline sarılıyor ve yanına sokuluyor. "Görmek için sabırsızlanıyorum," diye ekliyor gülümseyerek.

"Evet, ben de," diyorum, garip bir şekilde başımın arkasını kaşıyarak. Şimdi sanki önemli bir şey değilmiş gibi sahip olduğumuz seks kulüplerinden bahsedeceğiz.

İşlerin bu hale gelmesi çok garip. Buna alışmak kesinlikle biraz zaman alacak.

Maggie ve Gwen, Sophie'yle birlikte dışarı çıktıklarında kalbim sıkışıyor. Sophie başını kaldırmıyor, yüz ifadesini benden saklamak için saçlarını yüzüne doğru sarkıtıyor.

"Oraya vardığında bize haber ver," diyor babam ve ona doğru başımı sallarken boğazımda biriken duyguyu yutuyorum.

Maggie benim yerime "Yapacağız," diye cevap veriyor.

"Hey, çocuk," diye sesleniyorum Sophie'ye doğru. "Benimle içeri gel. Senin için bir şeyim var."

Yüzünde ilgiyle bana baktığında gülümsüyorum. Sonra kolumu omzuna atıp onu eve doğru sürüklüyorum. Mutfak tezgahının üzerinde büyük beyaz bir zarf duruyordu, ben de zarfı alıp ona uzattım.

"Biraz aptalca ama geçen hafta yaptırdım ve beğeneceğinizi düşündüm. o."

"Ne oldu?" diye soruyor, on beş yaşındaki o garip haliyle. görüşmeler.

"Aç şunu," diyorum omzunu iterek.

Üstünü yırtıp içindeki sekize on ebadındaki renkli baskıyı çıkardığında, omurgam beklentiyle dikleşiyor. Gözleri sayfadaki karaktere odaklanıyor, pembe ve mavi pamuk şekeri saçlar, bir tarafı diğerinden daha uzun, elf kulakları, ışıltılı adaçayı yeşili bir cübbe ve elinde tepesinde parıldayan bir kristal olan bir asa.

Parmakları parmak izinin üzerinde gezinirken "Lanet olsun," diye kekeliyor. "Bu ben miyim?" "Bu senin belalı D&D karakterin. Hastanede canım sıkıldığında çizdim ama Maggie tabletimi kullanmama izin vermediği için orijinalini bir not defterine kalemle çizmek zorunda kaldım. kafa."

Buna gülüyor ama gözleri elindeki resimde kalıyor. Boğazımda biriken o duygu gittikçe kötüleşiyor. Kahretsin, bunun bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. O sadece bir çocuk ve dürüst olmak gerekirse, onunla takılmaya başlamamın tek nedeni Charlie'yle aramızdaki şeyler yüzünden kendimi kötü hissetmemdi. Sophie'nin benden nefret etmesi fikrinden nefret ediyordum.

Onu oyun gecelerine ve dondurmaya götürmeye başlamamın nedeni bu olabilir, ama bunu yapmaya devam etmemin nedeni bu değildi. Sophie'yle takılmaya devam ettim çünkü ben hatalı olduğumu kabul etmeye asla cesaret edemeyen, sinirli, acı çeken, bencil bir erkek çocuğuyken, Sophie bana değişme şansı verdi

Benim hakkımdaki ilk izlenimi. Onun yanındayken kendimi sevmeye başladım.

Babam beni gerçeklerden korumakla meşgulken, Sophie hiçbir şeyi şekerle kaplamadı. Bana doğruyu söylemekten korkmazdı. Eğer bir pislik gibi davranıyorsam, bana söylerdi. Eğer hatalıysam, bana söylerdi. Ve onun yanında güvende hissettiği türden bir adam olmak istediğim için, daha iyisi için değişmekten korkmadım.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, evlat."

Bana şüpheci bir ifadeyle bakıyor. "Bu senin için gerçekten üzücü," diye cevap veriyor ve ben gülüyorum.

"Muhtemelen, ama sorun değil."

Bir an için sessizleşiyoruz, sonra beni pusuya düşürüyor, kollarını belime doluyor ve bana sıkıca sarılıyor, başı çeneme kadar geliyor. Birkaç saniye sonra çekiliyor ve gözyaşlarını saklamak için hızla gözlerini siliyor.

"Tam bir pisliksin," diye mırıldandıktan sonra koluma biraz fazla sert bir yumruk indiriyor, ama ben yine de gülüyorum. "Arizona'ya taşındığına inanamıyorum. Orada hava milyonlarca derece ve akrepler var."

"Bu beni ziyaret etmeyeceğin anlamına mı geliyor?" Onu dışarı çıkarırken bir kolumu omzuna atarak soruyorum.

"Tabii ki hayır. Okyanusa ve daha iyi çizgi roman dükkanlarına sahibiz. Burayı ziyaret etmelisin."

"Tamam, yapacağım. Söz veriyorum."

Verdiği sözleri hafife almayan bir kız için bunu söylememin ne kadar ciddi olduğunu biliyorum. Dışarıdaki gruba yaklaştığımızda babamın ne kadar gergin olduğunu, Maggie ile konuşurken yüz ifadesini koruduğunu fark ediyorum.

İşte bu kadar. Yapacak bir şey kalmadı. Araba toplandı ve nakliye kamyonu gitti. Geriye kalan tek şey vedalaşmak.

Ve babam duygusuz bir ifadeyle bana döndüğünde, motel hikâyesini ve beni hiçbir şey hissetmekten korumak için ne kadar çok çalıştığını tekrar düşünüyorum. Duygularımı o kadar uzun süre içime atmam gerektiğini öğretti ki, saatli bir bombaya dönüştüm. Artık içime atmak yerine, döngüyü kırdım.

Ona doğru bir adım atıp sarılmak için bir kolumu uzattığımda ve onu göğsüme doğru sıkıca çektiğimde bu onu tamamen şaşırtıyor. O da beni sıkıyor ve tıkanmamak için çenemi sıkmak zorunda kalıyorum.

Sonra pislik herif sessizce "Sen iyi bir adamsın ve seninle gurur duyuyorum" diye mırıldanmak zorunda kalır ve her şey cehenneme döner.

Göğsümde, daha sıkı sıktığı için onun da hissedebileceğini bildiğim bir titreme var.

Sonunda ayrıldık ve ister inanın ister inanmayın, gözlerinde yaşlar vardı. Bay Sert Adam'ın ta kendisi. Konuşacak yerim yok çünkü açıkça benimkini yansıtıyorlar, ama kimin umurunda? Benim umurumda değil. Babamın ya da ailemizin önünde ağlamaktan korkmuyorum. Artık korkmuyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum gözlerimdeki nemi silmeden önce. Arkamızda Maggie ve diğerleri de vedalaşıyorlar. Charlie'nin yanına geldiğimde duraklama ihtiyacı hissediyorum.

"Sophie'yi bir ara dışarı çıkar lütfen," diyorum ve o da başıyla onaylıyor. "Getireceğim."

"Ve babamın gittiğim için üzülmesine izin verme."

"Üzülmeyeceğim. Sadece aradığından emin ol."

Başımı sallıyorum, içten içe ona sessiz davranarak geçirdiğim altı ayı kastettiğini biliyorum, ironik bir şekilde bir seks kulübü sahibi olduğu için ve bunun bir tür ahlaki suç olduğunu düşündüğüm için.

Sonra Charlie kollarını açtı ve ben de ona hızlıca sarılmak için araya girdim. Eskisi kadar garip değil, ama demek istediğim... o hala benim eski kız arkadaşım.

Teknik olarak artık üvey annem, ama bu düşünceyi asla ama asla tekrarlamayacağım, hatta yüksek sesle söylemeye bile cesaret edemeyeceğim. Gerçi Sophie'nin hayatımızın geri kalanında bunu şaka konusu yapacağının farkındayım.

Ve işte bu kadar. Tüm kucaklaşmalar yapıldı ve vedalar edildi.

Maggie'ye bakıyorum, o da bana bakıyor. Arabaya binip gitmeye o kadar hazırım ki, sanki hayatımızın geri kalanı o otoyolda bir yerdeymiş gibi. Artık belirsizlik diye bir şey kalmadı.

Geçtiğimiz beş yılı kim olduğumu ya da hayatımda ne istediğimi bilmeyi dileyerek geçirdim, ancak hiçbir kapıyı açmadan kapatmakla meşguldüm. Elbette, hayatımda *onun* olmaktan çok daha fazlası var ve kendi yolumu çizmekten sorumlu olan benim, ancak karşılaştığımız her şeyde yanımda olacağını bilmek artık yalnız olmadığım anlamına geliyor. İyiyi *ve* kötüyü görebilen birine sahibim. Sert sevgi *ve* merhamet gösterebilen biri.

İhtiyacım olduğunda beni cezalandıracak biri. Ve her saniyesini dört gözle bekliyorum.

Kural #41: Ona kime ait olduğunu hatırlatın.

Maggie'nin sonsözü

Bir yıl sonra

"Bunun bir yarışma olmadığını biliyorum Emerson. Sadece Ateş Sarayı'nın artık resmi olarak Salacious'tan daha fazla üyesi olduğunu belirtmek için aradım."

"Böbürleniyorsun," diye cevap veriyor telefonun diğer ucundan kuru bir sesle. "Ayrıca, önceden kurulmuş bir pazarla işe başladınız, yani teknik olarak avantajlı bir başlangıç yaptınız."

Gülüyorum. "Oh, bahane bulmaya çalışıyorsunuz, Bay Grant. Sizden daha iyi olduğumu kabul etmenin zor olduğunu biliyorum ama siz her zaman övgüyü çok sevdiniz. Kulübünüzü yöneterek çok iyi bir iş çıkarıyorsunuz," diyorum alaycı bir tonda.

"Şimdi kapatıyorum," diye cevap veriyor ve sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Pekâlâ, pekâlâ. Seninle dalga geçmeyi bıraktım. Haftaya görüşürüz." "Haftaya görüşürüz," diye ekliyor. "Oğluma söyle bana mesaj atsın."

Tam o sırada köşeyi dönüp ofise doğru yöneliyorum ki Beau'nun siyah üzerine siyah dar takım elbisesi içinde, kumral saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve alnına doğru sarkmış bir şekilde durup telefonuna baktığını görüyorum. Alnındaki dikey yara izini bir ok gibi işaret ediyor. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar iyi görünüyor ve onu izlerken bir an duraksıyorum.

"Yapacağım," diye sessizce Emerson'a cevap veriyorum. Hat kesilince kulaklığı çıkarıp pantolonumun cebine koyuyorum ve uzun koridoru geçiyorum. Topuk sesimi duyan Beau başını kaldırıp bana bakıyor ve gülümseyerek yaklaşmamı izliyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor nazlı bir
gülümsemeyle. "Sen neden
bahsediyorsun?"

"Babamın yüzüne vuruyorsun. Neyin peşinde olduğunu biliyorum."

Ona doğru yaklaştığımda elleri belime dolanıyor ve beni sıkıca kendine çekiyor. Beni duvarla arasına sıkıştırarak dudaklarıma aç bir öpücük konduruyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Bir süre beni öpmesine izin veriyorum, tam koridorun sonunda bir kapı açılıyor ve bir çift dışarı çıkıyor.

Köşede gözden kaybolmalarını izlerken Beau ağzını geri çekiyor. Sonra tekrar bana bakıyor, dudaklarını tekrar benimkilere götürmeden önce alt dudağını ısırıyor.

"Bu geceki randevumuz hâlâ geçerli mi?" diye fısıldıyor
öpüşürken. "Oh, bundan kurtulamayacaksın."

"Denemiyordum," diye yanıtlıyor.

Sonunda ayrıldık ve ben ona yardım etmek için uzandığımda boynundaki kravatı ayarladı, sadece bir saç teli sıktı. Sonra toplantı odasının kapısını açıp içeri giriyorum. Ben masanın başındaki yerime otururken dört ekip üyemiz bizi bekliyordu bile. Beau arkamdan geliyor ve sağımdaki koltuğa oturuyor.

Tüm toplantı boyunca bakışlarını üzerimde hissediyorum, ben görevleri dağıtırken ve ekipten güncellemeler isterken şehvet dolu gözlerle beni izliyor. Sonlara doğru, Kaliforniya'dan yetenekli genç bir sanatçıyı ana salonda yapması için tuttuğumuz duvar tasarımını tartışırken, Beau telefonunu eline alıyor ve bakmadan bile iyi bir şey yapmadığını anlıyorum. Bugün cezalandırılmak istiyor.

Telefonum masanın üzerinde çaldığında açmıyorum bile. Muhtemelen dikkatimi dağıtmak için bu hafta çektiği iğrenç bir fotoğraftır. Şımarıklık yapıyor ve bunu biliyor. Buna izin veriyorum çünkü bu gece ona bunu ödeteceğim.

ON BEŞ NUMARALI ODA *bizim* ODAMIZ. YANI, TABII KI HALKA AÇIK,
Ama bunun için ekstra ücret alıyoruz ve fırsat buldukça kendimiz için kullanıyoruz. Tam gece yarısı, özel anahtarımla kapıyı açtığımda

Adamım çıplak bir şekilde yastığının üzerine diz çökmüş, beni bekliyor. Gözlerini yere dikmiş ve ellerini itaatkâr bir şekilde kucağında kavuşturmuş.

Kapıyı arkamdan kilitlediğimde kıpırdamıyor ama koridorda giydiğim bornozumu çıkarıp askıya astığımda başını kaldırıp bakmasını bekliyorum.

Gözleri nihayet kalkıp dar siyah deri korseme, tangama ve jartiyer kayışlarıma aç bakışlar fırlattığında, bir yudum almaya zorlanışını izliyorum. Sonra siyah topuklu ayakkabılarımla ona yaklaşıyorum.

Uzanarak tasmayı boynuna doluyorum ve yankılanan bir klik sesiyle sıkıyorum. Sesi omurgasından aşağı, gözle takip edebildiğim bir ürperti gönderiyor. Ayağa kalkarken gülümsüyorum.

"Devam et," diye fısıldıyorum. Tek kelime etmeden öne doğru eğiliyor ve dudaklarını ayakkabımın derisine bastırıyor. "Aferin oğlum."

Ayağa kalkarken yüzünde memnun bir ifade fark ediyorum. Sonra ayağımı kaldırıyorum ve sivri topuğumu omzuna bastırıyorum. Yerde yatana kadar yavaşça geriye doğru düşüyor ve şeytani bir sırıtışla bana bakıyor. Şu anda bir velet gibi *görünüyor* ve ben buna bayılıyorum.

Topuğumu biraz daha sert bastırıyorum, ta ki o yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden vazgeçip irkilinceye kadar.

"Bugün neyi yanlış yaptın?"

"Toplantı sırasında sana bir video gönderdim." "Ne videosu?"

Tekrar gülümsüyor, ben de daha sert bastırıyorum, ağırlığımın şu anda göğüs kaslarını delme pozisyonunda olan ayağıma çok fazla binmemesine dikkat ediyorum.

"Ben duştayım, senin için sikimi okşuyorum."

"Neden bana o videoyu gönderdin?"

Tekrar gülümsediğinde, ayağımı omzundan boğazına doğru hareket ettiriyorum, şimdi dikkatlice dengelemek için tetikteyim. Gülümsemesi çabucak kayboluyor. "Çünkü dikkatinin üzerimde olmasını istiyorum."

"Hmm..." Cevap veriyorum. "Bence bunu pis bir sürtük olduğun için yaptın. Öyle mi?

Bu mu Ağzı seğiriyor. "Evet, hanımefendi." "Ben ?" de öyle düşünmüştüm. Şimdi ayağa kalk."

Ayakkabımı nefes borusundan çıkardıktan sonra ayağa kalktı. Başımı salladım.

Duvardaki Aziz Andrew haçına doğru eliyle bir işaret yapıyor, o da itaatkâr bir şekilde haça doğru yürüyor, böylece kelepçeleri bileklerine ve ayak bileklerine takabiliyorum.

Bu gece ona biraz yumuşak davranıyorum, kırbaçla sadece üç kırbaç vuruyorum çünkü bundan daha fazlasının işimiz bittiğinde onu yerde ağlayan bir karmaşa haline getireceğini biliyorum. Ve bundan sonra onun için hala planlarım var.

On iki raket tokadını ve kırbaçla altı raundu son derece iyi karşıladı. Kelepçelerini çözdüğümde titriyor, terliyor ve pancar gibi kızarıyor. Yakasından tutup yatağa götürdüğümde sikinin ucundan sular akıyor, onu oturtuyorum ve sonra üzerine çıkıp kucağına otururken ağzını öpüyorum.

"Bana ne olduğunu tekrar hatırlat," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Pis bir sürtük," diye cevap veriyor ben kendimi onun sert uzunluğunun üzerine indirirken. Bir iniltiyle içeri kayıyor ve onu gidebildiği kadar derine soktuğumda içimden bir ürperti geçtiğini hissediyorum.

"*Benim* pis sürtüğüm," diye cevap veriyorum onu öpmeden önce.

Çığlıklarımız ve iniltilerimiz odada yankılanıyor ve onu yatağa bastırıp çığlık atarak boşalana kadar sikini sürdüğüm için sırtında ekstra bir acı olduğunu biliyorum.

Vücudumun onun etrafında daraldığını hissettiğinde "Lütfen hanımefendi," diye nefes nefese kalıyor. "Lütfen boşalabilir miyim?"

"Evet," diye cevap veriyorum, yüzünü sert bir öpücükle kavrıyorum.

"Boşalabilirsin, Beau." Emrimle birlikte içimde titriyor, orgazmı boyunca homurdanıyor. "Aferin oğlum," diye fısıldıyorum şakağına, nefesi kesilip boşalırken.

doruktan aşağı.

Bir süre bu şekilde kaldık ve vücudunun benimkine doğru çöktüğünü hissettikten sonra, yakasının tokasını bulup boynundan kurtulana kadar bir klik sesiyle bastırdım.

Onu kaldırdıktan sonra sırtını aloe merhemiyle ovuyorum ve çıplak bacaklarımın arasında, başı karnıma yaslanmış bir şekilde dinlenmesine izin veriyorum. Sırtımı yatak başlığına yaslayarak, o içkisini yudumlarken ben de parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Birlikte sessizlik içinde rahatız.

Geçen yıl bir rüya gibiydi. Kulübün önceki sahiplerinin bize bıraktığı dağınıklığı düzeltmemiz üç ayımızı aldı. Salacious'a hiç benzemiyordu ama Beau ve ben burayı kendimize ait bir yer haline getirmeyi başardık. Bir çift reformcu vanilya olmak bize üyelerimiz için benzersiz bir bakış açısı kazandırdı ve dokuz ay içinde üyelik patlaması yaşandı.

Ona ve bana gelince, bu bir yolculuk oldu. Asla mükemmel olmadı ama olmasını da hiç beklemiyordum. Ne olursa olsun, biz her zaman biziz.

"Gelecek hafta ziyarete geldiğinde kulüple ilgili fikirlerini ona anlatacak mısın?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Evet, neden olmasın anlamıyorum."

"Siz ikiniz hâlâ kulüp hakkında konuşurken tuhaf davranıyorsunuz." Beau "Tuhaf davranıyor," *diye* itiraz ediyor ve ben ona gülümsüyorum. "Sen onun oğlusun," diye cevap veriyorum.

"Neden yazın ortasında, dışarısı iki yüz dereceyken gelmeyi tercih ediyorlar, anlamıyorum."

"İki yüz derece değil." Gülüyorum.

"Öyle hissettiriyor," diyor, hoşnutsuz bir ses çıkararak.

"Burayı sevmediysen Kaliforniya'ya geri dönebilirsin," diyorum alaycı bir ses tonuyla.

Protein içeceğinin kapağını kapatırken donup kalıyor. Yavaşça bana bakarken, yüzüme yayılan gülümsemeyi ısırıyorum çünkü tam olarak ne olacağını biliyorum. Onun damarına bilerek basmayı seviyorum.

"Hanımefendi, benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz?"

Beni aşağıya çekip ellerimi başımın üzerinde tutarak yüzünü boynuma gömdüğünde bir çığlık atıyorum. Yüzündeki kıllar hassas cildimi çiziyor ve ben onun elinde sertçe kıkırdıyorum, diğer eli de arka tarafımı çimdikliyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor gülerek ve beni ters çeviriyor.

"Beau!" Koca eli kıçıma bir şaplakla inmeden önce gülerek çığlık atıyorum. Nefesim kesildi, şok içinde geriye baktım. Mükemmel yüzüne yayılmış hınzır bir sırıtışla olduğu yerde donup kalmıştı.

"Bunun için başın büyük belada," diyorum kısık bir fısıltıyla. "Öyle mi? Çünkü sanırım hoşuna gitti."

Bununla birlikte, kıçıma tekrar şaplak atıyor ve ağzımdan çıkan sızlanmaya engel olamıyorum.

Kaşları ilgiyle kalkıyor ve kendimi kızarırken buluyorum, ama o tekrar yapamadan sırtüstü dönüyorum. Bedenimi kendi bedeniyle örtüyor ve ben gözlerinin içine bakıyorum.

"Senden asla kurtulmaya çalışmam," diye fısıldıyorum, saçlarını yüzünden çekerek. "Seni çok seviyorum."

Dudakları çene çizgimi yumuşakça okşuyor. "Yapmayacağını biliyorum. Ben seninim."

"Evet, öylesin. Sonsuza kadar benimsin."

Kural #42: Adil oynayın.

Beau'nun
sonsözü Üç yıl
sonra

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kollarımı kavuşturarak, "Bünye kontrolü yap," diyorum. Sophie kaşlarını çatarak, "Yahtzee oynuyoruz," diye cevap veriyor.

Maggie mutfaktan kıkırdıyor. Sophie üniversite için buraya taşındığından beri, ihtiyacı olduğunda ailesi yanında olsun diye ülkenin öbür ucundaki bir okul yerine ASU'yu seçtiğinden beri, her hafta akşam yemeğine ve oyun gecesine geliyor. Charlie'ye ona göz kulak olacağımıza söz verdik, sanki ben olmazmışım gibi.

Sophie zarlardan ikisini eline aldığında gözlerini kapatır ve masaya atmadan önce zarları avucunda sallar. İkisi de diğer üç zarla eşleşerek ikiye düşer.

"Yahtzee, göt herif!" diye bağırıyor kollarını havaya kaldırarak.

"Annene bunu söylediğini söyleyeceğim," diye takılıyorum puan kartını işaretlerken.

"On dokuz yaşındayım, seni aptal."

Maggie yanımdaki sandalyeye otururken yine gülüyor. Masanın altına uzanıp elini sıkıyorum, o da bana karşılık veriyor. Ben skorları okurken parmağındaki basit gümüş bantla oynuyorum.

Kâğıttaki puanları hesapladıktan sonra, karşımda bir avuç patlamış mısırı ağzına atarken gururlu bir gülümseme takınan gence kaşlarımı çatıyorum.

Maggie, Sophie'ye gülümseyerek, "Bizi yine yendin," diyor.

Oyunu kaldırmaya başladığımızda Sophie, "Kazanmasına izin verdin," diye cevap veriyor.

Mags'e sinsi bir göz kırparak, "Bana karşı hiç kolay değil,"

diye şaka yapıyorum. "Bu doğru."

"Gelecek hafta aynı saatte mi?" Maggie, Sophie'ye akşam yemeğinden kalan yemeklerle ve bir üniversite öğrencisinin kilerimizden alabileceği diğer şeylerle dolu bir çanta uzatırken soruyor.

"Evet. Yemek için teşekkürler. Çok lezzetliydi," diye yanıtlıyor Sophie ve Maggie'yi kucaklamak için kendine çekiyor.

"İstediğin zaman gelebileceğini biliyorsun. Dikkatli sür."

Ayakkabılarını giydikten sonra Soph'a "Seni geçireyim," diyorum. Ön kapıyı açıp sıcak Arizona gecesine karışmadan önce Ringo'nun başını okşuyor.

Kaldırımda arabasına doğru yürürken meraklı bir ifadeyle bana bakıyor. "Siz ikiniz ne zaman evleneceksiniz?"

Yüksek sesle gülüyorum. "Neden evlenelim ki?"

"Çünkü yaklaşık dört yıldır birlikte yaşıyorsunuz. Birlikte bir eviniz var. Normal insanlar evlenir."

Arabasının kapısını açarken "Biz normal değiliz," diye cevap veriyorum. Maggie ve benim birbirimize evlilik cüzdanı kadar ciddi ve bağlayıcı gelen taahhütlerde bulunduğumuz kısmını tam olarak ekleyemiyorum.

"*Sen* normal değilsin. Ama belki de evlenmek istiyordur."

Sophie büyük yiyecek torbasını yolcu tarafına yerleştirirken bir an bunu düşündüm. Mags ve ben bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Tören olmadan da iyiydi ama ya Sophie haklıysa? Ya Maggie'yi gizliden gizliye istediği bir şeyden mahrum bırakıyorsam?

"Evli olmadığımız için ayrılacağımızdan mı endişeleniyorsun?"

Sophie gülüyor. "Hiç de değil. Sadece ne zaman büyüyüp yetişkin gibi davranacağını merak edip duruyorum."

"Hey," diye cevap veriyorum, kırgın görünerek, "Ben büyüdüm." Ama bunu söylerken bile kulağa ne kadar komik geldiğini fark ediyorum. Neredeyse yirmi altı yaşındayım ve çoğu gün kendimi on sekiz yaşından büyük hissetmiyorum. Kulübü yönetmek hayatıma daha fazla amaç kattı ama yine de kendimi yeterince yetişkin hissetmiyorum. "Demek istediğim şu ki, mutlu olduğunuz sürece, geleneklere uyup uymamanız kimin umurunda. Diğer insanların ne düşündüğü önemli değil."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor başını içtenlikle sallayarak. "Bir şey demek istemedim. Sadece merak ettim. Cidden, siz ikiniz hedef çiftsiniz."

"Güzel," diye cevap veriyorum, bundan biraz gurur duyuyorum. *Çift hedefi olarak* kabul edilen bir ilişkiye gireceğimi kim bilebilirdi ki?

Sonra sarılmak için eğiliyor ve onu arabasına bindirip uzaklaşmasını izlemeden önce bir kolumun altında sıkıca kavrıyorum. Arka lambalarının kaybolmasını beklerken, Gwen ve Charlie'yle yaptığım grup sohbetine hızlı bir yanıt gönderiyor ve Sophie'nin iyi durumda olduğunu, çok zayıf olmadığını ya da başını belaya sokacak belirtiler göstermediğini söyleyerek onları rahatlatıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu çok saçma geliyor. Sophie içimizdeki en olgun kişi olabilir. Bize göz kulak olması gerekirdi.

Eve geri döndüğümde, oturma odası karanlık ve sessizdi ve Maggie'yi dantelli bir sütyen, iç çamaşırı ve kendine güvenen Domme yüzünden başka bir şey giymeden yatakta otururken bulana kadar loş ışığı takip ediyorum. Gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı.

"Merhaba hanımefendi," diyorum yavaşça dizlerimin üzerine çökerken.

Parmağını bana doğru uzatıyor, ben de daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi ona doğru sürünüyorum. Eğilip tasmayı yerine takarken içimi sıcak bir rahatlık duygusu kaplıyor.

Tıkladığında kaşlarımı çatıyorum. Sophie'nin sözleri aklıma takılıyor. Maggie yüzümdeki ince tereddütü fark edince duraklıyor. "Sorun nedir?"

Bacaklarının arasına diz çökerek yukarı bakıyorum ve bu pozisyonda ilk kez olduğumuzda nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum. O zamanlar her şey çok yeni ve heyecan vericiydi. Ama şimdi buna o kadar alıştım ki, ikinci doğam haline geldi. Ben buyum ve o da benim ihtiyacım olan şey.

Ama bu onun için hala yeterli mi?

Boynumdaki bu söz Maggie'ye sonsuza dek onun olduğumu göstermeye yeter mi?

"Evlenmek istiyor musun?" Durup dururken soruyorum. Bana bakarken kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Bu senin için yeterli mi? Mutlu musun?"

"Çok mutluyum. Bu nereden geliyor?" diye soruyor.

"Sophie neden evlenmediğimizi sordu. Belki senin de evlenmek isteyebileceğini söyledi ve bu beni endişelendirdi. Seninle evlenirdim, biliyor musun? Bunu hemen şimdi yapardım. Eğer istediğin buysa."

Ses tonumdaki endişeyi hissederek uzanıyor ve ellerini boynuma doluyor.

"Hayır, Beau. Evlenmek istemiyorum." Bu tam olarak endişelerimi gidermedi.

"Neden olmasın? Bir düğün istemiyor musun? Benden bir çeşit bağlılık gösterisi?" Ben soruyorum.

Dudaklarında nazik bir gülümseme belirdiğinde beni öpüyor. "Her gün bana sevgi veriyorsun, bana boyun eğiyorsun, bedenin ve kalbinle bana güveniyorsun ve bana sadık kalıyorsun. *Bu* bana bağlılığını gösteriyor. Her gün beni seçiyorsun. Bunu yasal olarak bağlayıcı bir sözleşmeye her zaman tercih ederim. Boynundaki bu tasma benim evlilik yüzüğüm ve dünyada hiçbir şey benim için bundan daha anlamlı olamaz."

Derin bir nefes alırken omuzlarım gevşiyor. Bunu hiç böyle düşünmemiştim. Ben her gün onu seçiyorum, o da beni seçiyor. Ama mükemmel bir şey bulduğunuzda, bunu bir kenara atmazsınız. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Öpmek için beni kendine doğru çekti. Ellerimi saçlarına gömüp öpücüğü derinleştirmesine izin veriyorum. Gülümseyerek çekildiğinde ellerimi bırakıyorum.

"Seni şimdi boşaltabilir miyim?" Parmaklarımı kalçalarından aşağı kaydırırken soruyorum.

"Sadece kibarca sorarsan."

"Lütfen hanımefendi. Sizi iyi hissettirebilir miyim?" Gülümseyerek başımı okşadı.

"Bugün çok iyiydin. Evet, yapabilirsin."

Yüzümü bacaklarının arasına gömmeden önce ona gülümsüyorum ve bunu yaptığımda tatlı bir inilti çıkarmasına bayılıyorum. Onu iyi hissettirmek *beni de* iyi hissettiriyor. Ve bu daha önce söyleyebileceğimi hiç düşünmediğim bir şey. Ama artık gerçekte kim olduğumu bildiğim için bana o kadar da garip gelmiyor. Bu benim her zaman *olmam* gereken şeydi.

BIR SONRAKI SALACIOUS PLAYERS CLUB **HABERLERINI** DUYMAK ISTER MISINIZ?
Haber bültenine katılın! geni.us/SaraCateNewsletter

SALACIOUS PLAYERS CLUB'I SEVDIYSENIZ, THE WILDE BOYS'U DENEYIN! BAŞLA Gravity ile: geni.us/GravityKindle

BAŞKA BIR YAŞLI KADIN ROMANTIZMI OKUMAK ISTER MISINIZ? BURN'Ü INDIRMEK IÇIN
Kindle'da Ben: geni.us/BurnForMe

Teşekkür ederim.

Bu da bir şeydi.

Eğer Mercy'yi okurken yüzünüz kızardıysa, inanın ben yazarken on kat daha fazla kızardım. Eğer içinizdeki Domme'u bulduğunuza şaşırdıysanız, inanın bana, ben yüz kat daha fazla şaşırdım.

Neden? Maggie'nin annesinden yırtık bir kağıt parçasıyla aldığı dersi hatırlıyor musunuz? Genç bir kadınken aldığım dersin aynısıydı (Gerçi annemden değil. O asla yapmazdı.)

Ben de Maggie'nin büyüdüğü dünyada büyüdüm ve eminim birçoğunuz da öyle büyüdünüz. Bu romandaki tek bir kelime bile bunu biraz olsun değiştirmeye yardımcı olacaksa, buna değer.

Eğer dünya size cinselliğinizden utanmanız gerektiğini söylemek istiyorsa, o zaman ben daha yüksek sesle konuşacağım. Utanacak hiçbir şeyiniz yok.

Bir yıl önce, okuyucularımın seveceği müstehcen bir hikaye olduğunu düşündüğüm bir fikrim vardı. Bu fikir önce dört hikâyeye, sonra bütün bir seriye, bütün bir dünyaya, bir aileye, bir harekete dönüştü.

İçine doğduğumuz dünyadan daha iyisini hak ediyoruz ve umarım bu hikayelerden bir an olsun güç bulmuşsunuzdur. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca hikayelerini paylaşmak için bana ulaşan herkese çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar cesaret verici olduğunu tahmin bile edemezsiniz.

Bunların hiçbirini tek başıma yapmadım, bu yüzden yanımda olan harika ekibe teşekkür etmem gerekiyor.

Amanda Anderson, yaptığımız şeye bak. Bunların hiçbiri sensiz olmazdı. Desteğiniz, cesaretiniz, kahkahalarınız ve dostluğunuz için teşekkür ederim. Beau senindir.

Her iyi kitabın arkasında güzel bir beta okuyucu ekibi vardır. Adrian, Amanda, Brittni ve Claudia.

Tasha, uzmanlığın ve sert sevgin için çok teşekkür ederim. Umarım Maggie seni gururlandırmıştır.

Editörüm, Rebecca's Fairest Reviews. Bu seriye olan bağlılığınız gözden kaçmıyor. Her şey için çok teşekkür ederim!

Düzeltmenim, Rumi Khan. Ekibimde olduğun için çok şanslıyım. Lori, bu sektördeki en çalışkan asistan. Seni çok seviyorum.

Misty-Bu yolculukta bana katıldığın için teşekkür ederim. Sevginiz ve desteğiniz bana güç veriyor.

Tüm tavsiyeleriniz, yoldaşlığınız ve dostluğunuz için teşekkür ederim.

Mısır Yıldızı kardeşlerim-Rachel, Tits, Katie, Ashton, Gail ve Lori. Tüm bu çılgınlıklardan ortaya çıkan en iyi şey dostluğumuz.

Ve son olarak, okuyucularıma. Bu dünyaya ve bu karakterlere hayat verdiğiniz için teşekkür ederim.

İşimiz bitmedi. Yaklaşmadık
bile. Eğer sen hala varsan, ben
de varım.

Ve Salacious'a geri döneceğimize inansan iyi edersin. Artık işimiz bitti.

Ronan Kade ve Eden St. Claire gibi karakterleri hikayesiz bırakacağımı mı sanıyorsun?

İmzalı Kitaplar mevcut!

Bu kitabın imzalı bir kopyasına sahip olmak ister misiniz?
Siparişlerinizi dükkandan alabilirsiniz:
www.saracatebooks.com/shop

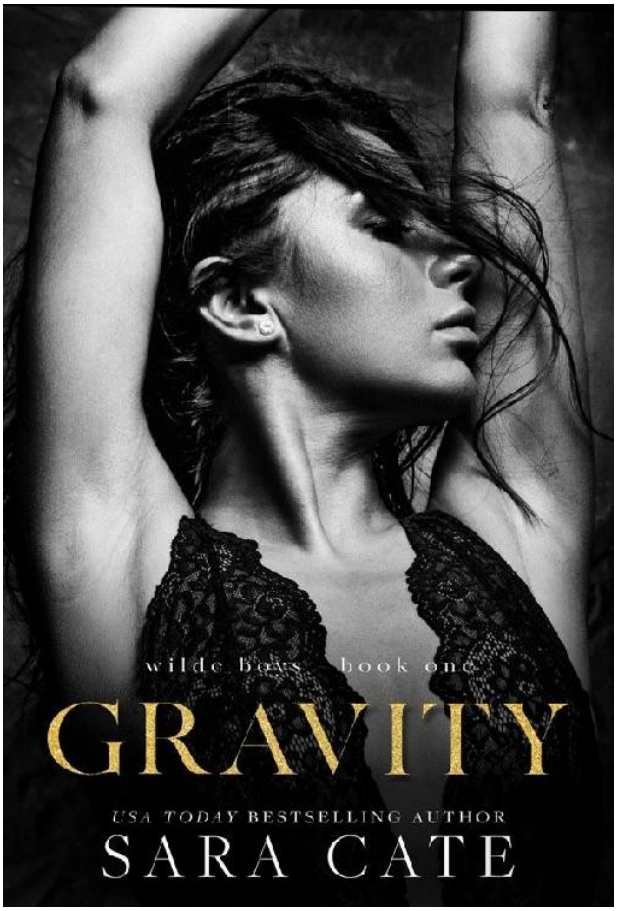
Her sipariş yazar tarafından imzalanır ve paketlenir ve hediyelerle birlikte gelir!

Salacious Players Merch Mevcut!

Kendi Salacious Players kulüp ürünlerinize sahip olmak ister misiniz? Tişörtlerimiz, kupalarımız, çantalarımız ve daha fazlası var!

Siparişlerinizi mağazadan verin: Sara Cate Merch Mağazası

Özel bir adada üç ay.
İki adam.
Bir milyon dolar.
Tek yapmam gereken Nash Wilde'ı evcilleştirmek.

Kız kardeşimin ve erkek arkadaşının bir uçak kazasında ölmelerinin üzerinden iki yıl geçti. Kapıma gelmesini beklediğim son kişi babası Alistair Wilde'dı. Yine de, reddetmek için aptal olmam gereken bir teklifle geldi: üç ay boyunca oğlunun kız arkadaşı ol, ikisiyle birlikte uzak bir evde yaşa ve bir milyon dolar benim olsun.

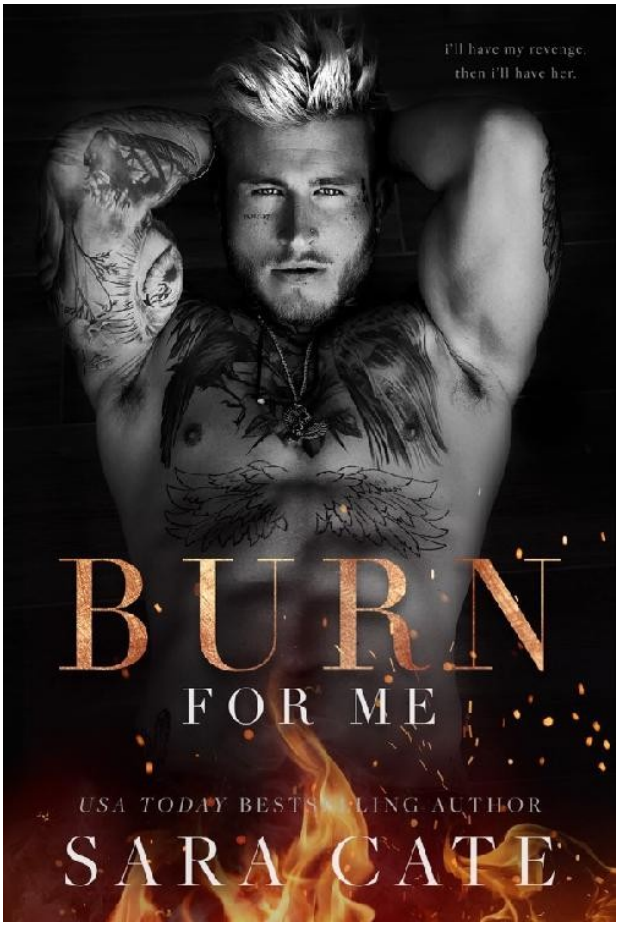
Meydan okuma beklediğimden daha zor çıktı. Nash sadece vahşi değil, tehlikeli de. Ve Alistair, dünyanın inanmasına izin verdiğinden çok daha fazla kırılmış durumda. Üçümüz kederle birbirimize bağlıyız. Nash'in açlığını doyurmak ve Alistair'in acısını iyileştirmek bana bağlı.

Çizgiler aşıldı.
Kurallar çiğneniyor.
Adada bize bunun yanlış olduğunu söyleyecek kimse yok.

Bu aileyi parçalamadan önce bir seçim yapmam gerektiğini biliyorum.
Ama ben her ikisine de aitim.
Biri benim bedenime sahip.
Kalbim diğerinde.

***Adil uyarı: Bu, 18 yaşından büyük okuyucular için açık cinsel içerikli ve garantili bir HEA içeren öfkeli bir aşk üçgeni romantizmidir*

Şimdi okuyun

Onun hayatını mahvettim.

Babasını hapse gönderen benim soruşturmamdı. Kısa bir süre sonra annesinin intihar etmesi benim hatamdı. O zamandan beri her gün pişmanlık duyuyorum. Gazetecilik dersimde ortaya çıktığında, başımın belada olduğunu biliyorum.

Cullen Ayers bana ödetmek istiyor.

Onun işkencesi benim hayatım oluyor ve her anına katlanıyorum çünkü bunu hak ediyorum. İntikam olarak başlayan şey hızla şehvete dönüşüyor. O sadece on sekiz yaşında ve yalnızken bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden utanmalıyım, ama kendime engel olamıyorum. Çok derindeyim.

Ailesinin sırlarının ilk düşündüğümden çok daha derin olduğunu keşfetmeye başlıyorum. Ben daha fazlasını ortaya çıkardıkça, o da beni cezalandırmak için daha fazla yol buluyor.

Cullen beni hayatım boyunca mahvetmek istiyor ve korkarım çoktan mahvetti.

Bu başlık daha önce Tangled Sheets antolojisinde Spitfire olarak yayınlanmıştı ancak yeni bir başlığa, kapağa ve ek içeriğe sahip!

Uyarı: Bu, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek müstehcen içeriğe sahip, karanlık, zorba bir romantizmdir.

Cinayet. Cullen Ayers'ın her tarafı kırmızı bayraklarla kaplı ama zorba ne kadar büyükse, kefareti de o kadar iyi olur.

Şimdi okuyun

Sara Cate tarafından da

Salacious Oyuncular Kulübü

Övgü

Gözler

Üzerimde Bana

Daha Fazlasını

Ver

Merhamet

Wilde Boys düeti

Gravity

Freefall

Yaş farkı romantizmi

Güzel Canavar

Güzel Günahkar

Tersine Yaş Farkı Romantizmi

Benim İçin Yan

Siyah Kalp Düeti

Dört

Beş

Ukala Kahraman Kulübü

Yakışıklı Şeytan

Kötü Kalpler Serisi

Hassas Tehlikeli

Meydan okuyan

Sara Cate Hakkında

Sara Cate, bolca kızgınlık, biraz yaş farkı ve yığınla buhar içeren yasak romantizm yazıyor. Kocası ve çocuklarıyla Arizona'da yaşayan Sara, zamanının çoğunu okuyarak, yazarak ya da yemek yaparak geçiriyor.

Kendisi hakkında daha fazla bilgiye
www.saracatebooks.com adresinden
ulaşabilirsiniz.